

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

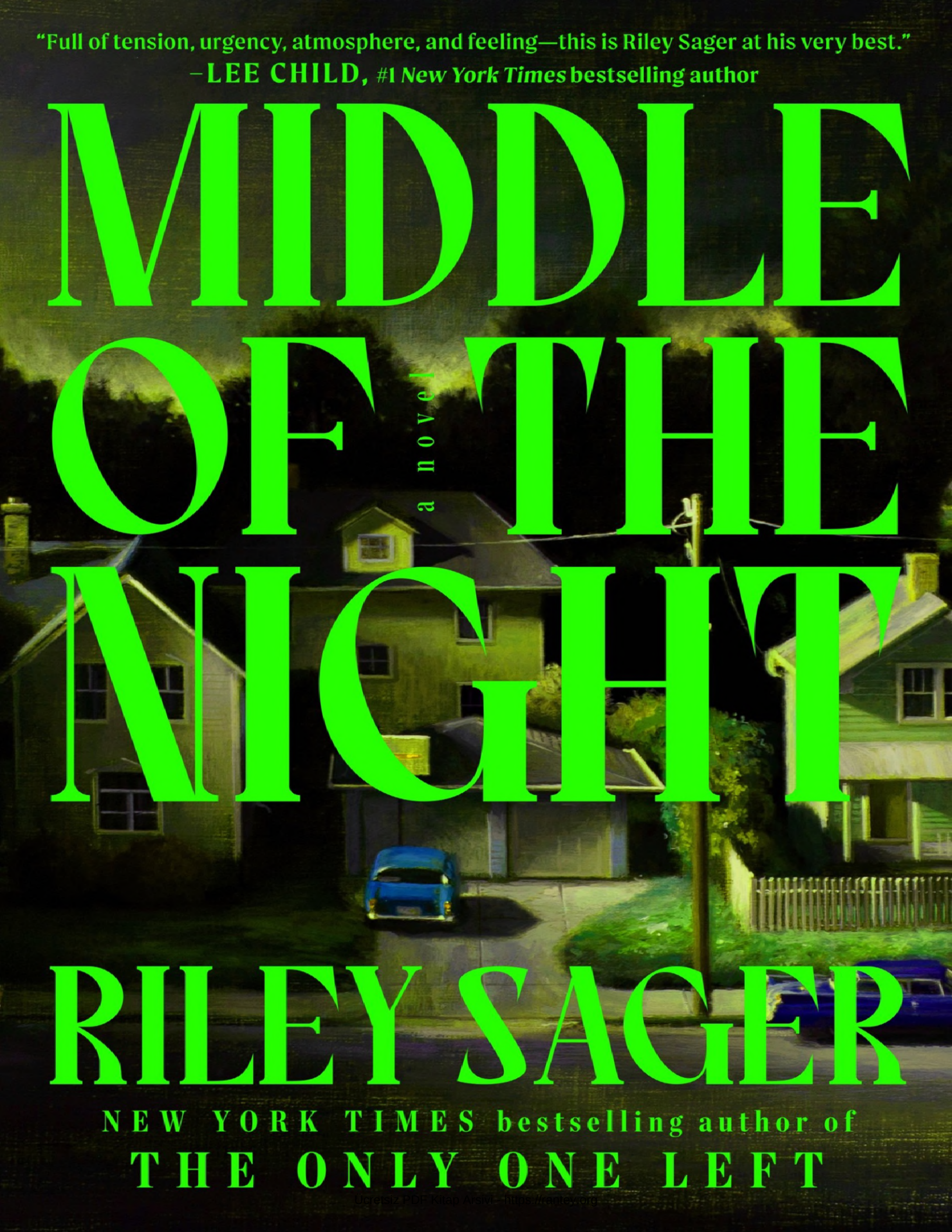
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Full of tension, urgency, atmosphere, and feeling—this is Riley Sager at his very best."

—LEE CHILD, #1 *New York Times* bestselling author

The background of the book cover is a painting of a suburban street at night. A blue car is parked in front of a two-story house with a dormer. The street is dimly lit, and a utility pole stands on the right. The overall mood is mysterious and atmospheric.

MIDDLE OF THE NIGHT

a novel

RILEY SAGER

NEW YORK TIMES bestselling author of
THE ONLY ONE LEFT

AYRICA RILEY SAGER TARAFINDAN

Son Kızlar
En Son Yalan
Söylediğimde Her
Kapıyı Kilitle
Ana Sayfa Karanlıktan
Önce Geceyi Yaşayın
Gölün Karşısındaki Ev Geriye
Bir Tek O Kaldı

MID OF E NI

AN OVEL

RI R

DUTTON

DUTTON

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Todd Ritter tarafından

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

DUTTON ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. İç görsel:

Ürütücü Orman © Stone36 / shutterstock.com

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Sager, Riley, yazar.

Başlık: Gecenin ortasında : bir roman / Riley Sager.

Açıklama: New York : Dutton, an imprint of Penguin Random House LLC, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023054931 | ISBN 9780593472378 (ciltli) | ISBN 9780593472385 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Gerilim (Kurgu) | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.I79 M53 2024 | DDC 813/.6-dc23/eng/20231204 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2023054931> adresinde mevcuttur

Uluslararası baskı

ISBN9780593850718 E-kitap

ISBN9780593472385

Kapak tasarımı Christopher Lin Kapak
görseli, Alberto Ortega'dan "Relocation"

KİTAP TASARIMI GEORGE TOWNE, E-KİTAP İÇİN UYARLAYAN MOLLY JESZKE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147271499_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Cumartesi, 16 Temmuz

1994 Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Cuma, 15 Temmuz

1994 Üçüncü Bölüm

Cuma, 15 Temmuz

1994 Dördüncü Bölüm

15 Temmuz 1994

Cuma Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

15 Temmuz 1994

Cuma Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

15 Temmuz 1994 Cuma

On Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm

15 Temmuz 1994 Cuma

On Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

15 Temmuz 1994 Cuma

On Beşinci Bölüm

Cuma, 15 Temmuz 1994

On Altıncı Bölüm
15 Temmuz 1994 Cuma
On Yedinci Bölüm 15
Temmuz 1994 Cuma
On Sekizinci Bölüm
15 Temmuz 1994 Cuma
On Dokuzuncu Bölüm
15 Temmuz 1994 Cuma
Yirminci Bölüm.
15 Temmuz 1994
Cuma Yirmi Birinci
Bölüm 15 Temmuz
1994 Cuma Yirmi
İkinci Bölüm 15
Temmuz 1994 Cuma
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
15 Temmuz 1994
Cuma Yirmi Beşinci
Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm
15 Temmuz 1994
Cuma Yirmi Yedinci
Bölüm Yirmi Sekizinci
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm 15
Temmuz 1994 Cuma
Otuzuncu Bölüm
Cumartesi, 16 Temmuz
1994 Otuzbirinci
Bölüm
16 Temmuz 1994
Cumartesi Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm
Cumartesi, 16 Temmuz

1994 Bölüm Otuz Dört
Cumartesi, 16 Temmuz 1994

Bölüm Otuz Beş Bölüm
Otuz Altı
Çarşamba, 31 Aralık 2025

Teşekkür Yazar
Hakkında

Patricia Cole'a,
Bence buna bayılırdın.

Cumartesi, 16 Temmuz 1994
Sabah 6:37.

M Sabah güneşi bir su sızıntısı gibi çadırın içine sızıyor ve sessiz bir parıltıyla çocuğun üzerine damlıyor. Damla damla

Yanaklarına vuran ışık onu derin uykusundan uyandırıyor. Gözlerini azıcık açıyor, uykudan yapış yapış olmuş kirpiklerinin arasından puslu bir görüşe sahip. Çadırın kumaşının turuncuya boyadığı ışığa bakarak güneşin konumunu saptamaya çalışıyor, saatin kaç olduğunu ve annesinin çoktan uyanıp uyanmadığını, mutfakta kahvesini yudumlayıp kahvaltı için gelmelerini bekleyip beklemediğini merak ediyor.

Çadırın içi çok havasız. Temmuz sıcağı gece boyunca hiç azalmamış ve şimdi havayı kalın ve ağır bir şekilde dolduruyor. Onlar uyurken çadırın kapağını açık tutmak istemişti ama babası sivrisineklerin içeri girebileceğini söyledi. Bu yüzden çadırın kapağı kapalı kalıyor ve yaz mevsiminde erkek çocukların farklı kokularına karışan sıcağı hapsediyor. Çimen ve ter, böcek ilacı ve güneş kremi, sabah nefesi ve vücut kokusu.

Kokuya burnunu kırıstırıyor ve uyku tulumunun içinde yuvarlanırken alnında bir ter patlaması hissediyor. Güvende hissediyor. Sarılmak gibi.

Uyanık olmasına rağmen henüz ayağa kalkmak istemiyor. Olduğu yerde, olduğu gibi kalmayı tercih ediyor. Tembel bir Cumartesi sabahında, tembel bir yazın tam ortasında bir çocuk.

Adı Ethan Marsh. On yaşında.

Ve bu, önümüzdeki otuz yıl boyunca yaşayacağı son kaygısız an.

Çünkü tam gözlerini tekrar kapatmak üzereyken başka bir ışık fark eder. Çadırın yan tarafında parlayan parlak, dikey bir yarık.

Garip.

Onu doğrulmaya itecek kadar tuhaf, gözleri şimdi tamamen açık, çadırın tepesinden yere kadar uzanan kumaştaki tek yarığı görüyor. Az önce kesilmiş bir deri gibi hafifçe büzülmüş. Boşluktan tanıdık bir bahçe şeridi görüyor. Yeni kesilmiş çimler. Açık mavi gökyüzü. Uzaktaki ağaçları yeni yeni aydınlatan güneşin parıltısı.

Bunu gören Ethan, uyandığından beri belli belirsiz bildiği ama yeni yeni anlamaya başladığı bir şeyin farkına varır.

Bir çadırda.

Kendi arka

bahçesinde.

Tamamen yalnız.

Ama bir gece önce uyumaya gittiğinde yanında başka biri daha vardı.

Birisi artık yok.

BİR

S Crrrrrrrritch.

Bir başlangıçla uyandım, zıplama sesinden rahatsız oldum

karanlık odada. Duvarlarda yankılanıyor ve yılan gibi kıvrılarak bana geri dönüyor. Yatağında uzanıyorum, tamamen hareketsiz, gözlerim açık, ses kaybolana kadar.

Başından beri orada olduğundan değil.

Onlarca yıllık deneyim bana bunun sadece kafamın içinde olduğunu öğretti. Rüya, anı ve halüsinasyon aynı anda. Bu eve döndüğümünden beri ilk kez. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım, özellikle de burada olanların yıldönümü hızla yaklaşırken.

Doğrulup komodinin üzerindeki saate bakıyorum, gece yarısından çok şafağa yakın bir zamanı göstermesini umuyorum. Öyle bir şansım yok. Saat ikiyi çeyrek geçiyor. Önümde uykusuz geçecek uzun bir gece var. İç çekerek saatin yanında tuttuğum defter ve kaleme uzanıyorum. Karanlıkta uzun süre gözlerimi kısıttıktan sonra yeni bir sayfa buluyorum ve sinir bozucu dört kelime karalıyorum.

Yine Rüya'yı gördüm.

Defteri komodinin üzerine fırlatıyorum, ardından kalem geliyor. Haliya yuvarlanmadan önce defterin kapağına çarparak yere düşüyor. Kendime kalemi sabaha kadar orada bırakmamı söylüyorum. Gece boyunca ona bir şey olmayacak. Ama kötü düşünceler çabucak geliyor. Ya kalem akarsa, gece yarısı siyahı mürekkebi krem rengi halıyı boyarsa? Ya gecenin bir yarısı saldırıya uğrarsam ve

Kendimi savunmak için kullanabileceğim tek şey, artık ulaşamayacağım bir yerde duran kapaksız bir Bic mi?

İkincisi, olasılıksız olduğu kadar endişe verici, beni yataktan kaldırıyor. Kalemi alıp defterin üzerine koyuyorum. İşte oldu. Çok daha iyi.

Endişem şimdilik yatışmış durumda, tam yorganın altına girmek üzereydim ki dışarıda bir şey dikkatimi çekiyor.

Bir ışık.

Hemlock Circle için alışılmadık bir durum değil. Sokak lambaları olmamasına rağmen burası asla tamamen karanlık değildir. Işık, cumbalı pencerelerden tertemiz ön çimlere sızıyor ve güneş doğmadan önce ve battıktan uzun süre sonra ikinci kattaki yatak odalarını aydınlatıyor. Chen'lerin ön kapısını çevreleyen aplikler alacakaranlıktan şafağa kadar yanarak hem izinsiz girenleri hem de zaman zaman saçaklara tünemeye çalışan yarasaları uzaklaştırıyor. Yaz boyunca, Wallace'ların arka bahçesindeki havuz yabancı bir mavi renkte parlıyor. Noel'de, mahalledeki altı evden beşinde ışıklar parıldıyor; Patel'lerinkiler de Diwali'de asılıyor ve yeni yıl başlayana kadar indirilmiyor.

Bir de garaj ışıkları var.

Her evde vardır.

Garaj kapılarının üzerinde ortalanmış, tetiklendiğinde far gibi parlayan bir çift hareketle etkinleşen güvenlik lambası. Akşamları, sakinleri azalan ışıkta işten dönerken, postaları almak için dışarı çıkarken, geri dönüşüm kutularını kaldırıma taşıırken, ateşböceklerinin sıklığıyla çıkmaz sokağın etrafında yanıp sönüyorlar.

Gece yarısına yaklaştıkça, birkaç tanesi canlanmaya devam edecek. Geyikler ormana giderken mahalleden geçerken. Ya da Fritz Van de Veer

karısı Alice yattıktan sonra sigara içmek için gizlice dışarı çıkar.

Dikkatimi çeken ışık, iki ev ötedeki Patel'lerin garajının üzerindeki ışık. Garaj yolunun bir kısmını aydınlatıyor, parıltı asfaltı buz beyazı yapıyor. Merakla, hâlâ kendime ait olduğunu düşünmediğim bir yatak odasındaki pencerelerden birine gidiyorum. Teknik olarak değil. Bir zamanlar benim olan ve zihnimde hala benim olan oda koridorun karşısında duruyor, şimdi boş. Burası çocukken nadiren girdiğim ailemin yatak odası. Ancak şimdi, hala boğuştuğum bir dizi yeni gelişme sayesinde, benim odam oldu.

Bu yeni odanın pencereleri Hemlock Circle'ın panoramasını sunuyor. Durduğum yerden çıkmaz sokaktaki her evin en azından bir parçasını görebiliyorum. Solda eski Barringer evinin bir parçasını, sağda ise Chen'lerin evinin bir köşesini görebiliyorum. Karşımda, soldan sağa, Van de Veers'ler, Wallace'lar ve garaj lambasının hala parladığı Patel'ler tam görüş alanımda.

Patlamaya neden olabilecek bir şey göremiyorum. Mitesh ve Deepika Patel muhtemelen içeride ve derin uykudalar. Hiçbir hayvan ışıktan kaçmıyor. Yakındaki bir dalın hareket sensörünü tetikleyecek kadar sert sallanmasına neden olabilecek bir rüzgar esmiyor. Tek görebildiğim, gecenin köründe sessiz bir çıkmaz sokaktaki boş bir araba yolu.

Yakında onu bile göremeyeceğim, çünkü Patel'lerin garajının ışığı aniden sönüyor.

On saniye sonra Wallace'ların evindeki ışığı yanıyor. Patel'lere komşu olan ev, şu anda arabaların, insanların ve her şeyin olmadığı çıkmaz sokağa giden tek bir yolla ayrılıyor.

Pencereye yaklaşıyorum, burnum neredeyse cama değiyor, bir şey -herhangi küçük bir şey- görmek için zorlanıyorum.

Wallace'ların garajının üstündeki ışığı tetiklemiş olabilir.

Hiçbir şey yok.

Görünür bir şey yok yani.

Yine de, Wallace'ların garajının ışığı söndükten sonra bile pencereye yapışıp izlemeye devam ediyorum. Bunu tetikleyebilecek aklıma gelen tek şey bir yarasa. Chen'lerin sundurma ışıklarının da kanıtladığı gibi, yarasalar çıkmaz sokağı çevreleyen ormanda yaşayan birçok böcek beslenerek burada gelişiyorlar. Karanlıkta görülmelerinin zor olduğu da biliniyor.

Ama sonra Van de Veer'lerin garajının üzerindeki ışık canlanıyor ve teorimin yanlış olduğunu anlıyorum. Yarasalar avlarını kovalarken ister istemez uçarlar. Evden eve düzenli bir şekilde hareket etmezler.

Hayır, bu farklı.

Bu...endişe verici.

Otuz yıl öncesini düşündükçe göğsümde bir huzursuzluk yayılıyor. Elimde değil. Burada olanlardan sonra olmaz.

Van de Veers'in ışığı söndüğünde saymaya başlıyorum.

Beş saniye.

Sonra on.

Sonra tam bir dakika.

Dışarıda her ne varsa muhtemelen ormana doğru ilerlediğini düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre, bu da onun bir hayvan olduğu anlamına geliyor. Benim fark edemeyeceğim kadar küçük ve hızlı bir şey ama Hemlock Circle'daki evlerin garaj ışıklarından kaçacak kadar küçük ve hızlı değil. Göğsümdeki gerginlik hafifliyor ve kendime rahat bir nefes aldırıyorum.

Sonra Barringer'ların garajının üstündeki ışık yanar.

Işığın kendisi görüş alanımın hemen dışında ama çimlere ve kaldırıma yaydığı parıltı nabzımın teklemesine neden oluyor.

Dışarıda her ne varsa gitmedi.

Aslında, giderek yaklaşıyor.

Aklıma birkaç senaryo geliyor, en kötüsünden başlıyorum, çünkü bu benim varsayılan modum. Her zaman doğrudan en endişe verici, en korkunç olana giderim. Bu durumda bu, birinin çıkmaz sokağın etrafında dönüyor olması olurdu.

Göremediğim ama kesinlikle dışarıda olan biri.

Evden eve dolaşıp kaçırarak başka bir çocuk arıyorlar.

İkinci sırada ve biraz daha az endişe verici olan fikir ise, dışarıda her kim varsa Hemlock Circle'a gelerek buradaki evlerden birine girmenin ne kadar kolay olacağını görmek için güvenlik ışıklarını test ediyor olması.

Üçüncü senaryo ise sadece gece yürüyüşüne çıkan biri olması. Bu iki mil karelik banliyö yayılımında bulunan diğer çıkmaz sokaklardan birinden biri. Benim gibi uykusuzluk çeken ve bunu yürüyerek atmaya karar veren biri.

Ama eğer bu sadece masum bir gezintiyse, neden dışarıda her kim varsa kendini görünür kılmıyor?

Paranoyakça ama mantıklı cevap, bunun masum bir gezinti olmadığıdır. Bu başka bir şey. Daha kötü bir şey. Ve muhtemelen Hemlock Circle'da şu anda uyanık olan tek kişi olarak ben, bunu durdurmaya çalışmayı herkese borçluyum.

Yandaki Barringer evinin ışığı söndüğünde harekete geçiyorum. Sırada bu evin olduğunu bilerek, her kimse onu iş üstünde yakalamayı umuyorum. Ya da en azından çıkmaz sokaktaki herkesin uyumadığını göstermeyi.

Annemle babamın yatak odasından çıkıyorum ve aceleyle koridordan merdivenlere iniyorum. Birinci katta, antreden ön kapıya geçerken çıplak ayaklarım parkeye çarpıyor. Kapının kilidini açıp Temmuz ortasındaki ılık geceye adım atıyorum.

Burada başka kimse yok.

Bunu hemen anlayabiliyorum. Üzerimde sadece bir boxer şort ve LCD Soundsystem konser tişörtü olan, nefes nefese kalmış biriyim. Evin önünden garaj yoluna doğru geçerken hiçbir şey duymuyor ve görmüyorum. Köşeyi döndüğümde hareketim garaj kapısının üzerindeki güvenlik lambasını tetikliyor ve loş bir klik sesiyle yanıyor.

Bir an için başka birinin patlattığını düşündüm ve panikle etrafımda döndüm. Sadece ben olduğumu fark ettiğimde, böcekler çoktan garaj lambasına üşüşmeye başlamıştı. Aynı anda hem aptal hem de tetikte hissederek onların akkor halindeki dönüşlerini izliyorum.

Kafamın içinde yıllardır düşüncelerime musallat olan rahatsız edici bir ses aniden yükseliyor. Kendine gel, Ethan. Dışarıda kimse yok.

Emin olmak için kıpırdamadan duruyor, çıkmaz sokağı başka birinin izine rastlamak için tarıyorum. Orada o kadar uzun süre kalıyorum ki, sonunda garajın ışığı sönüyor ve araba yolu -ve ben- tekrar karanlığa gömülüyoruz.

İşte o zaman hissediyorum. Bir varlık, gece havasında soluk. Bazı kokuların yaptığı gibi kalıcı. Puro dumanı. Parfüm. Yanmış tost. Sanki saniyeler önce burada biri varmış gibi. Belki de hâlâ buradadırlar, Hemlock Circle'ı çevreleyen ağaçların arasına gizlenmiş, beni izliyorlardır.

Kafamın içindeki ses bana paranoyaklaştığını söylüyor.

Ama ben değilim. Hissede biliyorum. Tıpkı ses çıkarmasa bile yan odada birinin olduğunu söyleyebilmeniz gibi.

Daha da sinir bozucu olan, varlığın ne kadar tanıdık geldiği. Nedenini bilmiyorum. Dışarıda kimin olduğunu bildiğimden değil.

-Tabii herhangi biriyse. Yine de kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve ılık havaya meydan okuyan bir ürperti içime doluyor.

Ancak o zaman kimin varlığını hissettiğimi anladım. Bir daha hissedeceğimi hiç düşünmediğim birinin.

"Billy?" Dedim.

Sadece bir fısıltı olmasına rağmen, isim geceyi dolduruyor gibi görünüyor, huzursuz karanlıkta yankılanıyor, söylendikten sonra uzun süre kalıyor. Zamanla kayboluyor, yanıldığımı biliyorum.

Böyle bir senaryo imkansız.

Billy olamaz.

Gideli 30 yıl oldu.

İKİ

| karanlıkta bekleyerek bir dakika kadar daha dışarıda kaldı, çaresizce umut için duyu daha fazla . Billy'nin varlığı. Ama gitmiş. Ondan ya da başka birinden en ufak bir iz yok.

kalır.

İçeri döndüğümde yatağıma geri dönmek yerine, hem ev gibi hissettiren hem de hissettirmeyen karanlık ve sessiz evde dolaşıyorum. En son ne zaman tam sekiz saat uyuduğumu hatırlamıyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde, uyku ara ara gelirdi. Çabucak uykuya dalarım. Anında tatlı bir uykuya dalarım. Sorun her zaman bir iki saat sonra, aniden uyanık, huzursuz ve tanımlanamaz bir korku hissiyle dolu olarak uyandığımda ortaya çıkar. Bu durum tekrar uykuya dalabilmem için birkaç saat daha sürebilir. Bazen uykuya geri dönme kısmı hiç gerçekleşmiyor.

Doktorum buna kronik uykusuzluk diyor. Resmi olarak yirmili yaşlarımdan beri var, ancak çok daha önce başladı. Yıllar boyunca uyku araştırmaları yaptım, uyku günlüğü tuttum ve önerilen her çareyi denedim. Televizyonu yatak odamdan kaldırmak. Yatmadan bir saat önce kitap okumak. Sıcak duşlar, papatya çayı ve karanlıkta anlatılan uyku hikayeleri. Hiçbir şey işe yaramadı. Bir fili sakinleştirecek kadar güçlü uyku hapları bile işe yaramıyor.

Artık sabah bir ile dört arasında hep uyanık olacağımı kabul ediyorum.

Gecenin bir yarısı, dünyada uyumayan tek insan benmişim gibi hissettiğim saatler.

Bu saatleri boşa harcamaktansa, herkes uyurken bir şeylere göz kulak olarak bu uyanık saatleri iyi bir şekilde kullanmaya çalışıyorum. Üniversitedeyken yurt koridorlarında dolaşır, avluda tur atar ve her şeyin yolunda olduğundan emin olurdum. Claudia ile aynı yatağı paylaştığımızda, onu uyurken izlerdim ve her uyandığında beni ona bakarken bulması sinirlerini bozardı. Şimdi sadece ben olduğum için, gecenin o uzun, yalnız bölümünü pencereden dışarı bakarak geçiriyorum. Tek kişilik bir mahalle bekçisi.

Ergenlik dönemime kadar uzanan uzun bir terapistler silsilesinin sonuncusu olan Dr. Manning, bunun suçluluk ve kaygının birleşiminden kaynaklandığını söyledi.

"Uyuyamıyorsun," dedi bana, "çünkü korkunç bir şeyin olmasını engellemek için bir şansı daha kaçırabileceğini düşünüyorsun. Ve Billy'yi kaçıran kişinin eninde sonunda gelip seni de kaçıracaklarını düşünüyorsun."

Sanki bunu bana daha önce onlarca kez söylememişler gibi büyük bir içtenlikle söyledi. Sanki bu çok bariz değerlendirme bir şekilde gece boyunca uyumamı sağlayacakmış gibi. Büyük bir gelişme olmuş gibi davrandım, ona bolca teşekkür ettim, ofisinden çıktım ve bir daha geri dönmedim.

Bu yedi yıl önceydi ve Doktor'a izin verdiğimin aksine Manning inan, hala uyuyamıyorum.

Şu anda uykusuzluğum idare edilebilir durumda. Öğle uykusuyla dinleniyorum, akşam haberleri arka planda mırıldanırken kanepede uyukluyorum, Pazar günleri öğlene kadar uyuyorum. Eylül'de okullar açılınca bu durum değişecek. O zaman uyusam da uyumasam da saat altıda kalkmam gerekecek.

Yine de bu gece hala Temmuz'un ortası ve odadan odaya dolaşmama izin veriyor. Son zamanlarda eve hiçbir şey yapmadım.

Ailem taşınırken ben de taşındığımdan beri bir hafta geçti ve ev şu anda kopuk, geçici bir havaya sahip. Sanki hepimiz -ailem, nakliyeciler, ben- yarı yolda pes etmişiz gibi. Kıyafetlerimin yarısı da dahil olmak üzere eşyalarımın çoğu, boş odaların köşelerine yığılmış kutularda paketlerinin açılmasını bekliyor. Onlara ailemin geride bıraktığı her şey de katılıyor - ya küçültülmüş Florida'daki evlerine sığmayacak kadar büyük ya da yolculuğa çıkamayacak kadar sevimsiz mobilyalar.

Yemek odasında, masanın olması gereken yerde sandalyeler boş bir alanı çevreliyor. Mutfakta, dolaplar çoğu tabak, çanak ve bardaktan arındırılmış, geriye sadece uyumsuz parçalar kalmış. Oturma odasında kanepeler duruyor ama babamın her akşam uyuyakaldığı uyumlu koltuk yok. Televizyon da öyle. Ve dede saati. Ve en azından bir sehpa, her ne kadar bir zamanlar üzerinde duran kristal kase şimdi bej halının üzerinde dursa da.

Her fark ettiğimde bana bu yerle ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Daha fazla bu şekilde kalmasına izin veremem. Ama aynı zamanda gerçekten yerleşmek gibi bir arzum da yok, bu da bunun geçici bir durum olmaktan çıkıp korktuğum üzücü, kalıcı bir taşınma gibi hissettirmesine neden olur.

Geçen haftaya kadar, burada tam zamanlı olarak yaşamayalı neredeyse otuz yıl olmuştu. Billy kaybolduktan sonraki sonbaharda okula geri dönmedim. Daha doğrusu, devam ettiğim okula değil. Tanıdık koridorları, tanıdığım öğretmenleri ve birbirimizden sadece bir mil kadar uzakta yaşamamıza rağmen yaz boyunca hiç görmediğim arkadaşlarım olan okula. Bunun yerine ailem beni New York'un dışında kimsenin kim olduğunu bilmediği bir özel okula gönderdi. Ya da bahçemde ne olduğunu. Ya da o zamandan beri nasıl nadiren tam bir gece uyuduğumu.

Gıcırdayan bir yatakhane, etrafımda benimle ilgili hiçbir şey bilmeyen çocuklarla yaşamak rahatlatıcıydı. Bunu kullandım

içinbenim avantaj, harmanlama içinde ile ve kalabalık kadar Mezun oldum. Kimse beni fark etmedi ve ben de böyle kalması için elimden geleni yaptım. Sahip olduğum birkaç yakın arkadaşım da konu Billy'ye geldiğinde benden uzak duruyordu. Kimseye ondan bahsetmesem de, tatillerden veya yaz tatillerinden hemen önce ne kadar kasvetli olduğumu ve tatil bittiğinde okula döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu fark etmekten kendilerini alamıyorlardı. Sanırım arkadaşlarım ailemden nefret ettiğimi sanıyorlardı. Gerçek şu ki ben bu evden nefret ediyordum. Burada olanları hatırlamaktan nefret ediyordum. Gecenin bir yarısı uyanıp yatak odamın penceresinden dışarı baktığımda Billy'nin kaybolduğu aynı çim parçasını görmekten nefret ediyordum. Hepsinden önemlisi, her seferinde beni ele geçiren suçluluk duygusundan nefret ediyordum.

oldu.

Billy gitmişti.

Ben hala

buradaydım.

Nedense bu doğru gelmedi.

Üniversite seçme zamanı geldiğinde, evimden daha da uzakta bir üniversite seçtim. Northwestern. Orada, altın yazlar ve acımasız kışlar boyunca yürüyen öğrenci kalabalığına karışmak daha da kolaydı. Bir grup uyumsuzun arasına düştüm. Şimdi popüler olan ama o zamanlar kesinlikle popüler olmayan video oyunu meraklıları ve çizgi roman inekleri gibi. Onların arasında bile biraz dışlanmış biriydim; kitapları Game Boys'a, sessiz toplantıları partilere tercih ederdim.

Bir arkadaşımın arkadaşıyla birlikte gelen Claudia ile bu küçük toplantılardan birinde tanıştım. Kendimizi bir köşede yan yana durmuş, ılık biralarımızın tadını çıkarıyormuş gibi yaparken bulduk.

"Büyük partilerin iyi tarafı," dedi sözünü esirgemedi, "büyüklükleri bizim gibi içe dönükler için iyi bir örtü

sağlıyor. Burada sadece göze çarpıyoruz."

Plastik bardağımın kenarından ona baktım. Kitap gibi güzeldi. Kahverengi saçlı. Söğüt gibi bir çerçeve. Utangaç bir gülümseme.

"İçine kapanık biri olduğumu nereden çıkardın?" Dedim.

"İfadeniz," diye yanıtladı. "Tavrınız. Vücut diliniz. Adsız İçe Dönükler'in başkanı olarak burada benimle birlikte duruyor olmanız."

Sırıttım, bu kadar kolay tespit edilmeme şaşırdım ve sevindim. "Yine de önce sen konuştun."

"Sadece gözlüklü erkeklere karşı zaafım olduğu için."

Bu tek cümle bana ona çıkma teklif etmek için yeterli cesareti verdi. Chicago'daki ilk buluşmaların en klişesi olan pizza ve bira içmeye gittik. Kampüse geri dönerken ona söylediğim şey klişe değildi - on yaşımdayken en iyi arkadaşım arka bahçemdeki çadırdan kaçırılmış ve bir daha ne görülmüş ne de haber alınmıştı.

"Tanrım," dedi, uygun bir şekilde şok olmuştu. "Arkadaşın kimdi?"

"Billy Barringer."

Claudia ismi tanıdı elbette. Billy'yi herkes duymuştu.

Kayıp Çocuk.

Kaçırılmasını takip eden haftalarda, haberleri açtığınızda bu olayı duymadan edemediğinizde basın onu böyle çağırmaya başladı. Ve internetin hala onun hakkında konuşan karanlık, komplo yüklü köşelerinde de bu şekilde anılmaya devam ediyor. Onlar için Billy, yaşananlar yaz kampında kaybolan kızlar kadar gizemli ya da Poconos'ta bir kulübede öldürülen bir grup genç kadar dehşet verici olmasa da şehir efsaneleri arasına girmiş durumda.

Billy'nin davası hala yankı uyandırıyor çünkü olay, genellikle en önemli olaylardan biri olarak kabul edilen sakın bir banliyö arka bahçesinde meydana geldi.

Amerika'daki en güvenli yerler. Ve eğer burada olabiliyorsa, her yerde olabilir.

O gece, sinir, çok fazla bira ve Claudia'nın güzel, yakıcı bakışlarıyla beslenerek ona her şeyi anlattım.

Gecenin bir yarısı birinin arka bahçeme girip içinde uyuduğumuz çadırı keserek açtığını ve Billy'yi uyku tulumundan nasıl çıkardığını anlattım.

Ertesi sabah uyanıp çadırda bir gece önce kesinlikle orada olmayan bir yarıktan güneşi görene kadar olanlardan habersiz nasıl uyuduğum hakkında.

Hiçbirimizin durumun ciddiyetini tam olarak bilmediği, kafa karışıklığımızın korkumuza ağır bastığı o ilk birkaç sabah saatinin ne kadar tuhaf olduğu hakkında.

Polisin de aynı şekilde kaybolduğunu, Billy'yi kimin kaçırmış olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile bulamadığını. Ya da neden. Ya da ondan sonra ona ne olduğunu.

Bunca yıldan sonra kimsenin bir şey bilmemesi hakkında. Ve muhtemelen asla bilemeyeceğimizi. Ve her şeyin benim hatammış gibi hissettirmesi çünkü olay olduğunda ben de oradaydım. Ve bazen suçluluk duygusu o kadar güçlü oluyor ki, kendimi keşke kaçırılan ben olsaydım diye düşünürken buluyorum.

"Ama sen değildin," dedi Claudia. "Şimdi burada, benimlesin."

Sonra beni öptü, kalbim binlerce kelebeğe dönüştü. O anda, mümkün olduğunca uzun süre orada, onun yanında kalacağıma yemin ettim.

Bu on yedi yıl boyunca ikimiz de mezun olduk. Önce ben, iki yıl sonra da Claudia. Chicago bölgesinde kaldık, o parklar servisinde bir iş buldu ve ben de gittiğim okuldan farklı olmayan bir özel okulda öğretmenlik işi buldum. Hiçbir zaman en popüler öğretmen olmadım. Okullarda gördüğünüz havalı öğretmenlerden çok uzaktım.

Tutkusu o kadar bulaşıcı ki öğrenciler sıraların üzerine çıkıp şiir okuyor. Ortaya çıktım, derslerimi verdim, sıkılmış gençlere Büyük Umutlar ve Bülbülü Öldürmek filmlerinde rehberlik ettim.

Birlikte geçirdiğimiz hayat heyecan verici olmayabilirdi ama güzeldi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Şimdi buradayım, yarısı bir zamanların güzel hayatının kalıntılarını içeren kutularla dolu karanlık bir evde ilerliyorum. Mutfaktaki şarj istasyonundan telefonumu alıyorum (uykusuzluk çekenler için bir ipucu daha: telefonunuzla başka bir odada uyuyun) ve bir mesaj yazıyorum.

Uyuyamıyorum. Tabii ki.

Duraklıyorum, sonra gerçekten ne hissettiğimi yazıyorum.

Seni özledim, Claude.

Fikrimi değiştirmeden önce mesajları gönderiyorum, beni tamamen zavallı gösterdiklerini bilmeme rağmen. Kendimi kırk yaşında hayal ettiğim gibi değil. Özellikle de çocukluk evimde yaşamakla ilgili kısım. Bu ailemin fikriydi, sonunda taşınacaklarını ve Florida'ya gideceklerini açıkladıklarında bana da teklif etmişlerdi.

İlk başta direndiğimde annem "Bize iyilik yapmış olacaksın" dedi. "Böyle bir evi satmak tam bir baş ağrısı."

Söylemek istediği ama söyleyemediği şey, hem duygusal hem de finansal olarak zor bir dönemden geçtiğimi bildiği ve ailemin yardımına ihtiyaç duyacak yaşı çoktan geçmiş olmama rağmen yardım etmekten mutluluk duyduklarıydı. En azından öyle olmalıydım.

Onları Orlando'nun dışındaki yeni evlerine yerleştirdikten sonra razı oldum ve eve taşındım. Bir süredir

O zamandan beri buradayım, yetişkinlik ve ergenlik arasında sıkışıp kaldım. Bazı günler annemle babam her an eve gelecekmış, alışveriş yapacaklarmış, annem çok sevdiğim Ben & Jerry's'den aldığını söyleyecekmış gibi geliyor. Diğer zamanlarda ise geleceğe, ikisinin de çoktan gittiği ve her şeyin bana miras kaldığı bir zamana fırlatılmış gibi hissediyorum.

Koridorun sonunda, çamurluğu ve çamaşır odasını geçtikten sonra, eskiden babamın çalışma odası olan ve şimdi benim geçici ofisim olarak hizmet veren yer var. Buradaki kutular açılmış, yarım yamalak bir boşaltma çabası. Babam kitaplıkları bırakmış ama masayı almış, beni de bodrumda bulduğum hırpalanmış bir sehpanın üzerine koyduğum dizüstü bilgisayarımı kullanmaya zorluyor.

Lambayı yakıyorum, sehpaye oturuyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Kendime ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum. Bu sadece ben yorulana ya da güneş doğana kadar (hangisi önce gelirse) akılsızca internette gezinmek.

Ama nereye gittiğimi çok iyi biliyorum, kötü bir alışkanlığa geri dönen birinin düşüncesiz rahatlığıyla adresi yazıyorum.

Ulusal Kayıp ve Kimliği Tespit Edilemeyen Kişiler Sistemi. Kısaca NamUs.

Kaybolan, kaçırılan, sırta kadem basan insanların yer aldığı çevrimiçi bir veri tabanı.

İstatistikleri iyi biliyorum. Amerika'da her yıl yarım milyondan fazla kişinin kayıp olduğu bildiriliyor. Büyük çoğunluğu kısa sürede sağ salim bulunsa da, bazıları o kadar şanslı değildir ve kendilerini NamU'larda bulurlar. Bir ya da iki yıl veya daha uzun bir süre kayıp olarak kalanlar sonunda faili meçhul vakalara dönüşüyor.

Bir de Billy gibi biri var. O kadar soğuk bir vaka ki artık bir buz kütlesi.

Billy'nin adını yazarken, garaj yolunda tespit ettiğim varlığı düşünmeden edemiyorum. Bunu hissetmek, aynı anda binlerce anıyla vurulan bir amnezi hastası olmak gibiydi. Rahatlatıcı olduğu kadar şaşırtıcı da olan ani bir uyanış. Uzun zamandır unutulmuş bir aşinalık hissi.

Ve bir an için onun gerçekten Billy olduğunu düşünmeme yetti.

Hayatta olduğunu.

Geri döndüğünü.

Ancak Billy'den hala haber alınamıyor, NamUs web sitesinde sayfası görüldüğünde bu gerçek benim için doğrulandı. En üstte dava numarası, adı ve fotoğrafı, altında ise kırmızı bir çubuk ve o en korkunç kelimeyi heceleyen beyaz harfler yer alıyor.

Kayıp.

Fotoğraf bir önceki Ekim ayında okulun spor salonunda çekilmişti. Ailemin evinde bir yerlerde, aynı lekeli mavi fonun önünde benim çerçeveli bir portrem var. Fotoğrafımda, ağızma göre çok büyük dişlerimi göstererek çılgınca sırıtıyorum, polo tişörtüm buruşuk ve saçlarım jöleli.

Billy'nin okul fotoğrafı ise tam tersi. Fotoğrafta, alışılmadık bir şekilde durgun ve resmi görünüyor. Ağız kaşlarını çatmanın eşiğinde, sanki oradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi. Koyu mavi gömleğini ve yeşil kravatını Billy'nin değil annesinin seçtiğinden eminim. Muhtemelen asi saçlarını bile ehlileştirmeye çalışmış ama nafile. Kafasının arkasından fırlayan saçları fotoğrafın en etkileyici özelliği.

Resmin yanında Billy'nin kaybolduğu tarih ve en son ne giyerken görüldüğü yazıyor. Siyah tişört, mavi şort, beyaz spor ayakkabı.

Doğru, evet, ama sadece yüzeyi çiziyor. Örneğin, siyah tişörtün göğsünde küçük beyaz bir leke olduğunu, şortun Umbro marka olduğunu ve spor ayakkabıların uyumadan bir saat önce çıktığını ve uyandığımda hala çadırda olduğunu biliyorum. Yediği son şey, annemin arka bahçede kamp ateşi yakmanın çok tehlikeli olduğunu düşündüğü için fırında yaptığı iki s'mores idi. Billy'nin son sözlerini bile hatırlıyorum.

Hakuna matata, dostum.

Billy'nin sayfasının aşağısında, bir dizi yaş ilerleme fotoğrafı yıllar içinde nasıl görünmüş olabileceğini gösteriyor. On beş yaşında, yirmi yaşında, yirmi beş yaşında. Başlangıç noktası olarak okul fotoğrafını kullanan bu fotoğrafların hepsi onu aynı mavi gömlek ve yeşil kravatla, sanki giydiği tek kıyafet bunlarmış gibi, boyu uzadıkça, genişledikçe, yaşlandıkça vücudunun geri kalanıyla birlikte sihirli bir şekilde genişleyerek resmediyor.

Son fotoğraf beş yıl önce, otuz beş yaşındayken nasıl görüldüğünü gösteriyor. Yüzü daha dolgun, ancak neredeyse çatık kaşları hala duruyor. Saçları nihayet sakallarından kurtulmuş, daha koyu ve gür. Bu resmi daha önce de görmüştüm. Sayamayacağım kadar çok kez. Her seferinde, sonsuza dek genç kalacağımı düşündüğüm birinin orta yaşlı gibi görünmesinin ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyorum. Bazen aynaya baktığımda hissettiğim sarsıcı duygunun aynısı. Yüzümdeki o ince çizgiler, şakaklarımdaki ve yamalı sakalımdaki beyaz saçlar bana "Ne zaman bu kadar yaşlandım?" diye düşündürüyor.

Ancak Billy için asıl soru şu: Bu kadar yaşlandı mı? Bugün hala hayatta olması, tam bir bilinmezlik içinde yaşaması ve dışarıdaki diğer orta yaşlı adamların arasına karışması mümkün mü? Bundan şüpheliyim. Eğer Billy yaşasaydı - eğer gerçekten hala var olsaydı - şimdiye kadar bilinmesi gerekmez miydi? Billy'nin kendisi bunu birilerine açıklamaz mıydı?

Olursa diye, sayfanın altında bir polis irtibat adresi var. Billy'nin NamUs listesine geldiğim onca yıl boyunca, son ziyaretimden bu yana da dahil olmak üzere birçok kez değişti. Şu anda irtibat kişisi, yerel polis departmanının bir üyesi ve iki kapı ötede yaşayan Mitesh ve Deepika Patel'in tek oğlu olan Dedektif Ragesh Patel. Gözle görülür bir terfi. Eskiden FBI'dan biri olan bu kişi bana yetkililerin bile Billy'nin bulunabileceğini düşünmediğini söyledi.

Bazı açılardan, anlıyorum. Kendi ailesi dahil herkes Billy'nin öldüğünü düşünüyor. Kayboluşundan bir yıl sonra düzenlenen bir anma töreni bile vardı. Törene katıldım, terli ve kaşınan bir takım elbise içinde, boş bir tabutun üzerinde duran gümüş çerçeveli Billy fotoğrafına bakıyordum. Bu arada diğer herkes bana, kaçırılmamış olan çocuğa bakıyordu. Tüm kilisenin sessizce beni değerlendirdiğini, beni kaçıran kişinin Billy'yi bana tercih etmesine neden olacak kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu merak ettiğini hissettim. O anda, rollerin tersine dönmesini o kadar çok istedim ki. Billy'nin hâlâ hayatta olmasını ve benim de oradan başka bir yerde olmamı... Bayan Barringer çılgılık atmaya başladığında bu his daha da belirginleşti. Kilisenin içinde göğsünü yırtarcasına öyle yüksek sesle feryat ediyordu ki, vitray camları sarsıyordu.

NamUs listesini kapatıyorum ve Billy'nin adını Google'da aratıyorum. En son çıkan link, çözülmemiş davaları tartışarak epeyce takipçi kazanmış bir koltuk dedektifinin web sitesine ait. Tıkliyorum ve hemen iki fotoğrafla karşılaşıyorum.

Fotoğraflar.

Billy Barringer'ın tuhaf vakasıyla en çok ilişkilendirilen iki görüntü. İnternetin belli bölgelerinde meşhurlar. Bütün gerçek suç bloglarında,

podcast ve web sitesi bunları kullanıyor. Her ikisinin de benim arka bahçemde çekilmiş olması anlaşılabilir ama yine de sinir bozucu.

Bir tanesinde, etrafı polis şeridiyle çevrilmiş çimenlik bir alanda turuncu bir yavru çadır görülüyor. Ailemin izni olmadan arka bahçeye gizlice giren bir Star-Ledger fotoğrafçısı tarafından çekilen bu fotoğraf, Billy Barringer davasının belirleyici görüntüsü haline geldi. Fotoğraf, çadırın yan tarafındaki dikey yarığı, polis bandının telefon teli gibi vızıldamasına neden olan aynı esintiyle açılan yarığı vurgulayacak şekilde açılandır. Otuz yıl boyunca, bu hafif boşluk -ve ötesindeki karanlık- insanların eğilip daha yakından bakmasına neden olmuş, korkunç bir şeyin meydana geldiği bir yere bir göz atmak için zorlanmışlardır.

Fotoğrafın çekilmesinden sadece saatler önce o çadırın içinde bulunan, ancak ne olduğu hakkında herkes kadar az şey bilen ben bile.

Diğer resim ise Billy'nin bilinen son fotoğrafı. 1994 yılının 4 Temmuz'unda çekilmiş. Bir dilim karpuz yerken görülüyor, dudaklarından vampir gibi pembe meyve suyu damlıyor. Okuldaki asık suratlı fotoğrafından çok daha sevimli, bu yüzden medyanın bu fotoğrafa sarıldığını düşünüyorum. Bu resimde sıradan bir çocuk gibi görünüyor, oysa gerçekte Billy sıradan biri değildi.

Yanında biri duruyor, çerçevenin kenarında Billy'ninkini dürten çıplak bir kol dışında fotoğraftan tamamen kırpılmış. O benim.

Arkadaşımın kaçırılmasından nasıl etkileneceğim konusunda hemen endişelenen ailem, fotoğraf basına verilmeden önce beni fotoğraftan çıkarmayı ihmal etmedi. Bunu yaparak durumun ironik bir şekilde tersine dönmesini sağladılar.

Kayıp Çocuk Billy, kelimenin tam anlamıyla her yerde görüldü, imajı neredeyse o yaz O. J. Simpson kadar öne çıktı

ve beyaz Bronco. Ve ben görünmez oldum. Sadece başka bir çocuğa ait bir deri parçasıydım. Çocuk olduğum için o zamanlar hem polis hem de medya benden böyle bahsediyordu.

"Başka bir çocuk."

"On yaştaki Billy Barringer gece yarısı kaçırıldığında başka bir çocukla birlikte arka bahçede kamp yapıyordu" cümlesinde olduğu gibi, bu cümle şu anda dizüstü bilgisayarımda açık olan web sitesindeki ilk cümle. Daha önce binlerce kez görmediğim bir şey olmamasına rağmen okumaya devam ediyorum. Billy'nin kim olduğu, nerede yaşadığı, kaybolduğu gece ne yaptığı ve herkes onun gittiğini fark ettikten sonra neler olduğu hakkında kısa bir giriş var. Araya serpiştirilmiş bir şekilde benden "başka bir çocuk", "bir komşu", "Billy'nin en iyi arkadaşı" olarak bahsediliyor. Web sitesinin ailem de dahil olmak üzere neredeyse herkesin ismini verdiği düşünüldüğünde, tüm bu üstü kapalı ifadeler bana aptalca geliyor.

Fred ve Joyce Marsh.

O zamanki evlerimizde olduğu gibi, onların isimleri de Billy'nin ebeveynleri Blake ve Mary Ellen Barringer'ın isimleriyle yan yana duruyor. Ne de olsa Billy'nin kaybolduğu yer bizim bahçemizdi. Ve ailemin gözetimine teslim edilmişti.

Web sitesinde ya da gördüğüm başka bir yerde adı geçmeyen tek önemli isim Billy'nin küçük kardeşi Andy Barringer. O zamanlar yedi yaşında olan bu kardeş de basın tarafından yalnız bırakılmış ve kendisinden neredeyse hiç bahsedilmemiştir.

Billy'nin kayboluşuyla ilgili gördüğüm çoğu şeyde olduğu gibi, yazıda da bir yargılama havası var. Bu her zaman böyleydi. Kaçırılmayı takip eden haftalarda, bir çocuğun banliyödeki bir arka bahçeden kimse görmeden nasıl kaçırılmış olabileceği üzerine çok şey yapıldı. Gece haberlerinden New York Times'a ve bu konuda bir bölüm yayınlayan *Unsolved Mysteries*'e kadar herkes

sonbahar, aynı sorulara sahipti. "Bu nasıl olabilir?" diye sordular. "Nasıl oldu da kimse fark etmedi?"

Söylenmeyen ama çok açık olan bir şey varsa o da suçlunun mahalle olduğudur.

Özellikle de ailem. Ve özellikle ben.

Ayaklarımızın altına serilmeyen küçük suç kırıntıları, Billy'ye ne olduğunu asla anlayamayan yetkililere gitti. Yerel polisten FBI'a kadar aklınıza gelebilecek her kurum bir noktada olaya dahil oldu. Bu farklı yetkililerin üzerinde anlaşabildikleri tek kesinlik, 15 Temmuz gecesi 23:00 ile 16 Temmuz sabahı 06:30 arasında bir zamanda, birinin çadırın sol tarafında otuz sekiz inçlik bir yarık açtığı ve Billy'yi buradan çektiği idi.

Ondan sonra ne olduğu bir muammaydı ve hâlâ da öyle.

Yaranın yakından incelenmesi, çadırın dışında yapıldığını göstermiştir. Temiz bir kesik olduğu için polis yeni ya da yakın zamanda bilenmiş bir bıçak kullanıldığını varsaydı. Yarığın genişliğinin dar olması, daha kalın bir bıçağı olan av bıçağı değil, mutfak bıçağı olduğu sonucuna varmalarına neden oldu.

Bu istihbarat, çıkmaz sokaktaki tüm evlerin baştan aşağı aranması için yeterliydi. Annem, babam ve bir FBI ajanıyla birlikte mutfakta oturduğumu ve üst kattaki müfettişler odadan odaya geçerken ayak seslerini dinlediğimi hatırlıyorum. O zamanlar tam olarak ne aradıklarını bilmiyordum. Tek bildiğim ailemin korktuğu ve bu yüzden benim de korktuğumdu.

Yapılan aramada Hemlock Circle'daki her evden birden fazla bıçak çıktı. Test edildikten sonra, hiçbirinin çadırımı kesmek için kullanılan bıçakla aynı olduğu kesin olarak tespit edilemedi.

Aramalarla birlikte görüşmeler de başladı. Mahalledeki herkes birden fazla mülakata katlanmak zorunda kaldı.

Sorgulama. Yerel polisler eyalet polisi dedektiflerine, onlar da FBI ajanlarına yönlendirildi.

Kimse şüpheli bir şey duyduğunu ya da gördüğünü bildirmedi, çünkü Hemlock Circle'ın arka bahçeleri büyük kör noktalardır. Çıkmaz sokağı her zaman dairesel bir Trivial Pursuit oyun parçası gibi düşünmüşümdür; her bir arazi parçası, doğru bir cevap verdiğinizde yerleştirdiğiniz renkli kamalardan biridir. Bu arada her ev, komşu evlere göre hafif bir açıyla oturuyor. Tüm bunlar, her bahçeyi çevreleyen mahremiyet çitleriyle birleştğinde, Hemlock Circle'daki hiç kimsenin kendi arka bahçesini kolayca göremeyeceği anlamına geliyor. Billy'nin kaybolduğu gece yararlı bir şeye tanık olabilecek tek kişi ben ve ailemdi. Ama onların yatak odası evin ön tarafındaydı ve arkasındaki bahçeyi değil, çıkmaz sokağı görüyordu.

Bana gelince, baktığım web sitesi bunu şöyle özetliyor Bu: "Çadırdaki diğer çocuk hiçbir şey görmediğini ve duymadığını iddia etti."

Bu cümledeki bir kelime içimi kemiriyor.

İddia edildi.

Sanki polise bu konuda yalan söylemiş olabilirmişim gibi.

Sanki Billy'ye ne olduğu umurumda değilmiş gibi, oysa gerçekte onun başına ne geldiğini öğrenmek için her şeyi yapardım.

Yine de yapılacak bir şey kalmadı. Tüm aramalara ve görüşmelere rağmen Billy'nin nerede olduğuna dair tek iz, bir K-9 biriminin çıkmaz sokağı çevreleyen geniş ormanda bir mil boyunca kokusunu takip etmesiyle ortaya çıktı. İz, ormanı ikiye bölen, daha büyük ve daha işlek iki yolu birbirine bağlayan ve seyrek kullanılan bir erişim yolunda sona erdi ve polis Billy'nin çadırdan bekleyen bir arabaya götürüldüğünü düşündü.

Ondan sonra ne olduğunu ya da kimin yaptığını kimse bilmiyor. Ne içeride ne de dışarıda herhangi bir boğuşma izi yoktu.

çadırın içinde ya da dışında. Kimse çığlık ya da yardım çığlığı duyduğunu bildirmedi. Bahçemizde hiç kan bulunmadı. Yeni ayak izleri de yoktu, çünkü çimler 14 Temmuz öğleden sonra biçilmişti ve bu nedenle birinin ayakkabıllarının fazla iz bırakması için çok kısıydı. Ailemin o ayın başlarında verdiği 4 Temmuz partisi sayesinde bahçede bir düzineden fazla kişiye ait izler bulundu.

Herhangi birimiz olabilirdik.

Hiçbirimiz olmayabilirdik.

Yıllar boyunca pek çok şüpheli ortaya atıldı, ancak bunların hiçbirisi fazla su götürmez çünkü hepsi en iyi ihtimalle olasılık dışı, en kötü ihtimalle de imkansız.

Örneğin, 1 numaralı şüpheli: Fred Marsh. Benim babam.

Polisin ilk düşündüğü kişi oydu çünkü neden olmasındı? Ne de olsa suç onun mülkünde, onun gözetimi altında işlenmişti. Çok erken ortaya çıkan şey, onun asla ve asla böyle bir şey yapmayacağıdır. O düzgün bir adam. İyi bir adam. Sadık bir koca, Princeton'da sosyoloji profesörü, yasalara uyma konusunda o kadar dikkatli bir adam ki hiç hız cezası bile almamış. Ayrıca, annem -ki kendisi de ahlaklı bir insan sayılmaz- bütün gece onun yanında uyuduğuna yemin etmişti. Ev hanımı ve uzun süredir Okul Aile Birliği üyesi olan bir kadın neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?

Şüpheler neredeyse anında babamdan uzaklaştı ve 2 numaralı Olası Şüpheliye, Billy'nin babası Blake Barringer'a yöneldi.

Kesik, çadırın Barringer'ların evine bakan tarafında olduğu için yetkililer Billy'yi kaçıran kişinin o yönden geldiğini düşündüler. Bu da polisin

Bay Barringer'ın suçlu olup olmadığını merak ediyordum. Tıpkı babamla olduğu gibi, bu da bir yere varmadı.

İlaç satış temsilcisi Blake Barringer o gece iş için Boston'daydı. Düzinelerce tanık onu otelin barında, gece on bire kadar Sam Adams içerken ve ertesi sabah karısı arayıp Billy'nin kayıp olduğunu söyledikten sonra otelden ayrılırken görmüş. Eve gitmesi, oğlunu kaçırmaması ve sonra Boston'a geri dönmesi imkansızdı.

Ayrıca, oğluna zarar vermek için bilinen hiçbir nedeni yoktu ve Billy'nin kaybolmasından dolayı ailenin geri kalanı kadar perişan görünüyordu. Ayrıca, ebeveynler tarafından kaçırılmaların çoğu velayet anlaşmazlıklarının sonucudur ve Barringer'lar Blake'in 2004'teki ölümüne kadar evli kalmışlardır.

Muhtemel Şüpheliler No. 3'ten 16'ya kadar Hemlock Circle'daki diğer herkesdi. Beni ve Billy'yi saymazsak, o gece çıkmaz sokakta toplam on beş kişi daha vardı. Hepimiz şu ya da bu şekilde soruşturulduk. Hiçbirimizin Billy'ye zarar vermek için bir sebebi yoktu, ya da kimin verdiğine dair bir fikri.

Bu boşluk, yıllar boyunca ne olduğunu bildiklerini söyleyen düzinelerce insan tarafından dolduruldu. Hasta ruhlular, dikkat çekmek isteyenler ve bazı durumlarda gerçek psikopatlar Billy'yi kaçırdıklarını söylediler. Ya da Billy'yi öldürdüklerini. Ya da Billy'yi yerel ShopRite'da poşetleme yaparken gördüklerini. Bugüne kadar yedi kişi o olduğunu iddia ederek ortaya çıktı. Her açıklama ve itiraf araştırıldı. Hiçbiri doğru çıkmadı ve Billy'yi tanıyan ve seven bizlere boşa çıkan umutlar ve cevaplanmamış sorulardan başka bir şey bırakmadı.

Şimdiye kadar herkes en olası şüphelinin bir yabancı olduğu konusunda hemfikir. Hemlock Circle'a giren, Billy'yi alan ve aynı hızla ve sessizce ayrılan biri. Dizüstü bilgisayarında açık olan web sitesi bu teorinin büyük bir savunucusu. Detaylar

Billy'nin kaybolmasından bir gün önce Hemlock Circle'a en yakın çıkmaz sokakta kamuflajlı garip bir adamın dolaştığını gördüğünü iddia eden birinin -kim olduğunu kimse tam olarak bilmiyor. Ancak yetkililer Billy'nin kaçırılmasını benzer suçlarla ilişkilendiremedi. Ne 1994'ten yirmi yıl önce ne de o tarihten bu yana geçen otuz yıl içinde bilinen hiçbir seri katilin izine rastlanmadı. Genç erkekleri kaçırp öldürmekten hapse atılan kişilerle yapılan FBI görüşmelerinde hiçbiri bu olayla bir ilgisi olduğunu kabul etmedi.

Otuz yıl sonra, durum bu. Suçlu yok. Cevap yok. Billy'nin hala kayıp olduğu üzücü ve acımasız gerçeğinden başka bir şey yok.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp yukarı çıkıyorum. Yatak odasında yine kaleme ve deftere uzanıyorum. Uykusuzluğum için gerçekten işe yarayan tek çare. İki terapist bana, sabahın erken saatlerinde aklımı kurcalayan bir şey varsa, yapılacak en iyi şeyin onu yazmak olduğunu söylemişti. Bunu yaparak, beynimin zihinsel bir erteleme düğmesi gibi daha sonraya kadar düşünmeyi ertelemesine izin veriyorum. Her zaman işe yaramıyor ama hiç yoktan iyidir.

Daha önce yazdığım sayfayı açıyorum.

Yine Rüya'yı gördüm.

Altına ekliyorum, Billy dışarıda değil.

Defteri ve kalemi usulca komodinin üzerine koyup saate bakıyorum. Dörtten biraz önce. En azından birkaç saat uyumak için hâlâ şansım var.

Yine de gözlerimi kapattığımda, düşüncelerim okumakta olduğum gerçek suç web sitesine geri dönüyor. Gördüğüm diğerlerinden daha iyi yazılmış ve araştırılmış olsa da, yine de tüm hikayeyi anlatmıyordu. Birincisi, Billy'nin kaçırılmasının aniden ortaya çıktığını ima ediyordu. Kaybolmadan önceki yirmi dört saat, o yaz herhangi bir gün gibiydi. Orada

Ufukta yaklaşan kıyameti haber veren fırtına bulutları ya da mahallede, geriye dönüp bakıldığında trajedinin habercisi olan olaylar yoktu.

Çoğu doğru. Tipik bir New Jersey yazıydı. Güneşli. Tembel. Annemin zevkine göre biraz bunaltıcıydı ama hoştu.

Yine de hikayede daha fazlası var. Her zaman vardır. Gerçekte, Billy'nin kaybolduğu gün sıradan bir şey değildi.

Ve uyandığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Cuma, 15 Temmuz 1994
Sabah 8:36.

E daha gözleri açılmadan bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Aralıklı olarak çarşafın arasında yatarken Uykusunda tekmeleyip geri çektiği Barkley'nin, son zamanlarda geceleri kapatmasına izin verilen yatak odasının kapısını pençelediğini duyuyor. Bu yazdan önce, annesi gece boyunca onu kolayca kontrol edebilmek ve geç saatlere kadar ayakta kalmadığından emin olmak için kapıyı açık bırakmasını istiyordu. Ethan'ın artık gerekli olmadığına yemin ettiği bir şeydi bu. Ancak babasından gelen bir yardımdan sonra - "O daha on yaşında Joyce. Çocuğu biraz yalnız bırak."- annesi yumuşadı. Okul yılının sonundan beri, her gece yatmadan önce kapısını kapatmasına izin veriliyor.

Ancak şimdi, beagle'ı dışarı çıkmak için yalvarırcasına tırmalamaya devam ederken, Ethan kararını yeniden gözden geçirir. Belki de kapıyı bir yıl daha açık bırakmak o kadar da kötü bir fikir değildir diye düşünüyor. En azından o zaman Barkley istediği gibi gelip gidebilir ve Ethan'ın uyumasına izin verirdi.

Çarşafı tekmeleyip yataktan kayarak çıkarken, Ethan Kapının altındaki aralıktan süzülen krep ve pastırmanın eşsiz kokusunu fark eder. Köpeğinin dışarı çıkmak istemesine şaşmamalı. En sevdiği kahvaltının kokusu Ethan'ı da gitmeye heveslendirir.

Kapıyı açıyor ve Barkley'nin merdivenlerden mutfığa inmesine izin veriyor. Ethan da aynısını yapmak üzereyken

kafa karıştırıcı olduğu kadar ani bir farkındalıkla durdu.

Bugün cuma. Annesi sadece cumartesi günleri krep ve pastırma yapar. Annesi isteyken babası neden bu sabah yapsın ki?

Ethan mutfağa girdiğinde sadece babasını değil, annesini de karşısında bulur. Bu yaz hafta içi nadiren görülen bir durum. Annesi çalışmaya başladığından beri, hafta içi çoğu sabah uyandığında annesi evde olmuyordu. Babasının erken ayrıldığı yılın geri kalanındaki duruma göre garip bir tersine dönüş. Babası yazın birkaç ders veriyordu ama onlar da öğleden sonraya kalıyordu ve Ethan'ın kahvaltısını hazırlamak ona kalıyordu.

Daha da tuhaf olanı, Ethan'ın annesinin akşam yemeğinden iki saat sonra ofise döndüğü bir önceki geceydi. Babasıyla birlikte The Simpsons'ın tekrarını izliyorlardı ki, annesi elinde araba anahtarları şingirdayarak oturma odasına geldi ve "Hemen ofise gitmem gerekiyor. Orada bir şey unuttum."

Ethan yarı dikkatle dinlerken babasının "Şimdi mi? Sabaha kadar bekleyemez mi?" gibi bir şey söylediğini duydu.

"Hemen geliyorum," dedi annesi aceleyle garaja yönelmeden önce.

Otuz dakikadan fazla sürdü. Ethan biliyordu çünkü o döndüğünde Simpsonlar bitmiş ve Sinbad Show'un bir bölümü başlamıştı. Şimdi onun bu sabah burada bulunmasının dün gece gitmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor.

"Günaydın delikanlı," diyor babası o sabahki New York Times'ın arkasından. Dirseğinin dibinde dumanı tüten bir fincan kahve ve kreplerle dolu bir tabak duruyor.

Ocağın başında duran Ethan'ın annesi hiçbir şey söylemiyor.

Kendisine hiçbir zaman açıklanmamış olsa da, Ethan içten içe çoğunlukla kaygısız bir varoluşa sahip olduğunu biliyor. Diğer güzel evlerle çevrili güzel bir evde, diğer güzel mahallelerden oluşan güzel bir mahallede yaşıyor. Noel'e ya da doğum gününe kadar beklemek zorunda kalsa bile istediği her oyuncacı alıyor. Ailesi her iki yılda bir yeni bir araba alıyor. Disney World'e iki kez gitmişler. Endişelendiği nadir durumlarda, bu ya önemsiz bir şeyle ilgili - yaklaşan bir matematik sınavı, beden eğitimi dersinde sonuncu seçilmek - ya da belirsiz, soyut korkular şeklinde. Ölüm. Savaş. Batakılık.

Ama annesini önlüğüyle, elinde spatulasıyla, sanki Cumartesi günü değilmiş gibi sessizce yemek pişirirken görmek Ethan'ı genç hayatında nadiren yaşadığı bir endişeyle doldurur.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Bir şey yok, evlat," diyor babası, hâlâ gazetenin arkasına saklanmış.

"Ama ikiniz de evdesiniz."

"Bu neden bu kadar sıra dışı?" Babası sonunda Ethan'ın Profesör Bakışı olarak bildiği şeyi yapmak için Times'ı indirir. Sakin bir yüz. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerin çerçevelediği araştıran gözler. Sol kaşı bir soru işaretinin kavisini andıracak kadar yukarı kalkık. "Yaşadığımız yer burası."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Ethan, annesi kahvaltayı önüne koyarken sandalyesini öne doğru iterek.

"Neden işte olmadığımı bilmek istiyor," diyor babasına, sanki Ethan hiç orada değilmiş gibi.

"Hasta mısın?" Ethan soruyor. "Bu yüzden mi evdesin?" "Artık orada çalışmıyorum."

"Neden olmasın?"

Ethan'ın annesi babasına bakar. Ona ne kadarını söyleyeceklerini tartıştıklarını bildiği sözsüz bir alışveriş. Babasının başını sallaması ve annesinin "Artık bana ihtiyaçları yok." demesiyle sona eriyor.

Sesindeki gerginlik bu konuda konuşmak istemediğini belli etse de Ethan'ın daha fazlasını öğrenmesi gerekiyor. İşe Mayıs ayında başlamıştı - annesinin okuldan önce ve sonra ve yaz boyunca tüm gün yanında olmasına alışmış bir çocuk için çok büyük bir alışma süreciydi bu. Ethan'ın okuldan eve döndüğünde boş bir evle karşılaştığı ilk an hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Elbette, sadece bir saatliğine yalnızdı. Ve evet, her zaman yaptığı gibi televizyon izleyip Japon balığı krakeri yemişti. Ama her gece yatak odasının kapısını kapatmak gibi, bu küçük özgürlük de ona kendini daha büyümüş hissettiriyordu.

Düşüncelerinde ikinci sırada, ama aynı derecede önemli olan, annesinin artık tüm gün evde olmasıyla, bebek bakıcısı Ashley'e ihtiyaç kalmayacağı gerçeğidir. Ethan için bu, özgürlüğünü kaybetmekten daha kötü bir şey. Bu, muhtemelen yazın geri kalanında Ashley'i hiç göremeyeceği anlamına geliyor. Ve onu görmeyi çok seviyor.

"Başka bir iş bulacak mısın?"

"Bilmiyorum." Annesi bir parça domuz pastırması alıyor, yemeyi düşünüyor, onun yerine Barkley'ye veriyor. "Göreceğiz bakalım."

Ethan'ın tecrübesine göre, bu neredeyse her zaman hayır anlamına gelir. Ama konuyu kapatmaya hazır değil.

"Bence yapmalısın," diyor. "Ya da belki eski işini geri istersin. Belki orada başka bir şey yapabilirsin."

Ethan'ın annesi, "Bu en iyisi," diyor, hayır için başka bir favori örtmecesini kullanarak. "Ayrıca, oraya geri dönmek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Bu konuda gerçekten konuşamam."

Ethan'ın babası gazeteyi tekrar indirir. "Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Annesi tavayı lavaboya götürüp suyla doldururken, "Karışık bir durum," diyor. Ethan'ın bile işe yaramayacağını bildiği bir oyalama taktiği. Fred Marsh inatçılığın vücut bulmuş halidir.

Babası musluğun akmasının durmasını bekledikten sonra şöyle der: "Bana bütçe kesintileri nedeniyle i ş t e n çıkarıldığını söylemiştin. Bunda bu kadar karmaşık olan ne?"

Ethan'ın annesi cevap vermek yerine eline bir Brillo pedi alır ve fırçalamaya başlar.

"Joyce, bana söylemediğin şey ne?" diyor babası. "Dün gece bir şey mi oldu?"

Ethan'ın annesi lavaboda, verandaya açılan sürgülü kapının önünde duran ve burnunu cama dayamış olan Barkley'ye başıyla işaret ediyor. "Onu dışarı çıkar," diyor Ethan'a. "Muhtemelen işemesi gerekiyordur."

Önündeki yarısı dolu tabağa bakan Ethan tartışmaya başlar ama sonra vazgeçer. Ailesiyle arasında garip bir şeyler vardır.

"Devam et, delikanlı," diye ekler babası. "Sadece bir dakikalığına."

Döndüğünüzde kahvaltı hâlâ burada olacak."

Ethan kapıyı açar ve Barkley dışarı fırlar, kuyruğunu zıplatarak avluya dalar ve kuşları dağıtır. Ethan onu takip eder, verandanın güneşten ısınmış kaldırım taşları çıplak ayaklarının altında sıcaktır. Çimenlerin serinliğinde, Barkley ile bir gün önce oynadıkları sopayı buluyor.

"Gel oğlum," diyerek Barkley'nin dikkatini hemen çekti. "Yakala!"

Sopayı havaya fırlatır, çimenlerin üzerinde yay çizerek dönmesini ve arka bahçeyi çevreleyen ormanın kenarına düşmesini izler. Ethan eve doğru bakarken Barkley peşinden koşuyor. İçeride anne ve babası

Kahvaltı masasında, tartışmanın ortasında kalmışlardı. Onları böyle görmek Ethan'ın midesindeki endişe düğümünü daha da sıkılaştırır.

Boşanma, diğerlerinden daha az soyut olsa da, belirsiz korkularından bir diğeri. Ebeveynler ayrıldığında neler olduğunu görmüştü. Üç yıl önce, yandaki evde Ethan'ın eski en iyi arkadaşı Shawn oturuyordu. Anne ve babası boşandığında evleri satılığa çıkarılmış ve Shawn annesiyle birlikte Teksas'a taşınmak zorunda kalmıştı. Ethan o zamandan beri ondan haber alamadı.

Aynı şeyin yakında kendi başına da gelebileceğinden endişeleniyor, her ne kadar ebeveynleri veranda kapısından onları izlerken çok kızgın görünmese de. Babası yine Ethan'ın birçok anlama geldiğini bildiği Profesör Bakışı'nı takınıyor. Merak. Sabırsızlık. Hayal kırıklığı.

Annesinin ifadesini okumak daha kolay. Sadece üzgün görünüyor.

Ethan arkasını dönüp bahçenin geri kalanına bakıyor. Barkley'nin hâlâ ormanın kenarında olduğunu görür, yakalama oyunu unutulmuştur. Onun yerine köpeği ağaçların arasına bakıyor, vücudu kaskatı kesilmiş. Hırladığında çıkardığı ses Barkley'ye o kadar benzemiyor ki Ethan'ın tüyleri diken diken oluyor.

"Sorun ne evlat?" diyor. "Ne görüyorsun?"

Bir sincap olmalı, diye düşünüyor. Ya da günün her saatinde ormandan çıkan diğer hayvanlardan biri. Ethan, köpeğinin hırladığı sadece bir başka zamanı hatırlayabiliyor: Fritz Van de Veer'e 4 Temmuz pikniği sırasında, kimsenin anlayamadığı nedenlerden dolayı.

"Buraya gel oğlum," diyor Ethan, köpeğini ormandaki her neyse ondan uzaklaştırmaya çalışarak. Bu işe yaramayınca Barkley'e gidiyor ve bahçeyi geçerek yeni biçilmiş çimlerin orman kenarıyla buluştuğu noktaya geliyor. Net bir sınır çizgisi. Onu geçince orman kilometrelerce uzanıyor ve sadece içinden geçen bir yolla kesiliyor.

Son zamanlarda Ethan'ın Billy'yle birlikte yola çıkmasına izin verildi, yaklaşık bir mil uzakta, ama daha uzağa değil. Bu da onun için sorun değil. Yolun ötesine geçme arzusu yok. Tam olarak korktuğu için değil. Sadece ormanı daha fazla keşfetme ihtiyacı hissetmiyor, çünkü orada ne olduğunu zaten biliyor. Bir sürü ağaç. Bir sürü kaya. Bir de Hawthorne Enstitüsü var olduğu ve oraya gitmesine izin verilmediği gerçeği dışında Ethan'ın hakkında hiçbir şey bilmediği Hawthorne Enstitüsü.

Annesi bir keresinde ormanda bir sonbahar yürüyüşü sırasında ona "O yerden uzak dur" demişti.

"Neden?"

"Çünkü Bu özel mülkiyet ve o olur
izinsiz girmiş olursunuz ki bu yasadışıdır."

"Ama orada ne var?" Ethan sordu.

"İlgini çekecek bir şey yok."

Ethan onun sözüne inanır ve uzak durmaya devam eder. Yaşıtı olan diğer çocukların aksine, yasağı cezbedici bulmuyor. Enstitünün tıpkı babasının çalıştığı yer gibi, sadece daha havasız olduğundan şüpheleniyor.

Arkalarından gelen bir ses hem Ethan'ı hem de Barkley'i irkiltiyor. Hep birlikte dönerler, boş orman birden unutulur, şimdi evle aralarında uzanan zümrüt yeşili çimenliğe odaklanırlar.

Ethan'ın bahçesini Billy'ninkinden ayıran çitin birkaç metre ötesindeki çimlerin üzerinde bir beyzbol topu durmaktadır.

Ethan topu eline alıyor, çim lekelerini ve Barkley'nin daha önce bahçesine onlarca kez atılmış olan ısırık izlerini fark ediyor. Bu yaz şimdiye kadar, bu her gün yaşanan bir olaydı. Ethan ve komşusu arasında geçen gizli bir kod.

Ve mesaj hep aynı. Billy oynamak istiyor.

ÜÇ

S Criiiiiitich.
Sabahın sekizinde uyandım.

Rüya.

Bir gecede iki kez.

İyiye işaret değil.

En azından Rüya saatler önce olduğu gibi yatak odasında yankılanmıyor. Bunun nedeni hem pencerelerden sızan güneş ışığı hem de ön bahçeyi boydan boya geçen çim biçme makinesinin gürültüsü.

Çoğu banliyö bir Rolex hassasiyetiyle çalışır ve Hemlock Circle da farklı değildir. Pazartesi günleri çöp günüdür ve herkes sabahları devasa çöp kutularını kaldırıma taşır ve akşamları garaja geri götürür. Aynı şey iki haftada bir Cuma günleri geri dönüşüm için de yapılıyor.

Salı günleri peyzaj ekipleri gelir, kulak tırmalayan bir kakofoni içinde çıkmaz sokağa doluşurlar. Çim biçme makineleri, ot biçme makineleri, yaprak üfleyiciler. Özellikle yaprak üfleyiciler. Eğer banliyölerin resmi bir sesi olsaydı, bu ses avlular ve araba yolları boyunca basınçlı hava püskürterek yüzeylerinde durmaya cesaret eden kesilmiş çim bıçakları veya başıboş yaprakları temizleyen tedirgin edici vızıltı olurdu. Yaprak üfleyiciler durduğunda, ortaya çıkan sessizlik bir an için sinir bozucu gelir. Çok sessiz. Çok ani.

Şimdilik çim biçme makinesi çalışmaya devam ediyor, ben duş alıp giyinirken ve kahve yapmak için mutfığa inerken ön bahçeden arka bahçeye doğru ilerliyor. Kahve demlenirken, Billy'nin kayboluşunun ertesi gününden beri peşimi bırakmayan Rüya ile son karşılaşmamdan kurtulmaya çalışıyorum.

Her zamanki gibi, yeni yeni azalmaya başlayan karanlıkta başlıyorum. Etrafım kısa sürede netleşiyor. Eski çadırımın içinde olduğumu görmeme yetecek kadar. Billy'nin ben on yaşıdayken kaçırıldığı çadır.

Ama Billy hala orada, yanımda uyuyor.

Üstünde, çadırın yüksekliği boyunca uzanan uzun bir yarık var.

Dışarıda birinin varlığını hissederek yarığın içine bakıyorum ve ötesinde sadece karanlığı buluyorum. Her kimse, orada olduğunu bilmeme rağmen onu göremiyorum.

Sonra duydum.

Scrrrrrrrritch.

Çadırın kesilme sesi, o kısım çoktan gerçekleşmiş olsa bile. Bu gecikmeli bir ses, tıpkı gök gürültüsünü duymadan önce şimşegi görmeniz gibi.

İşte o zaman uyanıyorum. Her seferinde. O korkunç yazı, hangi odada olursam olayım, bir an bile aklımdan çıkmıyor.

Rüyayı neden görmeye devam ettiğim ve bunun ne anlama geldiği çözme için çok istediğim bir gizem. İlk başta, çadır kesildiğinde tamamen uyanık olmasam da en azından bunun bilincinde olduğum anlamına geldiğini varsaydım. Ama bunun olduğunu duyduğuma dair hiçbir anım yok. Gözlerimi açıp kumaştaki yarığı gördüğüme dair belirsiz bir anım da yok.

Dürüst olmak gerekirse hala ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yabancı bahçeme girdi, çadırımı kesti, en iyi arkadaşımı aldı. Tüm bunlar olurken uyuyabilmem mümkün mü?

Hiçbir şey fark etmemek, hiçbir şey hatırlamamak mı? Bugün uykusuzluktan kırılan ben hayır derdim, ama on yaşındaki ben farklı bir hikayeydi. O zamanlar ölü gibi uyurdum.

Yani soru şu: Gerçekten bir şey duydum mu, bir şey gördüm mü? Yoksa Rüya, bildiğim şeylerden oluşan hayali bir anı mı? Çadırdaki yırtık. Billy gitti. İkisinden de bilinmeyen bir kişi sorumlu.

Bu soruyu cevaplamak ve polise en azından neler olduğuna dair küçük bir ipucu vermek için elimden geleni yaptım. Ailemin rızasıyla, Billy kaybolduktan bir hafta sonra, bilinçaltımın karanlık derinliklerinden unutulmuş bir haberin ortaya çıkması umuduyla hipnoz altına alındım. Bu işe yaramayınca bir rüya analistine götürüldüm, o da bana Billy'nin kaçırıldığı geceden beri gördüğüm rüyaları ve hatırlayabildiğim diğer tüm rüyaları anlattırdı. Bu da hiçbir yere varmadı.

Ondan sonra hepimiz belirsizlikle barışmak zorunda kaldık. Belki hiçbir şey görmedim, belki de gördüm. Belki de işlemek benim için çok travmatikti ve bu yüzden hafızamdan sildim, sadece Rüya bana bu öz düzenlemeyi aralıklı olarak hatırlattı.

Billy'yi bulmanın anahtarının beynimin karanlık dehlizlerinde bir yerlerde gömülü olduğuna kendini inandıran ve beni de inandırmaya çalışan Bayan Barringer dışında herkes anladı. Billy kaybolduktan bir ay sonra bir sabah, bahçeme fırladı. Endişe onu o kadar yaşlandırmıştı ki bir yabancı gibi görünüyordu. Korkulacak birine.

Bayan Barringer, Billy'nin küçük kardeşini de kendisiyle birlikte bahçeye sürüklemişti, muhtemelen onu gözünün önünden ayırmaya korkuyordu. O sırada yedi yaşında olan Andy ne bana ne de annesine bakmaya cesaret edebildi. Sadece korkmuş ve utanmış bir şekilde çimlere baktı.

"Ethan," diye bağırdı Bayan Barringer, ağzı şaşkınlıktan bir O'ya dönüşmüştü, sanki o bile sesinin bu kadar sert çıkmasına şaşırmış gibiydi. Andy'nin elini bıraktı ve topallayarak bana doğru yürüdü, adımları çimenlerin arasında kaygan bir şekilde ilerliyordu. "Onlara anlatmalısın," dedi, bu kez nazikçe. "Tamam mı tatlım? Sadece polise o geceyle ilgili hatırladıklarını anlat."

"Ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bayan Barringer artık bir kol mesafesindeydi. Eve doğru geriye doğru bir adım attım ama o iki eliyle omuzlarıma yapıştı. Kavrayışı sıkı ve sertti. Hâlâ yatıştırıcı olan sesinin tam tersiydi.

"Bir şeyleri hatırlamak zorundasınız. Hatırlamasan bile Sanırım biliyorsun. Bütün gece uyumuş olamazsın."

Omuzlarımdaki tutuşu bir çimdik haline geldi. Beni sarsmaya başladı, önce hafifçe ama her geçen saniye daha da şiddetlenerek. Kısa süre içinde ileri geri sarsılmaya başladım, başım kontrolsüzce sallanıyordu. Genç ve korkmuş olmama rağmen Bayan Barringer'ın benden ne istediğini biliyordum. Ben de aynı şeyi istiyordum. Ne kadar küçük olursa olsun, Billy'nin bulunmasına yardımcı olabilecek bir ipucu.

Ama hiçbir şey
hatırlamıyordum. Hiçbir
şey bilmiyordum.

"Özür dilerim!" Ağladım. "Çok özür dilerim!"

O anda annem dışarı fırladı ve beni Bayan Barringer'ın elinden çekip aldı.

"O hiçbir şey bilmiyor, Mary Ellen," dedi, nezaketten yoksun değildi. Eminim Bayan Barringer'ın akli dengesini yitirmiş halinde biraz da kendini görüyordu. Komşumuza bakışından annem, kaçırılan ben olsaydım, bahçelerinde oğlunu sallayıp bilgi almak için yalvaran kişinin kendisi olacağını anlamış gibiydi.

Kahvemden o ilk, kutsanmış yudumu alıyordum ki dışarıdaki gürültünün kesildiğini fark ettim. Çim biçme makinesi yok. Yaprak üfleyici yok. Onların yerine kapı ziline şen şakrak sesi geliyor. Cevap verdiğimde çim biçen adamlardan birini verandada buluyorum.

"Bay ve Bayan Marsh evde mi?" diye soruyor, alnındaki teri silmek için bir bez kullanıyor.

"Aslında yeni taşındılar."

"Yeni ev sahibi siz misiniz?"

"Hayır," diyorum, çünkü teknik olarak değilim. Bu da beni tam olarak ne olduğumu merak ettiriyor. "Ben onların oğluyum. Ailem evi satılığa çıkarana kadar burada kalıyorum."

Bunu zaten biliyor olabileceği ve az önce biçtiği çimler için kibarca ödeme talep etmeye hazırlandığı aklıma geliyor. "Sana ne kadar borcum var?" diyerek onu bu zahmetten kurtarmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey," diyor. "Ailen bütün yaz için peşin ödeme yaptı. Buraya geldim çünkü bu sabah bahçenizde bir şey vardı. Bugün sorun olmadı. Ama gelecekte, biz biçmeye geldiğimizde çocuklarınızın spor aletlerini çimlerin üzerinde bırakmadığından emin olursanız çok memnun olurum."

"Benim çocuğum yok." Gözlerimi kısıtım, kafam karıştı. "Hangi spor malzemeleri?"

"Bu."

Adam kargo pantolonunun derin bir cebini karıştırıyor. Elini çıkardı ve görebilmem için uzattı.

Orada, avucunun içinde bir beyzbol topu duruyor.

Cuma, 15 Temmuz 1994
Sabah 8:56.

Billy elindeki beyzbol topuna bakıyor ve sadece birkaç haftalık kullanımdan sonra ne kadar hırpalanmış olduğuna şaşırıyor. Beyzbol topu

Bir zamanlar beyaz olan deri şimdi donuk bir griye dönmüş, kir ve çimen lekeleriyle aşınmış. Barkley'nin Ethan'dan önce bulduğu birkaç seferden kalma birkaç diş izi bile var. Eğer dikkatli olmazsa bugün yine olabilir. Billy, Ethan'la birlikte çitin diğer tarafındaki köpeğin sesini duyabiliyor.

Garip olduğunu biliyor. Çitlerin arkasına çömelmiş, Ethan'ın yan bahçede Barkley ile oynamasını dinliyor. Diğer çocuklar yeşilliklerin arasından geçip merhaba diyebilirdi ama bunun neresi eğlenceli?

Hayır, Billy kendi yöntemiyle yapmayı tercih ediyor. Garip bir şekilde.

Çitin arkasına saklanmış, beyzbol topunu tutuyor, gizli şifresini açıklamak için mükemmel anı bekliyordu.

Bunu ilk kez yaz tatilinin ilk gününde denemişti. Sabah onda çoktan sıkılmıştı, yan kapıya koşmaya ve Ethan'a ormanda keşfe çıkmak isteyip istemediğini sormaya karar verdi. Billy bunu neden bir oyun haline getirmeyi seçtiğinden hala emin değil. Ama aylar önce doğum günü hediyesi olarak aldığından beri dokunulmamış halde şifonyerinin üzerinde duran beyzbol topunu gördüğünde, onunla yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu.

Ethan'ın ilk başta kafası karışmıştı. Onu Billy'ye geri getirmiş ve Andy'yle yakalamaca oynarken yanlışlıkla çitin üzerinden geçip geçmediğini sormuştu. Sanki bu her gün

olan bir şeymiş gibi.

Barringer'ların arka bahçesinde meydana geldi. Öyle değildi. Andy bazen babalarıyla ileri geri top atardı. Ama Billy? Asla.

"Onu oraya bilerek attım," dedi Billy ona.

Ethan gözlerini kıstı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Gizli bir mesaj gibi olmasını istedim. Topu bahçenizde bulduğunuzda, gelip beni bulmanız gerektiği anlamına geliyor. Bir filmde görmüştüm. Perili bir eve taşınan bir adam hayaletin bıraktığı topları bulup duruyordu."

"Bir hayalet bunu neden yapsın ki?"

Billy sanki cevap belliymiş gibi içini çekti. "Böylece adam onun orada olduğunu bilecekti."

Ethan başını salladı ve topu ona geri verdi. "Bu çok garip," dedi ama kötü anlamda değil. Ragesh Patel ya da okul otobüsünde ona bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söyleyen diğer büyük çocuklar gibi değil. Ethan bunu bir gözlem olarak söylemişti.

Ya da Billy öyle düşünmeyi seviyor.

Yaşıtı olan diğer çocuklar gibi olmadığını biliyor ve bazen bu onu rahatsız ediyor. Hatta bazen farklı olmayı diliyor. Hayal kurmaya ya da hayal gücü krizlerine bu kadar yatkın değil. Billy ineklerin süper zeki olduğunu düşünse de, ki öyle değil, ona düzenli olarak atılan bir başka kelimeyi kullanmak gerekirse, o kadar da inek değil. İngilizcesi iyi ve okumayı seviyor ama matematikte tamamen berbat. Tanıdığı diğer tüm zeki olmayan çocuklar bunu atletik olarak telafi ediyor. Billy'nin umutsuz olduğu bir başka alan.

Bir keresinde Bayan Jensen, Billy'nin sınıfın geri kalanıyla uyum sağlayamamasından endişe ettiği için onları veli toplantısı için çağırdığında babasının annesine "O eksantrik biri," dediğini duymuştu. "Bunun neden bu kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

"Kötü bir şey değil," dedi annesi. "Ama endişeleniyorum. Bu dünya öne çıkan çocuklara karşı nazik değil."

Bu üç yıl önceydi ve o zamandan beri yeni bir eve, yeni bir kasabaya ve yeni bir okula taşınmış olmalarına rağmen, Billy hala uyum sağlayamadığını fark etti. Billy'nin tuhaflıklarına hiç aldırmış etmeyen Ethan olmasaydı kendini tamamen yalnız hissedecekti. İşte bu yüzden Billy gizli mesaj olarak beyzbol numarasını en iyi arkadaşı üzerinde denemenin iyi olacağını düşündü. Ve bu yüzden bu yaz her gün bunu sürdürdü.

Dün hariç her gün. Dün özeldi.

Ama bugün Billy her zamanki rutinine geri döndü, Ethan hâlâ arka bahçedeyken topu fırlatmaya hazır. Gizli bir teslimat. Sanki top oraya bir hayalet tarafından yerleştirilmiş gibi.

Çitlerin arasından bakarken Ethan'ın bahçesinin ortasında Barkley'e endişeli bir bakış attığını görür. Köpek ormanın kenarında hırlıyordu.

"Buraya gel oğlum," diye sesleniyor Ethan.

Barkley gelmeyince Ethan onun yanına gider. Billy arkadaşının bahçeden geçişini izler, ağaçlara varana kadar bekler. Tek bir hızlı ve sessiz hareketle Billy ayağa kalkar, topu çitin üzerinden fırlatır ve yere çarpışını dinler.

Sonra

koşuyor. Yine

garip.

Ethan'ın beyzbol topunu iki saniye içinde göreceğini bildiğinden, kalsa da olur. Yine de Billy aceleyle evine geri döner, açık arka kapıdan geçerek merdivenlerden yatak odasına çıkar.

Orada oturur ve Ethan'ın onu bulmasını bekler.

DÖRT

| mutfak tezgahının üzerinde duran beyzbol topuna
bakıyorum. Pristinely beyaz ile
kırmızı Dikiş, o görünüyor

Yepyeni.

Bence bu bir tesadüf. Öyle
olmalı.

Billy hala yok. Geri dönmedi. Ve o anda hissettiğim kısa
sürelili tanıma hissine rağmen dün gece kesinlikle dışarıda,
çıkamaz sokakta dolaşmıyordu.

Hayır, bu top başkasına ait. Top yakalamaca oynayan bir
komşu çocuğu topu fazla atmış, bahçemde kaybetmiş ve
sonra da ilgisini kaybetmiş. Tek mantıklı açıklama bu. Yine
de mahallede sadece bir çocuk tanıyorum ve onun da
yakalamaca oynayacak yaşta olduğundan şüpheliyim.

Yine de topu alıp dışarı çıkıyorum ve çimlerin üzerinden
geçerek sağdaki eve gidiyorum. Başka bir komşu olsa
kaldırımdan ön kapıya kadar gider ve zili çalardım. Bu Russ
olduğu için, evlerimizi ayıran çitlerin arasından geçip
Kocaayak gibi Chen'lerin bahçesine çıkıyorum.

Umduğum gibi Russ çoktan dışarı çıkmış, arka
verandada kahve içiyordu. Bunun için mükemmel bir sabah,
Bayan Chen'in bahçesinden kokular getiren yumuşak bir
esinti Temmuz sıcağını uzakta tutuyor. Gül, frezya ve
hanımeli.

Russ beni görünce el sallıyor ve kupasını kaldırıyor.
"Biraz ister misin?"

"Sadece bir bardak içtim."

"Harika," diyor Russ, o soğuk sörfçü tavırlarıyla. Ben özel okula gittikten sonra edindiği bir şey. Ondan önce sinirli, tedirgin ve sürekli kıpır kıpırdı.

Yine de Russell Chen'in on yaşındaki haliyle hiçbir benzerliği yok. Cılız bir çocuktı. Garip bir şekilde öyleydi. Erişte inceliğindeki uzuvları, kısalığıyla birleşince olduğundan daha genç görünürdü. Hâlâ da öyle, ama artık kıskançlık uyandıracak bir şekilde. Uzun boylu ve kaslı, gerçek yaşı olan kırkın yakınında bile görünmüyor. Yüzünde endişe çizgileri yok ve kalın göğsü, spor malzemeleri mağazasının logosuyla markalanmış bir polo tişörtün üzerinde geriliyor.

Russ ve ben çocukken arkadaştık ama Billy ve ben gibi değildik. Bazen istemeyerek de olsa yanımıza takılmasına izin verdiğimiz üçüncü kişiydi. Sonra Billy gitti ve sadece ikimiz kaldık, komşu olmamız ve ailelerimizin aniden bizi gözlerinin önünden ayırmaya korkmaları nedeniyle bir araya geldik.

Billy olmadan ilk takıldığımız zamanı asla unutmayacağım. O zamana kadar üç haftadır kayıptı ve ben üzüntümü ve korkumu geçici olarak garaj yolunda kurulan potada basketbol oynayarak bastırmaya çalışmıştım. Russ çitlerin arasından çıktı ve bana katılıp katılamayacağını sordu. Ona hayır dedim, tek başıma olmak istiyordum.

"Billy ile birlikte olmayı tercih ettiğini biliyorum," dedi. "Ama şu anda tek seçeneğin benim."

O zamanlar bile, bir çocuğun arkadaş olarak kimsenin ilk tercihi olmadığını bilmesi bana dayanılmaz derecede üzücü gelmişti. Ama Russ'ın bunu kabul etmesinin cesurca olduğunu da düşünmüştüm.

"Tabii, oynayabilirsin," dedim.

Yazın geri kalanını araba yolumda basket atarak geçirdik ve ben özel okula gittikten sonra da görüşmeye devam ettik.

Okul. Üniversite boyunca arkadaşlığımızı sürdürdük, ancak o zamana kadar neredeyse hiçbir ortak noktamız kalmamıştı. Ben kendi içimde küçülürken, Russ hem boyut hem de sosyal statü olarak genişledi. Yıldız futbol oyuncusu. Mezunlar günü kralı. Üniversiteden sonra bir süre modellik bile yaptı. Yine de tatillerde ya da yaz tatillerinde eve her döndüğümde onunla takılmaya özen gösteriyordum. Russ'ı görmek, Hemlock Circle'daki her çocuğun gitmediğini ya da kaybolmadığını hatırlatan çok ihtiyaç duyulan bir şeydi.

Ayrıldığı birkaç seferde de kendini tekrar burada bulmuş, en son babası vefat ettikten sonra Russ ve eşi Jennifer annesine bakmak için buraya taşınmışlar. Bu beş yıl önceydi ve o zamandan beri bir çocukları oldu, diğeri de yolda.

"Bu Benji için mi?" Russ elimdeki beyzbol topunu işaret ederek, "Bu Benji için mi?" dedi.

"Onun değil mi? Çimci çocuk arka bahçede bulmuş. Belki Benji oraya atmıştır diye düşündüm."

"Daha dört yaşında," diyor Russ. "Eğer şimdiden böyle atış yapabiliyorsa, Jen ve benim üniversite masrafları konusunda endişelenmemize gerek yok."

Jennifer bir elinde kahve fincanı, diğer eliyle de oğullarının arka merdivenlerden inmesine yardım ederek verandaya çıkıyor. "Ne için endişeleniyorsun?"

"Ethan bir beyzbol topu buldu," diyor Russ. "Benji'nin olduğunu düşündü."

Jennifer bakabilsin diye topu uzattım. Başını sallıyor. "Onun değil. Benji'nin topu var ama onun iki katı büyüklüğünde. Yürümeye başlayan çocuk boyunda. Nereden buldu onu?"

"Arka bahçe."

Jennifer, büyüyen karnını kucaklayarak Russ'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "Belki de Barringer'ların evine bakmaya gelen birinden gelmiştir."

Billy'nin eski evi, ailesi doksanlı yılların ortalarında taşındığından beri birçok kez el değiştirmiş ve kimse orada uzun süre kalmamış. Hepsi de çocuksuz çiftler ya da ergenlik çağında çocukları olan ailelerdi. Görünüşe göre, çocuğu olan hiç kimse başka bir kaybolma riskini göze almak istememiş. Son sahipleri Bob ve ortağı Marcel, altı ay önce burayı satışa çıkarmadan önce beş yıl kalmışlar. O zamandan beri ön bahçeye bir SATILIK tabelası dikilmiş.

"Oraya kimsenin yaklaştığını görmedim," diyorum.

Benji kolumu çekiştiriyor, topu kendi görmek istiyor. Diz çöküp topu ona uzattım, belli bir yaşın altındakilerin yanında hep böyle gergin olurum. Çocuklar bana çok çaresiz, çok kırılgan geliyor ve Benji de bir istisna değil. Russ ve Jennifer'ın günün her saniyesinde nasıl olup da endişe içinde görünmediklerini ilk kez merak etmiyorum. Bir keresinde, Benji doğduktan kısa bir süre sonra bir ziyaret sırasında Russ'a artık baba olduğu için neden gergin görünmediğini sordum.

"Çok gerginim," dedi bana. "Sadece değilmişim gibi davranmakta çok iyiyim."

Şu anda Russ, Benji'nin topu fırlatmaya çalışmasını izlerken gülümsüyor. Top, kaldırım taşı döşeli verandaya düşmeden önce bir metre kadar havalanıyor ve topu bahçeme atanın kesinlikle Benji Chen olmadığını kanıtlıyor.

Beyzbol topuyla ilgili merakını gideren Benji, babasının yanına gider ve kucağına tırmanır. Russ'ın kupasına bakarak "İçinde ne var?" diye sorar.

"Kahve. Bir yudum ister misin?"

Jennifer şakacı bir şekilde onun koluna vurur. "Sakın buna cüret etme!"

O anda, mükemmel bir aile tablosu çiziyorlar. Baba, anne, oğul, hepsi de imrenilecek kadar sevimli ve yakında bir çocukları daha olacak. Russ, iki gece önce tam da bu verandada bira içerken bana bir kız çocuğu olacağını söyledi. Üçünü bir arada görmek

birlikte, rahat ve mutlu, bana sahip olabileceğim ama sahip olmamayı seçtiğim şeyleri hatırlatıyor.

Çocuk istemeyen bendim, ancak bir süre bunun Claudia ve benim hemfikir olduğumuz bir şey olduğunu düşünmüştüm. Yanıldığımı anladığım anla ilgili her şeyi hatırlıyorum, restoranın ekru duvarlarından önüme konan ızgara somonun kokusuna kadar. Limon ve odun dumanının keskin bir karışımı. Claudia durup dururken "Bebek istiyorum" dediğinde bir kadeh şarabıma uzanıyordum.

Donup kaldım, parmaklarım hâlâ kadehin sapına sarılıydı, cevap veremiyordum.

"Ethan, beni duydun mu?" Claudia'nın sesine endişe karışmıştı. Sözlerinin evliliğimize atılmış bir el bombası gibi olduğunu biliyordu. Şimdi kendini patlamaya hazırlıyordu.

"Seni duydum," dedim sessizce.

Claudia öne doğru eğildi, kararsızdı. "Ve?"

"Bana çocuk istemediğini söylemiştin," dedim, ki bu doğrudu. Bir aylık flörtten sonra, iş ciddiye binmeden hemen önce, tüm kartlarımızı masaya koymaya karar verdik. Bunlardan en büyüğü -ya yaparsın ya da bozarsın- çocuk istememektir. "Bu konuda anlaşmıştık."

"Biliyorum. Yaptık. Ve bu benim için sorun değildi. Gerçekten." Claudia kucağına baktı, ellerinin masanın altında peçetesini toparladığını tahmin ediyordum. Çok iyi bildiğim gergin bir tik. O ana kadar onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. "Ama son birkaç yıldır, belki de bildiğimi düşünmeye başladım."

"Ne değişti?"

"Ben," dedi. "Ben değiştim. En azından düşüncelerim değişti."

Sonra iç çektim. Hüzünlü bir nefes. Çünkü düşüncelerim değişmemişti, ancak Claudia'nın bunu umduğu açıktı.

gizlice vardı.

"Üzgünsün," dedi.

Evet, öyleydim. Ama onunla değil. Böyle hissettiği için Claudia'ya kızamazdım. Bunun evliliğimiz için ne anlama geldiğinden korkuyordum.

"Şaşırdım, hepsi bu."

"Biliyorum," dedi Claudia. "Ve özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim."

"Neden yapmadın?"

"Sanırım geçeceğini düşündüm. Ama düşündükçe bunu daha çok istediğimi fark ettim. Miraslarımızı düşünmeden edemiyorum. Öldüğümüzde arkamızda ne bırakacağımızı. Şu anda hiçbir şey yok. Ama bir ailemiz olsaydı..."

Claudia'nın sesi kesildi ve boşluğu doldurmak için beni zorladı. "Biz bir aileyiz. Sen ve ben."

"Hayır, Ethan," dedi. "Biz sadece biziz."

Sonra restoranın ortasında ağlamaya başladı ve evliliğimizin başının büyük belada olduğunu anladım.

Russ'ın annesinin sarkık hasır şapkası ve elinde kurumuş toprakla kaplanmış malasıyla evden çıkmasıyla anılarımdan sıyrılıyorum. Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen hâlâ zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor.

"Merhaba Bayan Chen," diyorum, tıpkı çocukken yaptığım gibi. "Merhaba Ethan," diye karşılık veriyor, sonra da

Glayöller verandanın kenarında esintiyle dalgalanıyordu.

"Annenin çiçeklerini sulamayı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Yalan. Ne içeriyi ne de dışarıyı suladım. Yine de bu durum Bayan Chen'in hoşuna gidiyor ve başını sallayarak, "Sen iyi bir evlatsın. Tıpkı Russell'im gibi."

Russ bu iltifat karşısında yüzünü buruşturuyor, bu da bana ağabeyi Johnny'yi düşünüp düşünmediğini merak ettiriyor. Kötü oğlu. Russ dokuz yaşındayken aşırı dozda uyuşturucudan ölmeseydi sonunda iyi olabilecek oğlu.

Bu, Hemlock Circle'daki ilk büyük kayıptı.

Russ, "Hey, beyzbol topuyla ilgili sorabileceğin başka biri aklıma geldi," diyor. "Wallace'lar."

"Neden?" Benji'nin attığı/düşürdüğü topu alıyorum, Russ'ın neden çıkmaz sokağın diğer tarafındaki bir eve gitmem gerektiğini düşündüğü konusunda kafam karışıyor. Özellikle de şu anda oradaki tek kişi huysuz Vance Wallace olduğu için.

"Ashley geri döndü. O ve oğlu geçen ay taşındılar."

"Bunu bilmiyordum," diyorum, içimde şimşek gibi çakan şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

Ashley Wallace Hemlock Circle'a geri döndü.

Russ sırtarak, "Annenle baban muhtemelen bundan bahsetmedi çünkü zamanında ona çok aşık olduğunu biliyorlardı," diyor.

"Ben yapmadım."

"Kesinlikle yaptın. Hepimiz yaptık."

Jennifer ona bir bakış fırlatır. "Oh, şimdi mi yaptın?"

"Biz' mi dedim?" Russ kahvesinden bir yudum alarak duraksar. "Ethan ve Billy'yi kastetmiştim."

"Hiçbirimizin bilmediğini kastetti," diye ekliyorum. "O daha büyüktü."

Tam olarak beş yaş büyük. Şu anda çok büyük bir yaş farkı yok ama on yaşındayken ve bugünkü inkârıma rağmen Ashley Wallace'a umutsuzca aşıkken benim ligimin tamamen dışındaydı. İyi bir sebeple. Ashley eğlenceli, komik ve hayatımın o döneminde gördüğüm en güzel kızdı. Ayrıca, on yaşındaki hafif aptal bir çocuğun ancak olmayı arzulayabileceği şekilde havalıydı. Hiç duymadığım ama dinlemek istediğim grupların isimlerini taşıyan tişörtler giyiyordu. Smashing Pumpkins. Violent Femmes. En sevdiği

Siyah bir dikdörtgenin içinde siyah harflerle beyaz harflerle sadece "NIN" yazıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Bir keresinde sormuştum.

Yarı gülümsedi. "Nine Inch Nails. Müthişler."

Ertesi hafta, ailem beni Sam Goody'ye götürdüğünde ve istediğim CD'yi alabileceğimi söylediğinde, The Downward Spiral'i aldım. Kasaya ulaşamadan babam beni durdurdu. Kutunun üzerine yapıştırılmış ebeveyn tavsiyesi etiketine bakarak, "Dur bakalım. Senin için biraz fazla yetiştikince, öyle değil mi evlat?" Ben öyle düşünmüyordum ama yine de CD'yi yerine koydum ve Forrest Gump soundtrack'ini aldım, istediğim için değil, iki disklik bir set olduğu ve bu nedenle aileme daha fazla paraya mal olduğu için. İçi boş bir zafer.

Ama Ashley'den hoşlanmamın asıl nedeni iyi biri olmasıydı. Okuldaki bazı kızlar gibi sahte bir kibarlık ya da o kızların ebeveynleri gibi küçümseyici bir kibarlık değil. Ashley gerçekten nazikti. Benim yaşımdaki her çocuk ona aşık olmaktan kendini alamazdı.

"Sanırım ona da soracağım," diyorum, bu ihtimal karşısında aniden endişelenerek. Ashley Wallace'ı son gördüğümünden bu yana neredeyse otuz yıl geçti ve söz konusu insanlar olduğunda, bazen anıların rahatsız edilmeden bırakılmasının en iyisi olduğunu öğrendim.

Russ göz kırparak, "İyi şanslar dostum," diyor.

Başımı sallıyorum, el sallıyorum ve bahçeden geçip çıkmaz sokağı çevreleyen kaldırıma çıkıyorum. Sola dönüyorum, bu beni önce evimin, sonra da eski Barringer'ların evinin önünden geçiriyor; güzergâh, uyandığımda Billy'nin gitmiş olduğunu gördüğümde yaptığım aynı yürüyüşün anısını canlandırıyor.

O ilk karmaşada, çadırın fermuarı kapalı ama yan tarafında bir yarık varken, önce Billy'nin çadırı yırtıp açtığını düşündüm. Birçok nedenden dolayı saçma bir düşünceydi ama on yaşındaydım.

Ve bu fikir bir kez beynime girdikten sonra bir daha çıkmadı, bu da beni onun çadırdan neden çıkacağına dair sebepler bulmaya yöneltti. Aklıma gelen tek şey acil bir tuvalet ihtiyacıydı. Böylece çadırdan usulüne uygun bir şekilde çıktım -ön kapağı açtım, dışarı süründüm, çimlerin üzerine çıktıktan sonra ayakta durdum- ve içeriye yöneldim. İçeri girdiğimde ev sessizdi, annemle babam hâlâ üst katta uyuyordu ve Barkley de oturma odasındaki kanepede aynı şeyi yapıyordu. Avlu kapısının kapanma sesini duyunca Barkley uyandı ve havlama krizine girerek annemi uyandırdı.

"Erken kalkmışsın," dedi aşağı inerken, geceliğinin üzerine bir bornoz atmıştı.

"Billy nerede?"

Annem yorgun bir omuz silkmeye cevap verdi. "Dışarıda değil mi?"

"Hayır."

Ona çadırın durumundan ve yan tarafında bir çocuğun geçebileceği kadar büyük bir yarık olduğundan bahsetmeyi düşünmedim. Daha çok Billy'nin nerede olduğunu öğrenmekle ilgileniyordum. O anda pek farkında olmasam da endişe içime işlemeye başlamıştı.

"Ben tuvaleti kontrol edeceğim," dedim.

Annem, "Üst kattaki boş," deyince mutfağı geçip koridora yöneldim ve birinci kattaki tuvaleti kontrol ettim. O da boştu.

Ben bunu yaparken, annem muhtemelen yanılmadığımdan emin olmak için dışarı çıkmış ve bir şekilde yanımdaki çadırda uyuyan Billy'yi gözden kaçırmıştı. Bu onun bile o anda sağlıklı düşünemediğinin bir işaretiydi.

Arka bahçede ona katıldığımda "Bu da ne?" dedi. Çadırın yan tarafındaydı, çadırın içinden bakıyordu.

dilimlenmiş kumaşı dakikalar önce yaptığım gibi, sadece içeriden.

"Sanırım Billy yaptı."

Benim aksime, annem çadıra verilen zararın on yaşında bir çocuğun işi olmadığını biliyordu. "Ethan, Barringer'lara git ve Billy'nin orada olup olmadığına bak."

Bu da en az diğerleri kadar mantıklıydı. Billy'nin bizimki yerine kendi banyosunu kullanmak için eve gitmesi kesinlikle mantıklı görünüyordu. Ya da çadırda uyumakta zorlanmış ve kendi yatağına dönmeyi tercih etmiş olabilir.

Hala emin olmadığım nedenlerden dolayı, çitlerin arasından Barringer'ların arka bahçesine geçmek yerine eve geri döndüm ve ön kapıdan çıktım. Sanırım içten içe korkunç bir şey olduğunu biliyordum ve bu da arka bahçemizden bugüne kadar devam eden kaçışımı başlatmıştı. İşte bu şekilde kendimi kaldırımın kıvrımını takip ederken, ön bahçeyi ikiye bölen yürüyüş yolunu dönerken ve ön kapıya giden üç basamağı atlarken buldum.

Bayan Barringer kapıyı açtı. Beni orada oğlu olmadan görünce eli boğazına gitti.

"Billy nerede?" dedi. "Burada değil mi?"

"Hayır, Ethan. Seninle değil mi?"

Başımı salladığımda Bayan Barringer'ın gözlerinde korku parladı. Onun sessiz paniğini görmek, çadırda uyandığımdan beri bastırmaya çalıştığım sinir bozucu gerçeği açıkça ortaya koydu.

Billy gitmişti.

Otuz yıl sonra, ailesi gibi o da hâlâ yok; bir zamanlar yaşadıkları ev şimdi bomboş duruyor. Kaldırımda duraklıyorum, evin ne kadar terk edilmiş olduğunu fark ediyorum. Kimsenin satın almak istememesi şaşırtıcı değil. Panjurlar güneşten solmuş ve pencereler karanlık ve

Bir cesedin gözleri kadar boş. Tek yaşam belirtisi öndeki yürüyüş yolunu kaplayan çiçekler. Parlak ve tam çiçek açmış olan bu çiçeklerin Hemlock Circle'ın uzman bahçıvanı Bayan Chen'in eseri olduğu açık. Muhtemelen sahipsiz bitkileri görmeye dayanamamış ve onlara bakmayı kendine görev edinmiş.

Billy'nin evine son bir kez baktıktan sonra, çıkmaz sokaktaki bir sonraki eve, Van de Veer'in evine doğru ilerliyorum.

Fritz Van de Veer ve eşi Alice, seksenli yılların sonunda inşa edildikten sonra Hemlock Circle'a ilk yerleşenler oldu. Onları kısa süre sonra Wallace'lar, Patel'ler, Chen'ler ve benim ailem takip etti. Altı orijinal evden sadece Barringer'ın evi birden fazla aileye ev sahipliği yaptı. Önce Remingtonlar, boşanıp taşınmadan önce orada üç yıl geçirdiler, sonra Barringerler, sonra da gelip giden birkaç aile daha. Bu değişim çoğu mahalle için normal olsa da, Hemlock Circle gibi çok az kişinin ayrıldığı bir yerde alışılmadık bir durum.

Billy kaybolduğunda çıkmaz sokakta yaşayan altı aileden beşinin otuz yıl sonra hâlâ burada yaşıyor olması hiç kuşkusuz tuhaf. Gitmek için her türlü nedeni olan Barringer'lar bile oğullarının kaybolmasından birkaç yıl sonra burada kaldılar. Florida'ya gitmeden bir gece önce aileme neden bu kadar uzun süre burada kaldıklarını sordum. Neden herkesin kaldığını.

Babam mahallenin çeşitliliğinden, temizliğinden ve sessizliğinden, mükemmel okullarından ve Billy'nin başına gelenlere rağmen düşük suç oranından bahsetti. Princeton'dan bir taş atımı uzaklıkta ve New York ile Philadelphia'nın ortasında yer alan konumu, burayı ülkenin en cazip mahallelerinden biri haline getiriyordu.

Konuşma tarzına rağmen, her aileyi bunca yıldır burada tutan gerçek nedeni biliyorum. Kimse olmak istemedi

Şüpheli görünmemek için ilk gidenler. Ailem nihayet taşınacak kadar rahat hissettiğine göre, başkaları da taşınırsa hiç şaşırmam. Özellikle de birkaç yıl önce karısını kanserden kaybeden ve Ashley tekrar taşınana kadar o büyük evde tek başına yaşayan Vance Wallace.

Wallace'lara gitmek için Van de Veer'lerden geçmeliyim. Bunu yaparken Fritz Van de Veer'i elinde bahçe hortumuyla evin etrafında dolanırken görüyorum. Çiçek suluyor olsa da, Fritz sıradan bir Cuma günü iş adamı gibi görünüyor. Sıkıştırılmış haki pantolon. Hala ince olan vücudunu göstermek için içine soktuğu beyaz gömleği. Yıllardır emekli olduğunu gösteren tek işaret, gömleğiyle aynı parıltılı beyaza sahip spor ayakkabıları.

Fritz'e kısa süre sonra çiçekli bir sundress ve sandaletler giymiş olan karısı Alice de katılıyor. Onu son gördüğümdeki kadar ince ve zarif, ki bu on yıldan daha uzun bir süre önce olabilir. Kocasını gibi saçları da yaşına ihanet etmeyi reddeden bir bej tonunda. Ne tam sarışın, ne de tam gri. Yan yana durduklarında, ikisi de farklı Pat Sajak ve Vanna White titreşimleri yayıyor.

Bahçelerine yaklaşıp, evlerini eski Barringer evinden ayıran çitin yanında duruyorum. "Merhaba, Bay ve Bayan Van de Veer," diye sesleniyorum, sanki otuz yaş daha gençmişim ve Billy'nin kaçırıldığı zamanki yaşlarında değilmişim gibi. Böyle bir resmiyet affedilebilir. Hemlock Circle'da çocukları olmayan tek çift olan Fritz ve Alice çocukluğumun yörüngesine nadiren girerlerdi. Yıllık Dört Temmuz partimizde görünmeleri dışında, Van de Veer'lerin evimizde bulundukları başka bir zamanı hatırlayamıyorum. Ben de onların evine adım attığımı hatırlamıyorum.

Billy'den sonra Hemlock Circle'ın genel havası değişti. Mahalle daha kasvetli, daha az arkadaş canlısı bir hal aldı. Russ'ın ailesi Çin'in yeni yılını kutlamayı bıraktı.

Ashley'ler de Anma Günü havuz partilerini durdurdu. Patel'ler Diwali'yi kutlamaya devam ettiler ama sadece yakın arkadaşları ve aileleriyle. Annem ve babam bile 4 Temmuz pikniklerini durdurdular, bunun yerine beni milli parklara ve önemli tarihi yerlere tatile götürmeyi tercih ettiler.

"Ethan, merhaba!" Kocası elindeki hortumla el sallarken Alice çığlık atıyor ve çimenlerin üzerinden bir su akıntısı gönderiyor. Kaldırıma çıkarken sudan sıyrılıyor ve bakımlı ellerini yanaklarıma bastırıyor. "Seni son gördüğümüzden bu yana uzun zaman geçti. Yıllar olmadı mı, Fritz?"

Arkasından Fritz başını sallıyor. "Öyle."

"Artık büyümüşsün! Kaç yaşındasın, otuz mu?"

"Kırk," dedim.

"Hayır!" Alice önce soluk soluğa kaldı, sonra kıkırdadı. "Oh, bu beni kesinlikle yaşlı hissettiriyor."

Koluma arkadaşça görülebilecek ama aynı zamanda flörtöz de sayılabilecek şakacı bir şaplak atıyor. Açıklama için Fritz'e bakıyorum, o da bir şey söylemiyor. Onun yerine, "Görüyorum ki bu sabah etrafta dolaşıyormuşsun" diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evden eve gidiyorum," diyor Fritz, yine hortumla işaret ederek, su önce Chen'lere, sonra eski Barringer evine doğru sıçırıyor, sonra da yandaki Wallace'ın evine doğru duruyordu.

"Oh," diyorum, biraz tedirgin. Fritz Van de Veer beni mi izliyordu? Eğer öyleyse, belki beyzbol topunu bahçeme kimin attığını da görmüştür. Görmesi için topu havaya kaldırıyorum. "Sadece bunun sahibini bulmaya çalışıyorum. Bu sabah bahçemdeydi."

Alice kısa bir süre topa bakar. "Böyle bir şeyin ortaya çıkması garip."

"Son zamanlarda başka tuhaf bir şey gördünüz mü?"

Fritz karısına dönmeden önce, "Gördüğümü söyleyemem," diyor. "Sweets, içeri gidip bana bir bardak limonata doldurabilir misin? Hemen geliyorum."

İlk başta, hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim - Fritz'in karısına "tatlı" demesi mi yoksa kendi limonatasını alamaması mı? Beni en çok şaşırtan şey Alice'in usulca başını sallayıp bana el sallayarak veda etmesi ve içeri girmesi oluyor.

"Sanırım tuhaf bir şey gördünüz," diyor Fritz
O gittikten sonra. "Aksi takdirde sormazdın."

Dün gece gördüklerimin hala mantıklı bir açıklaması olabileceğini ve bahçemdeki topun Hemlock Circle'daki tüm evlerin garaj ışıklarının yanıp sönmesiyle hiçbir ilgisi olmayabileceğini bilerek ona ne kadarını anlatacağımı tartışıyorum. Paylaşamayacak kadar karmaşık olduğuna karar vererek, basitçe "Hayır, Bay Van de Veer" diyorum.

"Bu kadar resmi olmana gerek yok evlat. Bana Fritz de."

"Fritz," diyorum, isim dilimden dökülürken tuhaf hissettiriyor. "Geri döndüğüm için mahalleyi tanımaya çalışıyorum."

Bana inanmadığını düşündüren bir şekilde başını sallıyor. "Bir süre kalmayı mı planlıyorsun?"

"Olabilir. Henüz karar vermedim."

Fritz, hortumu bahçesinin köşesine hakim olan ortanca çalısına doğrulturken, "Yapmazsan yazık olur," diyor, mavi çiçekleri suyun spreyinde titiriyor. "Marsh ailesinden burada yaşayan biri olmadan burası aynı olmazdı. Ailenin gitmesine çok üzüldüm. İyi yerleştiler mi?"

"Öyle, evet."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Bir dahaki sefere onlarla konuştuğunda annene selamlarımı ilet."

Fritz suyu kesiyor ve hortumu toplamaya başlıyor. Başımla vedalaşıp Wallace'lara doğru yol almaya devam ediyorum, Van de Veer'lerle karşılaşmam çoktan hafızamdan siliniyor. Çocukken burada yaşarken onları pek görmediğimden, geri döndüğümde daha da az etkileşimimiz olacağından şüpheleniyorum. Wallace'ların ön merdivenlerine ulaşana kadar konuşmada bir tuhafılık olduğunu fark ediyorum.

Fritz Van de Veer neden annemden bahsetti de babamdan bahsetmedi?

Cuma, 15 Temmuz 1994
Sabah 9:22.

A Yarıyı yenmiş kahvaltısını çöpe attıktan ve şuruplu tabağı bulaşık makinesine tıktıktan sonra, Joyce Marsh kocasına dışarı çıkacağını söyler. Daha önceki tartışmaları şiddetli ama kısa sürmüştü ve o zamandan beri her şey tatlıya bağlanmış olsa da -en azından şimdilik- Joyce'un ikisinin arasına biraz mesafe koyması gerekiyor, yoksa her şeyi itiraf edecek.

İşini nasıl kaybettiğine dair hikayede gerçekten daha fazlası var.

Ona her şeyi anlatamayacağını.

"Gaggle'a yeniden mi katılıyorsun?" Fred, çamurluk kapısının yanında ev ayakkabılarını bir çift kanvas terlikle değiştirirken söylüyor.

Hemlock Circle'ın diğer eşlerini kastediyor; onlar her gün bahçeye ilk çıkan kişinin bahçesinde birkaç dakikalığına bir araya geliyorlar. Bugün Trish Wallace bir spreş şişesiyle ön bahçesindeki zambakları suluyor. Yan evde yaşayan Deepika Patel de ona katılmış durumda ve Joyce diğerlerinin de gelmesinin birkaç dakika alacağını biliyor.

Kimse toplantıların ne zaman başladığından tam olarak emin değil. Kesinlikle planlı değildi ve herhangi bir organizasyon da yoktu. Sadece bir grup arkadaş ve komşu çıkmaz sokakta birbirlerini görüp merhaba demek için dışarı çıkıyorlar. Yine de Fred buna Gaggle adını vermekte ısrar ediyor.

Joyce'un düşündüğünden daha küçümseyici geliyor. Sanki hepsi yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan bir grup dedikoducuymuş gibi. Joyce bunu adamın kıskançlığına bağlıyor. Hemlock Circle'ın erkekleri asla böyle bir araya gelmez.

"Olabilir," diyor iç çekerek. "Sanırım alışkanlıklara geri dönme zamanı."

Dışarı çıktığında, Trish, Deepika ve Misty Chen'in yanı sıra Mary Ellen Barringer'ın da gruba katıldığını görür. Sürpriz. Yan komşusu Gaggle'a nadiren katılırdı. En azından eskiden katılmazdı. Belki de Joyce katılmayı bıraktığından beri bu değişmiştir.

Çıkamaz sokaktan geçerken, artık işe gitmemenin ne kadar sarsıcı olduğunu düşünmeden edemiyor. Evet, sadece iki aydır oradaydı ama bu, rahat bir rutine girmesi için yeterince uzun bir süreydi. Örneğin şu anda, kıdemli asistan Margie ile beş dakikalık bir sohbetin ardından bir fincan kahve ile masasına yerleşiyor olacaktı. Margie şu anda orada, muhtemelen Joyce'un yerine kimi getirdilerse onunla sohbet ediyor. Wallace'ın bahçesindeki Gaggle'a katılmak ona kendini... Şey, nasıl hissettiğinden emin değil. "Başarısızlık" çok güçlü bir kelime ama buna benzer bir his. Hayal kırıklığı, diye tahmin ediyor, eski rutinine bu kadar kolay geri döndüğü için.

Trish, "Bakın kim dönmüş?" diyor. "İzin günü mü?"

"Sürekli olarak kapalı," diye yanıtlıyor. "Programıma pek uymuyordu. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Joyce yalan söyleyerek gülümsüyor. Kocasına bir şey söyleyemiyorsa, bu kadınlara da kesinlikle söylemeyecektir. Çünkü her ne kadar küçümseyici olsa da Fred'in gruba verdiği isimde doğruluk payı vardır.

"Bir annenin işi asla bitmez," diyor Trish, diğerleri başlarıyla onaylarken. Sallanan kafaları Joyce'u meraklandırıyor

Bir yandan evini geçindirirken bir yandan da iş sahibi olmaya çalıştığı için onu sessizce yargılıyorlarsa.

Hemlock Circle'da kadınların çalışması beklenmiyor. Çalışmak zorunda da değiller. Burası pahalı bir eyaletin pahalı bir köşesinde pahalı bir mahalle. Hepsi burada yaşıyor çünkü kocaları sayesinde bunu karşılayabiliyorlar. Onlar profesörlerin, bilim adamlarının, mühendislerin ve bankacıların eşleri. İsteyebilecekleri her şey onlar için sağlanmış.

Misty Joyce'a, "Böylesi daha iyi," der. "Ethan'ın sana evde ihtiyacı var. Sadece biraz daha uzun bir süre için."

Joyce aynı fikirde değil. Son zamanlarda Ethan ona hiç ihtiyacı yokmuş gibi davranıyor, bu da bir iş bulmaya karar vermesinin nedenlerinden biri. Her şey için ona muhtaç olduğu günleri özliyor. Artık öyle olmadığına göre, iş bulmanın dolduracağını umduğu bir boşluk var.

"Sanırım haklısın," diye yanıtlıyor Joyce, parlak gülümsemesi ve kusursuz teniyle son on iki ayda bir annenin yaşayabileceği en kötü şeylerden birini yaşadığına dair hiçbir ipucu vermeyen Misty ile bu konuyu tartışmayı reddederek. Zavallı, sorunlu Johnny. Tam bir trajedi.

"Ne konuda haklısın?"

Joyce arkasını döndüğünde Alice Van de Veer'in gruba katıldığını görür. Şu anda görmek istediği son kişi. Alice'in yüzündeki gergin gülümsemeden Joyce onun ne kadar şey bildiğini merak eder. Sadece Alice'in kocası Fritz'in neyin peşinde olduğu hakkında değil, Joyce'un tüm bunlardaki rolü hakkında da. Fritz'in Alice'e açıkça bir şey söylediğinden şüpheleniyor ama eşlerin bir şeyleri öğrenmenin yolları vardır. Bilmemeleri gereken şeyleri bile.

"Alice iyi bir kadın," demişti Fritz bir keresinde arabasına bindiklerinde. "Ne kadar az bilirse o kadar iyi."

Trish, Alice'in anlamayacağını düşünerek, "Çocuklarının yanında olmak," diyor hazırlıksız bir şekilde. O ve Fritz

Hemlock Circle'da çocuğu olmayan tek hane onlar, bu da onları buraya ilk taşınanlar olmalarına rağmen gayri resmi yabancılar yapıyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor Alice.

Konuyu değıştiren Trish Wallace yaklaşıarak, "Bundan bahsetmeli miyim bilmiyorum. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Ama mahallede biri dolaşıyor."

Onlara, bir önceki öğleden sonra Hemlock Circle ile Willow Court arasında yürüyen bir adamın -bir yabancıнын- görüldüğünü anlatmaya devam ediyor. Trish'in Hemlock'ta yaşadığı süre kadar Willow'da yaşayan Sally Seitz'den duymuş.

"Ormandan mı geldi?" Mary Ellen öyle diyor.

Trish başını sallar. "Görünüşe göre. Sally onun buraya, Hemlock'a doğru yürümeden önce Willow'un arkasındaki ormandan çıktığını duymuş. Ayrıca kamuflaj giydiğini de söyledi. Eğer bu şüpheli değilse, ne şüpheli bilmiyorum."

Ya da hiçbir şey olmayabilir, diye düşünüyor Joyce. Çıkmaz sokağı çevreleyen ormanda yürümek yasadışı değil. Tamamı, seksenli yılların sonlarında, New Jersey bir şeyler yapılmazsa gelişmemiş arazilerin tükeneneğini fark ettiğinde, eyaletten alınan hibelerle ilçe tarafından satın alınan korunmuş ormanlık alanlardır. Evinin arkasındaki kalın ağaç duvarı da buradan geliyor. Erişim yoluna kadar bir mil, ondan sonra da Hawthorne Enstitüsü'ne kadar bir mil daha orman.

"Belki de geri dönen bir avcıydı," diye öneriyor.

"Bu ormanda avlanmak yasak," diyor Trish. "O zaman bir yürüyüşçü."

Joyce insanların orada her zaman yürüyüş yaptığını varsayıyor. İçlerinden birinin arka bahçeye düşmesi alışılmadık bir şey, evet.

heyecanlanmaya gerek yok.

"Sence evlerimizi mi gözetliyordu?" Alice öyle diyor. "İyi bir mahalle izleme programına ihtiyacımız var." Deepika da katılıyor. "Bunu yıllardır söylüyorum."

"Gözlerinizi dört açın hanımlar," diyor Trish kesin bir ifadeyle. "Bu dünya her geçen gün daha da çılgınlaşıyor."

Gaggle bundan sonra dağılır ve kadınlar çeşitli evlerine çekilir. Hemlock Circle'ın asfaltında tek başına duran Joyce, kocası ve oğluyla paylaştığı eve bakar. Sokaktan çok büyük görünüyor. İçinde yaşayacağını düşündüğünden çok daha büyük bir ev. Aynı müteahhit tarafından aynı zamanda inşa edilen Hemlock Circle'daki tüm evler, tuğla cepheleri, ikinci kattaki çatı pencereleri ve iki arabalık garajlarıyla biraz benzer görünüyor.

Büyüdüğü Kuzey Jersey mahallesi, bir raftaki kitaplar gibi birbirine yakın duran uzun, dar evlerle doluydu. Her zaman buna benzer bir yere yerleşeceğini düşünmüş. Oysa burada, teknik olarak banliyö sayılabilecek ama ondan çok daha uzak bir yerde yaşıyor. Sanki çıkmaz sokak kendi başına bir ada. Joyce ilk kez Hemlock Circle gibi bir yere layık olup olmadığını merak etmiyor. Burada olmayı hak edip etmediğini. Şu anda hak etmiyormuş gibi hissediyor.

Gaggle'daki diğer hanımların aksini söyleyeceğini biliyor. Ev kadını olmanın diğer işler kadar hayati olduğunu. Trish Wallace'ın "Sen evi bir arada tutan yapıştırıcısın" dediğini hayal ediyor.

Bu doğru olabilir. Ama Joyce bundan daha fazlasını istiyor. Neden sadece yapıştırıcı olmak zorunda? Evi inşa etmeye de yardım edemez mi?

Tam içeri girmek üzereyken Joyce yan bahçeden **adının** söylendiğini duyar. Bu Mary Ellen'dır.

Barringer, özel çitin ucunda durmuş, her zamanki gibi sessiz ve ciddi görünmektedir. Joyce onu duymamış gibi davranmaya çalışır ve ön bahçede yürümeye devam eder. Mary Ellen için havasında değildir. Komşusunu sevmediğinden değil. Küçük dozlarda seviyor. Ama Ethan ve Billy Barringer ayrılmaz ikili olduklarından, bu dozlar gittikçe artıyor.

Mary Ellen bu kez daha yüksek sesle adını tekrar söyleyince Joyce'un çimenlerin ortasında durup gülümsemekten ve geri dönmekten başka çaresi kalmıyor.

"Hey, Mary Ellen," diyor.

"Billy'nin bu gece bizde kalmasının hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor komşusu, her zamanki gibi doğrudan konuya girerek.

"Neden olmasın anlamıyorum. Ethan haftalık kampa bayılıyor." "Tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun? O adam yürürken etrafta?"

Joyce, Mary Ellen'ı inceliyor ve ilk başta onun Gaggle'daki diğer herkesin mahallede dolaştığı iddia edilen yabancı hakkında ne kadar saçma davrandığı konusunda bir şaka yapıp yapmadığını merak ediyor. Tepkilerine bakılırsa, Trish Wallace'ın onlara Kocaayak'ın aralarında olduğunu söylediğini sanırsınız.

"Ah, şu," diyor Joyce. "Aptalca, değil mi?"

"Aptalca değil," diyor Mary Ellen, şaka yapmadığını açıkça belli ederek. Tabii ki şaka yapmıyor. Joyce'un deneyimine göre Mary Ellen Barringer her konuda son derece ciddi. "Dışarıda birileri var. Tanrı bilir ne planlıyor. Yakalanana kadar hepimiz endişelenmeliyiz."

Ama Joyce, onun yanlış bir şey yapmadığını düşünüyor. Eğer o bile hiç yok. Sally Seitz'in bunu önemli görünmek için uydurmuş olması daha muhtemel.

"Bence çok endişelenmeye başlamadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diyor Joyce. "Ayrıca, bu bir

Çocuklar ormanda kamp yapacaklar. Tüm zaman boyunca arka bahçemizde olacaklar. Tamamen güvenli."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Mary Ellen diyor ki.

Joyce, Alice'in ona verdiği aynı türden sıkı bir gülümsemeyle parlıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Her şey yoluna girecek."

Yirmi dört saat sonra Joyce söylediği her söz için pişman olacaktır. Ama şu anda, şu anda, söylediklerine tamamen inanıyor - en azından Ethan ve Billy'nin bahçede kamp yapmaları konusunda. Diğer her şey çıldırtıcı derecede endişe verici olmaya devam ediyor. Özellikle de evinin ön kapısına ulaştığında ve bir komşusunun dışarıda kaldığını fark ettiğinde. Daha önce orada olmayan biri.

Fritz Van de Veer.

Siyah bir takım elbise giymiş olan adam, açık garajının yanında durmuş, çıkmaz sokağın karşısından ona bakmaktadır. Joyce komşu gibi davranır ve el sallar - belki diğer evlerden biri izliyordur diye.

Fritz el sallamıyor.

Onun yerine parmağını dudaklarına götürüyor, Hemlock Circle'ın diğer tarafından verdiği mesaj sessiz ama korkutucu derecede açık.

Dün gecedен kimseye bahsetme.

BEŞ

MWallace'ların ön verandasına tırmanırken adımlarım yavaştı, nasıl bir dostluk olduğu beni o kadar meşgul ediyordu ki

Fritz Van de Veer'in babamla vardı. Tabii komşuluktan öte bir ilişkileri varsa. Babamı değil de annemi seçmiş olması, aralarının iyi olmadığını gösteriyor ki ben bunu imkânsız buluyorum.

Herkes babamı sever. İyi olduğu kadar terbiyelidir de. Gurur duymak istediğim türden bir babaydı, öğretmenliğe başlamamın bir nedeni de buydu, her ne kadar hazırlık okulunda İngilizce öğretmeni olmak Princeton'da profesör olmaktan çok uzak olsa da.

Belki bu Fritz'i etkilemiyordur. Ya da belki bu onu güvensiz yapıyordur. Ya da, daha büyük olasılıkla, hiçbir şey değildir ve Fritz annemden sadece Alice ve diğer eşlerle bazen çıkmaz sokağın çeşitli noktalarında sohbet ettiği için bahsetmiştir. Sebebin bu olması gerektiğine karar vererek Wallace'ların evinin zilini çalıyorum.

Kapıyı on yaşlarında, düzensiz kahverengi saçlı ve burnundan aşağı kayan koyu çerçeveli gözlüklü bir çocuk açtı. Lekeli camların ardından bana bakıyor, hem meraklı hem de bugünlerde on yaşındakiler ne yapıyorsa ondan uzaklaştırıldığı için biraz sinirli görünüyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, benden başka herkesi eğlendirecek kadar erken gelişmiş bir ciddiyetle. Bunun yerine, genel ruh halim tedirginlik. Çocukların yanında rahatsız olduğum gerçeği beni tanıyan herkesi şoke ediyor.

Ben bir ğretmenim. "Gençlerin" diye hatırlatırım onlara hep. "ocukların değil."

Beyzbol topunu uzattım ve "Merhaba. Bu size mi ait? Bahçemde buldum ve senin olabileceğini düşündüm."

"Değil," diyor ocuk topa bakmadan. Bakışları merakla üzerimde kalıyor.

"Henry? Kiminle konuşuyorsun?"

Evin içinden yükselen kadın sesi biraz daha dik durmamı sağlıyor. Son duyduğumdan farklı olsa da, hemen tanıdık gelen bir sıcaklık var.

Ashley.

"Bir yabancı," diye sesleniyor Henry olduğu anlaşılan ocuk. "Lütfen gitmesini söyle."

Henry bana bakıyor, gülümsemeden. "Sana lütfen gitmeni söylemem gerekiyor."

"Ben de öyle duydum."

Birden Ashley orada, Henry'nin arkasından hızla geliyor, küpesini takmakla o kadar meşgul ki ilk başta beni fark etmiyor. Fark ettiğinde, bir zamanlar tanıdığı çocuğu şimdi olduğum adamda tanıdığı ve aynı kişi olup olmadığımızı zihinsel olarak değerlendirmeye çalıştığı bir an var. Bunun bir eşleşme olduğuna karar verdiğinde, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Ethan? Gerçekten sen misin?"

Ben el sıkışmaya çalışırken Ashley'nin sarılmak için kollarını açtığđ garip birkaç saniye ikimizi de taktik değiştirmeye zorluyor. Sonuç Henry'nin kafasının karışmasına neden olan kısmi bir kucaklaşma oldu.

"Yani yabancı değilsin?" diyor.

"Bu Ethan Marsh, tatlım. Eskiden onun bakıcısıydım. Uzun, çok uzun zaman önce."

"Otuz yıl," diye ekledim ve Ashley'nin yüzünü buruşturmasına neden oldum. "O kadar uzun mu? Aman Tanrım."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor, sanki geçen zamandan utanmış gibi. Utanmasına gerek yok. Koyu renk kot pantolon ve mandalina rengi bir bluz giymiş, hatırladığım kadar güzel. Aynı Ashley, ama aynı zamanda farklı. Saçları şimdi biraz daha koyu -gençlik yıllarındaki soğuk sarı yerine açık kahverengi- ve yüzü ve vücudu daha ince, daha köşeli, sanki hayat tarafından biraz sertleştirilmiş gibi. Ben de öyle ama görünüşümde tam tersi bir etki yarattı. Daha yumuşağım, sanki vücudum hayatın darbelerini yumuşatmaya çalışıyor.

"Seni o zamandan beri görmedim..."

Ashley'nin sesinin kesilmesi bana birbirimizi en son ne zaman gördüğümüzü tam olarak hatırladığını söylüyor. Billy'nin anma töreninde. Kilise tıklım tıklım dolu olduğu için birlikte oturma ya da konuşma fırsatımız bile olmamıştı. Ama tören sona erdiğinde, ayrılırken Ashley'nin gözlerini yakaladım. Bana hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemelerden birini verdi, el salladı ve gitti.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor şimdi. "Şu anda mı demek istiyorsun? Yoksa genel olarak mı?"

Ashley gülüyor. "İkisi de sanırım. Ailen yeni taşındı, değil mi?"

Ona kısaca son birkaç ayımı anlattım. Ailemin Florida'ya taşınması ve benim yakınlardaki bir özel okulda İngilizce edebiyat öğretmeni olarak yeni işime yerleşene kadar evde kalmam.

"Benzer bir hikâye," diyor Ashley sözümü bitirdiğimde. "Babamın durumu pek iyi değil, Henry ve benim de yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı, biz de buraya döndük. Arayı kapatmak için seni içeri davet ederdim ama on beş dakika içinde bir ev göstereceğim ve daha fazla zamana ihtiyacımız var. Erteleyelim mi?"

"Kesinlikle," diyorum. "Aslında bunun Henry'ye ait olup olmadığını görmek için gelmiştim."

Oğlu gibi Ashley de elimdeki beyzbol topuna bakmıyor. "Hayatı boyunca top fırlattığını sanmıyorum."

Henry, "Ben koordinasyonsuzum," diyor.

Ashley ona şaşkın bir bakış fırlatır. "Bunu sana kim söyledi?" "Herkes."

"Büyükbaban bile mi?"

"Özellikle büyükbabam."

Vance Wallace sanki çağrılmış gibi Ashley ve Henry'nin arkasında belirir ve yarı şaşkın, yarı kederli bir sesle "Beni kim arıyor?" diye bağırır.

"Kimse yok baba," diyor Ashley iç çekerek. "Ethan Marsh'la konuşuyoruz."

"Ethan?"

Bay Wallace kapıya geliyor, beklediğimden biraz daha yavaş ama seksenine merdiven dayamış olsa da hatırladığım kadarıyla boksör gibi görünüyor. Eski bir boksör, seksenli yıllarda birkaç bölgesel spor salonu açmış ve hepsini ulusal bir zincire satmadan önce uzun yıllar boyunca iyi iş çıkarmış. Şimdi bir emekliyle bir talim çavuşunun karışımı gibi görünüyor. Büyük kollar, büyük göğüs, büyük göbek, doğal olamayacak bir bronzluk. Yaklaştıkça bakışlarında hafif bir belirsizlik fark ediyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmiş olsa da, sanki bana değil de yanımdan geçip gidiyor gibi görünüyor.

"Ailen Florida'ya tek parça halinde ulaşabildi mi?" diyor. "Kurtuldular."

"Güzel. Onları buralarda özleyeceğiz." Elimdeki beyzbol topunu gördü. "O da ne?"

"Bu bir top baba," diyor Ashley gergin bir şekilde ve bunun Vance'in gündelik nesneleri tanımlamasına yardım etmek zorunda kaldığı ilk sefer olmadığı izlenimini veriyor. Vance'in iyi olmadığını söylerken tam olarak neyi kastettiğini merak ediyorum.

"Bunu biliyorum," diye tersledi. "Neden onda olduğunu bilmek istedim."

"Arka bahçemde buldum," diyorum. "Sadece gerçek sahibine iade etmeye çalışıyorum. Nereden gelmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Komşuna mı soruyorsun?" Bay Wallace diyor ki. "Russ'a mı? Evet, oradan yeni geldim."

"O değil." Billy'nin evine doğru tedirgin bir işaret yaptı. "Diğer komşunuz. Barringer'ın oğlu. Dün gece onu dışarıda gördüm."

"Baba," diyor Ashley, sesi endişeyle kısık. "Billy dün gece dışarıda değildi."

"Öyleydi. Onu arka bahçede koşarken gördüm." "Saat kaçtı?" Dedim ki, ilgim aniden heyecanlandım.

Bay Wallace bir saniye kadar düşündü. "İkiyi biraz geçe." Günün sert sıcağına rağmen içimi bir ürperti kaplıyor.

Bu, Wallace'ların garajının üstündeki ışığın fark edilebilir bir neden olmaksızın yanmasını izlediğim zamanla aşağı yukarı aynı zamandı.

Ashley'e bakıyorum, yüzünde haklı olarak şüpheli bir ifadenin yanı sıra sıkışmış, endişeli ve dayanılmaz derecede üzgün bir ifade var. "Billy on yıllardır ortalıkta yok baba," diyor. "Bunu sen de biliyorsun."

"Ve ben ne gördüğümü biliyorum, lanet olsun."

Ashley babasını kolundan tutar. "Hadi seni içeri götürelim. Doktorun dinlenmen gerektiği konusunda söylediklerini unutma." Bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra, "Gerçekten gitmem gerek. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette," diyorum. Ashley'i tekrar görmek ne kadar güzel olsa da, tüm anılar ve nostalji duyguları o kadar ağır basıyor ki, buluşmamızın kısa kesilmiş olması beni gerçekten rahatlatıyor.

Daha sonra arayı kapatmak için bolca vaktimiz olacak. Ayrıca, tek düşünebildiğim Bay Wallace'ın az önce söyledikleri ve bunun dün gece yaşadıklarımı nasıl desteklediği.

Henry'ye el salladım ve elimde beyzbol topuyla eve doğru yola koyuldum. Kaldırımını kullanmak yerine, çıkmaz sokağı boydan boya geçip dairenin ortasındaki saksının etrafından kıvrılıyorum. Kendi bahçeme geldiğimde, kaldırıma adımımı attığımda bir anımsama yaşıyorum. Dün gece araba yolundaki ben, dışarıda başka birinin olduğunu hissediyordum. Ve aklıma gelen tek kişi, Bay Wallace'ın arka bahçesinde gördüğünü iddia ettiği kişiyle aynıydı.

İkimizin de haklı olabileceğine dair en ufak bir ihtimal var mı?

Evin içinde, doğruca babamın çalışma odasına gittim. Orada, dizüstü bilgisayarımı açıp Billy'nin NamUs listesini getirdim. Hâlâ kayıp. Ama veritabanı öyle diyor diye doğru olduğu anlamına gelmez. Bu sadece hiç kimsenin, yetkililerin bile onun nerede olduğunu bilmediği anlamına geliyor.

Bu da Billy'nin hayatta olması için küçük ve imkânsız da olsa bir şans bırakıyor.

Dün gece Hemlock Circle'a döndüğünü. Şu anda hala burada olabilirdi.

Dizüstü bilgisayar ekranını tarayıp NamUs'ta listelenen polis irtibat kişisini arıyorum. Ragesh Patel'in adının yanında davayla ilgili herhangi bir bilgi için aranacak bir numara var. Hiç düşünmeden telefonumu kapıp arıyorum.

Ragesh ikinci çalışta telaşlı bir şekilde cevap veriyor "Dedektif Patel. Aramanızın mahiyeti nedir?"

Duraklıyorum, son konuşmamızdan bu yana sesinin ne kadar farklı olduğunu görünce sarsılıyorum. Bir zamanlar benden iki kapı ötede yaşayan bu büyük çocukla özdeşleştirdiğim o ergen alaycılığı gitmiş. Onun yerine daha derin, daha hırçın ve son derece yorgun bir ses var.

"Hey, Ragesh. Ben Ethan Marsh. Hemlock Circle'dan."

Ragesh bir an benim yaptığının aynısını yapıyor.

Dramatik bir şekilde değişen sesimle bir ismi eşleştirmeye çalışıyorum. Muhtemelen beni eskiden olduğum on yaşındaki çetin ceviz, sakar çocuk olarak hayal ediyor, artık çetin ceviz olmayan ama yine de biraz sakar olan kırk yaşındaki halimle değil.

"Ethan, merhaba," diyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Billy Barringer hakkında arıyorum."

"Peki ya o?" Ragesh tereddütle soruyu iki kat uzatarak soruyor.

"Herhangi bir güncelleme oldu mu?"

"Billy'nin davasıyla neden ilgileniyorsunuz?"

Önemli bir soru. Yanımda uyurken arka bahçemden kaçırıldı. Neden hala ilgilenmeyeyim ki?

"Ailemin evine yeni taşındım," diyorum. "Burada olmak pek çok anıyı canlandırdığı için bir haber var mı diye bakayım dedim."

Yalan değil, ama tamamen gerçek olmaktan uzak.

"Ne duydu? Ne kadarını biliyorsun?" Ragesh sesini alçaltarak söylüyor.

Uyuşuyorum. Haberler var. Ragesh'in sesine bakılırsa önemli haberler. Ve bir an için dün gece hissettiklerimin ve Bay Wallace'ın gördüklerinin gerçek olduğunu düşünmeme izin veriyorum. İmkânsızın gerçekten gerçekleştiğini.

Billy geri döndü.

"Hiçbir şey duymadım," diyorum. "Neler oluyor?"

"Dün sabah bölgede insan kalıntıları bulundu." Ragesh duraklar ve tüm oda eğilir. "Bir çocuk. Muhtemelen on yaşlarında. Hâlâ dış kayıtlarını kontrol ediyorlar ama onu bulduğumuza eminim Ethan. Billy Barringer'ı bulduk."

ALTI

Billy öldü.

Durumun böyle olduğunu varsaymış olsam da, farklı hissettiriyor bu varsayım doğrulandığında. Çünkü içten içe buna asla inanmak istemedim. On yıllar boyunca zayıf umutlar ve keşkeler besledim. Şimdi bunca zaman yanıldığımı bildiğim için sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ragesh'in telefonda haberi verdiği anda ortaya çıkan ve günün geri kalanında benimle kalan garip, ağırlıksız bir his.

Diğerlerinin bakışlarından, onların da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum. Russ sanki kaymaktan korkuyormuş gibi kanepenin kenarını sıkı sıkı tutuyor. İkimizin arasına sıkışmış olan Ashley'nin midesi bulanmış gibi görünüyor.

Bugünkü haberlerden etkilenmemiş görünen tek kişi haberin sahibi: Ragesh Patel, fırsat bulduğunda daha fazla ayrıntı vermek için gönüllü oldu. Saat 7:30'da nihayet geldi ve şimdi sakın ve yavaş konuşuyor, anılarımdaki acımasız sesli ve alaycı kahkahalı gençten çok farklı. O kadar değişmiş ki kapıya geldiğinde onu zar zor tanıdım. Artık daha iri, hem göğsü hem de karnı kalın, saçlarına ve dolgun sakalına gri teller serpilmiş. Mahallenin kabadayısı olduğu zamanlarda yüzü köşeli ve sinekkaydı tıraşlıydı, sürekli alaycılığını daha iyi gösteriyordu.

"Uzun konuşamam," diyor. "Muhtemelen sizinle hiç konuşmamalıyım bile. Henüz medyaya söylemedik çünkü

Billy'nin ailesine hala haber verilmedi. D n Bayan Barringer'ın bakıldığı devlet hastanesine ulaştık. Bir doktorun kendisine bilgi vereceğini ancak doktorun söylediklerini anlamasının pek mümkün olmadığını söylediler. Andy Barringer'a gelince, o kayıp. Kendisiyle ilgili son iletişim bilgileri on yıldan daha eski. O zamanlar annesinin hemşirelerinden biriyle kısa bir ilişkisi varmış. Annesi ona ulaşmaya çalışmış ama ulaşıp ulaşamadığından emin değilim. Yani bunların hepsi çok gizli bilgiler ve bu odadan dışarı çıkmıyor."

Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok. Bunun bana, Ashley'e ve Russ'a bir iyilik olduğu açık.

"Peki ya mahallenin geri kalanı?" diyor Russ,    m z kanepeye sığabilelim diye kendini k   ltm ş. Bu onu tuhaf bir şekilde kırılgan gösteriyor. Sadece kötü haber alan bir  ocuk. "Diğerleri de bunu duymalı."

"Ve olacaklar," diyor Ragesh. " ok yakında. Ama Billy'nin kardeşini bulmadan önce bu haberin basına sızmasını istemiyoruz. O yüzden kimseye söyleyemezsin. Pek bir şey paylaşabileceğimden değil. Eyalet polisinin Kriminal Soruşturma Bürosu olaya el koydu."

Ragesh'in yüzünü inceliyorum. Kenara itilmekten rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor.

"Söyleyebileceğim tek şey, d n sabah bölgede bir dizi insan kalıntısı bulunduğu. Bir adli antropolog bunları inceledi ve bir erkek çocuğa ait olduğu sonucuna vardı."

"Billy olduğundan emin misin?" Ragesh'in yanılıyor olabileceği fikrine tutunarak söylüyorum.

"Diş kayıtları artık o olduğunu doğruluyor. Ki bunu zaten biliyorduk. Kalıntıların durumuna ve bulundukları yere bakılırsa, Billy Barringer olduğu açık."

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor, son umut kırıntısını da beraberinde götürüyor. Bir an için boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Nerede bulundu?" demeden önce nefes almak için kendimi zorluyorum.

"Hawthorne Enstitüsü'ndeki şelalenin dibi," diyor Ragesh, yara bandını yırtıp atan birinin aceleciliğiyle. İyi bir nedeni var. Enstitü sadece iki mil ötede, arka bahçemden ormanlık bir alanla ayrılmış durumda.

Ve Billy bunca zamandır oradaydı. Çok yakın ama kurtarılamayacak kadar uzakta.

Ağırlıksızlık hissi giderek kötüleşiyor, öyle ki kanepeden kalkmadığımdan emin olmak için ayaklarımı yere bastırıyorum. Buna karşı koymak için gözlerimi kapatıyorum ve şelaleyi hayal ediyorum. Granit bir uçurumdan derinliği belirsiz bir göle dökülen çalkantılı beyaz renkte akan su. Tüm bunlar doğa tarafından değil, yüz yıldan daha uzun bir süre önce insanlar tarafından yaratılmış.

Büyürken gölün dipsiz olduğuna dair söylentiler duymuştum. Uzun zaman önce insanlar göle atlar ve bir daha yüzeye çıkmazlarmış. Onların hayaletleri şelalelere musallat olur, çağlayan suyun etrafında sis şeritleri gibi süzülürmüş. Bir banliyö efsanesi, ama görünüşe göre yeterince doğruluk payı var ki ailem oraya gitmemi yasakladı. Bugüne kadar şelaleyi sadece bir kez gördüm.

Billy ve bu odadaki diğer üç kişiyle. Billy kaybolmadan önceki öğleden sonra.

"Billy oraya nasıl geldi?" Bunu söylerken gözlerimi kapalı tutuyorum, sanki bu soruyu sormamı kolaylaştıracakmış gibi. Ama kolaylaştırmıyor. Çünkü bir parçam bilmek istemiyor, buna ihtiyacım olsa bile, sadece hayal gücümünden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu görmek için. "Sence suya düşüp boğulmuş olabilir mi?"

Kelimeler havada asılı dururken, böyle bir senaryonun olası olmadığını fark ediyorum. Billy'nin şelaleye kendi başına dönmesi, karanlığın pelerini altında gizlice kaçması mümkün olsa da, durum böyle değil. Çadırın yan tarafı kesilerek açılmıştı, bu da Billy'nin kendi isteğiyle ayrılmadığını düşünmek için yeterli bir sebep. Yine de benim için anlaşılmayı mühürleyen şey, spor ayakkabıları. Ertesi sabah uyandığımda hala çadırdıydılar. Eğer Billy yoğun ağaçlık bir alanda iki mil yürümek isteseydi, kesinlikle ayakkabılarını giyerdi.

"Bu pek olası değil," diyor Ragesh. "Hem adli antropolog hem de olay yerindeki müfettişler cinayete işaret eden kanıtlar buldular."

Odanın üzerine bir karabulut çöküyor, bu sırada merkezi klima ünitesinin donuk uğultusundan ve ön bahçedeki karaağaçtan gelen mavi alakarga çığlıklarından başka bir şey duymuyorum.

Faullü oyun.

"Ayrıntıları paylaşamam ama önce onun öldürüldüğüne ve cesedinin ağırlaştırılarak şelalenin tepesinden aşağıdaki göle atıldığına inanılıyor."

Yanımda Ashley elini ağzına kapattı. "Sanırım hasta olacağım."

Mutfağın yanındaki koridorda bulunan tuvalete koşuyor, otuz yıl önceki ziyaretlerinin anısı ona yolu gösteriyor. Ashley'i odadan dışarı kadar takip ediyorum ve koridorda duruyorum, ona biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzakta ama ne yazık ki kapalı kapının arkasından öğürmesini duyacak kadar yakın.

Birkaç dakika sonra ortaya çıktığında Ashley beni fark etti ve dondu kaldı. Sonra yüzü buruştu ve bana doğru uzandı, beni hem çaresiz hem de üzgün bir kucaklamanın içine çekti. Omzumda ağlayarak, "Ah, Ethan. Bunca zaman

Hala hayatta olduğunu düşünüyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama bu düşünceye tutunmak güzeldi."

Kollarımı ona doluyorum, anılarımı uzak tutamıyorum. Billy kaybolduktan bir hafta sonra ikimizi. O zamana kadar kasabadaki tüm ebeveynler çocuklarını bir saniye bile gözlerinin önünden ayırmaya korkuyordu. Dışarı çıkıp oynamama izin veriliyordu ama sadece ön bahçede, mahalledekilerin görebileceği bir yerde.

O öğleden sonra orada oturuyordum, oynamıyordum. Hem de hiç. Bunun yerine elimi çimlerin üzerinde gezdiriyor, birkaç tutam koparıyor ve esintiye kapılıp uçup gitmelerini izliyordum. Parmak uçlarımdan her bir tel havalandığında, özünde aynı şeyi yapmış olan Billy'yi düşündüm.

Uçup gitti.

Yok oldu.

Hiçbir yetişkin -ne polis, ne de ailem- bana bunu söylememiş olsa da, Billy'nin ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu da biliyordum. On yaşında bir çocuğun başa çıkması gereken korkunç bir şey.

Öğleden sonra güneşinin ışığında cilalı bir kuruş gibi parlayan kahverengi bir Camry kaldırıma yanaştığında da bunu düşünüyordum. Ayağa kalktım ve hemen eve doğru geri geri gitmeye başladım. Billy'nin olası akıbeti hakkında sessiz kalmalarına rağmen, çevremdeki yetişkinlerin yabancı tehlikesi hakkında söyleyecekleri çok şey vardı. Tam kaçmak üzereydim ki yolcu tarafındaki cam indirildi ve direksiyonun arkasındaki Ashley görüldü.

"Yeni bir araban var," dedim, çünkü bu doğrudu. Ailesinin diğer arabası tekne gibi mavi bir Chevy Malibu'ydu.

"Evet," dedi Ashley. "Şimdi, bütün gün ona bakacak mısın yoksa içeri mi gireceksin?"

O sırada annem evin dışındaydı ve arabaya doğru ilerliyordu. O anda çok tuhaf görünüyordu. Gözleri dehşetle parlıyordu, ama ağzı öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü, dişleri kelimenin tam anlamıyla açılmıştı. Bu onu hem savunmasız hem de vahşi gösteriyordu. Sanırım anne ayılar yavrularıyla aralarına biri girdiğinde böyle görünüyorlardı.

"Ethan, o arabadan uzak dur!" diye bağırarak kolunu önüme attı, sanki bu tek başına beni rölantide çalışan Camry'nin içinde yattığını düşündüğü kötülükten koruyabilirmiş gibi.

Ashley açık pencereden, "Merhaba Bayan Marsh," dedi.

Annem neredeyse rahatlamaktan eriyecekti. Dehşet gözlerini terk etti ve yüzü gevşedi. Sadece göğsüme attığı kolu kaldı, o da kısa süre sonra yanına düştü.

"Seni yabancı sanıyordum," dedi annem rahatlayarak.

"Sadece Ethan'a merhaba diyorum." Ashley durakladı, bir şeyler düşünüyordu. "Onu dondurma almaya götürebilirim. Biraz yalnız kalırsın."

Başka biri olsa, annemin hayır diyeceğinden ya da en azından beş saniyeden fazla düşünceğinden eminim. Ama söz konusu Ashley olduğu için cevabı anında oldu.

"Teşekkür ederim," dedi annem. "Bu harika olur."

Emniyet kemerimi bağladığımdan emin olarak içeri tırmandım. Midemde endişe dalgalanıyordu. Hatırladığım kadarıyla, direksiyonda bir yetişkin olmadan ilk kez bir arabaya biniyordum. Korkutucu bir düşünce ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

"Araba kullanabilir misin?"

Ashley arabayı kaldırımdan uzaklaştırırken, "Belli ki," dedi. "Babam bana bu baharda öğretti."

"Yasal olarak demek istedim."

Bu kez, hâlâ on beş yaşında olduğunu bildiğim Ashley hiçbir şey söylemedi.

"Nereye gidiyoruz?" Bizi Hemlock Circle'ın dışına yönlendirdiğinde sordum.

"Dondurma için değil." Ashley çenesini tuttu ve ön camdan dosdoğru ileriye baktı. "Seninle konuşmak istedim. Billy hakkında."

Yolcu koltuğunda kıpırdandım, sinirli, üzgün ve suçluydum. Billy'yi unutmak istemiştim. Sadece birazcık. Bu da beni daha da suçlu hissettirdi ve bu suçluluktan kaçamadığım için daha da sinirli ve üzgün.

"Yetişkinler sana ne anlatıyordu?" Ashley söyledi.

"Onun kaçırıldığını."

Dönüp pencereden dışarı baktım, komşu evleri ve çimenlikleri izledim. Yanlarından geçip gözden kayboluşları bana Billy'yi düşündürdü. Ashley arkasını dönüp beni eve getirdiğinde o evleri ve bahçeleri tekrar göreceğimi biliyordum. Ama Billy? Onu bir daha asla göremeyeceğimi içten içe biliyordum. Bu o kadar korkunç bir gerçektir ki arabanın içinde hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Sanırım öldü," dedim kederli bir kokuyla.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Hiç kimse. Sadece öyle olduğunu biliyorum."

Ashley frene bastı ve Camry yolun ortasında sallanarak durdu. "Bana bak," dedi.

Ben yapmadım. Yapamadım. Yüzümden yaşlar akarken ve burnumdan sümük damlarken olmazdı. Ashley'nin beni daha yaşlı, daha sert, yaşımın ötesinde bilge biri olarak görmesini istiyordum. Bunun yerine, kendimi gerçekten tanıdığım zayıf bir ağlak bebek gibi görünüyordum.

"Ethan," dedi, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Bana bak."

Ashley bakışlarıma karşılık verdiğinde irkilme dürtüsüne direnerek yaptım. Gözlerindeki acıma duygusu bana kendimi tamamen

Acıması. Ama sonra uzandı ve beni kendine çekti.

"Öyle düşünme," dedi. "Beni duyuyor musun? Umudunu asla yitirme Ethan. Billy'nin hayatta ve güvende olduğunu düşünmeye devam edersen, o zaman öyle olur. Sadece zihninde olsa bile. Ona ne olduğunu asla öğrenemesen bile."

Şimdi buradayız, o anı tekrarlıyoruz, sadece rollerimiz tersine dönmüş ve ikimiz de hala sahip olduğumuz herhangi bir umudun artık ortadan kalktığı gerçeğiyle yüzleşiyoruz. Ashley hafızamın büyüsünü bozarak elimden kurtuldu. Yüzünden akan maskara lekeli gözyaşlarını silkeleyerek benden uzaklaştı. "Kahretsin, şu anda berbat durumdayım."

"Herkes öyle," diyorum.

"Sen değil. Bunu çok iyi idare ediyorsun."

Keşke Rüya'yı bilseydi. Ve uykusuzluğu. Ve suçluluk duygusunu, kederi ve ilk gençlik yıllarıma kadar uzanan, cesur çabalarına rağmen bana zerre kadar yardımcı olamayan terapistleri.

"Görünüş aldatıcı olabilir."

"Sanırım oraya geri dönmeliyiz," diyor Ashley, bir kolunu benimkine dolayarak. "Kötü haber almak bir arkadaşla her zaman daha kolaydır."

Oturma odasına dönüyoruz, Russ "Ne tür bir kanıt buldular?" diye sorarken tekrar Russ'ın yanındaki kanepeye sıkışıyoruz.

Ragesh boğazını temizler. "Söylemeye yetkim yok."

"Nasıl bulundu?" Kanepede kayarken söylüyorum.

Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor. Billy otuz yıldır kayıptı, nerede olduğuna ya da ona ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Sonra aniden buradan iki mil ötede bulundu; dışarıda varlığını hissettiğimi düşünmemden kısa bir süre önce.

"Eyalet Çevre Koruma Dairesi'nden iki bilim insanı tarafından," diyor Ragesh. "Onlar alıyorlardı

su ve toprak örnekleri. Her zaman yaptıkları rutin şeyler. Örneklerden birinde bir kemik parçası buldular. Bu onları gölü taramaya itti. Billy'yi de o zaman buldular."

"Ama o bölgeyi onlarca yıl önce aramamışlar mıydı?"

Ragesh başını sallıyor. "Anladığım kadarıyla yapmamışlar."

"Enstitü yüzünden mi?" Ashley, şelale ve gölle aynı arazide bulunan Hawthorne Enstitüsü'ne atıfta bulunarak söylüyor. Toplam yüz dönümlük bir arazi. Hepsi bir zamanlar, eski parası Mayflower günlerine kadar uzanan bir ailenin kalan son üyesi olan Ezra Hawthorne'un mülkü.

Princeton Üniversitesi'nden bir taş atımı uzaklıkta olsa da Hawthorne Enstitüsü, yüksek öğrenimin o kutsal salonlarından ayrıydı. Sessiz, mütevazı ve özeldi. Fazlasıyla öyleydi. On yıllar boyunca radarın altında kaldı çünkü kimse ne olduğunu, orada ne yaptıklarını ya da neden bu kadar çok araziye ihtiyaç duyduklarını tam olarak bilmiyordu.

Oraya sadece bir kez gitmiş olmama rağmen, buranın ne kadar tuhaf görüldüğünü çok iyi hatırlıyorum. Birkaç ahır ve diğer ek binalarla çevrili taş bir konak. Etrafında göl ve şelaleler, resmi bahçeler ve sık ağaç kümeleri vardı, hepsi tasarımla yapılmıştı. Planlama olmadan gerçekleşmesi mümkün olmayan idealize edilmiş bir doğa versiyonu. Yıllardır turist görmemiş bir Central Park gibi.

Russ, "Daha çok Ezra Hawthorne çok zengin olduğu için görmezden geldiler," diyor.

Ragesh dudaklarını düz bir çizgi oluşturmaya kadar birbirine bastırıyor. "O zamanlar neden aranmadığını bilmiyorum. Ama belli ki şimdi aranıyor."

"Enstitü arazisi özel mülk değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Hem evet hem hayır," diyor Ragesh bir elini heybetli sakalında gezdirirken. "Orası artık devlet arazisi. Yeşil alan. Enstitü doksanlı yılların sonunda Bay Hawthorne öldüğünde kapandı. Araziyi, dokunulmaması şartıyla ilçeye bağışladı. Binaları yıkmak ya da halka açık bir parka dönüştürmek gibi bir şey yok. Yani teknik olarak kamu arazisi ama hala yasak bölge. İnsanların buraya girmesine izin verilen tek zaman, malikanenin ara sıra özel partiler ve düğünler için kiralandığı zamanlar."

"Peki ya o zamanlar?" Russ diyor ki. "Orada ne yapıyorlardı?"

Benzer bir soruyu otuz yıl önce şelalenin kenarında dururken de sormuştu. Sadece Billy'nin bir cevabı vardı ve bu anı zaten kaynayan mideme bir huzursuzluk tohumu ekti.

Ragesh omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Her neyse, enstitü bunu gizli tuttu. Çok az kişinin erişimi vardı."

Yine de oradaydık.

Dördümüz de.

Bu Billy'nin fikriydi ve geri kalanımız da yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığı için buna uyduk. Yazın ortasında, güzel evler ve bakımlı çimlerden oluşan banliyö dünyamızda kayıtsız bir grup çocuktuk. Ailelerimizin bizim için çizdiği sınırları zorlamak istememiz doğaldı.

Pazarlık ettiğimizden daha fazlasını elde ettik. En çok da Billy. Muhtemelen hayal edebileceğimden daha fazlasını.

"Sence bunun o günle bir ilgisi var mı?" Diyorum, çünkü birimizin buna ihtiyacı var. "Oradaydık. Ve Billy yirmi dört saat geçmeden yine orada -bu kez ölü olarak- bulundu. Bu bir tesadüf olamaz."

Bunca zamandır ayakta duran Ragesh, kanepede oturan bizlerle göz hizasına gelene kadar diz çöküyor. Silahsızlandırıcı bir hareket, zaten amaç da bu. Polis akademisinde insanları rahatlatmak için öğretilen bir şey.

"Neden böyle bir sonuca vardığını anlıyorum," diyor ama bu bir sıçrama değil. Bu en iyi ihtimalle yarım bir adım, beni bir gerçekten -şelaledeki varlığımızdan- diğerine götürüyor: Billy'nin cesedi orada bulundu. "Ama o öğleden sonra olanlarla Billy'nin kaçırılması arasında bir ilişki yok gibi görünüyor."

"Senden başka, bu olayı soruşturan başka biri o gün orada olduğumuzu biliyor mu?" Billy kaçırıldıktan sonra o gün neler olduğu hakkında hiçbirimizin birbirimizle konuşmadığımızı fark ederek sarsıldım. "Yani, onca yıl önce, kimse polise o öğleden sonra olanlardan bahsetti mi?"

"Söylemedim," diyor Ashley. "Sanırım hepimizin ormanda olduğundan bahsetmiştim ama tam olarak nerede olduğunu söylememiştim."

"Aynen," diyor Russ.

Benim için de aynısı oldu. Mavi ve haki renklerden oluşan bir bulanıklığa dönüşecek kadar çok sayıda polis, dedektif ve ajan tarafından sorgulanmama rağmen, şelalede ya da Hawthorne Enstitüsü arazisinde bulunduğumuzdan hiç bahsetmedim. Bunun kendimin ve başkalarının başını belaya sokmaktan korktuğum için olduğunu düşünmek isterdim ama gerçek nedenin kendimi suçlu hissetmem olduğunu biliyorum. Tıpkı diğerlerinin hissettiği gibi. Biz oradayken olanlar hakkında. Billy'ye nasıl davrandığımız hakkında. Geriye dönüp baktığımda kendimi affedilmez hissetsem de, o zamanlar o gün olanların Billy'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Artık durum böyle değil.

"Yani o zamanlar polis orada olduğumuzu bilmiyordu," diyorum. "Ya da Billy'nin orada olduğunu. Şimdi biliyorlar mı?"

Hepimiz odadaki asıl polis olan Ragesh'e bakıyoruz, o da başını sallayarak "Bugün bahsetmiştim" diyor.

"Ve herkes hala bunun alakasız olduğunu mu düşünüyor?" Ben de diyorum ki.

"İçgüdülerimiz -benim içgüdülerim- Billy'nin ölümünün enstitüyle bağlantılı herhangi bir kişiyle ilişkili olduğunu düşünmek için hiçbir neden olmadığı yönünde."

Ragesh ayağa kalkıyor, şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım varken bizi rahatlatmaya çalışmaktan bıkmış. Zararlı havada süzülme hissi yeniden başladı. Dengemi kaybedip yana doğru savruluyorum ve Ashley ile omuz omuza çarpışıyoruz. Elime uzanıyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Neden olmasın?" Ben de öyle dedim.

"Çünkü teknik olarak o gün yanlış bir şey yapmadık," diyor Ragesh. "Evet, bulunmamamız gereken bir yerdeydik. Ama biz sadece etrafta dolaşan bir grup çocuktuk. Yasak ya da şüpheli bir şey de görmedik."

"Ama sizce de Billy'nin gittiği yerin orası olması biraz garip değil mi?"

"Ragesh, "Çok az insanın erişebildiği uzak bir bölgedeki bir gölün, on millik bir yarıçap içinde ceset atmak için en uygun yer olduğunu düşünmezseniz, bu garip," diye kabul ediyor.

Yanımdaki Ashley'nin yüzü kızardı. "Tanrım, Ragesh. Bu kadar açık sözlü olmana gerek yok."

"Cinayet kördür." Ragesh kollarını kavuşturur ve ona bakar. "Billy çadırdan alındı, öldürüldü ve cesedi bir göle atıldı. Acı gerçek bu."

"Acımasız" bunu tanımlamak için mükemmel bir kelime. Billy sadece bir çocuktuk. Ve ona olanlar o kadar acımasız ki, daha önce Ashley'nin yaptığı gibi, sanırım hasta olmak üzereyim. Derin bir nefes alıyorum ve sertçe yutkunuyorum, en azından herkes gidene kadar kendimi tutmaya kararlıyım.

"Şüpheli var mı?" Ashley diyor ki.

Ragesh, "Sana söylememe izin verilen bir şey yok," diyerek istemeden de olsa onun sorusunu yanıtlıyor. Evet, gerçekten de şüpheliler var.

Russ öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Peki ya mahallede görülen yabancı?"

"Bunların hepsi varsayımdı. Ormanda gerçekten birinin dolaşp dolaşmadığını kimse bilmiyor."

"Ama yine de o olabilirdi, değil mi?"

Ragesh, "Her türlü olasılığı araştırıyoruz," diyor.

"Eyalet polisini mi kastediyorsunuz?" Ashley öyle diyor.

"Doğru. Soruşturmadan Dedektif Cassandra Palmer sorumlu. Şu anda enstitü arazisinde yapılan aramaları denetliyor ama eminim hepiniz yakında kendisinden haber alacaksınız."

Daha fazla sorgulama ihtimali karşısında sersemliğim artıyor. Enstitüde olduğumuz gerçeği dışında -ki Ragesh bunun önemli olmadığına ısrar ediyor- yetkililere otuz yıl önce söyleyemediğim hiçbir şeyi şimdi söyleyemiyorum.

Hatırlayabildiğim bir şey yok yani.

Derin bir nefes daha alıp kanepede arkama yaslanıyorum. Belki yorgunluğumu hissettiğinden -ya da o da aynı şekilde hissettiğinden- Ashley Ragesh'e, "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Hepsi bu kadar."

Hakkında.

Yani başka bir şey daha var ve Ragesh bize bunun ne olduğunu ya söyleyemiyor ya da söylemek istemiyor. İlkinden şüpheleniyorum çünkü ekliyor, "Üzgünüm. Tüm bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum, özellikle de gerçek bir çözüm olmadan."

Bu gerçek, şu anda boğuştuğum pek çok şeyden biri. Onlarca yıl boyunca tek istediğim

Billy'ye ne olduğunu. Şimdi bir cevabım var ama bu hem korkunç hem de yetersiz hissettiriyor.

Billy'nin ölümünün bilinmesi daha da büyük bir gizemin ortaya çıkmasına neden olur: Bunu ona kim yaptı? Neden? Hangi amaçla? Bu cevaplar olmadan, geriye kalan tek şey kederli bir hayal kırıklığı duygusu. Otuz yıldan sonra, daha fazlası olmalıydı.

Daha fazla bilgi.

Daha fazla adalet.

Daha fazla lanet kapanış.

Bunun yerine tek yapabileceğimiz, Ashley ve Russ için ailelerine dönmek anlamına gelen günümüze devam etmek. İkisini de kapıya kadar geçirdim.

Russ çıkarken Ragesh'e "Yapabileceklerini bize anlattığın için teşekkürler," diyor. "Minnettarız."

Kapıda Ashley beni çabucak sıkıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Geri dönmen çok güzel Ethan. Yabancılık çekme."

O gidiyor ve sadece ben ve oturma odasında kollarını kavuşturmuş bir şekilde duran Ragesh kalıyoruz.

"Neler oluyor Ethan?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diyor. "Cesedinin bulunmasından ancak yirmi dört saat sonra beni arayıp Billy'yi sordun. Bu bence tartışmaya değer bir tesadüf."

Bir başka şaşkınlık darbesiyle sersemlemiş bir halde kanepeye geri çöküyorum. Az önce telefonda sesinin ne kadar şüpheli geldiğini düşünüyorum. Ne duydun? Ne kadarını biliyorsun?

"Seni daha önce aradığımda Billy'nin bulunduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle demiyorum," diye yanıtlıyor Ragesh, gerçi tam olarak bunu söylüyormuş gibi geliyor. "Ama aramanızın zamanlamasını çok ilginç buluyorum. Bir şey bunu tetiklemiş olmalı."

"Her şeyin yaşandığı eve geri dönmek dışında mı? Bu yeterli bir sebep, sence de öyle değil mi?"

"Döneli bir hafta oldu. Kontrol ettim." Ragesh hem saçma hem de alaycı bir hareketle parmağını bana doğru sallıyor. O anda, dönüştüğü soğukkanlı dedektif, bir zamanlar olduğu kabadayının bir parıltısını ortaya çıkaracak kadar titriyor. "Billy'nin davası hakkında aramana başka bir şeyin neden olduğundan şüpheleniyorum."

O haklı, elbette. Ama bunu ona söylemek, kısa bir an için Billy'nin gecenin bir yarısı dışarıda çıkmaz sokağın etrafında döndüğünü düşündüğümü açıklamak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Şüpheli ya da sadece zihinsel olarak rahatsız görünme seçeneğiyle karşı karşıya kaldığımda, ikincisini seçiyorum.

"Onu hissettiğimi sandım," diyorum yavaşça, zorba Ragesh'in kendini tekrar göstermesinden korkarak. "Onun varlığını. Benim bahçemde."

Ona her şeyi anlattım. Rüya'yı, garajın ışıklarını, Billy'nin dışarıda benimle birlikte olduğu hissini. Bu son kısım beni utançtan zayıf düşürdü. En kısa süreliğine bile olsa Billy'nin hâlâ hayatta olduğunu, burada olduğunu, ne bileyim, beni beklediğini gerçekten düşünmüştüm.

Ragesh kaşlarını kaldırdı. Bunun ne anlama geldiğini söyleyemem.

Eğlence mi? Küçümseme mi? Endişe mi?

"Ve sabah," diye devam ediyorum, "bu benim bahçemdeydi."

Mutfağa girip beyzbol topunu alıyorum ve Ragesh'e veriyorum. Elinde evirip çeviriyor ve "Bu sadece bir top" diyor.

"Billy'nin o yaz yok olmadan önce neredeyse her gün

bahçeme attığı topun aynısı-" Neredeyse yok oldu
diyecektim,

ama kendimi yakalayıp daha doğru bir şeyle değiştiriyorum.
"Öldü."

Ama bu bile tam olarak doğru değil. Billy sadece ölmedi. Öldürüldü. Henüz söylemeye cesaret edemediğim bir şey. Bunu düşünmek bile midemde başka bir burkulmaya neden oluyor.

Ragesh topu bana geri verirken, "Onu oraya Billy koymadı," diyor.

"Bunu biliyorum. Şimdi biliyorum. Ama dün gece bilmiyordum. Ya da bu sabah. Bu yüzden seni aradım."

Ragesh bana inanıyor gibi görünüyor. Ya da belki hepsi rol yapıyordur. Genç bir pislikten yerel bir polise dönüşürken öğrendiği bir şey daha. İnsanların onların tarafında olduğunu düşünmesini sağla, onları konuştur, tökezleyene kadar bekle.

"Birinin seninle dalga geçtiğini mi düşünüyorsun?" diyor.

"Bu mümkün. Ama nedenini bilmiyorum. Ya da kim olabilir

Bunu yapmayı biliyorum."

Beyzbol topunun arkasındaki anlamı başka kimse bilmiyordu. Sadece ben ve Billy, ikimiz de bunu bir sır olarak saklayacağımıza yemin etmiştik.

"Belki de sana hatırlatmak için," diyor Ragesh.

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok. Olanlar hakkında yeterince şey hatırlıyorum."

"Ama her şeyi değil."

Ardından gelen sırtış, Ragesh'in o geceye dair anılarımdaki tüm boşlukları bildiğini açıkça ortaya koyuyor. Çünkü elbette biliyor. Muhtemelen davayla ilgili her röportajı ve raporu okumuştur.

Ama bu sırtışta aynı zamanda Ragesh ve benim arkadaş olmadığımızı da hatırlatıyor. Hiçbir zaman da olmadık. Hatta hiç olmadık. Otuz yıl önce, Hemlock Circle'daki diğer çocuklar ondan uzak durmak için elimizden geleni yaptık. Pek çok zorbanın aksine, Ragesh bize asla fiziksel olarak zarar vermezdi. Duygusal eziyet konusunda uzmanlaşmıştı.

Hakaretler. İsim takma. En çok sevdiğimiz şeyleri öğrenirdi.

ve onları sürekli gündeme getirmek. Billy'nin eksantriklikleri ve Russ'ın cimriliği gibi. O zamanlar Ragesh benim bireysel zayıflığımı asla tespit edemezdi. Şimdi biliyor.

"O gün gerçekten ne olduğunu hatırlıyorum," diyorum. "Sana zaten söyledim-"

"İçgüdülerin sana bunun Billy'nin cinayetiyle ilgisi olmadığını söylüyor. Evet, biliyorum. Ve bence yanıyorsun. Ve bence nedenini biliyorsun."

Tükenmiş bir mum gibi, Ragesh'in sırtışı titrer ve söner.

"Dinleyin, o öğleden sonra olanlar talihsizdi," diyor. "Bunu inkar edecek değilim. Ve kelimenin tam anlamıyla hepsinden pişmanım. Ama muhtemelen o gece Billy'nin başına gelenlerle hiçbir ilgisi yoktu."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü öyle olsaydı, Billy o öğleden sonra eve asla gelmezdi," diyor Ragesh. "Ama geldi. O günün ilerleyen saatlerinde eve geldi, hiç zarar görmemişti ve yıpranmamıştı. O gece onunla birlikteydin. Bu konuda üzgün görünüyor muydu?"

Anılar zihnimde Polaroid resimlerin netleşmesi gibi beliriyor. O gece çadırdaki gerginlik. Kırılma noktasına ulaştığında yaptığımız kavga. Benim hemen özür dilemem ve Billy'nin bir türlü kıvılcım alamayan gülümseme çabası.

Hakuna matata, dostum.

"Hayır," diyorum, çünkü o gece ikimizin arasında geçen her şeyi açıklamaya çalışmaktan daha kolay. "İyi görünüyordu."

"Gördün mü?" Ragesh, "Sana söylemiştim," diyen bakışlarını yumuşatarak acımaya benzer bir şey söylüyor. "Bunun senin için hepimizden daha zor olduğunu biliyorum Ethan. Senin için bunun..."

karmaşık. Ama soruşturmayı polislere bırak. Şu anda sadece arkadaşınızın yasını tutmaya odaklanmalısınız."

Ragesh gittikten sonra kanepede kalıyorum, oturma odasının deniz tutmuş gibi sallanmasıyla değil, gerçi o hâlâ duruyor ama Billy'yle çadırda geçirdiğimiz o son geceyi düşünerek yerimde duruyorum. Ragesh'e yalan söylememiştim. Tam olarak değil. Billy gerçekten de o gün enstitüdeki diğerlerinin davranışlarından memnun görünüyordu. Russ, Ashley ve Ragesh. Sadece benimle sorunu vardı.

Çünkü ben onun en iyi arkadaşıydım.

Ben de diğerleri gibi kaçmıştım.

Billy'yi kendi başının çaresine bakması için yalnız bıraktı.

Diğerleriyle birlikte kaçarken sesinin yankısını hâlâ duyabiliyorum. Sesi ne kadar çaresizdi. Ne kadar yalnız, üzgün ve korkmuştu.

Ethan, beni bırakma! Lütfen beni bırakma!

YEDİ

Ü Karanlık Hemlock Circle'ın üzerine bir cenaze kefeni gibi çöktüğünde telefonuma uzanıyorum. Her ne kadar Claudia'ya Billy'den bahsetmem gerektiğini hissediyorum. Onun başına gelenlerin beni ne kadar etkilediğini herkesten çok o anlıyor.

Telefon sesli mesaja geçmeden önce beş kez çalıyor. Onu özlememe neden olmak yerine, bana mesaj bırakmamı söyleyen sesinin tonu rahatlatıcı. Eski günlerdeki gibi.

"Hey, benim," diyorum, açıklığa kavuşturmaya gerek olmadığını bilerek. "Billy hakkında bazı haberlerim var."

Ona Billy'nin kalıntılarının bulunduğunu, bunca zamandır nasıl ölü olduğunu ve polisin neden bunun cinayet olduğunu düşündüğünü anlatıyorum. Anlatırken kendimi o kadar kaptırıyorum ki, telefonu yeterince konuştuğuma karar verip ani bir bip sesiyle sözümü kesene kadar durmadan anlatıyorum.

Geri arayıp devam etmek üzereydim ama vazgeçtim ve bunun yerine ailemle FaceTime'dan görüştüm. Basit bir telefon görüşmesi yeterli olurdu, ancak son zamanlarda annem görüntülü görüşmeyi tercih ediyor, her ne kadar bu konudaki nüansları henüz öğrenememiş olsa da. Cevap verdiğinde, telefonu hem çenesini hem de alnının büyük kısmını kesen çok yakın bir açıyla tutuyor.

"Hey, tatlım," diyor. "Evde bir sorun mu var?"

Hem aciliyet hem de teslimiyetle yöneltilen bu soru bana iki şey söylüyor: kaygımı ondan aldığımı ve onun benim yetişkinlik becerilerimi pek de önemsemediğini. Her ikisini de şu anda düşünecek ne zamanım ne de kafam var.

"Hayır," dedim. "Ben sadece-"

Babam turkuaz bir polo ve beyaz bir siperlikle odaya girdiğinde telefonumdaki görüntü titriyor. Eski bir sosyoloji profesörü olarak, klişe Florida emeklisine dönüşmesinin sadece bir hafta sürdüğünün farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Hey, spor," diyor. "Nasıl gidiyor?"

"Yorgun görünüyorsun," diye ekliyor annem. "Bir sorun olmadığına emin misin?"

Ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü neden aradığımdan emin değilim. Claudia'ya yaptığım gibi onlara Billy'den bahsedemem. Ailemin burada bağlantıları var ve öğrenirlerse kesinlikle yayarlar. Şimdilik sessiz kalmak en iyisi.

"Sadece nasıl yerleştiğini görmek istedim," diyorum. "Etraftaki insanlar sorup duruyor."

"Harika," diyor babam. "Her şey paketinden çıktı."

Annem gururla başını sallıyor. "Ve bazı komşularla tanıştık."

Telefonu itip kakıyor ve bir zamanlar oturma odasında asılı olan dev Monet baskısını görmemi sağlıyor. Şimdi farklı bir mekânın duvarlarını süslediğini görmek, son zamanlarda her şeyin ne kadar değiştiğine dair gerçeküstü bir hatırlatma. Çok fazla. Birden telefona uzanmak, annemle babamı ekrandan çekip almak ve ben on yaşındayken Billy ilk kaybolduğunda yaptıkları gibi bana sarılmalarını sağlamak için can atıyorum.

Bu his beni yasağı itiraf etmenin eşğine getiriyor. Billy'yi buldular.

İlk kelimeyi bile söyleyebildim. "Onlar-"

Kapı zilinin sesi gerisini söylememi engelliyor. Mükemmel zamanlama.

"Kapıda biri var," diyorum. "Ama burada her şey harika. Bu yüzden aradım. Benim için endişelenmene gerek olmadığını söylemek için."

Telefonu kapatıp kapıyı açtığımda Russ'ı elinde bir şişe burbonla merdivenlerin önünde buluyorum. "Kafayı buluyoruz," diye anons ediyor.

Karşı çıkmam için bir neden yok, onu içeri davet ediyorum. Mutfak adasında oturuyoruz, eskiden öğle yemeklerini yediğim, ızgara peynirli sandviçleri mideye indirdiğim ya da mikrodalgadan yeni çıkmış Chef Boyardee ravioli ile ağzımın tavanını yaktığım yerde. Şimdi bir çift buzlu bardak koydum ve Russ'ın iki cömert bardak doldurmasına izin verdim. Billy hakkındaki haberler iştahımı sıfıra indirdiğinden, aç karnına içmemek için biraz Chex Mix de alıyorum.

Russ bir kadehi bana doğru kaydırırken "Al bakalım," diyor, içindeki burbon ağzına kadar akıyor. Kadehini kaldırdı. "Billy'ye."

"Billy'ye," diye tekrarlıyorum, kadehimi onunkiyle tokuşturarak.

Sonra ikimiz de içiyoruz, Russ bardağının yarısını tek yudumda bitiriyor. Ben sadece bir yudum alıyorum, göğsüme getirdiği rahatlatıcı sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Kuralları çiğneyip kimseye söylemedin mi daha?" Russ söylüyor. "Hayır," diye yalan söylüyorum. Claudia.

"Ben de öyle. En azından anneme söylemek istedim ama şimdilik sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Dedikoducu biri değil ama sanırım Alice Van de Veer ve Deepika Patel ile hâlâ çok sohbet ediyor." Russ bir yudum daha içmek için duraklar

Burbon. "Bunun gerçekten o gün olanlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki," diyorum, verebileceğim en iyi cevap bu. "Eğer değilse, o zaman bu çok büyük bir tesadüf."

Russ bir avuç Chex Mix alır ama yemek için harekete geçmez. "Yani ne düşünüyorsun? Billy'nin Hawthorne Enstitüsü'nde görmemesi gereken bir şey gördüğünü, bu yüzden orada birinin onu çadırınızdan aldığını, öldürdüğünü ve cesedi sakladığını mı?"

"Kulağa paranoyakça geldiğini biliyorum."

Russ sonunda Chex Mix'i geri atmadan önce "Son derece," diye ekliyor.

"Ama bu en azından Billy'yi kimin kaçırdığına dair olası bir sebep."

Şüphelinin bulunamaması, davanın kamuoyunun hafızasında yer etmesini sağlayan pek çok şeyden biri. On yıllar boyunca bunu kimin yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştım ama her seferinde elim boş döndüm. Ama şimdi Billy'nin nereye götürüldüğünü bilmek, kaçırıldığı zamana korkutucu ve yeni bir ışık tutuyor.

"Polis öyle olduğunu düşünmese bile mi?" Russ burbonundan bir yudum daha alır ve sertçe yutkunur. "Ragesh haklıydı, biliyorsun. O gün tuhaf bir şey görmedik."

"Biz bir şey görmedik," diyorum. "Ama belki biz gittikten sonra Billy görmüştür. O enstitüde neler olduğunu kimse bilmiyor Russ. Sence de bu garip değil mi? Oradan iki mil uzakta yaşıyoruz ama orada gerçekten ne yaptıklarına dair hiçbir fikrimiz yok?"

Russ bundan sonra uzunca bir süre hiçbir şey söylemiyor. Kadehi boşalana kadar. Kendine bir kadeh daha doldururken, "Sadece bu tür düşüncelere dikkat et. Yani, Billy'ye olanlarla o yer arasında neden bağlantı kurduğunu anlıyorum. Ama polis bağlantılı olduğunu düşünmüyorsa, belki de gerçek budur."

Biraz Chex Mix ezdim ve viskiyle yıkadım. "O zaman bunu kimin yaptığını düşünüyorsun? Ve neden?"

"Ben hala ormandaki yabancının yaptığını düşünüyorum. Billy'yi kaçıran, öldüren ve sonra buradan çok ama çok uzaklara giden biri."

"Bu biraz fazla basit görünmüyor mu?" Ben de öyle dedim.

"Senin komplo teorinden daha iyi." Russ duraksıyor, yanaklarında bu geceki ikinci burbonu olmadığını gösteren bir kızarıklık var. "Eğer Billy olmasaydı-"

"Kayboldu" dememi isteyerek kendini durdurdu.

Artık doğru olduğunu bildiğimiz bir şeyi örtbas etmek için kullandığım bu ifadeden tiksiniyorum. Billy öldürüldü. Buna sadece bir kaybolma demek durumun korkunçluğunu anlatmaya yetmez.

"Doğru," diyor Russ. "Eğer bu olmasaydı, sence şimdi arkadaş olur muyduk?"

"Elbette," diyorum, tam olarak doğru olmasa da. Billy gitmeden önce etkileşimlerimiz en iyi ihtimalle zorlamaydı. Russ'tan hiç hoşlanmıyordum ama yanında olmak da pek eğlenceli sayılmazdı. Genç Russ'ı sinirlendirmek kolaydı ve çabuk öfkelenirdi. Okulda, oyun alanındaki öfke nöbetleri ona kötü bir lakap olan Wuss'u kazandırmıştı.

O zamandan beri Russ oldukça sakinleşti. Benden çok daha fazla. Billy Barringer'ın başına bir trajedi gelse de gelmesede, o ve benim bir şekilde birbirimizi bulacağımızı düşünmek istiyorum.

"Katılıyorum," diyor. "Peki ya Billy? Eğer her şey farklı olsaydı, ikiniz arkadaş kalır mıydınız?"

Bir içki alıp içimi çektim. "Bundan şüpheliyim."

Bunu söylemek kalbimi kırırsa da, gerçeğin bu olduğunu biliyorum. Billy ve ben birkaç yıldan fazla sürmeyecek kadar farklıydık. Bu, ortak bir bağdan ya da ortak ilgi alanlarından değil, yalnızlıktan ve yakınlıktan doğan geçici arkadaşlıklardan biri olurdu. Son birlikteliğimizi düşünüyorum.

O çadırda uyandığımız anları, o zamanlar arkadaşlığımızda çoktan bir köşeyi döndüğümüzü, her birimizin ayrı yönlere gittiğini hissettiğimizi. Daha da ötesi, ikimizin de böyle bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştığımızı hatırlıyorum.

Hakuna matata, dostum.

"Bu onu özlemediğim anlamına gelmiyor," diye ekliyorum. "Özlemiyor musun?"

"Gerçekten mi? Onu zar zor hatırlıyorum."

Russ'ın içkisine hızlıca bir göz attım. Bir dakika içinde yarısını bitirmişti. Yine de cevabındaki kabalık alkolün etkisinden çok daha fazlası. Russ da bunu doğruluyor ve ekliyor: "Kulağa acımasızca geliyorsa özür dilerim. Ama bu doğru. Çok uzun zaman önceydi. On yıllar önce."

"Ama o senin arkadaşındı," diyorum.

"O senin arkadaşındı. Sadece bazen peşine takılmama izin veriliyordu."

Suçlu gibi başımı salladım. "Bunun için özür dilerim. Seni daha fazla dahil etmeliydik."

"Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum dostum," diyor Russ. "Sadece Billy ile ilgili benden daha fazla anın olduğunu söylüyorum. Onu düşündüğümde tek hatırladığım ona ne olduğu. Onu düşünmek için çok zaman harcadığımdan değil. Bugünden önce Billy Barringer aklıma gelmeyeli uzun zaman olmuştu."

Yıllar boyunca, Russ gibi Billy'yi düşünmediğim günler, hatta haftalar oldu. Ama sonra Rüya'yı görüyor, olanları hatırlıyor ve yeniden suçlu hissediyordum. Bunu en azından yapabileceğim bir şey olarak görüyorum. Hatırlamak benim görevim değil mi? Billy'ye bu kadarını borçlu değil miyim? Russ'ın yok mu?

"Olanlardan neden benim kadar etkilenmediğini anlıyorum," diyorum. "Ama en azından zaman zaman onu düşündüğünü sanıyordum."

"Hiç Johnny'yi düşünüyor musun?"

Russ bardağının kenarından bana bakıyor, açıkça sarhoş ama sorusu soğukkanlılıkla geliyor. Bunun Billy ile ilgili olmadığını anlamamı sağladı. Johnny Chen ve ona ne olduğuyla ve bugünkü haberlerin Russ'ın kardeşiyle ilgili tüm kötü anılarını nasıl canlandırdığıyla ilgili.

"Bazen," diyorum çekinerek, çünkü gerçek şu ki Johnny Chen'i pek düşünmüyorum. Nadiren düşündüğümde de bu soyut bir şekilde oluyor, Johnny'den çok ölümünün Russ'ı nasıl etkilediğini düşünüyorum.

Russ, "Onunla ilgili hatırladığınız bir şey söyleyin," diyor.

Denemiyorum bile çünkü yapamayacağımı biliyorum, bu da onun haklılığını kanıtlıyor ve kendimi berbat bir insan gibi hissetmeme neden oluyor. Haklı olarak. Russ'ın Billy'nin yasını kardeşi kadar tutmasını beklemem tam bir ikiyüzlülük.

"Kahretsin Russ, özür dilerim."

"Sorun değil," diyor Russ, odada sinek varmış gibi havaya vurarak. "Johnny'yi benim kadar özlememi beklemiyorum. Aynı şeyi Billy için de yapmamı bekleme. Ona olanlar için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama bu üzüntünün de bir sınırı var. Hatırlaman gereken bir şey var, dostum."

Sarhoş olmasına ve kelimeleri hafifçe gevelemesine rağmen Russ'ın mesajı açıktır. Billy'nin yasını bir noktaya kadar tutacak. Her komşu gibi. Ama bunun hayatını tüketmesine izin vermeyecek. Tıpkı benim yapmamam gerektiği gibi.

"Deneyeceğim," diyorum.

"Güzel." İçkisinin geri kalanını bitiriyor ve mutfağın ortasında sallanarak ayağa kalkıyor. "Çünkü kabul edelim dostum. İkimiz de kayıplardan payımızı aldık ve ikimiz de çok fazla yas tuttuk."

Cuma, 15 Temmuz 1994
Sabah 10:08.

ARuss, kardeşi öldükten sonra evin daha büyük geleceğini düşündü. Ne de olsa içerde bir kişi daha azdı,

diğerlerine daha fazla alan bırakıyordu. Bunun yerine, her yer küçülmüş gibiydi. Tavanlar daha alçak, duvarlar birbirine daha yakın hissediliyordu. Russ, hiç gerek olmadığı halde kapı aralıklarından geçerken kendini eğilirken buldu.

Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Johnny'nin varlığı hayatlarında o kadar büyüktü ki ev onu barındırmak için genişlemişti. Şimdi o gittiğine göre, ev olması gereken şekline geri dönmüştü; küçük insanlardan oluşan bir ev.

Ve Russ içlerinde en küçük olanı.

Evin hâlâ normal büyüklükte hissettiren tek bölümü Johnny'nin eski yatak odasıdır ve Russ bunun sebebinin kardeşinin varlığının hâlâ orada hissedilebilmesi olduğunu düşünmektedir. Ölümünden bu yana geçen bir yıl içinde odada hiçbir şey değişmemiştir. Duvarlarda aynı posterler asılıdır ve aynı akademik ödüller şifonyeri doldurmaktadır. Altı yıl üst üste bilim fuarında birincilik. Matematik yarışması şampiyonu. Heceleme arısı şampiyonu. Bilgi yarışması şampiyonu.

Russ kapıyı sessizce arkasından kapatıp parmak uçlarında odanın arka bahçeye bakan penceresine doğru ilerlerken hepsine bakıyor. Burada olmaması gerekiyordu. Annesinin emri. Johnny öldüğünden beri annesi onun yatak odasına bir tapınak gibi davranıyor ve Russ burada yakalanırsa

ceza kesinlikle hızlı olacaktır. Her zaman öyledir. Yarın ev işlerini iki katına çıkar. Belki bu gece televizyon yok. Kesinlikle SEGA oynamak yok.

Ama şu anda Russ'ın annesi, gurur ve neşe kaynağı haline gelen çiçek tarhında çalışıyor. Pencereden onu görüyor, dirseğine kadar toprağa batmış, başında sarkık bir güneş şapkası. Hemlock Circle'ın diğer eşleriyle dedikodu yapmaktan döndüğüne göre, sabahın geri kalanında bahçeyle uğraşacak ve Russ'a kardeşinin odasında oturup, Johnny'nin hayattayken yaptığını hayal ettiği şekilde mekânı yaşamak için bolca zaman verecek.

Russ kardeşinin odasına ilk kez Johnny'nin cenazesinden birkaç gün sonra, babası işe döndüğünde ve annesi ona pek aldırış etmeyecek kadar kederliyen gizlice girmişti. Kendi haline bırakılan Russ içeri girdi, kapıyı kapattı ve yatağa uzandı, ağırlığını şilteye verdi ve yastığı yüzüne yaklaştırarak Johnny'nin kokusuna dair bir ipucu aradı. Russ bunu fark ettiğinde -küçük bir ter ve Calvin Klein kolonyası kokusu- kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti.

Bir yıl sonra, kalp kırıklığı daha az şiddetlidir. Tam bir acı yerine küçük bir sızı. Russ kardeşinin eşyalarını karıştırırken hüzünlü bir sızı hissediyor. Giysiler, kitaplar ve CD'ler şifonyer çekmecelerine atılmış, dolaba kaldırılmış, yatağın altına tekmelenmiştir. Johnny'yi hatırlatan şeyler değil, onun yerini nasıl alacağını gösterebilecek şeyler aramaktadır.

Eğer bunu yapabilirse -hayatlarındaki Johnny şeklindeki boşluğu doldurabilirse- belki o zaman ev yeniden normal büyüklüğünü hissetmeye başlayacak ve içindeki insanlar eski hallerine döneceklerdir.

Russ, Johnny'nin yıllar boyunca biriktirdiği okul kupalarına bir kez daha kıskanç bir bakış atıyor.

benzer bir şeyi kazanmaya hiç yaklaşamadı. Kardeşi bir dâhiyken o vasat bir öğrenciydi. Ama Russ, Johnny'yi başka yönlerden taklit edebileceğini biliyor. Uzun boyluluğu. Kendine güveni. Mahalledeki varlığı. Hemlock Circle'daki herkes Johnny'yi tanır ve severdi, onu en iyi arkadaşı ve yan komşusu Ragesh Patel ile çıkmaz sokakta dolaşırken gördüklerinde merhaba demek için dışarı çıkarlardı. İşte bu Russ'ın başarabileceği bir şey. Daha yaşlı olan ve Johnny öldükten sonra daha da acımasızlaşan Ragesh ile değil. Ancak Russ'ın geçmişte pek şansı olmasa da, diğer taraftaki komşuları Ethan Marsh ile bu mümkün olabilir. Yan yana büyümüş olmalarına rağmen Ethan en iyi ihtimalle kayıtsız, en kötü ihtimalle de sinirli görünmektedir.

Bir keresinde annesine "Ethan beni neden sevmiyor?" diye sormuştu.

Görünüşe göre bir hataydı, çünkü yanıtı dürüstlüğü içinde acımasızdı.

"Senden hoşlanıyor," dedi ve bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Ama her zaman bu kadar sinirli olmasan senden daha çok hoşlanırdı."

Russ, annesinin iyi bir noktaya parmak basmasından nefret ediyordu ve ona haklılığını kanıtlayarak buna uygun bir tepki verdi. "Ben sinirlenmem!" diye bağırdı ve hışımına odasına çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Şimdi bunu düşünmek onu utanç ve evet, öfkeyle dolduruyor. Johnny ailedaki en zeki kişi olmasına rağmen Russ aptal değildir. Diğer çocukların onun arkasından neler söylediğini biliyor. Ne kadar çabuk sinirlendiğini. Onu üzmenin ne kadar kolay olduğunu. Ona korkak diyorlar. İşte bu aptalca. "Russ" ve "korkak" kafiyeli bile değil.

O çocukların anlamadığı şey, Russ'ın buna engel olamadığı. Beyninde her zaman o kadar çok düşünce dolaşıyor ki, bunalıyor ve eriyor. Onları misketler gibi hayal ediyor, birbirlerine çarpıyorlar ve

kafatasının içine doğru kayıyor. Neredeyse sürekli bir hareket, renk ve dikkat dağıtıcı akış.

Bunun bir sorun olduğunu biliyor çünkü ailesi ona öyle söylemiş. "Çok fazla düşünce var," dedi annesi, kafasına vurarak. "Bu kadar çok olması kötü."

Russ o anı hatırladıkça ürperiyor, tıpkı olay olduğunda ürperdiği gibi. İlk defa annesinin kendisini duyup duymadığını merak ediyor. Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında olup olmadığını, kırılmış İngilizcesiyle ve okuldaki diğer çocukların onun etrafta olmadığını düşündüklerinde dalga geçecekleri kadar belirgin aksanıyla. Bir keresinde bu onu o kadar sinirlendirmiş ki, erkekler tuvaletinin duvarını parmak eklemleri yarılana kadar yumruklamış. Annesi onu okuldan alıp sargılı elini gördüğünde ve ne olduğunu öğrenmek istediğinde, diğer çocukların onunla alay ettiğini kabul etmek yerine ona saldırdı.

"Neden sesin normal çıkmıyor?" diye bağırdı.

"Sesim normal çıkıyor," diye ısrar etti annesi.

Ama annesini suçlamanın gerçeği itiraf etmekten daha kolay olduğunu da biliyor: Ruh halinde dalgalanmalar ve öfke sorunları var. Bu kadar sık sinirlenmesinden hoşlanmıyor. Bunun olmasına izin vermemeye çalışıyor. Ancak kafasında dönen tüm o düşünce bilyeleri yüzünden şiddetli çarpışmalar olması kaçınılmazdır.

Aklına gelen tek çözüm, kardeşi gibi olmaya çalışmaya devam etmektir. İyi tarafları. Hiç sinirlenmeyen Johnny. Nazik, kendine güvenen ve zeki olan Johnny. Kardeşinin kişiliğinin diğer yönlerine gelince - bağımlı, sır tutucu, kontrolden çıkan kontrol manyağı - Russ bunları düşünmek istemiyor. Kesinlikle onları taklit etmeyi planlamıyor.

Johnny'nin yatağının altındaki araştırmasını tamamladıktan ve ona nasıl daha çok benzeyeceğini öğretecek hiçbir şey bulamadıktan sonra

Russ, yatağın ve bazanın arasına bir göz atar. Bir şey bulmayı beklemiyor. Bakmasının tek nedeni okuldaki Petey Bradbury'nin bir keresinde kardeşinin kız dergilerini burada sakladığını söylemesidir.

Elini yatağın altına sokan Russ, orada bir şey olduğunu fark edince şaşırır. Dergiler, evet, ama beklediği türden dergiler değil. Bunların Muscle & Fitness ve Men's Health gibi isimleri vardır ve kapaklarında pırıl pırıl göğüs kasları ve yontulmuş gövdeleri olan erkekler vardır. Çoğu beyazdı. Hiçbiri Çinli değil. Ama hepsi iri yarı.

Russ, annesinin hâlâ bahçede olduğundan emin olmak için dışarıya hızlıca bir göz attıktan sonra, dergileri Johnny'nin odasından kendi odasına kaçıtır. Onların varlığının kardeşinin hayatı hakkında bir şeyler söylediğine ikna olsa da, bu şeyin ne olduğunu anlayamaz. Belki de Johnny sadece zekâsıyla takdir edilmekten bıkmış, daha atletik olmak istemiştir. Ve belki de bu Russ'ın da arzulaması gereken bir şeydir.

Odasında güvende, dergileri karıştırırken sadece resimler değil, doğru diyet, protein alımı, squat yapmanın doğru yolu, pazıları şişirmek için gereken ağırlık miktarı hakkında makaleler de görür. Şaşkın ama bir o kadar da meraklı olan Russ, en basit gibi görünen makaleyle başlar: sınav çekmenin en iyi yolu.

Russ, takip edebilmesi için önündeki dergiyi yere açarak pozisyonunu alır. Kollar sert. Bacaklar düz. Sırt ve gövde sert. Kendini yere indiriyor, duraklıyor, sonra kollarını gererek yukarı doğru itiyor.

Bir.

Beş.

On.

İşi bittiğinde Russ kendini bitkin ama tuhaf bir şekilde de tatmin olmuş hissediyor. Kollarındaki yakıcı sızı, içini bir hüznle dolduruyor.

nadiren yaşadığı başarı hissi. Bu yüzden nefes nefese kalmasına ve kollarını ıslak erişte gibi hissetmesine rağmen bir set daha yapıyor.

Bir.

Beş.

On.

Russ yere yığılıyor, dergi terden sırlıslıkla olmuş yanağına yapışıyor. Şimdi daha da zor nefes alıyor ve kollarının gerginlikten düşebileceğinden biraz endişeleniyor. Yine de iyi hissediyor. Hayır, bundan daha iyi hissediyor. Güçlü hissediyor. Kendinden emin hissediyor.

Belki de Johnny'nin, sonunda onu öldüren hapları aldığı anda aradığı duygu buydu. Ve belki de Russ'ın bunca zamandır aradığı şey de budur. Johnny'nin yerini almanın bir yolu değil, kendi kişiliğini bulabileceği bir araç.

Russ dergiyi yüzünden sıyrır ve başka bir sete başlar.

Bir.

İşi bittiğinde ne yapacağını biliyor.

Beş.

Yapacak. git Dışarıda, sor Ethan için Oyna,
olacak onu onun arkadaşı olmak için.

On.

O zaman öfkesi azalacak, büyümeye devam edecek, annesi onu kaybettiği oğlunun daha aşağı bir versiyonu olarak görmeye başlayacak.

Ve her şey - evi, hayatı, ailesi - yeniden normal hissedecek.

SEKİZ

S Criiiiiitich.

Rüya'nın geleceğini biliyordum.

O gün yaşananlar düşünüldüğünde, nasıl olmasın ki?

Televizyonu açık tutarak ve başucu lambasını kapatmayarak buna hazırlandım, böylece Rüya beni uyandırdığında nerede olduğumu hemen bilecektim. Beklemediğim şey ise Rüya'nın normalden biraz daha uzun süre kalacağıydı. Çadırın diğer tarafında gizlenen kişiyi sadece hissetmeme değil, aynı zamanda duymama da yetecek kadar uzun.

Giysilerin yumuşak
hışırtısı. Çimlerin
üzerinde kayan ayaklar.
Yavaş, yorucu nefes
verişler.

Sonra uyanıyorum ve tüm hazırlığıma rağmen, gözlerim açılıp Rüya'nın uğursuz sesi kaybolduğunda kafamı karıştıran bir panik anı yaşıyorum.

Doğrulup deftere uzanıyorum. Boş bir sayfa bulduğumda, ilk terapistimin bana söylediği bir şeyi karalıyorum. Böyle bir gecede, hatırlatıcıya ihtiyacım var.

Rüya sadece suçluluk ve kederin bir tezahürüdür. Gerçek değil. Bana zarar veremez.

Bu doğru olabilir ama televizyonu ve başucu lambasını kapattıktan sonra da uzun süre etkisini sürdürdüğü kesin. Karanlıkta uzanırken, gözlerimi kapatmanın beni doğrudan
The

Rüya, sıfırlanacağı ve yeniden başlayacağı yer. Bu yüzden saat ilerledikçe onları açık tutuyorum.

Saat iki olduğunda yataktan kalkıp pencereye gidiyorum. Çıkamaz sokağın diğer tarafındaki evin garajının üzerinde bir ışık yanıyor.

Wallace'ların evi.

Tıpkı dün geceki gibi, neyin tetiklediğini görmek için zorladım. Yine dün geceki gibi, orada hiçbir şey yok gibi görünüyor. Wallace'ların garaj yolu boştu. O ışıklı asfalt parçasına bakarken tek düşünebildiğim Vance Wallace ve daha önce söyledikleri.

Dün gece onu dışarıda gördüm.

Ama bir şey kaçmadan önce garajın ışığını tetikledi. Biliyorum çünkü ışık kısa süre sonra sönüyor ve Hemlock Circle'ı bir kez daha karanlıkta bırakıyor.

Ta ki Patel'lerin garajının üzerindeki ışık parlamaya başlayana kadar.

Açıldığında pencere pervazını kavriyorum, içten içe bunun tekrar olacağını biliyorum. Sürünen, görünmeyen bir şey çıkamaz sokağın etrafında dönüyor, bu sefer ters yönde. Dün gecenin aksine, Patel'lerde ışığın sönmesini ve birkaç saniye sonra Russ'ın evinde tekrar yanmasını beklemiyorum. Bunun yerine, bir çift koşu ayakkabısı giyip aşağı iniyorum ve telefonumu alıyorum. Saniyeler içinde ön kapıdan çıktım. O sırada Chen'lerin garajının ışığı yanmaya başlamıştı.

Ön bahçede durup, evlerimizi ayıran çitin hemen üzerinde parlayışını izliyorum. Onu patlatan biri ya da bir şey muhtemelen şu anda çitin diğer tarafında, benim bahçeme geçmek için bekliyor.

Polisi aramalı mıyım diye düşünerek telefon için cebime uzanıyorum. Billy Barringer'ın kaçırıldığı mahallede potansiyel bir hırsız olduğunu bilmek isteyeceklerdir. Yine de, her kimse polisler gelene kadar gitmiş olabilir. Aslında, belki de

çoktan gitmişler. Russ'ın garajının üzerindeki ışık sönüyor, bu da garaj yolunda kimsenin olmadığını gösteriyor. Orada her kim varsa varlığını fark edip kaçmış olabilir.

Ya da sadece içeri girmemi bekliyor olabilirler. Ya da daha kötüsü, çitlere yaklaşmamı bekliyor olabilirler.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve yumruklarımı sıkıyorum, gerçekte hiç kimseye vurmadığım halde nasıl yumruk sallayacağımı biliyormuşum gibi davranıyorum.

Tekrar hareket etmeye başladım, çimenlikte tereddütlü bir adım attım.

Sonra bir tane daha.

Birinin çitlerin arasından geçmesini bekliyorum.

Olmaması için dua ediyorum.

Olacağından korkuyorum.

Çimenlikte böyle devam ediyorum.

Adım, bekle, adım, dua et, adım, korku.

Çitin derinliklerinde bir şey hareket ediyor. Hışırtısını duyuyorum, sağduyu bana tam tersini yapmam gerektiğini söylerken ses beni daha da yaklaştırıyor. Uzaklaşıp içeri girmeli ve lanet polisi aramalıydım.

Ama artık çok geç. Ben zaten buradayım. Hışırtı arttıkça çitten uzaklaşıyorum.

Bir tavşan dışarı fırladığında, tüylerinin dikenlerini inciklerimde hissedebileceğim kadar yakınım geldiğinde, öyle yüksek sesle bağıryorum ki tüm mahalleyi uyandırdığımdan korkuyorum. Bu kesinlikle tavşanı ürkütüyor, o da araba yolundan hızla geçiyor. Ters yöne, evin arka köşesine doğru koşuyorum, nerede olduğumu fark edene kadar durmuyorum.

Arka bahçe.

Ev ile ormanın ortasında.

O gece çadırımın olduğu yerde duruyordum.

Gergin bir nefes çekiyorum. Bu arka bahçede en son ne zaman durduğumu hatırlamıyorum. Kesinlikle yıllardır. Belki de onlarca yıl. Bunca zaman, burada olmanın getireceği anılarla yüzleşmekten korktuğum için bilerek kaçındım.

Şimdi buradayım, suç mahalline geri döndüm ve ilk düşündüğüm, bahçenin son otuz yılda nasıl da neredeyse hiç değişmediği. Evin arkasından ormanın kenarına kadar uzanan düzenli bir çim alan olarak kalıyor. Evin hemen arkasındaki manolya ağacı elbette daha büyük, dalları artık dış cepheyi ve çatıyı okşuyor. Ama diğer her şey tamamen aynı görünüyor. Hatta bir zamanlar çadırın bulunduğu yerdeki çimler bile. Şok oldum. Bu noktanın zihnimde ne kadar kutsal olmadığını düşünürsek, kavrulmuş topraktan başka bir şey olmaması gerektiğini hissediyorum.

Diz çöküp elimi üzerinde gezdiriyorum, yeni kesilmiş bıçaklar avuçlarımı gıdıklarken yeşil, toprak kokusu da burun deliklerime aynı etkiyi yapıyor. Çimenlerin ötesinde orman gürültüyle canlanıyor. Cırcır böcekleri, cırcır böcekleri ve karanlıkta avlanan kuşlar. Ateşböcekleri ağaçların arasında tembelce dans ediyor, bulutsuz gökyüzünde parıldayan yıldızlar kadar parlaklar.

Her şey çok
huzurlu. Ve
tehditkar.

Ayağa kalkıp ormana doğru yürümeye başlıyorum, açıklanamaz bir şekilde ormana çekiliyorum. Karanlık ağaç kümesine bakıyorum, neredeyse otuz yıl önce, buna çok benzeyen bir gecede, bu ormandan birinin çıktığını bilmek beni dehşete düşürüyor. Billy ve benim uyuduğumuz çadırın yanında durdular. Çadırı kestiler, Billy'yi yakaladılar ve-

Gerisini düşünmemek için kendimi zorluyorum. Hayal etmesi bile çok korkunç.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Claudia'yı tekrar aramayı düşünüyorum.

Anında, buna karşı karar verdim. Bir günde iki kez olmaz.

Telefonu cebime atarken garip bir şey fark ettim.

Ormandan gelen sesler kesildi. Cırcır böcekleri yok. Ya da cırcır böcekleri. Ya da kanat çırparak geceyi yaran yırtıcı kuşlar. Bir dakika önce çok parlak olan ateş böcekleri bile kaçmış gibi görünüyor.

Onların yerinde sessizlik ve ensemde yalnız olmadığımı söyleyen bir gıdıklanma var.

Burada başka biri var.

Bahçede.

Tam arkamda.

Etrafımda döndüm ve hiçbir şey göremedim.

Etrafta başka kimse yok. Sadece ben, çimenler ve manolya ağacı var; ayın gölgesi çimenlerin üzerinden ayaklarıma kadar uzanıyor. Bakışlarım onu takip ederek sessiz ve karanlık duran, arka bahçeye kendi dikdörtgen gölgesini düşüren eve geri dönüyor.

Ve o karanlığın içinde, birkaç saniye önce boş olan çimlerin üzerinde zar zor görülebilen bir beyzbol topu daha.

DOKUZ

Bu bir şaka.

Bunu düşünerek geçirdiğim bir geceden sonra İlkiyle aynı olan bu ikinci beyzbol topu için bulabildiğim tek açıklama.

Bunun farklı bir top olduğunu biliyorum çünkü dün çimcinin bulduğu top, Ragesh'e gösterdiğim oturma odasında duruyor. Halının üzerinde bağdaş kurmuş otururken her iki beyzbol topuna da bakıyor, bir metre ötemde dururken kimin fark etmeden bahçeye koymuş olabileceğini düşünüyorum. Onları nasıl görmedim? Ormana ve Billy'nin düşüncelerine o kadar dalmıştım ki, bahçede koşuşturan ve beyzbol topunu düşüren birini tamamen gözden mi kaçırmıştım?

Kimin koyduğunun gizeminin ötesinde şu soru var: Neden? Bana Billy'nin gizli mesajını hatırlatmaktan başka bir amacı yok gibi görünüyor. Hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. Gayet iyi hatırlıyorum.

Yani birisi şaka yapıyor. Zalimce bir şaka. Billy'nin bu bahçeden kaçırıldığını bilen biri -ki internet sayesinde bu herkes demek oluyor- cesedinin bulunmasının burada yaşayan kişiyle dalga geçmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi. Bu kişi de ben oluyorum.

Ama Ragesh'e göre, polis dışında çok az kişi Billy'nin bulunduğunu biliyor. Sadece ben, Russ, Ashley ve gizlice kime söyledilerse. Tabii birilerine söyledilerse.

Bahçemde bırakılan beyzbol topunun anlamını bilmeyenleri çıkardığınızda, bunu yapabilecek sadece iki kişi kalıyor: ben ve Billy.

Yukarı çıkıp duş alırken bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini düşünüyorum. Beyzbol toplarının ortaya çıkışı, Hemlock Circle'ın garajlarının üzerindeki ışıkların gizemli bir şekilde yandığı gecelerde gerçekleştiğinden, bu ikisinin ilişkili olduğunu varsayıyorum. Belki de beyzbol toplarını bırakan her kimse, bahçeme gelirken ışıkları tetikliyordur. Bunu yaparken neredeyse görünmez kalmayı nasıl başardıkları ise hala bilinmiyor. Kim oldukları ve bunu neden yaptıkları da.

Bunlardan herhangi birini öğrenmenin tek yolu onları iş üstünde yakalamaktır. Neyse ki bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim var - yardım edebilecek bir arkadaşımдан bahsetmiyorum bile.

Çabucak giyinip aşağıya iniyorum, telefonumu ve arabamın anahtarlarını alıyorum. Kapı zili çaldığında garaj yolunu yarılamaıştım. Rotamı tersine çevirip kapıya yöneldim, her kimse ona gitmesini söylemeye kararlıyım. Ama kapıyı açtığımda Ashley'i ön sahanlıkta, Henry de birkaç adım arkasında, elinde bir kitapla dururken buluyorum.

"Merhaba!" diyor davetsiz misafir olduğunu bilen insanların kullandığı o fazla parlak üslupla. "Şu anda bir şey yapıyor musun?"

"Ben de tam markete gitmek üzereydim."

Kaşları çatıldı. "Oh, tamam. Boş ver o zaman." "Bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Aslında bir iyiliğe ihtiyacım var. Oldukça büyük bir tane." Ashley alt dudağını ısırarak oyalanıyor. "Babamı doktora götürmem gerekiyor. Bu sabah durumu oldukça kötüydü. Normalde Henry'yi Alice Van de Veer'e bırakırdım ama o evde değil. Chen'leri ya da Patel'leri pek tanımadığı için, birkaç saatliğine ona göz kulak olabilir misin diye soracaktım."

Onun arkasında Henry gözlüklerini burnuna doğru itiyor, böylece bana gizlenmemiş bir şüphecilikle bakabiliyor. Ben de aynısını ona yaptığım için sorun yok.

"Çocuklarla aram pek iyi değildir," diyorum.

"Çok usludur, yemin ederim," diyor Ashley. "Hiçbir sorun yaşamayacaksınız."

Henry, "Bana göze çarpmadığım söylenir," diye ekliyor.

Yine de iyi bir fikir değil. Kendim çocukluğumdan beri bir çocukla hiç yalnız kalmamıştım. Ve Henry'yi en ufak bir süre bile meşgul etme - onu güvende tutma - ihtimali beni korkutuyor.

"Başka kimse olmadığına emin misin?" Dedim.

Ashley yaklaşır ve fısıldar, "Bunun ani ve şu anda çok fazla olduğunu biliyorum. Ama büyükbabasına olanlar korkutucu ve Henry'yi mümkün olduğunca korumak istiyorum. Lütfen. Sen benim tek umudumsun."

Henry'ye temkinli bir bakış daha atıyorum, onun yaşındayken Ashley'nin Billy alınana kadar hafta içi her gün beni nasıl izlediğini düşünüyorum. On beş yaşındayken bunu yapabildiyse, şimdi de oğluyla aynı şeyi yapabilirim.

"Sanırım onu biraz izleyebilirim," diyorum.

"En fazla iki saat sürer. Öğle yemeği vermenize bile gerek kalmayacak."

Bugünlerde çocukların ne yediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bu beni rahatlattı.

Ashley oğlunun önünde diz çökmüş, polo gömleğinin yakasını düzeltiyor ve kollarını düzleştiriyor. "Ben büyükbabanı doktora götürürken Ethan sana göz kulak olacak. Siz ikiniz de-"

"Russ'ın spor malzemeleri dükkanı" dedim.

"Heyecan verici!" Ashley hevesliymiş gibi yaparak, "Heyecan verici!" diyor. "Heyecan verici değil mi, Henry?"

Henry suyla dolu bir küvete bakan bir kedi kadar heyecanlı görünüyor. "Onun yerine kütüphaneye gidemez miyiz?"

"Döndüğümde seni kütüphaneye götüreceğim," diyor Ashley. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Kabul edilebilir, sanırım." Henry bana döndü, omuzları teslimiyetle çökmüştü. "Pekala, Bay Marsh, sanırım sizinle geliyorum."

On dakika sonra Russ'ın dükkanına gidiyorduk. Arabadaki hava en iyi ihtimalle garipti. Sadece bir kez tanıştığım on yaşındaki bir çocuğa ne söyleyeceğimi şaşırmış durumdayım ve Henry'nin de benden ne anlam çıkaracağı konusunda hiçbir fikri yok. Ben hız sınırının beş mil altında kalarak sessizce yol alıyoruz.

"Arkada iyi misin?" Bir keresinde oranın daha güvenli olduğunu okuduğum için arka koltuğa oturttuğum Henry'ye söylüyorum.

Dikiz aynasından, okuduğu kitaptan başını kaldırdığını görüyorum. Goosebumps serisinin bir parçası. Ateş Bataklığının Kurt Adamı.

"Ben iyiyim Bay Marsh," diyor.

"Bana Ethan diyebilirsin, biliyorsun."

"Sakıncası yoksa ilişkimizi resmi tutmayı tercih ediyorum."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. Kim bu çocuk?

"Peki, size Bay Wallace dememi ister misiniz?"

Ancak bunu söylerken Henry'nin soyadının annesiyle aynı olmayabileceğini fark ettim. Ashley ile artık birlikte olmadıkları açık olsa da, bir şekilde resmin içinde bir baba olduğunu varsayıyorum. Henry hiçbir ipucu vermiyor, çünkü cevabı sakın bir şekilde "Bana Henry demeye devam edebilirsin."

"Doğru. Henry." Hiç tanımadığım bu çocuğa söyleyebileceğim başka bir şey düşünmeye çalışarak oyalanıyorum. "İstersen radyoyu açabilirim. Ne tür müziklerden hoşlanırsın?"

"Ne dinleyeceğimizi annem seçer," diyor Henry, bu da Ashley ile ilgili bazı şeylerin değişmemiş olmasından memnun olmamı sağlıyor. Müzik konusunda her zaman fanatikti. Benim bakıcım olduğu zamanlarda, birkaç öğleden sonrayı onun evinde havuz başında geçirirdik. O Fla-Vor-Ice yerken ve radyo dinlerken ben yüzerdim. Ne zaman sevmediği bir şarkı çıksa - örneğin Ace of Base'den herhangi bir şey - huysuz bir şekilde "Bu kadar saçmalık yeter" diyerek başka bir kanala geçirdi.

Radyoyu açtım ve Radiohead'den "Creep" çalan bir doksanlar istasyonu buldum. Ashley bunu onaylardı. Ardından R.E.M.'den "What's the Frequency, Kenneth?" geliyor. Şarkı bittiğinde dükkandaydık.

"Etrafa bakabilir miyim?" İçeri girdiğimizde Henry hâlâ kitabını tutuyordu.

Aşırı temkinli bir şekilde dükkânın içini tarıyorum. "Tabii, sanırım. Sadece hiçbir şeye dokunma."

Henry bana baktı, bu öneriden rahatsız olmuştu. "Lütfen," dedi kızgınlıkla. "Ben dokuz yaşında bir çocuk değilim."

Sonra gitti, ben Russ'ı ararken beyzbol toplarıyla dolu bir masanın etrafında kayboldu. Onun yerine, günün ilk müşterisi olduğumu hevesle söyleyen bir satış görevlisi buluyorum.

"Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Russ gibi o da yakışıklı ve formda, bu da bana bunun bir gereklilik olup olmadığını düşündürüyor. Burada çalışabilmek için sadece kanosu olan değil, aynı zamanda onu düzenli olarak kullanan biri gibi dinç ve sağlıklı olmanız gerekiyor.

"Russ burada mı?"

Tezgahtarın omuzları çöktü. Az önce müdürle konuşmak istediğimi söyledim. "Onu çağıracağım" dedi.

Beklerken mağazayı inceliyorum, Russ'ın neredeyse on yıldır sahibi olmasına rağmen daha önce buraya hiç

gelmediğimi fark etmekten utanıyorum. Etkilendim.
Beklediğimden daha büyük ve

İnsanların gerçekten ihtiyaç duyduğunu ya da kullandığını bilmediğim şeylerle doluydu. Kanolar ve mataralar. Can yelekleri ve kürekler. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk büyüklüğünde sırt çantaları. Bir duvarda sıra sıra dağ bisikletleri asılı.

Mağazanın diğer tarafı bir kamuflaj cümbüşü. Sürpriz oldu. Princeton gibi lüks bir şehirde bu kadar çok kamuflaja ihtiyaç olamaz. Yine de burada, botlardan kapüşonlulara ve sadece avcılık ya da orman savaşı için kullanışlı olduğunu düşündüğüm tüm vücut kıyafetlerine kadar her şeyi kaplıyor.

Tüm bu orman yeşili ve toprak kahverengisi lekelerini görmek bana Billy'nin kaçırılmasından bir gün önce mahallede kamuflajla dolaştığı iddia edilen yabancıyı düşündürüyor. Kimsenin bulamadığı yabancı. Neden kendini kamufle etme ihtiyacı hissetti? Ormanda avlanıyor muydu? Eğer öyleyse, ne avlıyordu?

"Ethan?"

Dönüp Russ'ı görüyorum, kan çanağına dönmüş gözleri ve pürüzlü kırmızı teni akşamdan kalma olduğunu gösteriyor. Dün gece ne kadar burbon içmiş olursa olsun, kesinlikle ona bir numara yapmışlar.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor.

"Alışveriş," diyorum. "Arka bahçe için bir kamera almayı düşünüyorum. Şu gece görüşlü şeylerden."

"İz kamerası mı?"

"Onlara böyle mi deniyor?"

Russ başını sallıyor. "Bir ağaca bağlıyorsunuz ve oradan geçen vahşi yaşamın fotoğrafını çekiyor. Bahçenizde bir şey var mı?"

"Evet," diyorum, gerçeği itiraf etmeye cesaret edemeyerek. Bahçeye gelen bir şey değil. Biri.

Russ'a bundan bahsedemem. Dün gece Billy'nin cinayetinin beni tüketmesine izin vermemem gerektiğini ve eğer tüketirse bana katılmayacağını açıkça belirtti.

"Stoklarımda bol miktarda var," diyor Russ. "Ucuz temel ürünlerden son teknolojiye kadar her şey. Beni takip edin."

Beni mağazanın derinliklerine götürüyor, bisikletlerin, kanoların ve sahte çimlerin üzerindeki kamp alanının yanından geçiyor. Bir mağaza teşhiri için özenle hazırlanmış. Kırmızı ve sarı selofan alevler püskürten bir taş çemberi, iki kanvas kamp sandalyesi, bir soğutucu, bir ızgara, bir fener var. Tüm bunların ortasında, çocukken sahip olduğum çadıra tıpatıp benzeyen turuncu bir çadır var.

Billy'nin alındığı yer.

O günden sonra bir daha hiç görmedim. Polis çadırı ve içindeki her şeyi aldı. Uyku tulumlarımızı. Yastıklarımızı. Uyumadan önce tekmelediğim Air Jordan'larımı bile. Tüm bunlar, bitmek bilmeyen inceleme ve araştırmalardan sonra, o gece gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir şey vermeyen kanıtlardı.

Mağazadaki çadır, sadece TSSB olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde nabzımı hızlandırıyor. Bahçemdeki beyzbol topları gibi, onun varlığı da bir şaka gibi geliyor. Russ'a dönüyorum, onu en iyi ihtimalle duyarsızlıkla, en kötü ihtimalle zalimlikle suçlamak istiyorum. Ama bu sahte kamp alanını benimle dalga geçmek için kurmadığını biliyorum. Bir, böyle bir şey yapmazdı ve iki, bugün dükkâna geleceğimi bile bilmiyordu. Çadırın burada olması şüphesiz bir tesadüf.

"Harika, değil mi?" Russ diyor ki. "Jen kurmama yardım etti."

Sergiye bakıyorum, cazibesi bir deja vu hissiyle gölgeleniyor. Sahte ateş çukurunun içine gizlenmiş bir vantilatörün selofan alevleri nasıl hafifçe kırıştırdığını fark etmiyorum bile. Ya da kaya şeklindeki bir hoparlörün kuş seslerinin hafif cıvıltısını yaydığını. Tek odaklanabildiğim çadırın kendisi ve gözlerimi kapatırsam açtığımda yan tarafında bir kesik olacağından nasıl korktuğum.

Sonra çadır hareket etmeye başlar -küçük bir sarsıntı, beraberinde şaşırtıcı bir farkındalık getirir.

İçeride bir şey var.

Çadırın ön kapakları açılmaya başlıyor ve Billy'yi görmek için kendimi hazırlıyorum. Gitmemiştii. Sadece son otuz yıldır kayıptı. NamUs listesindeki yaş ilerleme fotoğraflarında olduğu gibi değil, onu son gördüğümde olduğu gibi görünüyordu.

Sonunda çadırdan küçük bir çocuk çıksa da, bu Billy değil. "Merhaba Bay Marsh" derken bana kararsızca bakan Henry.

"Oh, hey," diyor Russ. "Sen Henry'sin, değil mi?" "Merhaba, Bay Chen."

Henry küçük bir el sallıyor, Russ şaşkınlıkla bana bakmakla meşgul olduğu için görmüyor. "O seninle mi?"

"Evet." Kendimi şimdiki zamana geri döndürmeye çalışarak küçük bir salınım yapıyorum. "Ashley birkaç saatliğine ona göz kulak olmamı istedi. Ona etrafa bakabileceğini ama hiçbir şeye dokunmamasını söyledim."

Henry kitabını kaldırarak, "Okumak için sessiz bir yere ihtiyacım vardı," diyor.

"Her şey yolunda," diyor Russ. "Kamp yapmayı sever misin?"

"Bunu hiç deneyimlemedim." Henry ayağa kalkıyor ve sanki bir alışveriş merkezinin ortasındaki sahte çimenlerden değil de orman zemininden geçiyormuş gibi dizlerini fırçalıyor. "Ama okuma alanı olarak çadır oldukça tatmin edici."

Russ ellerini birbirine vurmadan önce "Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Şimdi şu iz kameralarına bakalım."

Henry ve ben onu kamp alanı vitrininden mağazanın arka tarafındaki iz kameraları kutularıyla dolu bir rafa kadar takip ettik.

"Ne kadar harcamak istiyorsunuz?"

Çok güzel bir soru. Öğretmenlik işim birkaç hafta içinde başlayana kadar, nakit param pek yok. Öte yandan, zar zor çalışacak kadar ucuz bir şey de almak istemiyorum.

"Sanırım en iyisini istiyorum."

Russ raftan bir kutu indirip bana göstermeden önce sırtarak, "Kulağıma müzik gibi geliyor," diyor. "En üst modelimiz. Çoğu iz kamerasının görüntüleri kaydetmek için bir SD karta ihtiyacı vardır. Bu ise bir uygulama ile birlikte geliyor ve 4K görüntüleri doğrudan telefonunuza göndermek için Bluetooth kullanıyor. Harekete duyarlı tabii ki. Bir geyik ya da başka bir şey kameranın önüne geliyor ve tık diye fotoğrafı telefonunuza geliyor."

Kutunun arkasını tarayıp kameranın özelliklerini okuyorum. Gece görüşü var, ki bu bir zorunluluk ve yüz fitlik bir menzili var. Beyzbol topunu oraya düşüren kişiyi yakalamak için kesinlikle yeterli. Kameranın farklı ayarları da var, bunlardan biri doğrudan güneş ışığı için ve daha hızlı deklanşör hızına sahip bir spor modu.

"Ne kadar?"

Russ fiyatı söyledi, bu da bende düşük bir şok ıslığı uyandırdı. İlk arabam daha ucuza mal olmuştu.

Russ, "Daha ucuz pek çok seçeneğim var," diyor. "Her şey ne yapmaya çalıştığınıza bağlı. Bahçenize bir şeyin girdiğini mi merak ediyorsunuz? Yoksa kanıt mı istiyorsunuz?"

Kesinlikle ikincisi. Evet, bütün gece uyanık kalıp arka bahçeyi gözetleyebilirim. Çok fazla uyku kaçırarak değilim. Ama bunu her kim yapıyorsa onu özleyebilirim. Şimdiye kadar şaşırtıcı derecede gizliydiler. Küçük bir servete mal olsa da, bu iz kamerası bahçeme giren kişiyi yakalamak için en iyi umudum.

"Kanıtı ihtiyacım var," diyorum. "Bunu alacağım."

ON

Rsonunda bana acıdı ve çalışan indirimi uyguladı. Ek yüzde on indirimle bile

Satın alma işlemi birikimlerime büyük bir darbe vurdu. Fotoğraf makinesi kutusundan çıkarıldığı ve Russ gibi bir arkadaşına bile iade edilemeyeceği için, satın alma pişmanlığı büyük ölçüde başladı.

"Onu nereye koyacaksın?" Arka bahçede dururken Henry soruyor.

Elimdeki fotoğraf makinesini inceliyorum. Kabaca ciltsiz bir kitapla aynı şekil ve boyutta, yapabildiğini iddia ettiği her şeyi yapmak için çok küçük görünüyor. Ama kompakt olmasının bir avantajı var: Neredeyse her şeye takılabiliyor.

"Emin değilim," diyorum, uygun bir yer bulmak için bahçeyi tararken. Manolyada karar kılıyorum, çünkü arka bahçenin geri kalanını en geniş şekilde görebileceğim yer orası gibi görünüyor.

Henry'nin yardımıyla iz kamerasını ağaca bağladım ve bahçeyi çevreleyen ormana doğru tuttum. Göğüs hizasına yerleştiriyoruz, talimatlar da bunu tavsiye ediyor. Yine de mantıklı. Çok alçak olursa bahçeye giren birinin sadece alt yarısını yakalar. Çok yüksekte ise fark edilmeden kameranın gözünün altından kayabilir ve kamerayı tamamen atlatabilir.

Kamerayı açıyorum ve ilgili uygulamayı telefonuma indiriyorum. Sonra Henry'ye kameranın önüne atlamasını, bir an duraklamasını ve sonra görüş alanından çıkmasını söylüyorum. Bunu yaptığında, kamera o kadar hafif bir klik sesi çıkarıyor ki, neyi dinlemesi gerektiğini bilmeyen hiç kimse bunun farkına varamıyor. Bunu bir saniye sonra başka bir ses takip ediyor: Elimdeki telefon keskin bir ping sesi çıkarıyor!

Uygulamayı kontrol ediyorum, bana Henry'nin kameranın önünde, kadrajdan çıkmaya hazırlanırken hafif bulanık bir fotoğrafını göndermiş.

Bulanıklık sorun yaratsa da işe yarıyor. Bahçeye gelen kişi hiç durmadan hareket ediyorsa, bulanıklığın onu tanınmaz hale getirme ihtimali var. Talimatlara danıştıktan sonra, kameranın ayarlarını normalden spora çeviriyorum, bu daha net bir görüntü üretecektir. Sonra Henry'den tekrar önünden geçmesini istiyorum.

"Bay Marsh, arka bahçenizde neden bir kameraya ihtiyacınız var ki?" Henry kadrāja girip durakladıktan sonra tekrar sıçrayarak uzaklaşırken soruyor.

Telefonum ikinci kez çalıyor.

Ping!

Uygulamayı tekrar kontrol ederken, "Sanırım geceleri buraya biri geliyor," diyorum. Bu kez Henry'nin görüntüsü çok net. "Ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Sence bunu neden yapıyorlar?"

Bu çok güzel bir soru. Umarım iz kamerası cevaplamama yardımcı olur. "Hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe.

"Ve sen kim olduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır," diyorum, iki gece önce otuz yıl sonra geri dönenin Billy olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama sonra Vance Wallace'ın da aynı saatlerde onu dışarıda gördüğünü iddia ettiğini hatırlıyorum ve aptallık duygum kayboluyor.

"Arka bahçenizde kimseyi gördünüz mü?" Henry'ye sordum.

Başını iki yana sallar. "Pek sayılmaz. Sadece birkaç sincap ve kuş. Bir de şahin. Şahini sevmiyorum çünkü kuşları ve sincapları yemeye çalışıyor."

"Ama hiç insan yok mu?" Ben de diyorum ki.

"Hayır," diyor Henry. "Büyükbabamın var ama."

Telefonumu indirdim, ilgimi çekti. "Kimi görmüş? Söyledi mi?"

Henry bu kez yavaş ve kararsız bir şekilde başını sallayarak cevap veriyor. Bir sonraki sorunun ne olacağını bildiğinden, "Ama kimseye söylememem için bana söz verdirdi. Özellikle de anneme."

"Bana söyleyemediğin ne?"

Henry ve ben, evin yanından arka bahçeye doğru gelen Ashley'in ani görüntüsü karşısında donup kalıyoruz. Bize meraklı bir bakış attı, başı eğikti, bir eli kalçasındaydı.

"Henry'nin okudukları," diyorum, çocuğu korumaya çalışarak ve bu konuda berbat bir iş çıkararak. Ashley, Henry'nin ne tür kitaplardan hoşlandığını elbette biliyordur. Bu sabah onu bıraktığında yanında bir tane vardı. Ama o anda aklıma gelen tek şey bu.

"Bunlar mı?" Ashley kuşkuyla bakıyor. "Onlar zararsız. Ayrıca, onun yaşındayken bunları sevdiğini hatırlıyorum."

Yanılıyor. Goosebumps kitaplarına takıntılı olan Billy'ydi. Bana sürekli onları okutmaya çalışırdı ama ben ilgilenmediğimi söyleyerek reddederdim. Gerçekte, çok korkuyordum. Sadece kapakları bile tüylerimi ürpertiordu.

"Şimdi kütüphaneden bir tane daha alabilir miyim?" diyor Henry. Ashley, "Evet, bir tane daha alabilirsin," der.

oğlunun saçını okşadı. "Sen ve Ethan eğlendiniz mi?"

Henry bir an beni inceliyor, sanki birlikte geçirdiğimiz sabahın artılarını ve eksilerini hesaplıyormuş gibi. Görünüşe göre berabere kaldık çünkü "Yeterliydi" diyor.

Ashley gözlerini deviriyor ve kısmen özür dilemek, kısmen de "Bu çocuğa inanabiliyor musun?" demek için bana kafa sallıyor. Henry'ye, "Bu berbattan daha iyi," dedi. Bana da "Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler Ethan. Sana borçluyum."

Henry'nin omzuna bir el koyarak onu arka bahçeden çıkarıp evin yanından geçiriyor. Önünde on yaşında bir çocuk yokken iz kamerasının ne kadar iyi performans gösterdiğini merak ederek içeri giriyorum. Verandaya açılan sürgülü cam kapının önüne park edip bahçeyi izliyor ve bekliyorum. Beş dakika sonra ormandan bir sincap çıkıyor. Çimlerin üzerinde birkaç deneme adımından sonra, kuyruğu seğirerek çimlerin üzerinde ilerlemeye başlıyor. Kameranin önünden geçtiğinde telefonum uyarı veriyor.

Ping!

Uygulamadan fotoğrafı kontrol ediyorum. Henry kadrajdan çıkınca kamerasının görüntüsünü daha iyi anlıyorum; manolya ağacının dibinden ormanın zirvesine kadar uzanan net bir çim kare. Çerçevenin ortasında kamerayı harekete geçiren şey var; sincap, sanki uçuyormuş gibi sıçrayışının ortasında yakalanmış.

Kameranin çalıştığından emin olduktan sonra telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp bir fincan kahve yapıyorum. Dumanı tüten fincana krema karıştırırken, telefon yine gürültüyle patlıyor.

Ping!

Kahvemden bir yudum alıp telefona uzanıyorum. Kamera şimdi bana yeri gagalayan bir kardinalin fotoğrafını gönderdi, kırmızı tüyleri yeşil çimenlere karşı parlaktı. Telefonu tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum.

Ping!

Tekrar elime alıyorum, uygulamayı kontrol ediyorum, hem sincabın hem de kardinalin fotoğrafını görüyorum, çerçevenin karşı taraflarında birbirlerine temkinli bir şekilde bakıyorlar.

Ping! Ping! Ping!

Tanrım, arka bahçe birden hayvanat bahçesine mi döndü?

Sincabı, kardinali ya da her ikisinin bir kombinasyonunu görmeyi umarak telefonu tekrar elime alıyorum. Bunun yerine, uygulamada arka bahçede duran daha önce hiç görmediğim bir kadının üç fotoğrafı var. Kırklı yaşlarının başında, avukat gibi giyinmiş. Derli toplu saçlar. Özel dikim takım elbise. Kolalı beyaz gömlek. Omzunda bebek bezi çantası büyüklüğünde bir çanta asılı.

İlk görüntüde evin arkasındaki ormana bakıyor, sırtı kameraya dönük, çantası kalçasında belirgin. İkincisinde, artık kameranın farkında olduğu için dönüp ona bakarken profilden çekilmiş. Üçüncü resim ise en dikkat çekici olanı: Merakla doğrudan kameraya bakıyor, hafifçe parlatılmış dudakları parlak bir gülümseme oluşturuyor.

Kahve makinesinden veranda kapısına doğru dönerek kendi sıramı savıyorum. Kadın şimdi diğer tarafta duruyor ve ellerini cama dayayarak içeriye bakıyor.

"Merhaba!" diyor neşeyle. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştim. Sadece kamerana bakıyordum. Güzel görünüyor!"

Temkinli bir şekilde kapıya yaklaştım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oh, benim hatam. Tabii ki." Kadın bir dizi kimlik belgesini cama bastırıyor ve eyalet polisinden olduğunu görmemi sağlıyor. "Ben Dedektif Cassandra Palmer. Sohbet etmek için bir dakikanız var mı?"

Şimdi sürpriz çıkışı daha mantıklı geliyor. Ragesh, Dedektif Palmer'ın bizimle konuşmak için geleceğini söylemişti.

"Sanırım sen Ethan'sın?" diyor onu içeri aldığımda.

"Benim."

"Harika. Önce kontrol etmek her zaman iyidir, biliyor musun?" Dedektif mutfak masasına doğru başını sallar.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette," diyorum o bir sandalye çekip usulca yerleşirken. "Kahve?"

Dedektif Palmer ışıldıyor. "Aslında bu harika olurdu. Teşekkür ederim."

İkinci bardağı doldururken Dedektif Palmer'ın mutfak kapısından evin diğer bölümlerine baktığını fark ediyorum. Dekor -daha doğrusu dekor eksikliğini- incelerken, "Taşınıyor musunuz, taşınmıyor musunuz?" diye soruyor.

"İkisinden de biraz," diyorum. "Ailem taşındı. Ben buraya taşınıyorum. Geçici olarak."

Dedektif Palmer kibarca gülümsüyor, sanki bana inanmıyormuş gibi. Ben de inanmıyorum.

Masada ona katılıyorum ve kahveyi ona doğru uzatıyorum. Dudaklarını şapırdatarak bir yudum alıyor ve şöyle diyor: "Ethan, tahmin ettiğin gibi Billy Barringer davası hakkında konuşmak için buradayım." Dedektif Palmer bir yudum daha almak için duraklar. "Bu arada ben de bu yüzden dışarıda dolaşıyordum. Suç mahalline iyice bakmak istedim."

Arka bahçemi tanımlamak için bu kelimeleri duymak sarsıcı, özellikle de bu kadar neşeyle söylendiklerinde. Ve kaçırılmanın başlı başına bir suç olduğunu bilmeme rağmen, kendimi "Sence Billy bahçede mi öldürüldü?" diye sorarken buluyorum.

"Tanrım, hayır." Dedektif Palmer başını veranda kapısının ötesindeki çimenliğe doğru salladı. "Eğer orada öldürülmüş olsaydı, adli tıp ekibi kanıt bulurdu. Kan sıçramaları, belki kemik parçaları. Billy kesinlikle ormanda öldürülmüş ve cesedi göle atılmış. Ama kanlı ayrıntılar üzerinde durmayalım."

Kahvemden bir yudum alırken çok geç olduğunu düşünüyorum. Dedektif Palmer da aynısını yapıyor, bir sonraki konuşmamı beklemekten memnun. "Yani, um, sanırım benden her şeyin üzerinden geçmemi istiyorsun O geceyi hatırlıyorum."

"Buna hiç gerek yok," diyor Dedektif Palmer. "Billy'nin davasını baştan sona biliyorum. Aslında beni polisliğe iten de buydu. Olay olduğunda on iki yaşındaydım ve dün gibi hatırlıyorum. İster inanın ister inanmayın, buradan çok uzakta büyümedim. Somerville'de. Ve o yaz, çoğu insanın sadece O.J. hakkında konuşmak istediğini hatırlıyorum. Ama ben? Billy'ye ne olduğunu bulmaya kafayı takmıştım."

Bu ikimiz için de geçerli. Tek fark Dedektif Palmer'ın saplantısını seçmesi.

"Hayır, o zamanlar hatırlayamadığın şeylerle ilgileniyorum," diyor. "O zamandan beri hafıza zilin çok fazla çaldığını sanmıyorum?"

Göz temasından kaçınmak için kahveme bakıyorum. Ona Rüya'dan bahsetmem gerektiğini biliyorum, her ne kadar bunun bir anı mı yoksa hayal gücü ve rahatsız edici suçluluk duygusunun bir bileşimi mi olduğu belirsiz olsa da. Ayrıca, içinde yeni bir bilgi de yok. Sadece çadır kesilip açıldığında ve Billy kaçırıldığında uyanık olabileceğim ihtimali var. Sanırım bu da konuşmak için yeterli bir sebep.

"Tekrarlayan bir rüya görüyorum," diyorum, hâlâ fincanımın içine bakıyorum, yansımanın kahvenin çamur kahverengisi yüzeyinde dalgalanması ve sallanması beni endişelendiriyor. Dedektif Palmer'a böyle mi görünüyorum? Herkese böyle mi görünüyorum?

"Billy hakkında mı?"

"O gece hakkında."

Rüyayı mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde, uyanmadan önceki o kutsal scriiiiiiiiiitch'e kadar anlatıyorum.

"İlginç," diyor Dedektif Palmer isim bittiğinde. "Ve her seferinde aynı mı?"

"Her zaman."

"Tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıp çalışmadığınızı sorardım ama sanırım çözdünüz."

Ciddi bir şekilde başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Billy'yi kimin kaçırmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Dedektif Palmer diyor ki.

"Görmedim," diyorum. "Ben bir şey görmedim."

"Kimin yaptığını görüp görmediğinizi sormadım. Kimin yaptığını düşündüğünüzü bilmek istiyorum."

Kahvemden bir yudum daha alıp tekrar düşünüyorum. Otuz yıl boyunca, genellikle gecenin bir yarısı uyanık yatarken bu soruyu düşündüm. Aklımdan çeşitli olasılıklar geçse de hiçbiri tam olarak oturmadı.

"Ethan?" Dedektif Palmer, benden bir yanıt almadan yirmi saniye geçtiğinde "Ethan" diyor.

"Hâlâ buradayım," diyorum, bir yanım derin düşüncelere dalmış olsa da. Billy'yi kimin kaçırdığını düşünüyorum? Bu soruya cevap vermek her zaman çok zordu çünkü Billy'nin neden kaçırıldığını ya da daha sonra ona ne olduğunu hiç bilmiyordum. Şimdi ikincisini bildiğime göre, birincisini çıkarabilirim.

"Hawthorne Enstitüsü'nden biri," diyorum.

Dedektif Palmer kollarını kavuşturur ve sandalyesinde geriye yaslanır. "İlgi çekici bir cevap. Neden böyle düşündüğünüzü merak ediyorum."

Ve onun merakı beni şaşırttı. Billy'nin kemikleri orada bulundu. Bu yeterli değil mi?

"Çünkü o gün oradaydık," diyorum. "Şelalede. Bunu size Dedektif Patel mi söyledi?"

"Yaptı, evet."

"Peki size neler olduğunu da anlattı mı?"

Dedektif Palmer, "Bunu bana da söyledi," diyor.

"Yine de bunun Billy'nin ölümüyle ilgili olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" "Her türlü olasılığı araştırıyoruz."

Ragesh de aynı şeyi söyledi. Açıkçası, resmi açıklama. Şüphelenmek için her türlü nedene sahip olmama rağmen, benim gibi şüpheli insanları yatıştırmak için yaratılmış gibi hissettiren bir şey.

"Artık öylesin," diyorum. "Ama otuz yıl önce durum böyle değildi. O zamanlar enstitünün arazisinin neden aranmadığını biliyor musunuz? Ezra Hawthorne çok zengin olduğu için mi?"

"Öyleydi, evet," diyor Dedektif Palmer. "Ve valinin kampanya fonu da dahil olmak üzere eyalet genelinde pek çok yere cömert bağışlarda bulundu."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yaptı."

"Ama bunun olayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Billy'nin izinin enstitüden bir mil ötede, ormandaki giriş yolunda son bulduğunu ve herkesin onu orada bekleyen bir arabaya götürüldüğünü düşündüğünü hatırlamalısınız. Enstitü arazisinin bir çevre duvarıyla çevrili olduğu düşünüldüğünde, kimsenin araziye kolayca izinsiz giremeyeceği varsayılıyordu."

"Ama biz yaptık," diyorum. "Ben, Billy, üç kişi daha. Hepimiz sorunsuz bir şekilde izinsiz girdik."

"Düne kadar hiçbirinizin bahsetmediği bir gerçek." Dedektif Palmer'ın ifadesi sadece "kızgın değil ama hayal kırıklığına uğramış" olarak tanımlanabilir. Eğik başı ve kaşlarını çatmaya bu kadar yaklaşmış dudaklarıyla, az önce ikinci çikolatalı sütü gizlice içmeye çalışan birini yakalamış bir anaokulu öğretmenine benziyor. "Meslektaşlarım bunu yıllar önce bilselerdi, enstitü arazisini de araştırmaya dahil ederlerdi."

Utanç göğüs kafesime baskı yapıyor, öyle ki nefesim sığlaşmaya başlıyor.

"Enstitüde ne yaptılar?" Dedim.

"Emin değilim. Anladığım kadarıyla araştırma yapmışlar." "Ne tür bir araştırma?"

"Özel araştırma," diyor Dedektif Palmer. "Halkın bilmediği türden."

"Ama bir fikriniz var, değil mi?"

Dedektif Palmer kahve fincanını tutuyor ve yavaşça çeviriyor. "Toplayabildiğim kadarıyla, sadece bir grup eksantrikti. Çok zeki, çok zengin eksantrikler. Kesinlikle küçük bir çocuğu kaçırp öldürecek tipte insanlar değiller."

"Bana Billy'yi kimin öldürdüğünü düşündüğümü sordunuz, ben de size söyledim," diyorum. "İstediğin cevap bu olmadığına göre, sanırım burada işimiz bitti."

"Aynı takımdayız Ethan," diyor Dedektif Palmer ve bu kez sesi samimi geliyor. "İkimiz de bunu yapanı yakalamak ve Billy için adaleti sağlamak istiyoruz. O yüzden tekrar deneyelim: Sizce bunu kim yaptı? Hawthorne Enstitüsü'yle ilişkisi olmayan biri."

Omzunun üzerinden, veranda kapısının ötesindeki arka bahçeye ve onun ötesindeki ormana bakıyorum. Ormandan biri çıkmış, çadırı kesmiş ve Billy'yi çadırdan çıkarıp ormana götürmüştü. Her kimse daha sonra onu öldürdü ve cesedini şelaleden aşağı attı. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Üstelik katil çadıra farklı bir açıdan yaklaşp diğer tarafı kesmiş olsaydı, kaçırılan ve öldürülen kişinin muhtemelen ben olacağım ihtimalini hiç düşünmeden.

"Vardı-" Ağzım kurudu ve konuşmam zorlaştı. Biraz kahve yudumlayıp yeniden başlıyorum. "Billy kaçırılmadan bir gün önce mahallede bir yabancıнын dolaştığına dair söylentiler vardı. Ormandan gelen biri."

"Ve onun yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Dedektif Palmer diyor ki.

"Belki," diyorum. "Daha sonra buradan çok çok uzaklara giden bir seri katil."

"Ne yazık ki bu pek olası değil. Yıllar boyunca, bilinen tüm seri katiller, çocuk kaçıranlar ve çocuk katilleriyle görüşülmüş ve Billy Barringer hakkında sorular sorulmuştur. Ben de en az bir düzine kişiye ondan bahsettim."

Dedektif Palmer'ı, sincap yanakları ve kız izci lideri gülümsemesiyle, maksimum güvenli bir hapishanede bir seri katille röportaj yaparken hayal etmeye çalışıyorum. Bu imkansız.

"Tek bir kişi bile suçu itiraf etmedi, ki suçu işlememiş olsalar bile bunu yapmayı çok seviyorlar" diye devam ediyor. "Hiç kimse o sırada yüz millik bir yarıçap içinde olduklarını ima bile etmedi. Yani suçlu ya sadece bir kez öldürmüş bir psikopattı -hastalıklı, heyecan verici bir öldürme durumu- ya da bilmediğimiz ya da henüz yakalanmamış bir seri suçluydu ya da-"

"Buradan biri," diyorum.

Dedektif Palmer masanın karşısından benimle göz göze geldiğinde haklı olduğumu anladım. Şimdi neden Hawthorne Enstitüsü'nün Billy'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmediğini anlıyorum. Eve daha yakın biri olduğundan şüpheleniyor.

"Bu Hemlock Circle'dan biri tarafından yapılmadı," diyorum. "Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum. B u n u yapmanın zor olduğunu biliyorum.

arkadaşlarınızdan ve komşularınızdan birinin katil olduğuna inanın." "Bu imkansız."

"O gece olanların ayrıntılarını düşündüğünüzde bile mi?" Dedektif Palmer ayağa kalkar ve avlu kapısına gider. Bahçeyi işaret ederek, "Sen ve Billy bir çadırda uyuyordunuz. O yaz boyunca yaptığınız bir şeydi, değil mi?"

Yutkunuyorum, ağzım tekrar kuruyor çünkü ne demek istediğini anlıyorum. "Her Cuma gecesi."

"Yani bu bir sır değildi," diyor Dedektif Palmer, bunu bir soru olarak değil, inkar edilemez bir gerçek olarak ifade ederek. "Şimdi, Billy'nin kaçırıldığını nasıl fark etmediğinizi düşünün. Evet, tekrarlayan rüyanıza dayanarak bunun için uyanık olabildiniz, ancak bu daha çok çadırın kesilip açılma sesinden kaynaklanıyor gibi görünüyor, başka seslerden değil."

Duraklıyor, bana kendim anlamam için bir şans veriyor. Anladığımda, yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Billy çığlık atmadı," diyorum.

Dedektif Palmer başını salladı, çıkarım becerilerimden memnun olmuştu. "Yardım için bağırmadı ya da karşı koymadı. Siz hiçbir şey duymadınız. Ailen de hiçbir şey duymadığını iddia etti. Bu çıkmaz sokaktaki hiç kimse bir şey duymamış. Sence neden böyle oldu?"

Bu kez, her şeyi bir araya getirmem için duraklamaya gerek yok.

"Çünkü Billy kim olduğunu biliyordu."

Dedektif Palmer, "Ve kendi isteğiyle çadırı terk edip onları ormana kadar takip etti," diyor. "Bu yüzden burada yaşayan biri olduğuna ikna oldum, tesadüfen bahçenize girip içinde on yaşında iki çocuğun bulunduğu bir çadır gören bir yabancı değil."

Ben o kadar ikna olmadım. Hemlock Circle dışından birinin sorumlu olduğunu düşünmek mantıksız değil. Çığlık ya da yardım çağrısı olmamasına gelince, belki de Billy çadırdan çıkarıldığında şoktaydı. Ya da belki de ormana götürülene kadar hiç uyanmadı ve artık çok geçti.

"Ama burası iyi bir mahalle," diyorum. "İyi insanlarla dolu."

Dedektif Palmer, "Dışarıdan öyle görünüyor olabilirler," diyor. "Ama benim işimdeyseniz, insanları gerçekte oldukları gibi görme eğiliminde olursunuz. Onların çoğu

iyi, bunu kabul ediyorum. Sadece doğru olanı yapmak isteyen namuslu vatandaşlar. Dışarıda doğru olanı yapmayan küçük bir yüzdeyle uğraşıyorum. Can yakıyorlar. Öldürüyorlar. Bazen anlaşılması güç nedenlerle. Bu tür insanlar mı? Kesinlikle iyi insanlar değiller."

"Onlara ne diyorsunuz?"

Dedektif Cassandra Palmer bahçemde görüldüğünden beri ilk kez ölümcül derecede ciddi görünüyor. "Onlar canavar."

Cuma, 15 Temmuz 1994
Sabah 10:32.

Billy canavarlara inanmaz ama hayaletlere inanır.
İnanmak istiyor.

Çoğunlukla inanıyor.

Onlar hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyor, bunların çoğunu da en sevdiği kitap olan görkemli The Giant Book of Ghosts, Spirits, and Other Spooks'tan öğrenmiş. Yine de tek ve ısrarlı bir şüphe tohumu varlığını sürdürmektedir. Çünkü kitap resimlerle ve hatta hayaletlerin gerçek fotoğraflarıyla dolu olsa da, Billy'nin zihninde onların varlığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacak tek şey bir tanesini bizzat görmektir.

Billy, yaşıtı olan çoğu çocuğun, hatta kendisinden çok daha büyük olanların bile hayalet görme fikrinden korkacağını varsayar. Ama o öyle değil. Billy tam tersi. Birini görmemekten korkuyor, çünkü bu onların varlığından her zaman biraz şüphe duyacağı anlamına geliyor.

Ve umutsuzca gerçek olmalarını istiyor. Çünkü öyle olurlarsa, kendini daha az yalnız hissedeceğini düşünüyor.

Ethan dışında Billy'nin pek arkadaşı yok. Genelde sinir bozucu olsa da Russ Chen'in de sayılabileceğini düşünüyor. Kardeşi Andy de öyle. O da sinir bozucu. Ama hepsi bu kadar. Geçmişte Billy arkadaş çevresini genişletmeye çalışmış, çoğunlukla da uyum sağlamaya çalışmış. Beyzbol ve video oyunları ile ilgileniyormuş gibi davranıyor, hatta okuldaki havalı çocukların giydiği türden kıyafetler alması için annesine yalvarıyordu.

giydim. Billabong şortları, GAP tişörtleri ve G-Shock saatleri. Kabul ettiği tek şey Ethan'ınki gibi bir çift Air Jordan'dı. Ama Billy okula giderken onları giydiğinde hiçbir şey değişmedi. Hâlâ tuhaf görölüyordu.

Tabii fark edildiyse.

Ama sonra Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Ürkütücü Şeylerin Dev Kitabı'nı buldu. Bir gün okul kütüphanesinde köpekbalıkları hakkında bir kitap ararken tesadüfen bu kitaba rastladı çünkü fen dersi için onlar hakkında bir ödev yazması gerekiyordu. Bir telefon rehberi büyüklüğünde olan bu kitap gerçekten de devasa boyutlardaydı. Kapağında bir mezarlığın üzerinde gezinen mavi-beyaz bir varlık resmi vardı.

Ona bakarken Billy bir ürperti hissetti... bir şey. Tam olarak korku değildi. Ama yakındı. Titrek bir merak. Kitabı rafa geri koymak istemesine yetecek kadar. Bunun yerine kitabı açtı ve o anda tüm dünyası da açıldı. Kitabı karıştırırken, cin ve stafie gibi isimler taşıyan ruhları sayfa sayfa okurken, görüldüğünü hissetmeyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Dünya burada olan ama görünmeyen, var olan ama görmezden gelinen varlıklarla doluydu. Aslında, onlardan bir kitabı dolduracak kadar çok vardı. Devasa bir kitap.

Böylece her türden hayaletlere olan hayranlığı başladı. Sonunda onları sevmeye başladı. Geceleri çılgılık atan ya da ruh çaldıkları söylenen korkunç olanları bile. Billy onların tek istediğinin görülmek, tanınmak ve fark edilmek olduğunu anladı.

Tıpkı onun gibi.

Kitabı kütüphaneden aldı ve eve götürdü, bunu onaylamayacak olan annesinden saklamaya dikkat etti. İade etmesi gerektiğinde, tekrar kontrol etti. Sonra tekrar. Sonra birçok kez daha, ta ki son gün

Okulun kütüphanecisi Bayan Charbrier ona bu kitabı alabileceğini söyledi.

"Bunu hak ettiniz," dedi, sırtındaki kütüphane etiketini kaldırıp kitabı kasaya doğru kaydırırken gülümseyerek. "Biri bir kitaba bu kadar sevgi gösterdiğinde, sadece kendisi için bir kopyasını hak eder."

Bu bir yıldan uzun bir süre önceydi ve Billy'nin ailesi hâlâ onun Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Hortlakların Dev Kitabı'ndan haberdar değil. Öyle de kalmasını istiyor. Babası onun hayaletlere olan takıntısına aldırıyor. Hatta geçen yıl Cadılar Bayramı'nda bir hayalet gibi giyinmesine yardım edecek kadar ileri giderek bunu teşvik ediyor. Ancak annesi kitabı bulursa kesinlikle çıldırır, bu yüzden Billy onu saklamaya büyük özen gösteriyor. Birkaç günde bir kitabın yerini değiştiriyor, iç çamaşırı çekmecesinin arkasından masasına, oradan da yatağın altına koyuyor.

Onun sadece kendisi için endişelendiğini biliyor, ama endişesi aynı zamanda zorba da olabiliyor. Onun hayaletleri, kelime oyunu yapmıyorum, akraba ruhlar olarak gördüğünü anlayamaz. Dev Kitabı açtığında ve tüm bu korkutucu, fantastik, yanlış anlaşılmış ruhların resimlerini gördüğünde, eksikliğini hissettiği arkadaşlarının onlar olabileceğini hisseder.

En azından bazıları öyle olabilir. Billy, kitapta bahsedilen her hayalet, ruh ve hortlağın gerçek hayatta var olmadığını tamamen anlıyor. Bunların yaklaşık yarısı efsanelerden, filmlerden ya da henüz okuyamayacak kadar küçük olduğu yazarların kitaplarından. Lovecraft, Poe ve King.

Billy şimdi elinde bir kalemle kitabını karıştırıyor ve gerçek olduğuna inandıklarını daire içine alıyor.

Poltergeist'ler mi? Çember içine alındı, çünkü onlarla ilgili yaklaşık bin olay oldu.

Banshee'ler mi? Aynı nedenlerden dolayı daire içine alındı.

Billy ona benzer bir şeyin gerçek olduğundan şüphelense de, Başsız Süvari bir hikayeden olduğu için çember içine alınmaz.

Ethan ya da Billy'nin kardeşi, hatta babası ona hayaletlerin varlığından neden şüphelendiğini sorsalar, muhtemelen onlara dev kitabında o kadar çok hayalet olduğunu ve bunların hepsinin uydurulmuş olmasının imkânsız olduğunu söyleyecektir. Bu, okul yaz tatiline girmeden önce yeni öğrenmeye başladığı olasılık yasasıdır.

Şimdi kesin olarak bilmesi gereken tek şey bir tanesini bizzat görmek.

Ve Billy bunu gerçekleştirecek yeri biliyor.

ON BİR

BAkşam dokuzda kanepeye yayılmış, en az bir kere izlediğim Ted Lasso'nun bir bölümünde yarı uyukluyordum.

daha önce düzinelerce kez. Yerde, akşam yemeği için sipariş ettiğim pizzanın yenmemiş kabuğunun bulunduğu kâğıt tabağın yanında boş bir bira şişesi duruyor. Arkadaşlarım beni, tüm sağlıklı alışkanlıkları ve temel hijyeni göz ardı ederek kendimi bıraktığım bir dönem olacağı konusunda uyarmıştı. O zamanlar onlara inanmamıştım. Ama şimdi, bir hafta boyunca dışarıdan yemek yedikten ve asgari düzeyde giyinip banyo yaptıktan sonra, bunun doğru olduğunu biliyorum. Artık bırakmanın ötesinde bir noktaya geldim. Terk etme.

Bir duş, tıraş ve sebze yemeye ihtiyacım olmasına rağmen olduğum yerde kalıyorum, göz kapaklarımın titreyip kapanmasına izin veriyorum. Belki de bu şekilde bütün gece uyuyabilirim. Bu hoş bir değişiklik olurdu.

Uykunun eşiğindeyken telefonumdan bir ses geldi.

Ping!

İrkilerek bira şişesinin birkaç metre ötesinde duran telefona uzandım. Alacakaranlık çöktüğünde, kuşların ağaçlara çekilmesi ve sincapların sincapların gittiği her yere gitmesiyle birlikte iz kamerasındaki hareketlilik azaldı. Şimdi uygulamayı açtığımda, ay ışığıyla aydınlanmış bir çimenlik ve ormanın kenarında, parlayan gözlerini tedirgin edici bir şekilde kameraya dikmiş bir opossum görüntüsüyle karşılaşıyorum.

İz kamerasının görüntüsü gece farklı. Daha uğursuz. Çerçeveyi çevreleyen derin gölge cepleri, gece görüşü tarafından hastalıklı bir yeşile boyanmış. Çimenlerin kendisi kirli kar gibi gri bir renge bürünmüş. Çimenlerin ötesinde, karanlıkta zar zor görülebilen orman, oradaki ağaçlar uzun ve bulanık.

Telefonumu yüzüstü yere bıraktım ve şişede kalan bira damlaları olup olmadığını kontrol ettim.

Ping!

İz kamerasından gelen uyarı oturma odasındaki halının üzerinde ince bir parıltı oluştururken telefona bakıyorum. Görmezden geliyorum, kendime yine opossum olduğunu söylüyorum. Ya da benzer bir şey. Bir geyik. Bir rakun. Bir tilki.

Ve hayaletler.

Bir yaz, güz dönemi için okula dönmeden hemen önce Bayan Barringer'ın kapımıza gelişini hatırlıyorum. O zamana kadar mahalleden taşınacaklarını biliyordum. Bir gece annemle babamın bu konuda fısıldaştıklarını duymuştum. Annem, bunun onlar için çok zor olduğunu söylemişti. Özellikle de Bayan Barringer için. Hemlock Circle artık çok fazla kötü anı barındırıyordu. Nereye ve ne zaman gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, suçun bir kısmının bende olduğunu hissettiğimdi. O gece çadırdaki hareketsizliğim Barringer'ların sadece bir oğullarını değil, aynı zamanda evlerini de kaybetmeleri anlamına geliyordu.

Bu yüzden Bayan Barringer elinde kağıt mendile sarılmış dikdörtgen bir şeyle geldiğinde şaşırdım.

"Senin alman gerektiğini düşündüm," dedi bana uzatırken. "Billy almanı isterdi."

Kağıt mendili yırttım ve ortaya bir kitap çıktı. Ön kapakta, bir mezarlığın üzerinde süzülen yarı saydam bir figürün resmi vardı. Üstünde, kalın mor harflerle yazılmış bir başlık vardı.

Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Hortlakların Dev Kitabı.

Kitabı elimde evirip çevirdim, isteyip istemediğimden emin değildim. Billy'ye ait olan bir şeyi almak yüzlerce farklı nedenden dolayı yanlış geliyordu. Bu kitabı her gün görmek ve onun öldüğünü, bunun benim hatam olduğunu hatırlamak istemiyordum.

"Çok düşüncelisin Mary Ellen," dedi annem, istenmeyen hediye'nin kabul etmem gereken bir şey olduğuna benim yerime karar vererek. "Sen ne dersin Ethan?"

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Üst kata çıktım ve kitabı kitaplığımın en üst rafına koydum, sırt kısmı duvara bakıyordu, böylece başlığı göremiyordum. Ondan sonra kitaba hiç dokunmadım. Bir kez bile. Hala odamda, onlarca yıllık tozun altında gömülü olabilir.

Şimdi bunu düşünmek, aniden sarsıcı bir şekilde başka bir anıyı ortaya çıkarıyor. Bir sahneden diğerine atlayarak yanlış bir şekilde birleştirilen bir film gibi.

Billy ile geçirdiğim son Cadılar Bayramı'nda kostümlerimizle şeker mi şaka mı yapıyorduk. Sam Neill'in Jurassic Park'taki karakteri gibi giyinmişim, haki şort, kot iş gömleği, kırmızı boyun atkısıyla keskin Ekim gecesine göğüs germiştim. Billy ise gri yüz boyası, pudralı saçları ve uzuvlarından damlayan plastik zincirleriyle bir hayalet olarak gitmişti.

Daha sonra mutfağında oturup şeker yedik. Billy yüzünü yıkamış olmasına rağmen makyajının izleri kalmıştı. Gözlerinin etrafında soluk halkalar vardı ve yanağından aşağıya doğru gri bir çizgi uzanıyordu. Büyük boy bir Snickers'ı mideye indirirken, "Bir hayaletle karşılaştın ne yapardın?" diye sordu.

"Çılgılık at ve kaç," dedim. "Sen yapmaz mıydın?"

Billy başını salladı. "Ben olsam onlarla konuşmaya çalışırdım. Tek istedikleri bu, gerçekten. Kabul edilmek."

"Ama ya seni öldürmeye çalışırlarsa?"

"Hayaletlerin çoğu sana zarar veremez," dedi Billy, sanki dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi.

Bu ve bariz samimiyeti beni "Hayaletlerin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?" demeye itti.

"Evet, öyleler."

"O zaman neden onları her yerde görmüyoruz?" Dedim. "Neden sokakta yürüyen hayaletler yok? Ya da süpermarkette?"

"Öncelikle, hayaletlerin çoğu görünmezdir, bu yüzden çoğunu göremezsiniz," dedi Billy, elindeki çikolatayı havaya vurarak. "İkincisi, onlar her yerdeler. Eminim şu anda bu ormanda dolaşan hayaletler vardır."

Bu düşünce bile tüm vücudumu ürpertti. Billy'nin aksine, ne o zaman ne de şimdi hayaletlere hayran değildim. O Cadılar Bayramı gecesini yorganımın altında, ormanın kenarında bir hayalet göreceğim korkusuyla yatak odamın penceresine bile bakamayacak kadar korkarak geçirdim.

"Hayaletlerin tek istediği orada olduklarını bilmenizdir," diye devam etti Billy. "Kasıtlı olarak insanları korkutmaya çalışmazlar."

"Sanırım herkes hayaletlerden korkuyor."

"Ben değil," dedi Billy gururla.

Ping!

Uyarı hafızamı durduruyor ve telefonumu tekrar elime alıyorum, bu sefer sinirleniyorum. Arka bahçedeki hayvan her neyse, gitmesini çok isterdim. Ama uygulamayı açtığımda bir hayvan göremiyorum.

Vance Wallace'ı görüyorum.

Manolya ağacı ile ormanın arasında duruyor, kameradan habersiz gibi görünüyor. Uyandığında irkilmiş bir adam gibi giyinmiş; pijama altı, gri tişört, saçları farklı açılarda dikilmiş. Terlikler örtüyor

Ayakları. Dünkü  im biçme içinden kalan k rp nt lar ayak tabanlarına yap  ıyor.

Otuz saniye içinde d  ar day m, çimenlerin üzerinden geçici olarak geçiyorum. Vance beni fark edince, bana doğru hamle yaptı. Yakından bakınca, kafası kar  m   gibi görünüyor. Bunu tarif etmenin tek yolu bu. D n beni görmesine ve Şimdi doğrudan bana bakmasına rağmen gözlerinde hiçbir tanıma yok.

"Bay Wallace?" Dedim. " yi misiniz?"

"Onu gördün mü?" diyor havlama olamayacak kadar sessiz ve f s lt  olamayacak kadar h r n bir sesle.

"Kimi gördün?"

"Şu Barringer denen  ocuk."

Vance Wallace' n aksine, f s ld yorum. "Bay Wallace, Billy  ld ."

Vance uzanıp  n kolumu ölümcül bir Şekilde kavrıyor. Ak ı yerinde olmayabilir ama Bay Wallace' n kasları gayet iyi  alı ıyor.

"Onu gördüm," diyor. "Onu buraya kadar takip ettim. Geri döndü."

Şimdi gölgelerle dolu olan ormana doğru dönüyor. Karan lıkta hiçbir Şey göremiyorum. Sadece kilometrelerce uzanan, ay     ndan solgunla  m   ağaçlar.

"Geyik falan olmadığına emin misin?" Dedim.

"O geyik değildi," diye homurdan yor Vance. "Barringer denen  ocuk iyi bir Şey yapmıyor."

Uzakta,  imlerin üzerinde ayak sesleri duyuyorum. D nd   mde Ashley'nin evin yanından koşarak geçtiğini ve Henry'nin de arkasından geldiğini görüyorum.     d sel olarak neden burada olduğunu ve oğlunu neden yanında getirdiğini biliyorum. T pk  Mary Ellen Barringer' n Andy ile birlikte benim arka bahçeme girmesi gibi, Ashley de oğlunu ba ibo  bırakmak istemiyor.

"Baba?" diyor, yorgunluktan ve kızg nl ktan nefesi kesilmiş bir halde. "Evden  ıkmaman gerekiyordu.

bana söylemeden."

"Ama onu tekrar gördüm."

"Bunun üzerinden geçtik. Kimseyi görmedin."

"Gördüm, lanet olsun!"

"Hadi seni eve götürelim." Ashley onun koluna girmeye çalışır ama Vance onu silkeler.

"Tanrı aşkına, eve tek başıma yürüyebilirim. Bana bebekmişim gibi davranmayı bırak, Trish."

Arkasında Henry'nin nefesi kesilir. Ashley'nin tepkisi daha da kötüydü. Gözleri kocaman açılmış, acıyla parlıyordu. Aynı acı sesine de yansıyor, "Benim, baba. Ashley. Annem artık bizimle değil."

Bay Wallace bir an ona bakar, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardır. Kısa süre sonra yüzündeki ifade kaybolur ve yerini dehşete yakın bir ifade alır. Konuşmak için ağzını açar ama Ashley onu susturur ve sorun olmadığını söyler. Ona tekrar uzanır ve bu kez Bay Wallace buna izin verir.

Onlar ayrılırken Vance arkasını dönüp ormana bakıyor.

"Yalan söylemiyorum," diyor bana. "Burada bir şey var."

"Bu kadar yeter baba. Hadi eve geri dönelim." Ashley bana omuzlarının üzerinden bir bakış atmak için duraklıyor. "Sen de Ethan. Yardımın işime yarayabilir."

ON İKİ

W Ashley babasını odasına yerleştirirken ben de koridorun sonunda Henry'nin yatağına döndüğünden emin oluyorum.

Görünüşe göre sorun değilmiş. Henry onun yaşındayken yatma vakti geldiğinde nasıl davrandığımdan çok farklı. Beş dakika daha uyumamak için yalvarıp yakarırdım. Şimdi tam bir gece uykusuna ne kadar hasret olduğumu görünce ironik geliyor.

Henry, belki de ilerleyen yaşlarında benzer bir durumla karşılaşacağını tahmin ederek, yorganın altına girer ve komodinden bir kitap alır. Goosebumps serisinin başka bir kitabı olan The Ghost Next Door'a geçer.

"Yatmadan önce bunu okuyunca korkmayacak mısın?" Dedim.

"Hayır," diyor Henry. "Bu sadece bir kurgu. Ayrıca hayaletler ve canavarlar hakkında okumayı seviyorum."

"Benim de bundan hoşlanan bir arkadaşım vardı. Hayaletlere takıntılıydı."

"Billy Barringer," diyor Henry, bu kadar genç birinin ağzından çıkan bu isim kulağa yabancı geliyor.

"Onu nereden biliyorsun?"

Henry gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Annem bana ondan bahsetti. Kaybolan iyi bir çocuk olduğunu söyledi, bu yüzden nereye gittiğimi her zaman ona söylemeliymişim."

Ashley'nin bile Billy'nin hikâyesini ibretlik bir hikâyeye dönüştürmesine şaşırmamalıyım ama yine de şaşırdım. Şüphesiz Billy

onun için bundan daha fazlasını ifade ediyordu. Ya da belki o da Russ gibidir, hem anıları hem de kederleri sınırlıdır. Konu Billy olunca, belki de herkes öyledir.

Ben hariç herkes.

Tepe lambasını kapatırken "Çok geç saatlere kadar okuma," diyorum. "Uyku önemlidir."

Kapıya ulaştığımda Henry beni durdurdu.

"Bay Marsh, sizce ben tuhaf mıyım?"

Yüzümü ona dönüyorum, başucu lambasının sıcak ışığıyla yıkanan yorganın altında ne kadar genç görüldüğüne şaşıyorum.

"Öyle mi?" Hızlı bir cevap veremediğimde Henry beni dürtüklüyor.

Yaltaklanıyorum. Gerçek şu ki, evet, Henry'nin tuhaf olduğunu düşünüyorum ama bunu ona söylemek zalimlik olur. Ayrıca çocuğa yalan söylemek de istemiyorum. Çocukluğun çok büyük bir kısmı yetişkinler tarafından yalan söylenerek geçiyor çünkü duygularınızı bağışlayacaklarını düşünüyorlar.

"Öyle olman fark eder mi?"

Diyorum. Henry başını salladı.

"Biraz."

"Kime?"

"Kim" dedi, beni düzelterek. "Ve sanırım cevap diğer insanlar."

"Kendi yaşındaki çocuklar gibi mi?" Ben de öyle dedim.

"Evet," diye kabul etti Henry. "Daha açık sözlü olmalıydım."

Bu kadar küçük birinin bu kadar büyük bir kelimeyi -hatta doğru bir şekilde- kullandığını duymak beni gülümsetiyor. Bazen tuhaflık o kadar da kötü değildir.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diyorum odayı geçip yatağının kenarına otururken. "Çoğu insanın yaşlanana kadar fark etmediği bir şey. Ama herkes biraz tuhaftır. Bazı insanlar bunu diğerlerinden daha fazla gizler ama bu doğru. Herkes tuhaftır."

"Sen de dahil misin?"

"Ben de dahil," diyorum, bunun gerçekten ne kadar doğru bir ifade olduğunu çok fazla düşünmemeye çalışarak.

"Yani biraz tuhaf olmamı umursamamalı mıyım?"

"Tek önem vermen gereken kendin olmak," diyorum. "O kişinin kim olduğu önemli değil. Bazı insanlar seni sen olduğun için sevmeyebilir ama birçoğu sevecektir. Söz veriyorum."

Yorganın altından bacağını okşuyorum ve gidiyorum. Henry yine kapıda beni durduruyor, bu sefer resmiyetle "İyi geceler Bay Marsh" diyor ve ben de kendimi ona uymak zorunda hissediyorum.

"İyi geceler, Bay Wallace."

Henry memnun bir şekilde başını sallıyor ve ben de odadan çıkıyorum. Koridorda, Ashley'i Henry'nin kapısının hemen dışında duvara yaslanmış halde buluyorum, her kelimeyi duyduğuna şüphe yok.

"Çocuklarla aran iyi," diyor. "Öyle miyim? Hiç öyle düşünmemiştim."

"Sen bir profesyonelsin. Kendine ait bir tane olmaması şaşırtıcı."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, orada bir dolabı açıp iki kadeh ve bir şişe tekila çıkarıyor. Başını eğişi bir soruydu. İçmeli miyiz? Cevabım evet, özellikle de çocuklar hakkında konuşmaya devam edeceksek.

Ashley mutfakta dolaşırken, buzdolabından birkaç limon çıkarmadan önce şişeyi ve bardakları masaya yerleştirirken oturuyorum. Onları dilimlerken sırtı bana dönük bir şekilde, "Sen ve karın çocuk istiyor muydunuz?" diye soruyor.

"O yaptı," diyorum. "Ben yapmadım." "Bunu görebiliyorum."

Claudia yapamadı. Henry'nin sözlüğünden ödünç alırsak, çocuk istememe nedenimi açık açık söylediğimden değil. Bu konuda tartıştığımızda, ki bu genellikle sonlara doğru

olurdu,

Ona söylemeyi reddettim. Sadece son tartışmamız sırasında her şeyi açıkladım.

"Bana neden çocuk sahibi olmak istemediğini söyle," dedi. "Belirli bir nedeni yok."

"Olmak zorunda, Ethan."

"Pek çok çift, pek çok nedenden ötürü çocuk sahibi olmamayı tercih ediyor."

"Sorun bende mi?" Claudia yaralı bir sesle konuştu.

"Tabii ki hayır. Bence harika bir anne olursun."

Onu kucaklamaya çalıştım ama o kucaklamadan kaçtı ve yatak odamızın diğer tarafına doğru yürüdü. "O zaman neden? Bebek istediğimi biliyorsun. Az önce harika bir anne olacağımı söyledin. Bence sen de harika bir baba olursun. İyi işlerimiz var. Maddi olarak güvendeyiz. Bana söylemediğin bir şey dışında en azından denemememiz için hiçbir neden yok."

"Sadece baba olmak istemiyorum," dedim. "Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Dürüstçe mi? Hayır."

"Öyle olmalı. Ama sanırım bu durumda benim hislerimin bir önemi yok."

Söylediğim çok boktan bir şeydi. Bunu şimdi fark ediyorum ve muhtemelen o zaman da fark etmiştim ama o anın sıcaklığı beni kızdırmıştı. Claudia'ya, evet, ama en çok da her geçen dakika onu daha da üzmesine rağmen ona karşı dürüst olmayı reddettiğim için kendime.

"Bana ne hissettiğini söylemiyorsun!" diye bağırdı, gözleri iriydi ve henüz düşmemiş yeni oluşmuş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ve bunun ne kadar acı verdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Ben senin karınım Ethan. Benimle hiçbir şey paylaşmaktan korkmamalısın."

"Duymak istemediğin bir şey olsa bile mi?"

"Özellikle de bu. Çünkü sorunun ne olduğunu sadece birimiz biliyorsa bunu nasıl birlikte düzeltebiliriz?"

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok," dedim. "Sorun da bu zaten."

"O zaman söyle bana. Lütfen." Claudia odanın diğer ucundan bana baktı. Gözyaşlarından biri serbest kalmış ve yanağından aşağı süzülüyordu. "Ethan, neden çocuk istemediğini bilmem gerek."

Karımın kalbini kırmak üzere olduğumu bilerek yorgun bir şekilde yatağa uzandım.

"Çünkü çocuklar kaybolur," dedim, gerçek sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi değil de aniden iki katına çıkmış gibi hissediyordum.

Claudia yanağıma dokundu ve alnımdan öptü. "Anlıyorum," dedi usulca ve ben de ona inandım. Billy'ye ne olduğunu biliyordu. Bunun beni ne kadar mahvettiğini biliyordu. Ve bu yüzden fikrimi asla ama asla değiştirmeyeceğimi de biliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Biliyorum," dedi Claudia.

Sonra son kez yatak odamızı terk etti.

"İşte geldik," diyor Ashley, önümdeki masaya bir tabak dörde bölünmüş limon ve bir tuzluk koyarak beni şimdiki zamana geri döndürüyor. İkimize de birer shot dolduruyor. Ellerimizi yalayıp tuz serptikten sonra tekilayı yudumluyoruz ve limon dilimini emerek bitiriyoruz. Ucuz ama güçlü tekila boğazımı yakıp geçiyor. Öksürüyorum. Ashley masayı tokatladı.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı," diyor. "Eminim eski bebek bakıcınla çekim yapacağını hiç düşünmemişsindir."

"Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç yapmadım."

"Hayat sürprizlerle dolu, değil mi? Yani, tekrar bu evde yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Eminim sen de düşünmemişsindir. Onca insan arasından senin uzakta, çok uzakta kalmak için her türlü sebebin vardı."

"Başka pek fazla seçenek yoktu," diyorum, neden ve nasıl olduğu konusuna girmiyorum. Beni bu konuda konuşturmak için bir shot tekiladan fazlası gerekecek.

"Evin bu kadar az değişmiş olması ürkütücü." Ashley odanın etrafına bakıyor ve ben onun aslında mutfak duvarlarının ötesini işaret ettiğini biliyorum. Hemlock Circle'ı. "Evler aynı. İnsanlar aynı. Bazı açılardan, sanki hiç ayrılmamışım gibi. Tek istediğim buradan defolup gitmek ve asla geri dönmemektir."

"Neden yapmadın?"

"Babamın bana ihtiyacı vardı," diyor Ashley. "Yani, annem öldükten sonra bana ihtiyacı vardı ve ben de birkaç hafta kaldım ama daha fazla değil. Buradaki hayata geri dönmenin ne kadar kolay olacağını biliyordum ve bunu yapmayı reddettim. Ama sonra babam bir şeyleri unutmaya ve kafası karışmaya başladı ve her ziyaret ettiğimde daha da kötüye gidiyor gibiydi. Deepika Patel onu kapısında hangi evde yaşadığını hatırlayamadığını söylerken bulduğunda, bu kaçınılmaz hale geldi."

Bardakları yeniden dolduruyor ve her şeyi baştan yapıyoruz. Yala, vur, em. Bu sefer öksürmemeyi başarıyorum ama tekila beni "Yani babanın söylediği tüm o şeyler - Billy'yi senin bahçende görüp benim bahçeme kadar takip etmesi - sadece hayal gücü mü?" diyecek kadar gevşetiyor.

"Daha çok kafa karışıklığı gibi."

"Emin misin?"

"Tabii ki." Ashley bana meraklı bir bakış attı. "Şimdiden sarhoş mu oldun?"

"Hayır. Sadece düşündüm ki-" Kendimi durduruyorum, deli gibi görünmeden bunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Ve kuruntulu. Ve tamamen acınası. "Billy'nin varlığını hissettiğimi sandım. Birkaç gece önce."

"Nerede? Evinizde mi?"

"Arka bahçe. Ve Hemlock Circle'ın her yerinde. Ben... bir Şeyler gördüm."

"O kamerayı bu yüzden mi aldın?"

"Evet," diyorum. "Neler olduğunu anlamaya çalışmak için. Çünkü baban da bir Şeyler gördüğünü söylediğinden beri merak ediyordum-"

"Bu doğru mu?" Ashley'in ses tonundan delilik ve kuruntuyu geçip zavallı olduğumu düşünmeye başladığı anlaşılıyor. "Oh, Ethan. Sevdiklerimizin öldükten sonra da yanımızda olduklarını düşünmek çok güzel. Ne yazık ki işler böyle yürümüyor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"nk bu bilim. Babamın söylediklerine gelince, bunların hiçbirine inanamazsınız. Kendi babam hakkında böyle bir Şey söylemekten nefret ediyorum ama bu doğru. O iyi değil. Bu yüzden geri dönmek zorundaydım, yapmak istediğim son Şey olmasına rağmen."

"Peki ya Henry?" Ben diyorum. "Burayı seviyor mu?"

"Sanırım mı? Okula başladığında nasıl gideceğini göreceğiz.

Sizin de fark ettiğiniz gibi, o biraz tuhaf bir ocuk."

"Bunda yanlış bir Şey yok," diyorum. "Biz onun yaşındayken farklı olmak bir sorumluluktur. şimdi ise bir onur nişanı."

"Yine de endişeleniyorum. O çok hassas. Çok da zeki. Kesinlikle benden daha zeki. Ama ocuklar çok acımasız olabiliyor. Ona sadece ben baktığım için, her Şeyi berbat edeceğim korkusu içindeyim."

nc bir atış yapacağız. Az önce kendimi küçük düşürdükten sonra, buna ihtiyaım var. Bu sefer tuz ve limonla uğraşmıyorum bile. Sadece tekila, tereddüt etmeden içiyorum.

"Henry'nin babası nerede?"

Ashley bir yudum daha limon alırken, "O resimde yok," diyor. "Başından beri yoktu. Henry'nin varlığından haberi yok. Ve ben de onun kim olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Ah," diyorum, keşke soruyu geri alabilseydim. "Ben-" demek istememiştim.

"Hayır, sorun değil." Ashley limon dilimini posa haline gelene kadar çevirir. "Olan oldu. Annem yeni ölmüştü ve ben üniversiteden beri yaşadığım Los Angeles'taydım, hâlâ müzik sektöründe başarılı olabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum. Ama orada, otuz beş yaş çok eski sayılır. Stajyerlik için yirmi yaşındakilerle yarışıyordum. Tüm bu süre boyunca, lise ve üniversitede olduğum aptal parti kızı olmaya devam ettim. Hiçbir şey hayal kırıklığını alkol kadar hafifletemez. Ve sonra, oops, hamile kaldım ve ilişkiye girdiğim birden fazla isimsiz pislikten hangisinin sorumlu olduğunu bilmiyordum. Kısacası, tam bir karmaşaydım."

"Şimdi öyle görünmüyor," diyorum.

"Bunun için Henry'ye teşekkür edebilirsin. Evde yapılan gebelik testinde artı işaretini görür görmez tüm düşünce tarzım değişti. Bu sadece benimle ilgili değildi, biliyor musun?"

Bana bebek sahibi olmak istediğini söylediği gece Claudia'nın hafızamdaki yankısını duymaktan kendimi alamıyorum.

Biz sadece biziz.

Sanki bu yeterli değilmiş gibi.

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?" Ben soruyorum.

"Ebeveyn olmaktan mı?"

Ashley başını sallar. "Bir saniye bile. Henry gibi bir çocuk yetiştirmek kolay değil. Hem de hiç. Ve bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Seçeneklerim vardı. Ama ona her baktığımda dünyaya iyi bir şey getirdiğimi biliyorum."

"Peki sırada ne var?" Tekilayı fazla kaçırdığım için beynim uğuldarken söylüyorum. "Bir süre burada kalmayı mı planlıyorsun?"

"Emin değilim." Ashley tekila şişesinin kapağını geri kapatıyor. "Babamın durumu iyiye gitmiyor. Ve bu konuda er ya da geç bir şeyler yapılması gerekecek. Ondan sonra kim bilir? Görünüşe göre, yaşamak için Hemlock Circle'dan daha kötü yerler de var. Ya sen?"

"Hiçbir fikrim yok. Özellikle de Billy bulunduğuna göre. Hepsiyle ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok anı var."

"Tüm bunlardan kurtulacağımı sanıyordum," diyor Ashley, benim de tüm hafta boyunca hissettiğim ama ifade edemediğim şey tam olarak buydu. "Sanki kaderimde varmış gibi. Ne kadar uzağa kaçarsam kaayım, bu yer beni buraya geri sürüklemekte ısrar etti."

Cuma, 15 Temmuz 1994
11:52.

"God, buradan nefret ediyorum," diyor Ashley, ahizeyi boynu ve omzu arasında tutarak bir bant sarıyor- Başparmağının etrafındaki yardımı. Gitar çalıyordu -daha doğrusu çalmaya çalışıyordu- ve bir tele yanlış açıyla vurmuş, bu sırada başparmağını kesmişti.

"O kadar da kötü değil," diyor Tara. "Senin mahallende yaşamak için adam öldürürdüm."

Bu durum Ashley'i biraz suçlu hissettiriyor, çünkü Tara şehirde, bir dişçinin muayenehanesinin bitişiğindeki mütevazı bir evde yaşıyor. Bir keresinde dişçinin matkap sesi yüzünden gündüzleri yatak odasının penceresini asla açamadığından şikayet etmişti. Ashley bunun, penceresinin altında toplanan Hemlock Circle'ın eşlerine uyanmaktan daha kötü olduğunu tahmin ediyor, ki bu sabah olan da buydu.

Bugün, kadınlar her zamanki dedikoduları ve kıkırdamaları yerine, Ashley'in çocuklarından biri hakkında konuştukları anlamına geldiğini düşündüğü sessiz tonlarda konuşuyorlardı.

En sevdiğim sohbet konusu.

Bak, o anlıyor. Hemlock Circle bir tür balonun içinde yaşıyor. Daha büyük bir mahallenin parçası, evet, ama aynı zamanda kendi başına, İngilizce dersinde okumaya zorlandığı o havasız kitaplardan birindeki dışlanmış biri gibi ormanla çevrili. Hester Prynne. Çıkmaz sokağın ona hatırlattığı şey bu. Lanet olası Hester Prynne, ama skandal hariç. Hiçbir şey.

Burada hiç sulu bir şey olmaz. Elbette, Johnny Chen'e olanlar vardı, ama bu her şeyden çok üzücüydü.

Ashley hâlâ Johnny'yi düşünerek depresyona giriyor. Küçükken ona biraz aşık olmuştu ve sokağın sonunda birlikte okul servisini beklemişlerdi. Şimdi o öldü ve bazen buna hala inanamıyor. Aşırı dozdan mı? Onun yaşında mı? Rock yıldızları böyle ölür. Johnny gibi sevimli, utangaç, çalışkan çocuklar değil.

Bu da çıkmaz sokaktaki kadınların çocukları hakkında konuşurken seslerini alçaltmalarını açıklıyor. Bu, özellikle de hepsini etkileyen bir konu söz konusu olduğunda, ciddiyete işaret ediyor. Tek çocuk olan Ashley, bir düğün davetinde yan yana oturan uzak kuzenlermiş gibi mahallenin diğer çocuklarıyla bir araya getirilmek konusunda ne hissettiğini bilmiyor. Hepsinin aynı yerde yaşıyor olması dışında diğerleriyle hiçbir ortak noktası yoktur. Onlardan pek hoşlanmıyor bile.

Bu doğru değil. İyi bir çocuk olan Ethan Marsh'tan hoşlanıyor, her ne kadar bazen onu Claudia Schiffer'miş gibi bakarken yakalasa da. Bunu görmezden geliyor çünkü bu masum ve hayranlık uyandıran bir bakış. Ragesh Patel'in bakışı gibi değil. Birkaç hafta önce Ashley onu ormanda saklanırken ve evini izlerken görmüş. Bu durum onu o kadar ürkütmüş ki durumu babasına anlatmış ve babası da yan odaya giderek Patellere, kendi deyimiyle, "Röntgenci oğlunuzu evimden uzak tutun!" diye bağırmış. Ragesh elbette inkar etti ama Ashley ne gördüğünü biliyordu.

Hemlock Circle'daki diğer çocuklara gelince, ara sıra Ethan'a bakarken onunla oynamaya geldiğinde en küçük şeylere sinirlenen huysuz Russell Chen'e karşı çok az sabrı vardır. Ashley en küçükleri olan Andy Barringer'ı çok az tanıyor ama kardeşi Billy'ye karşı zaafı var. Tuhaf bir çocuk, bu da onu endişelendiriyor

onun hakkında. Bu dünyada tuhaf çocuklar zorbaların mıknaıısıdır ve Billy'nin ucube bayrağını biraz indirmemesi halinde hayatının daha da kötüleşeceğinden korkmaktadır.

Ashley bu sabah annesinin, "Bu dünya her geçen gün daha da çılgınlaşıyor," dediğini duydu ve bu onu yataktan kaldırıp pencereye yaklaştıracak kadar meraklandırdı. Belki de mahalledeki çocuklardan biri hakkında konuşmuyorlardı. Ama Ashley dinleyecek kadar yaklaştığında grup dağılmış, kadınlar yemek pişirmeye, temizlik yapmaya ve her gün yaptıkları diğer banliyö angarya işlerine geri dönmüşlerdi.

Ashley böyle yaşamayacağına yemin eder. Planları var. Kısa, orta ve uzun vadeli.

Kısa olanı, Ağustos ayında Woodstock'a gitmek için yeterli parayı toplamak. Bebek bakıcılığı parasının her kuruşunu biriktirirse ve ailesini Tara ve ailesiyle birlikte Poconos'a gideceğine ve Tara ve kuzeniyle birlikte New York'a gidip bir müzik festivaline katılmayacağına ikna edebilirse yapılabilir. Yalan söyleme kısmı kolay. Bunu ailesine her zaman yapıyor. Onu en çok endişelendiren şey örtbas etmek. Anne babası ve Tara'nın annesi arkadaş olmasalar da, Princeton şehir merkezindeki Stop & Shop'ta ya da sinemada karşılaşma riskleri her zaman vardır.

Orta vadeli planı da basit: liseden mezun olmak ve buradan defolup gitmek. Çok iyi bir öğrenci değil. Okul onu sıkıyor ve açıkçası, önemsemediği şeylere kendini adamak için çok tembel. Ama Bayan Daniels notlarının üniversiteye girmesine yetecek kadar iyi olduğunu söyledi ki Ashley'in bilmesi gereken tek şey de bu.

Uzun vadeli planına gelince, bu o kadar kolay değil. Babası onun Rutgers'a gitmesini, spor bilimleri alanında uzmanlaşmasını ve ardından spor salonlarında çalışmasını istediğini açıkça belirtti. Ashley

ona bunun olmayacağını söyleyecek cesareti henüz toplayamadı. Ama hayatında gerçekten ne yapmak istediğine karar verdiğinde söyleyecek. Bunun müzikle ilgili bir şey olacağını biliyor. Sadece ne olduğundan emin değil. Hayatını kurtarmak için şarkı söyleyemiyor ve çalmayı bildiği tek enstrüman gitar, o da çok kötü. Ama pazarlama ya da halkla ilişkiler bir olasılık, bu yüzden Tara "Bu arada, Steve Ebberts'in bu akşam partiye geleceğini duydum" dediğinde neşeleniyor.

Söz konusu partiye, ailesi küçük kız kardeşini hafta sonu için Cape May'e götüren Brent Miller ev sahipliği yapmaktadır. Ashley Tara'ya gitmeyeceğini söyledi bile. Brent Miller'ı en son Sherri Benko'nun mezuniyet partisinde görmüş ve adam öyle bir el kaldırmış ki Tara taşaklarına diz atmak zorunda kalmış. Daha kötüsü olmadığı için şanslı. Ashley görüldüğünden daha güçlü. Babanın birkaç spor salonu olunca böyle oluyor. On yaşından beri ağırlık kaldırıyor. Kocaman değil. Amerikan Gladyatörleri'nde boyunları ağaç gövdesi kadar olan ve Volkswagen Beetle kaldırabilen o belalı kadınlar gibi değil. Ama kaslı.

"Emin misin?" Ashley, başparmağı hâlâ zonkluyor olsa da ahizeyi kulağına götürüyor.

"Olumlu," diyor Tara.

Bu işleri değiştirir. Ashley'nin Steve'den hoşlandığı falan yok. Doğrusu, adam biraz tuhaf görünüşlü ve biraz da pislik. Ama ağabeyi Warner Music için çalışıyor ve Ashley, ne kadar zayıf olursa olsun, sektörle bir bağlantı kurmasına yardımcı olacaksa Steve'den hoşlanıyormuş gibi davranmaya fazlasıyla istekli.

Onunla çıkmayacak. Hayatını bir erkeğe bağlamayı reddediyor. Ama mecbur kalırsa bu hareketleri yapabilir.

"Beni bırakabilir misin?"

"Yapamam," diyor Tara. "Annemler arabayı alıp Pennsylvania'daki teyzemi ziyarete gidecekler."

"O zaman oraya nasıl gideceksin?"

Tara iç geçirir. "Almayacağım. Tabii beni götürebilersen başka."

"Bir şeyler düşüneceğim," diyor Ashley, bunu kastettiğini gösteren bir kesinlikte.

Ve öyle de yapıyor. Partinin, Steve Ebberts'le olası bir ilişkinin, Woodstock'un, üniversitenin ve müzik kariyerinin, annesi ve Hemlock Circle'daki diğer kadınlar gibi yaşamamak olan gerçek hedefi için gerekli adımlar olduğunu biliyor. Annesini seviyor ve diğerleriyle bir sorunu yok ama onların hayatları onu hayal kırıklığına uğrattırıyor. Çocuk büyütmek. Ev geçindirmek. Çimenlikte dedikodu yapmak. Hepsi çok düzenli, çok sıradan görünüyor. Ve Ashley dağınık olmak istiyor. Çok dağınık değil. Courtney Love gibi değil. Sadece ölüm döşeğindeyken yaşadığını bilecek kadar dağınık.

Pişmanlık yok.

Bu onun istediği türden bir hayat.

Hemlock Circle'dan ayrılmak ve asla arkana bakmamak anlamına gelse bile.

Koridorda, Ashley annesinin merdivenlerden yukarı seslendiğini duyar. "Ash? Yukarıda mısın? İşe gitme vakti tatlım."

Ashley bileğindeki Swatch'ı kontrol eder. Kahretsin. İki dakika içinde Marsh'ın evinde olması gerekiyor.

"Tara, gitmem gerek," diyor telefonu kapatıp kanlı mendili ve yara bandını çöpe atmadan önce. Bir çift Keds ayakkabı giyip aşağıya koşuyor ve kapıdan çıkarken "Hoşça kal anne!" diye bağırıyor.

Babasının spor salonlarından birinde kolayca bir yaz işi bulabilecek olmasına rağmen, Ashley bunun yerine Ethan Marsh'a bakıcılık yapma şansına atladı. Hafta içi her gün öğleden beşe kadar olan saatler, her gün sabahın köründe kalkmasını gerektirecek olan spor salonundan çok daha iyi.

Sabah. Ayrıca, eğer spor salonunda çalışsaydı, babası tam olarak ne kadar maaş aldığını bilecekti, bu da bütün yaz yaptığı gibi gizlice para biriktirmesini zorlaştıracaktı. Birkaç hafta içinde Joyce Marsh'ın ona nakit olarak ödediği para Woodstock gezisinin tüm masraflarını karşılayacak.

Ashley çıkmaz sokağın kıvrımını takip ederek Marsh'ların evine ulaşır ve çimenlerin üzerinden atlayarak ön kapıya gider. Kapı açıldığında, onu görmekten her zamanki gibi mutlu olan Ethan tarafından karşılanmayı bekler. Onun yerine kapıda Bayan Marsh vardır ve şaşkınlıkla ona göz kırpmaktadır. Ashley'in de kafası aynı derecede karışıktır. İşte olması gerekmiyor muydu?

Bayan Marsh, Ashley'in kalbinin göğsüne batmasına neden olacak bir şekilde, "Ah canım," dedi. "Annene söylemeyi tamamen unuttum."

Ashley'nin kalbi birkaç santim daha düştü. "Ona ne söyleyeceğim?"

"Çok üzgünüm ama bu yaz artık size ihtiyacımız olmayacak."

"Oh," diyor Ashley. "Benim yaptığım bir şey mi?"

"Hayır, sen harikasin," diyor Bayan Marsh. "Ethan sana tapıyor. Sadece, artık çalışmıyorum. Ve bütün gün evde olacağım için ona bakıcı tutmak da mantıklı değil. Size daha önce haber vermediğim için özür dilerim."

O anda Ashley, yazın geri kalanı için yaptığı kısa vadeli planın sert bir rüzgârdaki toz gibi uçup gittiğini görür. Artık kazancını ailesinden saklamak yok. Artık Woodstock yok. Yine de Bayan Marsh'a kendini kötü hissettirmek istemediği için, "Anlıyorum. Sorun değil." der.

"Bu iyi değil," diyor Bayan Marsh. "Tüm yaz için bir anlaşma yaptık ve eminim o paraya güveniyordunuz. Sana ne kadar vereceğimizi söyleyebilirim."

Bu hafta size ödeme yaptık ve eğer geceleri birine ihtiyacımız olursa ilk arayacağımız kişi siz olacaksınız."

Ashley Woodstock'a gitmenin ne kadar süreceğini zihninde yeniden hesaplarken, "Bu çok hoş," diyor. "Gerçekten minnettarım."

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

Bayan Marsh daha sonra onu kucaklayarak şaşırtır. Ashley sarılmasına izin verir ve garipliğin sona ermesini bekler. Bunun yerine daha da garipleşir.

Çünkü Joyce Marsh o zaman ağlamaya başlar.

İlk başta Ashley yerinde donup kalır ve durmasını umar. Ağlamanın yakın zamanda sona ermeyeceği ve aslında daha da kötüye gittiği anlaşıldığında, durumu kontrol altına alır.

Annesi de dahil olmak üzere Hemlock Circle'daki eşlerin nasıl dedikodu yaptığını bildiğinden, "Seni içeri alalım," der. Joyce Marsh'ın evinin önünde ağladığını görmek de bu dedikodulara yol açacaktır.

Ashley içeride Bayan Marsh'ı mutfığa götürür ve onu normalde Ethan'a öğleden sonra atıştırmalıklarını servis ettiği adaya oturtur.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor, sanki işi değişmiş ve artık Bayan Marsh'ın bebek bakıcısıymış gibi.

"Teşekkür ederim, hayır." Bayan Marsh derin bir nefes alır ve gözlerini siler. "Bu çok aşağılayıcı."

"Anlıyorum," diyor Ashley, her ne kadar anlamasa da. Ana gelir kaynağı, yaz planlarından bahsetmiyorum bile, az önce cehenneme gitti. Ağlaması gereken biri varsa, o da kendisidir.

Bayan Marsh kağıt peçeteye uzanır ve onu burnunu silmek için kullanır. "Bunu söylemeniz çok hoş. Yine de bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Sadece, kovulduğum için üzgünüm."

Son kelimeyi ancak söyleyebilmişti ki tekrar ağlamaya başladı, bu sefer Ashley'i endişelendiren büyük hıçkırıqlarla. Bayan Marsh sinir krizi mi geçiriyor? Yardım istemek için bağırmalı mı? Ayrıca, kocası hangi cehennemde? Genelde 12:30'a kadar üniversiteye gitmez.

"İşte, işte," diyor Ashley, kulağa ne kadar faydasız geldiğini fark ederek. Bunun hiç kimseye yardımı oldu mu?

"Tanrım, çok zavallıyım," diyor Bayan Marsh hıçkırıqlar arasında. "Sahip olduklarım için minnettar olmam gerektiğini biliyorum. İyi bir koca. Ethan. Bu ev. Ama ben sadece katkıda bulunmak istedim, anlıyor musun? Ve şimdi kendimi çok işe yaramaz hissediyorum."

Gözyaşları şimdi daha da sert akıyor ve Ashley, Bayan Marsh'ın arkadaşı olmaktan başka yapacak bir şey olmadığını fark ediyor. Bu yüzden Bayan Marsh'ın yanındaki tabureye atlar, kolunu ona dolar ve omzuna yaslanarak ağlamasına izin verir.

Ashley mükemmel döşenmiş mutfağında komşusunun ağlayışını izlerken, asla Bayan Marsh ya da Hemlock Circle'daki diğer eşler gibi olmayacağına dair kendine verdiği sözü yeniler. Kocasına bağımlı olmayacak. Kendini yetersiz hissettiği için gözyaşlarına boğulmayacaktır. Hepsinden önemlisi, ne olursa olsun, banliyöden defolup gidecektir.

Ve hiçbir şey onu durduramayacak.

ON ÜÇ

A Yine de sadece yarım ve çıkmaz sokak ayırır Ashley'nin eviyle kendi evim arasındaki mesafe, içimde üç kadeh sek tekila varken çok daha uzunmuş gibi geliyor. Wallace'ların önündeki kaldırımında ilerlerken hafifçe sallanıyorum, neredeyse kaldırımın yanında uzanan çiçeklik şeridine takılıyorum. Araba yoluna geldiğimde, garajın üstündeki güvenlik ışığı yanıyor, aniden parlaklık beni ürkütüyor.

Bir an orada durup ışığın hareket sensörünün menzilini ölçmeye çalışıyorum. Işığı tetiklemek için ne kadar yaklaşmak gerekir? Test etmek için yirmi adım geriye gidiyor ve Wallace'ların garajının üzerindeki ışık sönene kadar bekliyorum.

Sonra bir adım atıyorum. Ve bir saniye.

Üçüncüsünde, ışık tekrar yanıyor.

Tahminimce yaklaşık 20 metre uzaktayım. Çalıştırmak için gerekli olduğunu düşündüğüm kadar yakın değil. İki kez Hemlock Circle'daki garaj ışıklarının yanışını izledim, görünüşe göre hiçbir şey tetiklememişti. Ama kimseyi görmemiş olmam orada olmadıkları anlamına gelmez. Işıkların 20 metre ötedeki biri tarafından ters yönde, evlerin arka tarafına doğru yakılmış olması çok muhtemel.

Ama kimdi o kişi?

Vance Wallace'a göre, Billy'ydi. "Onu arka bahçede koşarken gördüm," dedi.

reddetmek istiyorum ama yapamıyorum. Vance'in onu gördüğünü iddia ettiği saatlerde Billy'yi arka bahçemde hissettikten sonra olmaz.

Bir de beyzbol topları var. Başka kimse onları bilmiyordu. Evet, Ragesh şimdi biliyor ama bahçede ilk top ortaya çıktıktan sonra ben ona söyleyene kadar bilmiyordu. Ondan önce, onların varlığından ve anlamlarından haberdar olan tek kişi ben ve Billy'ydik.

Bir de ben orada dururken bir topun fark edilmeden yerleştirilmiş olması gibi sinir bozucu bir gerçek var. Birinin bahçeye girdiğini ve oraya bir top bıraktığını nasıl görmedim? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Vance Wallace'ın bir saat önce arka bahçemde dururken nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Sadece kafası karışık ve dağınık değil, başka bir şey daha vardı. Daha sorunlu bir şey. Perili görünüyordu - bana mırıldandığı şeyle daha da kötüleşen bir gerçek.

Onu gördüm. Onu buraya kadar takip ettim. Geri döndü.

Ashley'nin, hastalığın babasının zihnini yavaş yavaş kemirdiğine dair güvence vermesine rağmen, burada başka bir şeyin iş başında olduğunu düşünmeden edemiyorum. Gerçek olamayacak kadar garip ve korkutucu bir şey.

Tekrar duruyorum, bu sefer eski Barringer konutunun önünde, iz kamerasını hatırladım. Bu gece erken saatlerde telefonuma üç uyarı göndermişti. İlki bir opossumdu. Üçüncüsü ise Billy olduğunu iddia ettiği biri tarafından bahçeme sokulan Bay Wallace'dı.

Aralarında başka bir resim daha vardı. Kontrol etme zahmetine hiç katlanmadığım bir resim; pişmanlık verici bir seçim çünkü bana Vance Wallace'ın bahçede kimi takip ettiğini gösterebilirdi.

Cebimden telefonu çıkarıp iz kamerası uygulamasını açıyorum; Bay Wallace'ın şaşkın bakışları hâlâ bahçede ağaçlara dikilmiş bir şekilde duruyor. Bay Wallace'ın

görüntü kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor. Baktığı her neyse bir önceki resimde olabilir.

Telefonun ekranında kaydırmaya devam ederken parmağım titremeye başlıyor. Uygulamadaki resmi kontrol ettiğimde, gözlerim endişeli bir şekilde yarı kapalı.

Bunun için bir sebep yok. Çünkü iz kamerasından aktarılan görüntü hiçbir şey göstermiyor. Sadece ormana doğru uzanan gri-yeşil çimenlik ve onun ötesindeki ağaçlık.

Görüntüyü taramaya devam ediyorum, iz kamerasını neyin tetiklediğini araştırıyorum. Ama bunu yapabilecek bir şey bulamıyorum. Görülebilecek hiçbir hayvan yok. Ne bir gece kuşu, ne büyük bir böcek, hatta ne de düşen bir yaprak.

Uygulamayı kapatmak üzereydim ki ormanın kenarında, ağaçların arasında belli belirsiz görünen bir şey fark ettim.

Bir gölge.

İnsan şeklinde bir tane.

Bu da orada gerçekten bir insan olduğu anlamına gelmiyor. Tek bildiğim, ay ışığının ağaçların arasından süzülmesiyle her zaman orada olduğu. İz kamerasının birkaç dakika arayla çektiği üç fotoğraf arasında geziniyorum. Gölge sadece boş çimenliği gösteren resimde var, bu da onun tutarlı bir şey olduğu teorimi yok ediyor.

Bu her neyse, hareket etti.

Telefonu yüzüme yaklaştırıyorum, bahçenin eşiğinde duran bir hayvan olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Büyük ihtimalle bir geyik. Gölge, gecenin örttüğü ormanın geri kalanından zar zor ayırt edilebilse de, yine de genel şeklini seçebiliyorum. Baş, boynu, yuvarlak omuzları.

Bu geyik değil.

Bu bir insan.

Görünüşe göre kısa bir gölge. Yakındaki ağaçlara bakarak gölgenin yaklaşık bir buçuk metre boyunda olduğunu tahmin ediyorum. Yaklaşık bir çocuk boyunda. Ama sıradan bir çocuk değil. Dördüncü sınıftayken ağırlık ve ölçüleri öğrendiğim bir anım aklıma geldi. Öğretmenimiz Bay Richardson, boyumuzun kaç olduğunu görmek için hepimizi duvara karşı sıraya dizmişti. Benim boyum o zamanlar 1,5 metreydi.

Billy'ninki de öyleydi.

Yolun geri kalanını aceleyle eve dönüyorum, spor ayakkabılarım kaldırımı aşındırıyor. İçeride, eski yatak odamın kapısına ulaşana kadar durmadan üst kata çıkıyorum. İçeriye en son ne zaman adım attığımı hatırlamıyorum. Tıpkı arka bahçede olduğu gibi, yatak odasından da aynı nedenlerle yıllardır kaçıyorum. Çok fazla anı. Unutmak istediklerim. Kolu çevirip kapıyı açmak için elimden gelen tüm çabayı gösteriyorum. Bir kez açtığımda, sanki genç halim beni orada bekliyormuş gibi dikkatle içeri bakıyorum.

İçeri adım atmak, bir zaman makinesinde geçmişe savrulmak gibi hissettiriyor. Odadaki neredeyse her şey ben on yaşındayken olduğu gibi. Altı yaşımdayken tuhaf bir Western döneminde seçtiğim kovboylar, atlar ve çam ağaçlarından oluşan duvar kâğıtları aynı. Aynı ikiz yatak. Ödev yapmak yerine arka bahçeye baktığım pencerenin yanındaki aynı masa.

Ve aynı kitaplık.

Yatağın karşısındaki duvarı dolduruyor, hala hatırladığım kadar uzun. Küçükken en üst rafa ulaşmak için bir tabureye ihtiyacım olurdu. Şimdi tabureye gerek yok ama yine de biraz uzun.

Aradığım kitabı bulmak kolay. Sırt kısmı içe dönük olan. Aşağı çekiyorum, yarım santim gibi görünen tozları siliyorum ve kapağını inceliyorum.

Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Hortlakların Dev Kitabı.

Otuz yaş daha genç biri için yapılmış bir sandalyeyi doldurarak masama oturuyorum ve kitabı açıyorum. İçinde sayfalarca canlı çizimler var. Bazıları muhtemelen Billy tarafından kurşun kalemle daire içine alınmış.

Afrika folklorundan figürler olan Amadlozi ile başlayıp tapınakların kapılarını koruduğu söylenen Japon ruhları Zuijin ile biten kitabın alfabetik olarak nasıl düzenlendiğine dikkat ederek kitabı karıştırıyorum.

Sayfaları ileri geri çeviriyorum, hortlaklar, hayaletler ve eski zaman kıyafetleri giymiş ve Scooby-Doo'dan fırlamış mavimsi yeşil bir parıltıyla çevrelenmiş standart bir hayaletle karşılaşıyorum.

Sonra bir illüstrasyon beni durdurdu.

Gölge ile aynı renkte, ancak gözleri iki beyaz iğne deliği olan insansı bir figürü tasvir ediyor. Resimdeki ruh, klişeleşmiş bir film hayaleti gibi yarı saydam değil, ancak tamamen katı da değil. İnsan şeklinde bir fırtına bulutu.

Çizimi telefonumdaki görüntüyle karşılaştırıyorum. İz kamerasının yakaladığı gölgenin beyaz gözleri ya da herhangi bir gözü olmasa da, geri kalanı kitaptaki resme çok benziyor.

Billy'nin kitaptaki diğer bazı kayıtlar gibi bunu da kurşun kalemle daire içine almış olması entrikayı daha da artırıyor.

Gölge Kişi.

Sayfanın kenarlarına bakıyorum, bu da omurgamdan aşağı buz gibi su damlacıkları gibi korku damlamasına neden oluyor. Orada Billy, o zamanlar zararsız olabilecek ama şimdi çok sinir bozucu olan bir şey yazmıştı.

Bu gerçek.

ON DÖRT

Gece yarısı oldu ve babamın çalışma odasındaki dizüstü bilgisayarın başındayım, son bir saatimi paranormal web sitelerini birbiri ardına tarayarak geçirdim. Sonuç olarak, kafam

Dönüyor. Gölge insanların, adlarının çağrıştırdığı kadar kolay sınıflandırılmayacağı ortaya çıktı. Hayalet olabilirler ya da gece terörü yaşayanlar tarafından çağrılan hayali varlıklar olabilirler. Ya da hiçbir şey olmayabilirler. Sadece onları gördüğünü iddia edenlere oyun oynayan çevresel görüş.

Eğer internete inanılacak olursa, gölge insanların çeşitli alt kategorileri olması da kafa karışıklığını artırıyor. Görünüşe göre çoğu kimseye zarar vermiyor. Sadece köşelerde saklanıp sizi izlemekten hoşlanıyorlar, bazen takip etme noktasına kadar. Diğerleri fiziksel zarara değil, yalnızca varlıklarıyla aşırı korku ve tedirginlik hissine neden olurlar. Diğerleri ise saldırıyor, bazen uyuyan kurbanlarını dövüyor ve boğuyor.

Bu kısmı okuduğumda ürperdiğimi ve uykusuzluk konusunda biraz daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Bazı gölge insanlar etraflarındaki insanlardan habersiz dolaşırlar. Bazıları sadece aynı noktada görünür. Hatta gölge hayvanlar bile var, ancak bunun nasıl çalıştığı akıllara durgunluk veriyor. İz kamerasının tespit ettiği şeye gelince, orman gölge insanı olarak bilinen şey gibi görünüyor.

Eğer bir şey varsa.

Milyonlarca farklı nedenden ötürü iz kamerasının gölge bir insanın fotoğrafını çektiğine ikna olmadım. İz kamerasındaki bir arıza ya da o anda insana benzeyen bir hayvanın silueti ya da yüzlerce farklı şeyden herhangi biri olabilir. Billy'nin otuz yıl önce bir kitabında gölge insanların gerçek olduğunu yazmış olması, gerçek oldukları anlamına gelmez.

Ya da öyle olduğunu.

Peki ya yaptıysa?

Çünkü dışarıda garip şeyler oluyor. Bu inkar edilemez. İşte bu yüzden internetten porno izleyen bir ergenin huzursuz yoğunluğuyla paranormal sitelerde gezinmeye devam ediyorum. Sıradaki hayaletleri araştırıyorum. Bir hata yaptım. Hayaletler hakkında kelimenin tam anlamıyla binlerce web sitesi var. O kadar çok ki, gözlerimin hemen arkasında bir acı hissediyorum.

Arama sonuçlarını tarayıp rastgele birine tıklarken göz kırpmaya çalışıyorum. Dünya çapında bilinen tüm farklı ruh türlerinin uzun bir listesi olduğu ortaya çıkıyor. Çok uzun bir liste. Yarısından azını tanıyorum. Wraithler ve gölgeler. Cinler ve mylingar. Öfkeli, hayaletler ve kıktan çıkma hayaller.

Bir saat daha kaydırma, tıklama ve okuma yaptıktan sonra, sanırım durumu iyi bir şekilde kavradım. Yani, bir durum. Bunu paylaştığım herkesi ruhsal durumum hakkında endişelendirecek bir durum. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz endişeliyim. Bir İngiliz edebiyatı öğretmeni olarak, hayaletleri iyi bilirim. Hamlet'in intikam isteyen babası. Shirley Jackson'ın Tepedeki Ev'inin zihin parçalayan ruhları. Poe'nun hayal gücünden çıkan tüm hayaletler ve hortlaklar. Ama bunların hepsi uydurmaydı. Sadece hikayeler. Düşündüğüm şey tamamen başka bir şey.

Tamamen, imkânsız derecede gerçek bir şey.

Acemice yaptığım araştırmalardan, çoğu hayaletin insanların ödünü koparmanın ötesinde bir amacı olduğunu anladım. Çoğu durumda, bu amaç dünyada yarım kalmış bir işi tamamlamak ve böylece hayatlarına devam edebilmektir. Ancak bunun için genellikle bir hayaletin varlığından veya ihtiyaçlarından habersiz olabilen yaşayanların yardımı gerekir. Onların dikkatini çekmek için hayaletler bazen en klişe eylemlere başvururlar.

Onlar musallat olur.

Bu da filmlerde ya da gotik romanlarda gördüğünüz türden bir musallat değil. Kapıların çarpması, zincirlerin takırdaması ve kale koridorlarında bir ölüm perisi gibi çığlık atılması. Hayaletler bundan daha inceliklidir. Ayrıca sabırlıdırlar, bazen harekete geçmek için doğru anı beklerler.

Billy için bu mükemmel bir an olabilirdi. Kontrolüm dışındaki olaylar beni buraya, Billy'nin kaybolduğu yere geri getirdi. Aynı şey Hemlock Circle'a döneceğini hiç düşünmeyen Ashley için de geçerli. Russ ve Ragesh için durum biraz farklı, onlar gerçekten hiç ayrılmadılar ama onların durumunda bile hayat onları bu yere bağlı tuttu.

Kaçırılmadan saatler önce dördümüz de Billy'nin yanındaydık. Şimdi otuz yıl sonra ilk kez Hemlock Circle'a geri döndük.

Tam da Billy'nin cesedinin bulunduğu anda.

Yakında ölüm yıldönümü olacak.

Bu açıdan bakınca tam olarak kader gibi görünmese de aynı top sahasında bir şey gibi görünüyor.

Ya hepsi Billy'nin işiyse?

Hiç şüphesiz aptal hayalet kitabı ve geceyi göz gezdirerek geçirdiğim tüm aptal web siteleri tarafından teşvik edilen çılgınca bir fikir. Ancak bu web sitelerine göre, bunun bir mantığı da var. Eğer doğaüstü bir varlığın birincil amacı

diğer tarafa çekilebilmek için dünyada yarım kalmış bir işi çözmekse, Billy'nin onu kimin ve neden öldürdüğünü bulmamıza ihtiyacı olması mantıklıdır.

Billy'nin kalıntılarının beş, on, yirmi yıl önce değil de şimdi bulunmasının nedeni bile bu olabilir. Dördümüzün Hemlock Circle'a döndüğümüzü bildiği için onların bulunmasına izin veren kişi o olabilir.

Büyük ihtimalle, beklediği kişi bendim. En iyi arkadaşı gitti ve bir daha arkasına bakmadı. Bu, çıkmaz sokağın etrafında yanan ve sönen ışıkları açıklar - bahçedeki beyzbol toplarından bahsetmiyorum bile. Bu aynı zamanda Billy'nin beni nazikçe bu yöne itmek için eski numaralarından birine başvurması da olabilir.

Bundan sonra ne yapmalı, hiçbir fikrim yok. Danıştığım web sitelerinin ortak önerisi iletişim kurmaya çalışmak. Tabii ki dikkatlice. Bir hata yaparsanız her şey ters gidebilir. Ve en yaygın hatalardan biri de iletişime tamamen samimiyetsiz yaklaşmak.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve bu kadar tuhaf bir şey hakkında konuşabileceğimi bildiğim tek kişiyi arıyorum. Claudia'nın telesekreterine düşmeden önce beş kez çalacağını bilerek zilleri sayıyorum.

"Hey," diyorum bip sesinden sonra. "Yine ben. Seni bu şekilde aramamam gerektiğini biliyorum. Ama birine söylemeliyim yoksa delireceğim. Belki de çoktan delirdim."

Bunu yüksek sesle söyleyene kadar bunun doğru olabileceğini fark etmedim. Belki de son birkaç gündür olan her şey, önceki yıllardaki olaylarla birleşerek beni deliliğe sürükledi. Bu, Claudia'yı sabahın birinde neden aradığım da dahil olmak üzere pek çok şeyi açıklıyor. Yine de konuşmaya devam ediyorum, her şeye bir anlam vermeye çalışıyorum.

"Sanırım Billy bana musallat oluyor Claude." Duraksıyorum, onun tuhaf tepkisini hayal ediyorum. "Biliyorum, bu çok saçma. Ama garip şeyler oluyor ve ben-" Ping!

İlk başta, Claudia'nın sesli mesaj sisteminin limitini yine aştığımı ve bağlantımın kesildiğini düşünüyorum. Yanıldığımı birkaç saniye sonra Claudia'nın telesekreterinden gelen o tanıdık sabırsız bip sesini duyduğumda anlıyorum. İlk sesi ancak o zaman anlıyorum.

Telefonumda açık olan tek uygulamadan gelen bir uyarıydı. İz kamerası az önce başka bir fotoğraf çekti.

Donup kaldım, telefon hala kulağımdaydı, felç olmuş gibiydim- ne?

Belirsizlik
mi?

Olabilir.

Korku mu?

Kesinlikle.

Çünkü ya bu gerçekten gerçekse? Ya uygulamayı açtığımda Billy'nin hayaletinin iz kamerasının önünde durduğunu görürsem?

Bu düşünce bile tek başına yeterince ürkütücü, ancak düşünülmesi gereken daha büyük bir resim de var. Hayaletlerin gerçek olduğu bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bu onları daha fazla görmeye başlayacağım anlamına mı geliyor? Onlar da benimle iletişime geçmeye çalışacak mı? Daha da ürkütücü olanı, onlarla iletişim kurabilecek miyim?

Kendimi hazırlayarak uygulamayı açıyorum. Billy'nin yerine çıplak çimenleri ve arkasında yükselen ormanı görüyorum, gölgede bir insan bile yok.

Ancak kameranın hareket sensörünü bir şey tetikledi ve bunun ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Çalışma odasından çıkıp mutfığa gidiyorum ve çok amaçlı çekmecedan bir el feneri alıyorum. Dışarıda,

temkinli bir şekilde arka bahçeye adım atıyorum ve el fenerinin

Işın çimenlerin üzerinden geçip ormana ulaşıyor. Işık, ağaç çizgisinin hemen ötesindeki bir şeyi yakalıyor.

Bir bulanıklık.

Hareket halindeki bir şey.

Onu gördüğümde bir çığlık atıyorum ve ağaçların arasında hareket eden her neyse ondan daha fazla hareket geliyor. O anda tek düşünebildiğim şelale ve gölle ilgili hikayeler ve gölde ölen insanların hayaletlerinin suyun üzerinde sis gibi sürüklendiği. Billy'ye olan şey bu muydu? Bu gri bulanıklık mı?

Hayır, öyle görünüyor. Ormandaki şey hızla şekil alıyor, gri bir bulanıklıktan ürkmüş bir geyiğe dönüşüyor. El fenerinin parıltısında, ormanın derinliklerine doğru sıçrarken beyaz kuyruğunun sallandığını rahatlıkla görebiliyorum.

Gizem çözüldü, bahçede beklemeye devam ediyorum. Ne için, tam olarak emin değilim. Billy, sanırım, hayalet şeklinde bahçeye adım atıyor. Ya da süzülüyor. Ya da hayaletler ne yapıyorsa onu yapıyor. Belki de şu anda burada, gölgelerin arasında görünmez bir şekilde, ben onu fark edene kadar sessizce zamanını bekliyordur.

Son birkaç günde olan her şeye -ışıklar, beyzbol topları, ormandaki gölge- dönüp bakıyorum ve tüm bunların mantıklı bir açıklaması olup olamayacağını ilk kez merak etmiyorum. Eğer varsa bile, henüz bulamadım. Sanırım bir şeyi doğaüstü yapan da bu. Rasyonellikten tamamen yoksunluk.

Bunların bir kısmının suçluluk, keder ve bir tür büyülu düşünceyle beslenen hayal gücüm olma ihtimali de var. Tabii bir de Vance Wallace'ın beynini karıştırarak olmayan şeyler gördüğünü düşünmesine neden olan talihsiz durumu var. Ben orada dururken bahçede beliren beyzbol topunun bile mantıklı bir açıklaması olabilir.

İkinci katın bir köşesinin çitin üzerinden görüldüğü eski Barringer evine bir bakış fırlatıyorum. Oradaki tek bir pencere arka bahçeme bakıyor. Belki de biri topu oradan atmıştır, ama bunu kimin yapmış olabileceğini bilmiyorum. Şu anda orada kimse yaşamıyor ve doksanlı yılların ortalarından beri hiçbir Barringer içeride bulunmadı. Ama bu en azından bir açıklama için ipucu. Eminim olan her garip şey için benzer ipuçları bulabilirim. İçgüdülerimin bana tam tersini söylemesi, bunların hepsinin Billy'nin işi olması önemli değil.

Bir şey duyduğumda evime doğru geri dönme aşamasındaydım.

Ormanda bir hışırtı.

Hafif ama sessiz karanlığın içinde garip bir şekilde gürültülü.

Onunla birlikte iki gece önce hissettiğim aynı varlık geliyor.

Bu sefer çok açık.

Billy.

Ve onun bir anısı bile yok. Gerçekten, gerçekten, tamamen şu anda yanımdaymış gibi hissediyorum.

El fenerini avucumda sıkıca tutarak tekrar ormana doğru döndüm.

Yavaşça.

Çok yavaş.

Düşüncelerimin korkudan meraka ve sınırdaki bir umuda dönüştüğünü hissedebileceğim kadar yavaş. Ya gerçekten oysa? Bunca yıldan sonra ne diyebilirim ki?

Öncelikle özür dilerim. Söylediklerimi söylememeli ve yaptıklarımı yapmamalıydım. Ve kesinlikle sana yardım etmeliydim, ihtiyacın olduğunu bilmesem bile.

Bunun yerine, yüzümü ormana döndüğümde, el fenerini ağaçlara doğrulttuğumda, tek söyleyebildiğim "Billy? Orada mısın?"

İlk başta hiçbir şey yok. Sadece böceklerin beyaz gürültüsü, ateş böceklerinin belli belirsiz titreşimi ve boğucu bir sessizlik.

Sonra ağaçlarda belli belirsiz bir hışırtı görüyorum ve yaprakların fısıltısını duyuyorum. Ormandan bir şey çıkıyor, yere doğru alçalıyor.

Bir beyzbol topu.

El fenerini topa kilitlenene kadar indiriyorum. Top çimlerin üzerinde ayaklarıma doğru yuvarlanmaya devam ederken hipnotize olmuş bir şekilde bakıyorum.

Ayakkabımın burnuna çarptığında kaçıyorum.

Ormana doğru, çalıların arasından geçerek, topu bahçeme atan kişiyi arıyordum.

Ama ormanın kenarında kimse yok. Sadece ben varım.

El feneri ışını ormanın içinde titreyerek zemini, dalları yapraklarla sarkan ağaçları aydınlatırken daireler çizerek dönüyor.

Bahçeye dönüyorum ve gerçekte onlarca yıllık görünen bu yeni beyzbol topunu alıyorum. Derisi hafifçe sararmış ve kırmızı dikişleri yer yer yıpranmış. Elimde çevirdiğimde birkaç çimen lekesi ve muhtemelen bir köpek tarafından yapılmış diş izleri görüyorum.

Billy'nin hayattayken bahçeme attığı beyzbol topunun aynısı olduğunu fark ettim.

Şimdi kavriyorum, her şeyi anlıyorum.

Billy geri döndü.

Günlerdir burada, dikkatimi çekmek için her yolu deniyor. Çıkamaz sokakta dolaşüyor, ışıkları yakıyor, bahçeme beyzbol topu atıyor. Ve anlamı otuz yıl önce olduğu gibi şimdi de aynı.

Oyun zamanı.

Cuma, 15 Temmuz 1994
12:15.

AEthan ögle yemeğini yedikten sonra oyun oynamaya çıkmadan önce hızlı bir duş alıyor; bu da yeni bir gelişme.

Mayıs ayına kadar annesi tarafından her akşam banyo yapmaya zorlanmıştı. Eskiden hoşuna giden bir şeydi bu çünkü banyolar eğlenceli düşüncelere ilham veriyordu. Kendisini bir deniz canavarı ya da köpekbalığı, bazen de suyun altında sırt üstü yatmış boğulmakta olan bir insan olarak hayal ederdi. Ancak Russ Chen sadece duş aldığını söylediğinden beri, banyo fikri Ethan'ı bebek gibi hissettiriyordu ve bu yüzden annesine duşa geçmesine izin vermesi için yalvardı.

Ethan temizlendikten sonra hızlıca giyinir - neon yeşili tişört, kargo şortu, beyaz Air Jordan'ları artık aşırı kullanımdan gri renkte çizilmiştir. Hızlı olmasının nedeni basittir: Artık annesinin yanında olmak istememektedir. Bütün sabah garip davranmıştı. Kızgındı. Ona değil, ki bu ferahlatıcı bir değişiklik olmalıydı ama aslında Ethan'ı sadece tedirgin etti. İşini kaybettiği için olduğunu biliyordu. Bu çok açıktı. Ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu.

Ethan babasının da aynı şekilde hissettiğini seziyordu çünkü işe normalden erken gitmişti ve bu da annesini daha da sinirlendiriyordu. Ethan o gün ikinci kez Ashley'nin kendisine ne zaman bakıcılık yapacağını sorduğunda durum daha da kötüleşti.

"O değil," diye tersledi annesi. "Artık bana mahkumsun."

Yine de Ethan aşağıda Ashley'i duyabiliyor. Hızının bir başka nedeni. Belki de annesi fikrini değiştirdi ve Ashley'i hala bebek bakıcısı olarak alabileceğine karar verdi.

Aşağıda, olanın bu olmadığını anlıyor. Ne olduğunu bilmiyor. Çünkü annesi mutfak adasında oturmuş, başı Ashley'nin omzundadır. Ethan yaklaştıkça kalbi göğsünde sıkışır.

Annesinin ağladığını fark eder.

Onu gördüğünde "Oh!" der ve sanki bu Ethan'a az önce gördüklerini unutturacakmış gibi hızla gözlerini kurulamaya çalışır.

Ama sonra Ashley içeri dalarak Ethan'ın annesini görmesini engeller. "Hey, dostum," diyor. "Neden dışarı çıkıp oynamıyorsun? Yakında seninle buluşuruz, tamam mı?"

Ethan isteksizce dışarı çıkar ve giderken annesine arkasından hızlıca bakar. Ashley'le birlikte olduğu birkaç saniye içinde kendini toparlamıştı ve şimdi üzgün olmaktan çok utanmış görünüyordu. Yine de arka bahçede dururken annesinin ağlayan görüntüsü Ethan'ın aklından çıkmıyor, hayal gücü her türlü korkunç senaryoyla dolup taşıyor. O sabahki ana senaryo -anne babasının yakında boşanacak olması- hızla diğerleri tarafından gasp edilir. Hastalık, ölüm ve taşınmak zorunda kalmak.

Korkunç düşüncelerle o kadar meşguldür ki Russ Chen'in bahçelerini ayıran çitlerin arasından geçtiğini fark etmez. Ethan onun farkına ancak Russ konuştuğunda, gergin bir "Hey, Ethan" diye ciyakladığında varır.

"Hey," diyor Ethan dalgınca.

"Neler oluyor?"

Ethan sonunda dönüp komşusuna bakar ve her zamanki gibi onun ne kadar garip bir şekilde sıska olduğunu fark eder. Sadece bacaklar, kollar, dizler ve dirsekler. Ethan ilk kez Russ'ın bu kadar ince uzuvlarla nasıl dik durduğunu merak etmiyor.

"Hiçbir şey" diyor, ki bu gerçeğin tam tersi. Görünüşe göre her şey olup bitiyor ve o bunların hiçbirini anlamıyor. "Billy'ye oynamaya gidiyordum."

"Harika," diyor Russ. "Ben de geleceğim."

Ethan, Billy'nin bundan hoşlanmayacağını biliyor. Ama karşı koyacak iradeye sahip değildir. Billy'nin beyzbol topunu alıp çitlerin arasından geçirerek Barringer'ların arka bahçesine taşırken "Elbette," der.

Orada Billy'yi değil, küçük kardeşi Andy'yi tembel tembel çimlerin üzerinde bir Matchbox arabasını koştururken bulur. Andy iki büyük çocuğu görünce neşelenir.

"Selam, Ethan! Merhaba Russ!"

"Billy buralarda mı?" Ethan cevabın evet olduğunu bilerek sorar. Eğer Billy bahçeye bir top attıysa, bu kesinlikle evde olduğu anlamına gelir.

İkinci kattaki bir pencere açılır. Ethan, Billy'nin yatak odası olduğunu fark eder. Pencere camından Billy bahçeye seslenir, "Hemen geliyorum!"

Yirmi saniye sonra evden çıktığında Ethan beyzbol topunu ona fırlatır. "İşte topunu geri al."

Billy topa hamle yapar, ıskalar ve topun çimlerin üzerine düşmesini üzüntüyle izler. Sonra bahçenin kenarında Russ'ı görür. Ethan ve Billy'nin tek kelime etmeden, sadece en iyi arkadaşların yorumlayabileceği bakışlarla sohbet ettikleri bir an geçer.

Onun burada ne işi var?

Bu benim suçum değil. Kendi kendini davet etti. Neden ondan kurtulamadın?

Lütfen bununla başa çık.

"Ee, oynamak ister misiniz?" Russ öyle bir şekilde konuşur ki Ethan, Billy ile aralarında geçen sessiz konuşmayı anlayıp anlamadığını ya da tamamen kayıtsız kalıp kalmadığını anlayamaz.

"Oyun oynamıyoruz," diyor Billy. "Keşfediyoruz."

Saklambaç ya da Ninja Kaplumbağalar oynayacaklarını düşünen Ethan için bu yeni bir haberdır. "Nerede?" diye sordu.

Billy sanki hiç düşünmemiş gibi omuz silkiyor. "Orman."

Ethan, Billy'nin bahçesinin kıvrımlarını çevreleyen ağaçlara bakıyor. Ailesi onlara haber vermeden ormana gitmesinden hoşlanmıyor, bugün bunu yapamaz çünkü bu annesini tekrar ağlarken göreceği anlamına gelebilir.

"Bahçede kalamaz mıyız?" diyor.

"Bu bahçede keşfedilecek bir yer görüyor musun?"

Ethan, kendisinin bile bilmediği nedenlerden dolayı çimenliğin her iki tarafını da kontrol eder. Belli ki öyle bir şey yok. "Hayır," dedi.

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor Billy.

Ethan'ın yanında, Russ sesini yükseltiyor. "Ben keşfe çıkacağım!"

"Ben de," diyor Andy, Matchbox arabasını çimlerin üzerine bırakarak.

Billy kardeşinin önünde diz çöküyor ve elini omzuna koyuyor. Andy'nin sinir bozuculuğundan sürekli şikâyet etmesine rağmen Ethan, Billy'nin ona şefkatten başka bir şeyle davrandığını hiç görmemiştir. Ethan tek çocuk olduğu için kendisinin aynı şekilde davranmayacağından şüpheleniyor. Bir kardeşe sahip olmayı hayal bile edemiyor. Alan paylaşımı. Oyuncakları paylaşmayı. Ebeveynleri paylaşmayı. Her zaman ilgi odağı olma lüksüne sahip.

"Sadece büyük çocuklar gidebilir," diyor Billy, sanki Andy'den sadece üç yaş büyük değil de ergenlermiş gibi.

"Ama büyük bir çocuk gibi davranabilirim."

"Döndüğümde seninle oynayacağım." Bunun üzerine Billy, Ethan'la üç hafta önce Aslan Kral'ı izlemeye gittiklerinden beri sürekli kullandığı cümleyi kurar. "Hakuna matata, dostum?"

Andy kederli bir şekilde başını sallar. "Tamam."

Sonra üçü avluda yürüyüşe başlıyor. Önce Billy, sonra Russ, sonra da isteksiz Ethan. Bugün Billy'de tam olarak belirleyemediği bir şeyler var. Normalde daha az kararlı, kendine daha az güvenen biriydi. Russ yanlarında olmasaydı, Billy'ye neler olduğunu sorardı. Ama Russ onlarla birlikte, ağaç sınırında durakladıklarında Billy'nin artık umursamadığı bir gerçek.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Russ, Ethan'ın gözlerini devirmesine neden olan bir coşkuyla, "Kesinlikle," diyor.

"Ethan?"

Billy ona doğru bakar, gözlerindeki meraklı parıltı Ethan'ı endişelendirir. Kesinlikle bir şeyler dönüyor.

"Sanırım," der Ethan, Billy'nin planladığı her neyse ona katlanmaktan vazgeçerek. "Hadi keşfe çıkalım."

ON BEŞ

A Kahve, kahvaltı, duş gibi normal hayatın hareketlerini halsiz bir şekilde yaptıktan sonra Sabah dokuzda, bu kez Hemlock Circle'ı Google Haritalar'da gördüğüm şekliyle inceliyorum. Yukarıdan bakıldığında, bir hedef gibi daire içinde daireler şeklinde görünüyor.

Hedef tahtası, çıkmaz sokağın tam ortasında yer alan küçük dairesel bir bitki adası. Bir Japon akçaağacı, birkaç güdük yaprak dökmeyen bitki ve sarmaşıklar var. Etrafında Wallace'lar ve Patel'ler arasındaki dairenin içine giren sokağın kendisi var. Dış çember, üzerinde altı evin oturduğu kalın bir yeşil çimen şeridi olan arsalardan oluşuyor.

Her yeri çevreleyen orman, Wallace'ların evinin çeyrek mil gerisinde seyreliyor ve yerini, diğer tarafında daha az ağaçlık başka bir yerleşim alanı bulunan bir devlet yoluna bırakıyor. Haritayı ters yönde hareket ettiriyorum, ekran evimin arkasındaki ormanın yeşiliyle dolana kadar kuzeye doğru itiyorum.

Yeşilin arasından kahverengi bir dikdörtgen çıkana kadar durmuyorum.

Hawthorne Enstitüsü.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Etrafındaki arazi hatırladığımdan daha fazla büyümüş, pikseli yeşil alanlar orada ne olduğunu gizliyor. Yakınlaştırdığımda bile tek tek binaları ya da diğer yapıları seçmek zor.

Detaylar. Sanki onları herhangi bir açıdan görmek yasaklanmış gibi.

Belki de o kadar yorgunum ki doğru düzgün göremiyorum.

Gece boyunca gözümü bile kırpmadım, Billy'yi, hayaletleri ve Billy'nin hayaletini düşünmekten. Şimdi bölgenin uydu görüntüsüne bakıp boş yere odaklanmaya çalışırken sadece duman ve kafeinle idare ediyorum.

Bütün gece beni uyanık tutan şeylerden biri de Billy'nin hayatına devam edebilmesi için bana ihtiyacı olduğu fikriydi. Son otuz yılını hayalet gibi bir arafta geçirmiş, benim dönüşümü bekliyordu. Kalıntıları orada bulunduğundan beri - ve kaybolduğu gün keşfetmeye gittiğimiz yer olduğu için

-Şelaleler ve Hawthorne Enstitüsü başlamak için en mantıklı yer gibi görünüyor.

Eski dostum Google'a dönüyorum ve aramaya Ezra Hawthorne ile başlıyorum. Öldüğünde bir milyar dolar değerinde olan biri için dijital ayak izi şaşırtıcı derecede küçük. Arama sonucunda, görünüşü yıllar içinde neredeyse hiç değişmemiş bir adamı gösteren sadece birkaç arşiv fotoğrafı çıkıyor. Altmışlı yıllarda çekilmiş bir fotoğrafı, doksanlı yıllarda çekilmiş bir fotoğrafıyla çarpıcı bir benzerlik taşıyor. Hepsinde de öne çıkan özelliği solgunluğu. Beyaz saçlar, beyaz ten, beyaz dişler. Bu durum, sadece siyah bir takım elbise giyerken fotoğraflanmış gibi görüldüğü gerçeğiyle birleştğinde, Ezra'nın aslında yürüyen bir ceset olduğunu düşünmek için bir kişi suçlanamaz.

Yine de kendi ifadesine göre neredeyse yüz yıl yaşadı. yetersiz Wikipedia sayfası. 1900'de doğmuş, 1998'de ölmüş. Listesinde yer alan ilgili bilgiler bu kadar ve çoğunlukla çelik patronu L. Hawthorne'un tek çocuğu olan Elsa Hawthorne'un tek çocuğu olma durumunu detaylandırıyor.

B. Hawthorne. Bu ENSTİTÜ o bahsedilen bir kere, içinde O kadar muğlak bir cümle ki, kelimenin tam anlamıyla her anlama gelebilir.

Hawthorne 1937'de Hawthorne Enstitüsü'nü kurdu ve ölümüne kadar enstitünün başkanı ve başlıca başışçısı olarak kaldı. Enstitü kısa bir süre sonra kapanmıştır.

Enstitü için ayrı bir girişe bağlantı olmadığı gibi, orada neler olup bittiğine dair herhangi bir ipucu da yok. Sayfanın geri kalanı Ezra Hawthorne'un kısa parçalarla özetlenen biyografisinden ibaret.

Eğitim: Princeton Üniversitesi Mesleği:
Hayırsever ve filozof Kişisel hayatı: Hiç evlenmedi

Sadece din girişinin altında işler ilginçleşiyor. Orada şöyle yazıyor: "Hawthorne kendisini hiçbir zaman alenen herhangi bir organize dine bağlamamış olsa da, okültizmle uğraştığı biliniyordu."

Son kelime dizüstü bilgisayarımın ekranında neon gibi parlıyor. Okült.

Dedektif Palmer'ın Ezra Hawthorne'u tarif edişinden çok farklı. Ona sadece eksantrik demiş ve enstitüsünün bir araştırma yeri olduğunu söylemişti. Ama bu kulağa başka bir şeymiş gibi geliyor.

Uğursuz bir şey.

Öte yandan, hiç de doğru olmayabilir. Wikipedia bu cümleye "kaynak belirtilmeli" etiketi koymuş, bu da cümleyi destekleyecek hiçbir şey olmadığını gösteriyor.

Yine de "okült" kelimesi - ve ima ettiği her şey - bu kez Hawthorne Enstitüsü için başka bir Google araması yaparken aklıma takılıyor. Yüzlerce sonuç çıkıyor. Çok azı Amerika Birleşik Devletleri'nde. Hiçbiri New Jersey'de değil.

Tekrar arama yapıyorum, bu sefer posta kodunu da ekliyorum. Bu bir giriş getiriyor: Hawthorne Farms.

Tıklıyorum ve ilçe park sisteminin web sitesinin bir bölümüne yönlendiriliyorum. Sayfanın en üstünde, İngiliz kırsalında bir kraliyet malikânesine benzetilebilecek bir görüntü var. Dağ taşından duvarlar, kurşunlu pencereler, arduvaz çatı. Ekteki metinde bir enstitüden bahsedilmese de, burası olduğundan eminim. Biliyorum çünkü malikanenin ve arazinin düğünler ve özel etkinlikler için kiralanabileceği yazıyor ki Ragesh geçen gün bundan bahsetmişti. Görünüşe göre, çiftlik demek rezervasyonlar için enstitü demekten daha iyi.

Sayfanın alt kısmında bu tür etkinliklerde çekilmiş fotoğraflardan bir örnek yer alıyor. Bir tanesi Ezra Hawthorne'unkine benzer kadavra görünümlü takım elbiseli adamlarla dolu bir odayı gösteriyor. Bir diğerinde ise aynı oda bir düğün için süslenmiş. Altında, arka planda şelaleyle poz veren bir gelin ve damadın fotoğrafı var. Gördüğümde midem sıkışıyor.

Billy o fotoğrafta.

Görünmüyor.

Kesinlikle akan suyun arasında gezinen hayalet sisin kenarlarında gizlenen bir gölge insan değil.

Ama yine de orada. Gölün yüzeyinin hemen altında. Varlığı kimse tarafından bilinmiyor.

Mutlu çiftin yüzlerine bakıyorum ve yüzlerce farklı şeyi merak ediyorum. Kameraya gülümserken Billy'nin varlığını hissedebiliyorlar mıydı? Onu benim arka bahçeye girdiğimde hissettiğim gibi mi hissediyorlardı?

Mekânın şimdi ne hale geldiğine bakamadan, eskiden ne olduğuna dair işaretler aramaya devam ediyorum. Dün gece yaptığım gibi birkaç saat daha boş yere Google'da arama yapmaktansa, Claudia'nın çok farklı bir park departmanında çalışırken, denetlediği yerlerden birinde tarihi derinlemesine bir araştırma yapması gerektiğinde abonelik tabanlı bir gazete arşivini nasıl kullandığını hatırlıyorum.

Beş dakika ve bir kredi kartı harcamasından sonra, çoğu çoktan yok olmuş, bir asırlık yerel gazeteleri tarıyorum. Hawthorne Enstitüsü, eskiden her yerde çıkan ama günümüzde neredeyse hiç bulunmayan hiper yerel haftalık gazetelerden birkaç sonuç veriyor. Rastgele bir tanesini seçiyorum ve Ekim 1963'ün sonlarına ait olduğunu görüyorum. Sosyal takvimde okuyucuları yaklaşan etkinlikler hakkında bilgilendiren bir duyuru, bu durumda Harry Houdini hakkında Hawthorne Enstitüsü'nde davetli konuklar için Cadılar Bayramı gecesi düzenlenecek bir konferans. Bunu takip eden bir yazı yok.

Diğer arama sonuçlarının çoğu benzer etkinlik listeleri ya da zararsız özetlerden oluşuyor. "Hawthorne Enstitüsü Cumartesi günü özel bir akşam yemeğinde Muhteşem Kreskin'i ağırladı," diye yazıyor 1972'den bir kayıt. "Hawthorne Enstitüsü yıllık toplantı düzenliyor," 1985'ten bir başkası.

En yakın tarihli yazılar arasında Ezra Hawthorne'un ölüm ilanları yer alıyor; burada enstitüden bahsediliyor ancak ailesi ve hayırseverliği gibi daha gösterişli konuların yanında cüce kalıyor. Bunlardan kısa bir süre sonra, enstitünün arazisini ilçeye miras bıraktığını müjdeleyen makaleler yer alıyor. Neredeyse hepsi Ezra'yı "eksantrik" ya da "münzevi" ya da birinde "tartışmalı" olarak tanımlıyor, ancak Wikipedia'nın okültizmden bahsetmesi gibi, bu ifadeyi destekleyecek hiçbir şey yok. Tıpkı Hawthorne Enstitüsü'nde gerçekten neler olup bittiğini ve oradaki herhangi birinin on yaşındaki bir çocuğa zarar vermek için bir nedeni olup olmadığını gösteren hiçbir şey olmadığı gibi.

Russ'a bunun beni paranoyak gösterdiği konusunda katılsam da aklım hep bu noktaya gidiyor. Billy kaçırıldıktan sonra enstitü arazisi aranmış olsaydı belki böyle hissetmezdim. Ama aranmadı, büyük ihtimalle Ezra Hawthorne birilerine para verdiği için. Billy'nin cesedi orada bulunduğundan beri -ve Dedektif Palmer'ın katilin

Hemlock'tan olduğu teorisine inanmadığım için

Daire - varabildiğim tek sonuç, cinayetinin bir şekilde Hawthorne Enstitüsü'ndeki zamanımızla ilgili olduğu.

O günle ilgili en büyük bilinmeyen, geri kalanımızın enstitü arazisinden onsuz ayrılması ile o akşam arka bahçeme gelmesi arasında Billy'nin nerede olduğuydu. Beş saatten fazla bir süre. Hawthorne Enstitüsü'nde ne kadar kaldığı, ne gördüğü ya da kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. O gece çadırda herhangi bir ayrıntı paylaşmadı çünkü o bana kızgındı, ben de ona kızgındım ve sanırım ikimiz de kendimize kızgındık.

Ama eğer Billy'nin ölümü bir şekilde Hawthorne Enstitüsü'nde bulunmasıyla ilgiliyse, görmemesi gereken bir şey görmüş ya da duymuş olması mümkün mü? Orayı kendim görene kadar bilemeyeceğim.

Bu da bir sonraki adımın oraya gitmek olduğu anlamına geliyor. Enstitüye gidip gelirken attığımız adımların izini sürerek muhtemelen hiçbir şey keşfetmeyeceğim ama asıl mesele bu değil. Eğer Billy bunu yapmamı istiyorsa -ki istediğinden oldukça eminim- yapacağım. Ona en azından bu kadarını borçluyum.

Web sitesini kapatmadan önce, aramayı Billy'nin kaçırılmasından sonraki beş yıl içinde yayınlanan şeylerle daralttım. O dönemdeki yer hakkında faydalı bir şeyler öğrenmek için son bir çaba. Pek bir şey bulamadım. Hawthorne Enstitüsü'nün sosyal takvimi doksanlarda belirgin bir şekilde yavaşlamış. Bunun yerine, kütüphane bağışları ve emlak vergisi değerlendirmeleriyle ilgili listelerde diğerleriyle bir araya getirilmiş küçük sözler görüyorum.

Temmuz 1992 tarihli bir suç dosyasında yer alan bir haber ilgimi çekti. Enstitünün yakınında yaşayan biri, gece yarısı tesisten gelen bir çığlık duyduğunu söyleyerek gürültü şikayetinde bulunmuş.

Hemlock Circle enstitüye en yakın yerleşim bölgesi olduğu için, tahminimce şikayet

Burada. O zamana kadar ıkmaı sokağa iyice yerleşmiş olsak da ailemin bunu yapacağından şüpheliyim. Ayrıca, sanırım sekiz yaşındayken ormandan gelen bir çığlık duyduğumu hatırlıyorum. Şikayeti kimin yaptığı ve çığlığın kaynağı bilinmiyor. Gazete bunu takip etme zahmetine hiç girmedii.

Bu ayrıntı eksikliğinin hemen öncesindeki, aynı yılın Haziran ayına ait haberde de görüleceğini varsayıyorum. Yerel öğrencilerin zorunlu gönüllü hizmet yapmak üzere görevlendirildikleri yerlerin listesiyle ilgilenmediğim için yarım yamalak bir tarama yapıyorum. Ama sonra Hawthorne Enstitüsü'nün de bunlardan biri olduğunu görüyorum; bu da adrenalinin yükselmesine neden oluyor.

Oraya gönderilen iki öğrencinin çok tanıdık isimlerini okuduğumda bir başkasıyla karşılaştım.

Johnny Chen ve Ragesh Patel.

Her ne kadar ikisinin gönüllü olarak çalışmasına şaşırmasam da - ne de olsa bu bir zorunluluktu - Hawthorne Enstitüsü gibi gizli bir yerin programa katılmış olması beni şaşırttı. Görünüşe göre sadece bir kez, çünkü diğer yıllara ait benzer listelerde bu kurumdan bahseden bir arama boş çıkıyor.

Bu bana garip geldi.

Çok garip.

Bilinmeyen bir araştırma yapan özel bir enstitü, iki gencin orada gönüllü olmasına izin verdi. Sonra görünüşe göre bir daha hiç olmamış. Johnny'nin bir sonraki yaz aşırı dozda uyuşturucudan ölmesi olayı daha da garipleştiriyor. Birinin diğerleriyle hiçbir ilgisi olmasa da, Johnny ve Ragesh'in Hawthorne Enstitüsü'nde ne tür bir çalışma yaptıklarını ve Ragesh'in orası hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğini merak etmeme neden oluyor.

Her ne ise, hem şimdi hem de otuz yıl önce
söylediklerinden daha fazlası.

Cuma, 15 Temmuz 1994
12:33.

Ragesh, Johnny Chen'in evinin arkasındaki ormanda bir kütüğün üzerinde oturmuş, bugün nihayet ilk esrarını içeceği gün olup olmayacağını merak ediyor. Bir yıldan uzun süredir iç çamaşırı çekmecesinin arka köşesinde bir Altoids kutusunda saklıyor. Bu ormana kaç kez girdiğini, Johnny'yle birlikte oturdukları o devrilmiş ağacın yanına kaç kez geldiğini ve **c i g a r a y ı** çıkarıp tütürmeye kaç kez hazırlandığını sayamıyor. Yine de bunu yapacak cesareti kendinde bulamaz. Johnny ölmeden birkaç ay önce daha sert bir maddeye geçtikten sonra esrarı ona vermişti ve Ragesh

tütürüldüğünde resmiyet kazanacağından korkuyor.

En iyi arkadaşı gitti. Ve
asla geri gelmeyecek.

Ragesh bunu zaten biliyor. O aptal değil. Ama aynı zamanda esrarı o Altoids kutusunda saklarsa, bazı açılardan Johnny hiç gitmemiş gibi hissedeceğini de biliyor.

Cigarayı dudaklarının arasına sıkıştırır, kâğıdın kıvrımı daha önce yaptığı onlarca denemeden dolayı artık kırılındır ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünür. Johnny'nin cevabının ne olacağını biliyordu. Varsa iç kardeşim, derdi Ragesh'in mükemmellik isteyen katı bir anne babanın büyük oğlu olmaktan geldiğini bildiği o yorgun haliyle. Tam notlar, yıldız öğrenci, Harvard ya da Yale'e girecek kadar çok yönlü görünmek için kışından müfredat dışı dersler. (Princeton değil ama. Bir taş atımlık mesafede yaşıyorsanız

Bir Ivy'ye katılmak, yerel halk üniversitesine gitmek gibi hissettiriyor).

Ragesh böyle bir baskıyla karşılaşmadı. Ablası Rani onun için her şeyi halletti. Bayan Mükemmel şu anda Oxford'da, Rhodes Bursu'nun ilk yılının tadını çıkarıyor. Ailesinin ondan hiçbir beklentisi olmadığından, Ragesh yazı her zaman yaptığı gibi hiçbir şey yapmadan geçirebilir. Bu yüzden Johnny'nin yaptığı gibi kafayı bulma dürtüsünü hiç hissetmemiştir. İyi vakit geçirmek için ihtiyacı olan tek şey birkaç çalıntı biradır. Ama Johnny öyle değildi. O her zaman kendi içinde kaybolmuş, bir şeylerin peşine düşmüş gibiydi. Onun için mesele sadece iyi vakit geçirmek değildi. Kaçışla ilgiliydi.

"Cidden nasıl bir his olduğunu merak etmiyor musun?" diye sormuştu bir keresinde, ikisi tam da bu kütüğün üzerinde otururken, Ragesh ılık bir Zima yudumlarırken ve Johnny ot içerken. Ragesh cevap veremedi Johnny, "Sana göstermek istiyorum," dedi.

"Ben iyiyim."

"Lütfen," dedi Johnny. "Sadece bir tadımlık."

Rahatlayan Ragesh esrarın uzatılmasını bekledi. "Ağzını aç," dedi Johnny nefes almadan önce. Ragesh bunu yaptı ve Johnny eğilip ayrık dudaklarını Ragesh'inkilere değdirdiğinde şaşkın bir homurtu çıkardı. Duman bir ağızdan diğerine geçtikten sonra Johnny orada kaldı ve onu öptü.

Panik, Ragesh'in beyninde çınlayarak Zima'nın ve esrarın sağladığı her neyse, onun vızıltısını kesti. Ne yapacağını bilmiyordu çünkü neler olduğundan tam olarak emin değildi. Johnny onu gerçekten öpüyor muydu? Bu bir şaka mıydı?

Ragesh, Johnny uzanıp elini saçlarında gezdirmeye başlayana kadar korkmamıştı. İşte o zaman arkadaşının sadece şaka yapmadığını anladı. Onu gerçekten, ciddi ciddi öpüyordu.

"Ne oluyor lan?" Ragesh kütükten sıçrayıp on adım ötede dururken bağırdı.

Johnny'nin gözlerindeki ifade yarım saniye içinde şaşkınlıktan yıkılmışlığa dönüştü. "Öyle demek istemedim," dedi. "Ot yüzünden."

Ragesh ona sorun olmadığını söyledi. Bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Ama ikisi de öyleymiş gibi davransa da bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Altı ay sonra Johnny öldü ve Ragesh'in ondan geriye kalan tek şey, muhtemelen artık işe yaramayan bu aptal esrar oldu.

Johnny şu anda orada olsaydı, Ragesh ona korkutmak istemediğini, erkeklerden hoşlanıyorsa sorun olmadığını, hatta erkeklerden hoşlanmadığından emin olmasına rağmen öpücüğün hoşuna gittiğini söylerdi. En önemlisi, Ragesh Johnny'ye aşırı dozun kasıtlı olup olmadığını ve o günkü tepkisiyle bir ilgisi olup olmadığını soracaktı.

Ama Johnny orada değildir ve Ragesh'in tek yapabildiği çakmağını çıkarıp alevi canlandırmadan önce "Varsa iç kardeşim" diye fısıldamaktır.

Tam ateşi maşanın ucuna yerleştirmek üzereyken Ragesh ağaçların arasından yankılanan sesler duyar. Sese bakılırsa üç kişiymişler. İyi tanıdığı sesler. Elbette, Johnny'nin kardeşi Russ, Marsh'lı çocuğun önünde ve Barringer ineklerinin büyüğünün arkasında, uzakta belirir.

Ragesh esrarı ve çakmağı cebine atar. Çocukların onu ispiyonlayacağından korktuğu için değil. Buna cesaret edemezler. Ama Russ'a ağabeyinin de yakında kendisini öldürecek olan maddeye geçmeden önce bir esrarkeş olduğunu hatırlatmak da istemiyor.

Çocuklar onu fark ettiğinde, Ragesh kütüğün üzerinde durmaktadır ve bunun onu ne kadar uzun gösterdiğini bilmektedir. Üzerinde yükselen

"Siz ezikler neyin peşindesiniz?" dediğinde onların gergin bakışlarından hoşlanıyor.

"Hiçbir şey," diyor Marsh'lı çocuk, aynı sokağın karşısında oturmalarına rağmen adını bir türlü hatırlayamadığı çocuk.

Johnny bağlantısı sayesinde Ragesh'e karşılık verebileceğini bilen Russ, "Ve biz ezik değiliz," diyor.

Sadece Barringer'ların çocuğu Billy -Ragesh bu ismi hatırlayabiliyor- gerçek bir cevap veriyor. "Keşfediyoruz," diyor o kadar masum bir gururla ki Marsh'lı çocuk biraz ürperiyor.

Ragesh kütükten aşağı atlar ve dudak büker. Nedenini gerçekten bilmiyor. Onlar sadece çocuk, aptalca çocukça şeyler yapıyorlar. O ve Johnny de o yaştayken aynı şeyi yaparak ormanda yürümüşlerdi. Ama geçmelerine izin vermeye karar verdiğinde bile, "Burada keşfedilecek bir şey yok, salak" demekten kendini alamıyor.

Ormanın içinden bir ses geliyor. Bir kızın sesi. Erkeklerden daha yaşlı.

"Onu rahat bırak, pislik."

Ragesh, Ashley Wallace'ın kendisine doğru yürüdüğünü ve onu yere sermek ister gibi görüldüğünü görür. Ellerini masumca kaldırır. "Sadece biraz eğleniyordum."

"Bir çocuğa sataşıyordun ki bu çok acınası bir durum." Ashley çocuklara dönerek, "Annenize size göz kulak olacağımı söyledim Ethan," dedi.

Ragesh kalçasını tokatlıyor. Ethan. Tabii ya. Bunu unuttuğuna inanamıyor. Yine de çocuğun yaralı konuşma tarzını fark eder.

"Yani hala bebek bakıcım mısın?"

"Bugün için, evet." Ashley'nin omuzları inip kalkıyor. "Sanırım."

"Keşfe çıkıyoruz," diye duyuruyor Billy.

Ashley, Ragesh'e kötü bir bakış atar ve "Öyle duydum. Yolu göster."

Dördü ormanda ilerlemeye devam ediyor ve yapacak daha iyi bir şeyi olmayan Ragesh de onlarla birlikte gidiyor. Ashley yürürken ona bakıyor, çok kısa şortunun içindeki uzun bacaklarını ve tişörtünün bazen nasıl bronzlaşmış sırtının alt kısmını gösterecek şekilde yukarı kalktığını görüyor. Ona bakarken arzu hissetmek ister. Ya da sadece basit bir cazibe hissetmek. Ama her zamanki gibi, sadece Johnny'nin dudaklarının kendisine nasıl dokunduğunu ve bir parçasının nasıl karşılık vermek istediğini ve şimdi bunun asla ama asla gerçekleşmeyeceğini düşünebiliyor.

Ragesh Ashley'in yanına sokulur, kaşındığı için değil, pazusunu daha büyük gösterdiğini bildiği ve Ashley'in bunu fark etmesini umduğu için başının arkasını kaşır.

Yapıyor ve etkilenmiş gibi görünüyor.

"Bu akşam Brent Miller'ın evinde bir parti var," diyor.

"Biliyorum."

"Gitmek ister misin?"

"Birlikte mi?" Ashley yüzünü buruşturmadan önce, tiksintisini gizlemekten tamamen acizmiş gibi söylüyor.

"Unut gitsin." Ragesh rotayı tersine çevirmeden önce duraklar. "Aslında hayır. Orada Billy'ye söylediklerim yüzünden benimle gelmek istemiyor musun?"

"Kısmen, evet. Senin yarı yaşındaki çocuklarla uğraşmak seni havalı yapmaz Patel. Seni zavallı yapar."

Ashley'nin sözleri yüzünü buruştursa da Ragesh sormadan edemiyor: "Diğer kısmı ne? Ormandaki şey yüzünden mi?"

Bu konuyu açmaktan nefret ediyor, çünkü haftalar sonra bile bu tamamen aşağılayıcı bir durum. Ama Ashley'nin ondan iğrenmesi fikrinden daha da çok nefret ediyor. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyor ama onun kendisinden hoşlanmasına ihtiyacı var çünkü eğer

Belki o zaman ondan tekrar hoşlanabilir ve kendini bu kadar... Şey, nasıl hissettiğini bilmiyor. Tek bildiği bundan nefret ettiği.

Ashley cevap vermeyince, "Evinizin arkasında," diye ekliyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye tersliyor. "Ve evet, bu da işin bir parçası. Beni suçlayabilir misin? Beni gözetliyordun-"

"Değildim. Yemin ederim."

"Muhtemelen mastürbasyon yapıyordur."

"Olan biten kesinlikle bu değildi," diyor Ragesh.

"O zaman ne yapıyordun?"

Düşünüyordum. Ragesh de öyle yapıyordu. Ormanda durmuş Johnny'yi ve Johnny'nin kendini öldürmeye karar verdiğinden şüphelenecek kadar aralarını nasıl bozduğunu düşünüyordu. Ama bunu Ashley'e söyleyemezdi. Kimseye söyleyemezdi.

"Yok bir şey," diyor Ragesh. "Sadece kafamı boşaltıyorum."

Ashley homurdanır, ona inanmadığı bellidir. "Tabii. Doğru."

Ragesh düşündüğünden daha fazla aşağılanmış ve son on dakika içinde verdiği her karardan pişman olmuş bir halde başka tarafa bakar. Bu serserilerin yürümeye devam etmesine izin vermeli, sigarasını yakmalı ve tüm kötü düşüncelerinin hiçliğe karışmasına izin vermeliydi. Bunun yerine, burada, üç oğlan ve ondan nefret eden bir kızla ormanda yürüyor ve Tanrı bilir nereye gidiyordu. Etrafını kontrol ettiğinde ormanın derinliklerinde olduklarını fark eder. Daha önce bu kadar uzağa gittiğinden emin olsa da hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

"Hangi cehennemdeyiz biz?"

"Bilmiyorum," diyor Ashley iç çekerek. "Hey, Billy, madem bize burada rehberlik ediyorsun, tam olarak ne kadar uzağa gidiyoruz?"

İleride, Billy "Bir mil daha" diyor.

"Uh, neden?"

Ormanda bir açıklığa ulaşırlar, ağaclar diğcr tarafta tekrar yükselmeden önce dar bir arazi şeridine yol açıyor. Billy cevap vermek için arkasını döner, bunu yaparken de açıklığa doğru geri geri gider.

"Çünkü bu-"

Ragesh arabayı görmeden önce duyar. Yüksek sesli bir korna sesi ve ardından asfaltta patinaj yaparak duran lastiklerin gıcirtısı. İşte o anda açıklığın aslında ormanı kesen bir yol olduğunu fark eder.

Ve Billy konuşurken neredeyse tam üzerine basacaktı.

Ve araba, direksiyonunda ürkmüş bir sürücünün bulunduğu Ford gibi bir şeydi, onu kıl payı kaçırmıştı.

ON ALTI

Orman sessiz ve karanlık.

Sinir bozucu bir şekilde.

Cıvı cıvı kuşlar, zıplayan yaratıklar ve ağaçların arasından süzülen güneş ışığı bekliyordum. Aslında bir çizgi film. Hâlâ bodrumda beyaz plastik kapaklı kutularında duran Disney VHS kasetlerinden bir şey. Bunun yerine, neredeyse sessizlik içinde yürüyorum, ağaçların arasında ilerlerken tek ses kendi ayak seslerimden çıkıyor. Üstümdeki yaprak örtüsü güneşin çoğunu engelliyor. Az miktardaki ışık ise parlak lekeler halinde orman zeminine vuruyor.

Bu ormanda en son ne zaman yürüdüğümü, Billy'nin kaybolduğu günü sadece hayal meyal hatırlıyorum. Hafızamda, daha aydınlık, daha açık. O zamanlar beş kişi ormanda sessiz olmaya çalışmadan ilerliyorduk. Şimdi sadece ben varım, ayak seslerim ormanın uhrevi sessizliğini bozuyor.

Aralarında, önce adımlarımın yankısı olduğunu düşündüğüm daha hafif bir ses daha var. Ama onlarda bir tuhafılık var. Hareketlerimle tam olarak senkronize değiller, bir yankıdan daha sessiz göründüklerinden bahsetmiyorum bile.

Duruyorum, sağ ayağımı kaldırıyorum ve yapraklarla kaplı zemine bir kez basıyorum. Çıkardığı ses ormanda bir an yankılandıktan sonra hızla kayboluyor. Artık ayak seslerimin yankısının neye benzediğini bildiğim için yürümeye devam ediyorum.

Bir adım.

Beş adım.

On adım.

Aydın on birinde, sesi tekrar duydum.

Duruyorum. O kadar ani bir duruş ki, çıkardığım tüm sesler anında kesiliyor. Yine de ormanda başka bir ses var. Arkamda bir yerlerden gelen, neredeyse algılanamayan tek bir yaprak sesi.

Bunu duymak, doğrudan omurgamdan aşağı akan soğuk bir endişe damlası yaratıyor. Evet, bir hayvan olabilir. Ama bizden, bizim onlardan korktuğumuzdan çok daha fazla korkan hayvanlar, bir insan olduğunda öylece durmazlar. Koşarlar, çalıların arasında koşuştururlar ve giderken her türlü gürültüyü çıkarırlar.

Ama bu? Bu ayak seslerine benziyor. Sessiz, göze batmayan, benimkilerle eş zamanlı.

Bu ormanda yalnız değilim.

Benimle birlikte başka biri daha var.

Yavaşça tam bir daire çizerek dönüyorum, nerede olduklarına ve kim olabileceklerine dair işaretler bulmak için ormanı tarıyorum. Ama hiçbir şey görmüyorum. Sadece ben, ağaçlar ve etraflarını dolduran yabancı otlar var.

Bu da demek oluyor ki burada her kim varsa görünmek istemiyor.

Kesinlikle iyiye işaret değil.

Zihnim bir yandan birinin beni ormana kadar takip etmesinin nedenlerini düşünürken bir yandan da varlığını belli etmemeye çalışsa da tamamen hareketsiz kalıyorum. Her zamanki gibi önce en kötü senaryoyu düşünüyorum: Biri bana zarar vermek istiyor.

Ormanda saklanan bir manyak. Başka birinin Billy'ye yaptığını bana yapmaya hazırlanıyor.

Bu da daha kötü bir düşünceye yol açıyor.

Billy'nin kendisi olduğunu, uzun zaman önce yaptığı Cadılar Bayramı tahmininin en çarpık şekilde gerçekleştiğini.

Eminim şu anda bu ormanda hayaletler dolaşıyordur.

Yürümeye devam ediyorum. Başka seçeneğim yok. Ormanın ortasındayım ve bir yere gitmeliyim. Bu yüzden ilerliyorum, attığım her adım yarım saniye sonra benzer, biraz daha sessiz bir adımla eşleşiyor.

Bir adım.

Beş adım.

On adım.

Sonra
koşarım.

Bir katil, Billy ya da herhangi bir şey tarafından kovalandığım korkusuyla ormanda hızla ilerliyor, sarkan dallardan kaçıyor ve kütüklerin üzerinden atlıyorum, bunun sınırda saçma bir davranış olduğunun tamamen farkındayım. Neyden kaçtığımı bilmiyorum. Ya da koşmam gerekip gerekmediğini. Yine de içgüdülerim beni harekete geçiriyor. Yavaşlamadan, arkamda kimin, neyin ya da herhangi bir şeyin olup olmadığını görmek için geriye doğru bakma riskini göze alıyorum.

Ben bir şey görmüyorum.

Hâlâ geriye doğru bakarken, bir sıra ağacın arasından geçip ormandan çıkıyorum. Şaşırtıcı bir geçiş, yüzümü ileriye dönmek için başımı çevirmeme neden oluyor. Şelaleye ulaştığımı sandığım bir saniye geçiyor, karanlık su önümde yayılıyor. Durmak için kayıyorum, kollarım kendimi sabitlemek için dönüyor, sanki yanlış bir hareket beni üzerlerine yuvarlayacakmış gibi.

Ama ben şelalede değilim. Yakınında bile değilim.

Hâlâ bir mil uzaktayım, arka bahçemle Hawthorne Enstitüsü arasında uzanan yoldayım. Ormanı kesen asfaltın görüntüsü - medeniyetin olabildiğince net bir hatırlatıcısı - Dedektif Palmer'ın Billy'nin çadırı kimin açtığını bildiği konusunda haklı olup olmadığını merak etmeme neden

oluyor.

Eğer öyleyse, kendi isteğiyle ormana girmiş ve tam da bu yola gelmiş demektir. O anda ne hissetti? Burada ne olacağına dair bir fikri var mıydı?

Bir de en büyük sorum var: Korkmuş muydu?

Tanrım, umarım değildir. Umarım hızlı, acısız ve ne olduğunu anlamayacağı kadar ani olmuştur.

Yolun kenarında soluklanırken, onun kokusunu buraya kadar takip eden polis köpeklerini düşünüyorum. Köpeklerin Billy'nin izini bundan daha uzağa kadar süremediği herkes tarafından biliniyor, bu da herkesin onun bekleyen bir arabaya bindirilip uzaklara götürüldüğünü düşünmesine yol açıyor. Bilinen bir şey varsa o da Billy'nin günün erken saatlerinde dört kişiyle birlikte burada olduğudur.

Ben ve Ragesh, Ashley ve Russ.

Yanlış anlaşılmanın suçlusunun biz olduğumuzu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ormandaki varlığımız köpeklerin kafasını karıştırdı ve onları geldikleri yöne geri gönderdi. Tüm o farklı koku izleri yolu kesiyordu, bazıları Billy'yle birlikteydi, bazıları değildi. Sonuç olarak, herkes Billy'nin yolculuğunun burada bittiğini düşündü.

Gerçekte, bu sadece yolun yarısıydı.

Cuma, 15 Temmuz 1994
13:07.

Her şeyi ağır çekimde bir film gibi izlemekten daha iyidir. Billy yola yaklaşıyor. Araba kornaya basıyor ve gıcırdayarak duruyor. Ashley çığlık atarak Billy'nin yanına koşuyor, onu yoldan uzaklaştırıyor ve araba yavaşça ilerlerken sürücüye özür diliyor.

"Nereye gittiğine dikkat etmelisin!" diye bağıyor Billy'ye.

Billy, gözle görülür bir şekilde sarsılmış ama hiç de kötü durumda değil, başını sallıyor. "Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı."

"Sadece dikkatli olun." Ashley diğerlerine bakarken iç geçirir. "Hepiniz dikkatli olun. Eğer birinize bir şey olursa ben ve Ragesh büyük bir belaya bulaşmış oluruz."

"Ben onların bakıcısı değilim," diye itiraz ediyor Ragesh.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, aptal, ama onların iyiliğinden sen de benim kadar sorumlusun. Buna olgunluk deniyor. Araştır."

Onlar tartışırken Ethan ormanı bir bıçak gibi kesen yola bakmaktadır. Ailesi bu kadar uzağa gitmesine izin vermemektedir ve Ethan'ın da böyle bir arzusu hiç olmamıştır.

"Belki de geri dönmeliyiz," diyor, şu anda ormanın bir mil derinliğinde olduklarını ve daha ileri giderlerse kaybolma riski taşıdıklarını biliyor.

Diğerleri ilerlemeye devam ediyor, bir saniye bile tereddüt etmeden yolun karşısına geçiyorlar. Az önce kendisine çarpan arabayı unutmuş gibi görünen Billy bile. O şimdi

diğer tarafa geçmek ve ormanın en derin, en karanlık bölgelerini keşfetmek için daha da istekli görünüyor. Yolun ortasında duraklayarak Ethan'a döner ve "Geliyor musun?" diye sorar.

Ethan nasıl cevap vereceğini bilmiyor. Bu öğleden sonra hiçbir şey plana göre gitmedi. Sadece Billy ile takılmak istemişti. Russ, Ashley ya da Ragesh'in bu işe karışacağını kesinlikle düşünmemiştir. Neden burada oldukları konusunda hâlâ kafası karışık ve birlikte ne yapmayı planladıkları konusunda gergin.

"Bence geri dönmeliyiz," diyor tekrar, bu sefer daha ısrarcı olduğu için kendisiyle gurur duyuyor.

Ama Billy artık tamamen yolun karşısındadır ve bankette diğerlerine katılmaktadır. Arkadaşını -en iyi arkadaşını- gruplarına zorbalıkla giren Ragesh ve hiç sevmediği Russ'la birlikte görmek Ethan'ın ihanetten acı çekmesine neden oluyor. Billy onun yanında olmalıydı. Onunla kalmalıydı. Yine de orada, sabırsızca ağırlığını tek bacağına veriyor ve Ragesh'in duruşunu bilinçsizce taklit ederek kollarını kavuşturuyor.

Ragesh, "Bütün gün vaktimiz yok," diyor.

"Evet," diye ekliyor Russ, sesi büyük oğlanın zayıf bir yankısı gibi çıkıyor.

Billy, ancak iki arabanın sığabileceği kadar büyük olan ama Ethan'a bir nehir kadar geniş gelen yolun karşısından ona bakıyor. "Hadi," diyor. "Devam etmek istiyorum."

Ethan arkasına dönüp, sanki annesinin hâlâ ağlıyor olabileceği evine kadar izlerini sürebilecekmiş gibi, daha önce kat ettikleri geniş ormanlık alanı inceler. Onu ağlarken görmenin tedirgin edici anısıyla yüzleşen Ethan, henüz eve dönmeye hazır olmadığını bilir.

"Tamam," diyor. "Ben de geliyorum."

Ayak parmakları asfaltın kenarında duran Ethan, yakınlarında artık hiç araba olmamasına rağmen iki tarafa da bakıyor. Ailesinin temel kurallarından birini çiğnemek üzeredir: Yolu geçme.

Öğrenirlerse çok kızacaklarını biliyor.

Hayır, kızmazlar.

Öfkeli.

Ona ceza bile verebilirler, ki bu hiç olmadı çünkü Ethan bunun bir işkence olacağını biliyor. Bu yüzden terbiyesine dikkat ediyor ve ev işlerini en az şikayetle yapıyor. Kısacası, uslu duruyor. Ama bu? Bu tam tersi. Bu kasıtlı yanlış davranış.

Ve ailesi bunu asla ama asla bilemez.

"O zaman hadi gel artık," diyor

Ragesh.

Ethan başını sallar, iki tarafa da bir kez daha bakar ve ürkmüş bir geyik gibi koşarak yola atlar. O daha karşıya geçmeden diğerleri harekete geçmiştir ve bu onu hem üzmüş hem de kızdırmıştır. Özellikle de yine önden giden Billy'ye. Ethan en iyi arkadaşların yaptığı gibi birlikte yürüyeceklerini düşünmüştür. Ama Billy sanki birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi ilerliyor.

"Bu taraftan," diyor.

"Ne oldu?" Ethan, sesinin Billy'ye burada olduğunu ve sadece ikisinin olması gerektiğini hatırlatacağını umarak sorar. Billy'nin de Russ'ın peşine takılmasına izin verdiği için kendisine kızgın olabileceği ihtimalini düşünür. Eğer öyleyse, Russ Billy'nin hemen yanında yürürken bu konuda çok üzgün görünmüyor. Ethan, onun olması gereken yeri acıyla not eder.

"Hawthorne Enstitüsü," diyor Billy.

Cevap, enstitü arazisine hiç ayak basmamış olan ve Billy'nin de ayak bastığını düşünmeyen Ethan için bir sürprizdir. Dürüst olmak gerekirse, insanların orada yürüyebileceğini düşünmüyordu.

Ethan'ın ailesi kesinlikle oraya gitmesini istemiyor. Ormanın varlığı, ormandaki yoldan geçmesini yasaklamalarının nedenlerinden biri.

Yine de şimdi ona doğru yürüyor. Bu gerçek onu o kadar endişelendiriyor ki, Ashley'nin aniden yanında belirmesi bile bu endişesini hafifletemiyor.

"Hey," diyor. "İyi misin?" Ethan zayıf bir baş sallama hareketi yapar. "Evet."

"Biliyorsun, eğer değilsen bana söyleyebilirsin," diyor Ashley. "Ve eğer geri dönmek istersen, ben de seninle gelirim."

Bu fikir hem cazip hem de aşağılayıcıdır. Ethan devam etmek istemese de, bebek bakıcısının onu eve bırakmasına ihtiyaç duyan korkak bir kedi olmak da istemez. Billy onun hakkında ne düşünür? Ashley ne düşünür? Ethan, şimdi geri dönerse, bunun bir şekilde onların gözündeki itibarını azaltacağından endişelenmektedir. Ragesh ya da Russ'ın onun hakkında ne düşündüğünü umursamasa da, Ashley ve Billy'nin onu nasıl gördüğü önemlidir.

"Devam edebiliriz," diyor.

"Emin misin?"

"Eminim," der Ethan, öyle olmasa bile. Ama ya bunu yapacak ya da etkilemek istediği iki kişinin önünde itibarını kaybedecekti.

Ashley dirseğiyle ona vurur, görünüşe göre memnun olmuştur ve Ethan bunun doğru seçimi yaptığı anlamına geldiğini düşünür. Diğerlerini ormanın derinliklerine kadar takip ettiklerinde Ashley onun yanında kalmaya devam edince bu varsayım daha da güçlenir.

Ethan ileride taş bir duvar gördüğünde enstitü arazisine ulaştıklarını anlar. Çok uzakta olmasına ve ağaçların arasından sadece yarım yamalak görünmesine rağmen, Ethan'ın midesi bu manzara karşısında sıkışır. En az sekiz metre yüksekliğindedir ve tepesinde jiletli telden kıvrımlar vardır. Yaklaştıklarında, eşit aralıklarla yerleştirilmiş

işaretlerin onları

Dışarıda tut. Gerçekten anlamsız. Duvarın varlığı yeterince uyarıcı.

Duvarın ötesinde orman hiç bozulmadan devam ediyor gibi görünüyor, sanki duvarın kendisi sadece bir hataymış ve diğer tarafta hiçbir şey yokmuş gibi. Ama var. Ethan bunu duyuyor. Sonraki her adımda daha da yükselen bir su sesi.

Duvara önce Billy, Ragesh ve Russ ulaşır. Russ duvara bakar ve "Burası mı?" diye sorar.

"Evet," diyor Billy.

Ragesh duvarın dibine hafif bir tekme atar. "Bunu nasıl geçeceğiz? Bizi bunca yolu sadece aptal bir duvar görmek için getirmedin, değil mi?"

"Dahası da var," diyor Billy, duvarın birkaç adım ötesinde herkesten uzakta durarak. "Bu taraftan. Beni takip edin."

Diğerleri söyleneni yapar ve duvara yığılmış ölü yaprakların üzerinden geçerek ilerlemeye başlarlar. Sadece Ethan, Billy'nin nereye gideceklerini neden bildiğini merak ederek duraklar. Tekrar geri dönmelerini önermeyi düşünür. Artık duvardadırlar ve gidecek başka bir yerleri yoktur. Elini taşın üzerinde gezdirir, duvarın ne kadar kalın, ne kadar aşılmaz görüldüğüne dikkat çeker, sanki diğer tarafta ne varsa yalnız kalmak en iyisiymiş gibi. Ethan bunu yapmaktan mutludur. Yine de herkes Billy'nin yolundan giderek ve duvara yakın durarak yürümeye devam ediyor.

Ragesh, "Arkada kalın," diye seslenerek Ethan'ın acele etmesini ister.

Diğerlerini duvardaki bir gediğin etrafında kümelenmiş bulur, eskiden orada yığılı olan taşlar şimdi yere saçılmıştır. Ethan gediğin doğal güçlerden mi kaynaklandığını yoksa birinin mi yıktığını anlayamaz. Tek fark ettiği, gizlice geçilebilecek kadar büyük, iki metrelik bir boşluk olduğudur.

Şaşırtıcı bir şekilde Billy bunu yapar.

Ashley, "Bu iyi bir fikir değil, Billy," diyerek Ethan'ın olanlar konusunda gergin olan tek kişinin kendisi olmadığı konusunda rahatlamasını saçlar. "Belki de geri dnmelisin."

"Ya da belki de ona katılmalıyız," diyor Ragesh, onu iterek duvarın diğer tarafında Billy'ye katılıyor.

Russ da aynı şeyi yapar, boşluktan kayarak geçer ve diğer tarafta Billy'nin yanında durur. Billy, Ethan'a beklenti dolu bir bakış atmak için arkasını döner.

"Sen gelmiyor musun?"

Ethan olduğu yerde kalır, kararsızdır. Yine, reddederse Billy'nin onun hakkında ne düşüneceğini merak etmektedir. Russ'ın bunca zamandır Billy'nin yanında olduğunu fark etmiştir ve buradan ayrıldıktan sonra da bunun devam edeceğinden endişelenmektedir. Bugüne kadar Billy Russ'a çok az tahammül etmişti. Russ'ın gelmesinin tek nedeni Ethan'ın buna izin vermesiydi. Yine de ikisi şimdi duvarın diğer tarafında omuz omuza dururken en iyi arkadaşlar gibi görünüyorlar.

"Elbette," diyor Ethan.

Yanındaki Ashley onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını atar. "Sanırım bu benim de geleceğim anlamına geliyor. Hep birlikte izinsiz girebiliriz."

Boşluktan geçip diğerlerine katılırlar. Billy önlerinde yürüyor, sürüye liderlik ediyor. Belli bir hedefe ulaşmaya niyetli görünüyordu ve Ethan ayaklarının altındaki toprağın sürekli yükselmesinden ve duvarın bu tarafında oldukları için artık rahatsız edici derecede yüksek olan akan su sesinden bunun ne olduğunu bildiğini düşünüyordu.

Düşüşler.

Ethan onları duymuştur elbette. Okuldaki ocuklar, herkesin bildiği ama çok az kişinin gerçekten gördüğü gizemli bir şelale hakkında hikayeler fısıldamaktadır. şelalenin perili olduğu söylenmektedir.

Lanetli. Bu iki iddia, o yerin varlığından bile şüphe etmesine neden oldu.

Ama öyle.

Ve uzaktaki ormanın incelmesine bakılırsa, az ileridedir. Ağaçların arasından mavi gökyüzünü ve başka hiçbir şeyi göremeyen Ethan, bulundukları yüksekliğin farkına varır. Önlerindeki zeminden çok daha yüksekteydiler. Şelalenin dibine doğru ilerlediklerini sanıyordu. Şimdi daha iyi biliyor. Artık tepeye yaklaştıklarını biliyordu.

Az sonra oradalar, ormandan kayalık bir çıkıntıya çıkıyorlar. Sol tarafta su, aşağıdaki göle dökülmeden önce yanlarından akıp gitmektedir. Suyu bu kadar yakın durmak Ethan'ı korku dolu bir hayranlıkla doldurur.

Şelalenin kendisi sadece 3 metre genişliğinde. Ancak boyut olarak eksikliğini, gücüyle telafi ediyor. Su şelalenin üzerinden kaymıyor. Kükrüyor. Ethan'ın göğüs kafesinde hissettiği bu ses, tıpkı derisindeki su püskürmesini hissettiği kadar kesindir.

Ethan, çıkıntının önünde Russ ve Billy'nin arasına girene kadar ilerler. Anında pişman olduğu bir hareket. Şimdi kenardan sadece bir adım ötede olduğu için, düşüş daha da büyük ve tehditkâr görünmektedir.

Şelaleler göle doğru belli bir açıyla kaymak yerine, en az otuz metre boyunca dümdüz aşağı düşüyor. Belki de daha fazla. Aşağı bakmaya cesaret ettiğinde Ethan aşağıdaki suyun çalkantılı bir beyaz olduğunu ve yüzeyde ince bir sisin gezindiğini görür. Gölün derinliği bir metre de olabilir, elli metre de. Bunu söylemenin bir yolu yoktur.

Şelalenin yüksekliği, dikliği ve gücü Ethan'ı tedirgin eder. Özellikle de kaymalarını ve uçuruma düşmelerini engelleyecek hiçbir şey yokken, burası tehlikeli hissettiriyor.

"Sence burada kaç kişi boğulmuştur?" Ragesh diyor ki. "En az bir düzine olduğunu duydum."

"Saçmalık," diyor Ashley. "Burada biri ölseydi, haberimiz olurdu."

Ragesh göğsünü kabartır, düzeltilmekten rahatsız olduğu bellidir. "Yüz yıl öncesini kastetmiştim."

"Burası yüz yıl önce burada değildi. Her yer peyzajlı. Büyük Kanyon gibi değil."

Ethan için de öyle olabilir. Çok şaşıyor. Tüm bunlar kendi arka bahçesine yürüme mesafesinde ve bunu hiç bilmiyordu bile. Ve teknik olarak hala banliyölerin bir parçası olsa da, dünyanın sonu gibi hissediyor.

Şelalenin tuhaflığına bir de ötesinde yatan şey ekleniyor. Çıkıntıdan Hawthorne Enstitüsü'nün arazisi bir masal kitabı krallığı gibi önlerinde uzanıyor. Hemen altında ise şelaleden uzaklaştıkça genişleyen ve gökyüzünü yansıtan düz bir aynaya dönüşen göl yer alıyor. Sonunda göl, arazi boyunca kıvrılan birkaç küçük dereye ayrılıyor. Burada ve orada, taş köprüler suyun üzerinde yay çiziyor.

Gölün yanında, ağaçlarla ve Ethan'ın bu mesafeden seçemediği çeşitli yapılarla dolu geniş bir alana doğru eğimli bir çayır vardır. Sadece ahşap ve taştan duvarlar görebiliyor.

Onların ötesinde, bir kütüphane kadar büyük görünen taş duvarlı bir konak var. Ona Princeton'da babasının ofisinin bulunduğu binayı hatırlatıyor. Aynı görünüme sahip. Eski. Görkemli. Biraz da ürkütücü. Ethan babasını iş yerinde ziyaret etmekten hoşlanmıyor çünkü yerler gıcırıyor ve her şey yankılanıyor. O malikanenin içinde olmaktan daha da az hoşlanacağından şüpheleniyor.

"Orası neresi?" diye soruyor kimseye belli etmeden.

"Hawthorne Enstitüsü," diyor Ragesh.

"Orada ne yapıyorlar?" Russ soruyor.

"Bilimsel bir şey," diyor Ragesh. "Burası bir araştırma merkezi."

"Evet, ama ne tür bir araştırma?"

"Ne yaptıklarını biliyorum."

Bunu söyleyen, Ethan'dan uzaklaşıp çıkıntının kenarına yaklaşan Billy'dir. Ethan çok yakın olduğunu düşünüyor. Şelaleden düşmenin tam eşiğinde. Ama Billy uzaklara bakarken bunu fark etmiş gibi görünmüyor.

"Hayaletlerle konuşuyorlar," diyor.

YEDİ

o duvar uzaktan göründüğünde, içimden bir ürperti geçiyor. Sadece görünüyor

Otuz yıl önce olduğu gibi şimdi de heybetli. Belki daha da heybetli, zira bakımsız olduğu çok açık. Bazı taşlar kırılmış ve geride yosunla kayganlaşmış karanlık yarıklar bırakmış. Tepede, jiletli telin dişlerine pas yapışmış. Tüm bunlar sadece yasak değil, aynı zamanda gerçekten tehlikeli bir şeye işaret ediyor.

Duvara ulaştığımda, otuz yıl önce açılmış olan yolu takip ederek geçtiğimiz boşluğu arıyorum. Hâlâ orada, bu da bana arazinin her iki yöneticisinin de -önce Hawthorne Enstitüsü, şimdi de ilçe- ya bunu bilmediğini ya da umursamadığını düşündürüyor.

Duvardaki boşluktan geçerken, çocukken hissettiğim aynı gergin ürpertiye yaşıyorum. Bunu yapmamalıydım. Ne şimdi, ne de o zaman. Bu iki yolculuk arasındaki en büyük fark kondisyonum -ya da kondisyonsuzluğum-. On yaşındayken, şelaleye yaklaştıkça yerin eğiminin arttığının farkında bile değildim. Şimdi kırk yaşındayım ve ancak yarı iyi durumdayım, ilerlerken bacaklarım ağrıyor. Çıkıntıya ulaştığımda nefesimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Sonra şelalenin üzerinden bakıyorum ve tekrar kaybediyorum.

Billy bunca zamandır buradaydı.

Ben büyüdüm, yaşlandım, üniversiteye gittim, Claudia ile tanıştım, evlendim, Billy burada kaldı.

bunlardan herhangi birini yapmak. Bunun adaletsizliği - düpedüz zalimlik - gözüme hızlıca sildiğim bir yaş getiriyor.

Şu anda şelalenin dibinde herhangi bir polis faaliyeti olmamasına rağmen, yakın zamandaki varlıklarının işaretleri her yerde. Gölde küçük bir şişme bot bir kayaya demirlemiş durumda, şelaleden gelen durgun su botun hafifçe sallanmasına neden oluyor. Kıyıda, gölün kenarı boyunca sarı polis şeridi gerilmiş. Biraz prosedürel bir aşırılık ama yine de bana bir suç mahalline baktığımı hatırlatıyor.

Kurtarma araçları çimlerin üzerinde büyük lastik izleri bırakmış, zeminde suya doğru giden iki paralel yarık da var. Aklıma bu kadar yaklaşması gereken tek bir araç geliyor: Billy'den geriye kalanları taşıyan minibüs.

Bu düşünceyle ayıldıktan sonra dikkatimi arazinin geri kalanına veriyorum. Buraya son gelişimden bu yana her tarafı saran ormanla birlikte burası oldukça büyümüş. Otuz yıl önce, ne olduklarını söyleyemeyecek kadar yüksekte olmama rağmen müstemilat binalarının çoğunu görebiliyordum. Şimdi ise ağaçların arasından zar zor bir şeyler seçebiliyorum. Belki de düğünlerini burada yapmak için para ödeyen insanlar böyle olmasını tercih ediyorlardır.

Kolaylıkla görülebilen tek yapı malikânedir. Artan büyümenin arasında bile gözden kaçmayacak kadar büyük. Şimdi bakınca Billy'nin burası hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Hayaletlerle konuşuyorlar.

Tünediğim yerden enstitü arazisini tararken etrafta kimseyi göremiyorum. Araba yok. İnsan yok. Bölgenin tamamen terk edilmediğini bilsem de, öyle hissediyorum. Sanki polis Billy'nin cesedini bulduktan sonra sadece ihtiyacı olanları toplayıp gerisini geride bırakmaya karar vermiş gibi.

Aynı şeyin enstitünün kendisi için de geçerli olup olmadığını merak ediyorum. Konak zaman zaman düğünler ve partiler için kullanılsa da, konukların giremediği alanlar olduğunu varsayıyorum. Büyük bir yer, muhtemelen enstitü kapandığından beri dokunulmamış odalar içeriyor. Tıpkı göldeki polis gibi Hawthorne Enstitüsü'nde çalışan insanlar da geride bir şeyler bırakmış olabilir mi?

Çıkıntıdan ayrılıyor ve uzun zaman önce yaptığım ziyaretin anısına güvenerek enstitü arazisinin geri kalanına doğru inmeye başlıyorum. Aşağı inen bir yol yok. Sadece kayalar ve bel hizasında yabani otlarla kaplı dik, sık ağaçlı bir yamaç var. Ağaç gövdelerine tutunarak ve dalların altına eğilerek dikkatli adımlarla ilerliyorum. Tüm bu süre boyunca, buraya gelirken duyduklarımın benzer sesleri dinliyorum. Bana ait olmayan ayak seslerinin yankısını. Eğer biri beni yola kadar takip ettiyse, burada da devam etmemesi için hiçbir neden göremiyorum.

Ama kimse beni takip etmiyor. En azından benim görebildiğim kimse yok.

Bu ve şimdi yürümeye devam ettiğimde hiçbir şey duymadığım gerçeği, bana orada duyduğum şeyin gerçekten ayak seslerimin bir yankısı olduğunu düşündürüyor. Ya da hayal gücümün beni alt ettiğini.

Ya da belki sadece işitsel bir halüsinasyondur. Son birkaç gündür yaşadıklarımı göz önüne alırsak, en olası açıklama bu. Suçluluk, keder ve uykusuzluk sonunda beynimi bozdu.

Ama sonra telefonum cebime giriyor ve bana bunların en azından bir kısmının gerçek olduğunu hatırlatıyor. İz kameraları halüsinasyonları yakalayamaz. Az önce bana gönderdiği şey her neyse gerçek ve şu anda bahçemde.

Henry, ortaya çıktı.

Uygulamayı açıyorum ve işte orada, yüzünde kocaman bir sırıtış ve elinde bir kağıtla kameranın önünde duruyor

Elleri. Üzerine keçeli kalemle yazı yazmış.

Merhaba, Bay Marsh!

Gördüm ve gülümsedim. Ashley haklı. O iyi bir çocuk ve çocuk için hissettiğim endişe, onun her gün her dakika katlanmak zorunda olduğu şeyle kıyaslanamaz bile. Hayat zor. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Dünya genellikle acımasız ve zalim ve zaman ilerledikçe daha da zorlaşıyor gibi görünüyor. Bugün çocukların karşılaştığı baskılar ve tehlikeler benim o yaşlarda olduğumdan çok daha kötü. Russ ve Ashley gibi ebeveynlerin bu kaygıyla nasıl başa çıktıklarını hayal bile edemiyorum. Bunun için gerekli duygusal bant genişliğine sahip değilim. Claudia'nın hiç anlamadığı bir şey.

Şimdi telefon elimde, aramayı düşünüyorum

Ona şu anda ormanlık bir yamaçtan aşağı doğru yürüdüğümü ve giderken mutlaka zehirli sarmaşık kaptığımı söylemek için. Claudia evliliğimizdeki açık hava tutkunuydu, kendi deyimiyle "doğayı deneyimlemek" için beni sürekli bir parka ya da başka bir yere sürüklerdi.

"Kanepemi deneyimlemek istiyorum," derdim ona. "Ve televizyonumu."

Ama son birkaç gündür zaten çok fazla aradım. Dün gece bıraktığım sesli mesajı düşündükçe utanıyorum. Billy'nin bana musallat olabileceğini düşünüyorum Claude. Bu yüzden kısa, tatlı ve yüzde yüz doğru bir mesaj gönderiyorum.

ormanda yürürken ve seni düşünürken

Telefon cebime geri girdiğinde, Hawthorne Enstitüsü arazisinin geri kalanına doğru inmeye devam ediyorum. Arazinin düzleştiği yerde orman inceliyor. Otuz yıl öncesinden hatırladığım çakıllı bir patika bile var. Şimdi o yolu kullanıyorum, o zamanlar izlediğimiz rotanın ters yönüne gidiyorum. O gün karşılaştığımız şeylerden kaçınmak isterdim.

Patikanın dolambaçlı rotasını takip ederek kır çiçekleriyle dolu bir tarlanın yanından geçiyorum ve gölün bir kolunun üzerinden geçen taş bir köprünün üzerinden geçiyorum. Diğer tarafta, bir zamanlar çayırılık olan ama şimdi yavaş yavaş ağaçların kapladığı bir alanda, arazinin kendisi kadar eski görünen bir ahır var. Ahşap duvarları boyasız ve güneşten ağarmış, taş temeli üzerinde hafifçe eğilmiş, sert bir esintiyle devrilecekmiş gibi duruyor.

Ahırın kapısı aralık, ortaya çıkardıklarıyla değil ama sakladıklarıyla cezbedici bir karanlık şeridi. Merak beni daha da yaklaşıyor ve kendimi çatlaktan bakmak için yoldan ayrılırken buluyorum.

Ahırın içi, sadece ara sıra duvarlardaki boşluklardan sızan güneş ışığının kırdığı bir gölgeler ağı. İçeride ne olduğunu görmekten çok kokusunu alıyorum. Kurumuş saman, muhtemelen onlarca yıl önce balyalanmış. Toz. Eski ahşabın sıcak, topraksı kokusu. Başka bir şey daha var. Belirgin bir şekilde nahoş bir şey.

Kaynağı ahırın zemininde, arkamdaki açık kapıdan gelen ışık şeridinin içinde otururken görüyorum.

Bir teneke kutu.

İşte bu garip.

Teneke kutu açılmış, kapaklı kapağı pürüzlü bir iple asılı duruyor. Birkaç metre öteden bile, içinden yayılan pis koku bana bir zamanlar içinde ne olduğunu söylüyor.

Ton balığı.

Etrafında her yöne yayılmış ayak izleri var. Bazıları kapıya doğru, bazıları ise ahırın derinliklerine doğru. Benimkiler her ikisinden de biraz yapıyor, ayak parmaklarım ahıra dönük, hızlı adımlarla ahırdan uzaklaşıyorum.

Mülkte işgalciler olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi olduğu belli olduğuna göre.

Çok mantıklı. Hawthorne Enstitüsü ıssız bir yer, ara sıra yapılan düşünler ya da özel etkinlikler dışında terk edilmiş durumda. Birisi burada günlerce, muhtemelen haftalarca rahatsız edilmeden yaşayabilir. Ve bu ayak izlerinin ne kadar zamandır burada olduğu belirsiz olsa da, bunu öğrenmek için etrafta dolaşmak istemiyorum.

Patıkaya geri döndüğümde adımlarımı hızlandırıyorum, başka bir köprüden geçiyorum ve yarım daire şeklindeki heykellerin yanından geçiyorum, onları çevreleyen zemin yabani otlarla boğulmuş. Bir köşeyi döndüm ve donup kaldım.

Burası otuz yıl önce tesadüfen bulduğumuz yerdi.

Kaçınmayı umduğum yer.

Şimdi ona bakarken -granit duvarlar, ferforje kapı- tek ve her şeyi tüketen bir düşünceye kapılıyorum.

Billy'ye ihanet ettiğim yer burası.

Cuma, 15 Temmuz 1994
13:56.

TRagesh'in anıran kahkahasının sesi o kadar yüksektir ki yakındaki bir kuş sürüsünü ürkütür. Bir telaş içinde uçmaya başlarlar.

ürkek çığlıklar ve kanat çırpımlarla şelalenin üzerinde süzülüyorlar. Onlar geçtiğinde, Ragesh'in kahkahası da geçmiştir.

Billy'ye "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama hayaletler diye bir şey yoktur" der.

Billy öyle bir inançla "Evet, öyle," der ki Ethan bile onun adına utanır ve bu da suçluluk duygusuna yol açar. Billy onun en iyi arkadaşıdır. Onun arkasını kollaması gerekir. Ama Ragesh haklıdır: Hayaletler diye bir şey yoktur. Ayrıca, yolun karşı taraflarında toplandıklarında Billy Ethan'ın arkasını kollamamıştır. Şelalenin yanında, Ethan'ı klostrofobik hale getirecek şekilde bir çıkıntının üzerinde birbirlerine yakın bir şekilde kümelandiklerinde bile bu hafif acı hala devam etmektedir.

"Gidebilir miyiz?" der, sözcükler o kadar yumuşaktır ki duyan olup olmadığını merak eder. Ethan bundan kuşkuludur, çünkü şimdi Ragesh konuşmaktadır.

"Kanıtla," diyor.

"Yapamam," diye yanıtlıyor Billy. "Henüz bir tane bile görmedim."

"Ama sen istiyorum için, değil mi?" A
zalim parıltı flaşlar Ragesh'in
gözlerinde. "Bunun olabileceği bir yer biliyorum."

Ashley ona bakmak için başını eğiyor. "Az önce ona hayaletlerin var olmadığını söyledin. Kararını ver."

"Belki Billy bu konuda yardımcı olabilir," diyor Ragesh.

"Belki gideceğımız yer beni bir mümine dönüştürebilir. Sen de gel.

banas... eğer cesaretin varsa."

Sanki diğerlerinin de onu takip edeceğini biliyormuş gibi, başka bir şey söylemeden ağağların arasına geri dönerek uzaklaşır. Onlar da öyle yapıyor. Billy ve Russ hevesle, Ashley ise i çekerek yavaşça. Ethan yine en arkadan geliyor, ormanın içinde alçalırken isteksizce arkalarından geliyor. Neden geri dönüp eve gitmek yerine arazinin derinliklerine doğru ilerlediklerini anlamıyor. Neden burada olduklarını da anlamıyor. Billy onları neden buraya getirmiştir? Gerçekten hayalet aramak için mi?

Düşüncelerinde son olarak ama kesinlikle en az değil bu: Yakalanırlarsa ne olacak? Ethan bunun iyi olmayacağını varsayıyor. Ama bu, ailesinin kendilerine itaatsizlik ettiğini öğrendiklerinde nasıl tepki vereceğiyle kıyaslanamaz, ki yakalanırlarsa kesinlikle öyle tepki vereceklerdir. Annesi de işini kaybettiği için yeterince zgn.

Düz bir araziye ve arazinin üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen çakıllı bir patıkaya ulaştıklarında Ragesh sola döner. "Hemen ileride," diyor.

Virajın etrafında bir yapı olduğu kesindir. Sırtını ağağlara dayamış ve bir çift dev sğtle çevrelenmiş olduğundan Ethan'ın yaklaştıklarında ne olduğunu görmesi zor. Ancak yapının tam önüne geldiklerinde ne olduğu anlaşılır.

Bir anıt mezar.

Mermer ve granitten inşa edilmiş olan yapı, söğüt ağağlarının gölgesinde geniş ve bodur bir şekilde durmaktadır. n cephe, etraflarında sarmaşık dallarının tırmandığı iki sütunla süslenmiştir. Bu ve söğütlerin sarkan yapraklarının çatıyı okşaması, her yerin hızla doğa tarafından ele geçirildiği izlenimini veriyor.

Sağlam bir kapı yerine, paslı bir mandalla tutturulmuş basit bir ferforje kapı mozolenin girişini kapatıyor.

Giriş. Ethan kapıyı geçip mozolenin içine bakar. İçerisi karanlıktır. Ona içinde korkunç bir şeyin beklediği bir mağarayı hatırlatan rahatsız edici bir karanlık. Ancak bu durumda, o şeyin ne olduğunu zaten biliyordur.

Ölü insanlar.

"Çok havalı," diyor Billy, Ethan'ın burayı tanımlamak için kullanacağı son kelime bu olsa da. Gizemli mi? Evet. Ürkütücü mü? Kesinlikle. Arkasını dönüp başka bir yöne gitmek istemesine neden olacak kadar korkutucu mu? Kesinlikle.

Billy yine de mozoleye bir adım daha yaklaşır. "Orada kim gömülü?"

"Beni aşar," diyor Ragesh. "Neden gidip bakmıyorsun?"

Ethan'ı şaşırtan bir şekilde, Billy demir kapıya doğru gider ve parmaklıkların arasından bakar. "Anlayamıyorum. Görmek için çok karanlık."

"Hayalet arkadaşlarınıza sorun," diyor Ragesh.

"Onlar benim arkadaşım değil," diyor Billy ve ekliyor, "Henüz."

Ethan yine arkadaşısı adına bir utanç hisseder. Billy o kadar içten ve söylediklerine o kadar inanıyor ki, diğer herkesin bunun saçma olduğunu düşündüğünü göremiyor. Özellikle de Billy'ye kapıda eşlik eden Ragesh. Beşiğinden kalkarken paslı bir gıcirtı çıkaran mandalı kaldırıyor. Ragesh kapıyı çekip açtığında bir gıcirtı daha gelir. Kapıyı aralık tutarak Billy'ye bakar ve "Belki de içeri girmelisin" der.

"Hayır," diyor Ashley. "Billy, yapma."

"Uzun sürmeyecek," diyor Ragesh iğneleyerek. "Sadece bir saniye."

Ashley kollarını kavuşturur ve ona ters ters bakar.

"Neden

içeri girdin mi?"

"Çünkü bir hayaletle arkadaş olmaya hevesli olan ben değilim."

"Ben yaparım." Billy bakışlarını Ethan'a doğru çevirir. "Eğer o da benimle gelirse."

Ethan'ın midesi bulanıyor. Demir parmaklıkları ve kalın taş duvarlarıyla anıt mezar, bir mezardan çok bir hapishaneyi andırmaktadır. Karanlığa bakarken rahatsız edici bir düşünceye kapılır: Kapı insanları dışarıda tutmak için mi orada? Yoksa orada gömülü olanları içeride tutmak için mi?

"Hayır," diyor.

Diğerlerinin, yol aralarında uzanırken, o bir tarafta, onlar diğer tarafta, ona baktıkları gibi baktıklarını görür. Tıpkı o zamanki gibi, elle tutulur bir utanç duygusu hissediyor. Sanki onları bir şekilde hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi. Özellikle de Billy.

"Hadi," diyor. "Eğlenceli olacak."

"Ama ben istemiyorum." Ethan bunu farklı bir şekilde ifade edebilmeyi dilerdi. Cesur olmasa bile mantıklı görünmesini sağlayacak bir şekilde. Bunun yerine, çocuksu ve mızımız görünüyor. Andy Barringer'dan bile daha genç. "Eve gidemez miyiz?"

"Elbette," diyor Ragesh. "Biri bu anıt mezarın içinde en az bir dakika geçirsin."

Onlara bakar, yüz ifadesi bir meydan okumadır. Billy'nin kabul etmek istediği bir meydan okuma. Onu engelleyen tek şey en iyi arkadaşıdır.

"Lütfen?" diyor Ethan'a. "Bu biraz havalı."

"Öyle değil," der Ashley ona. "Ve Ragesh'in seni bir şey yapmaya cesaretlendirmesi yapman gerektiği anlamına gelmez."

"Ama istiyorum."

Ethan, "Ve ben bilmiyorum," diyor.

Bunca zaman sessiz kalan Russ birden sesini yükseltti. "Ben yaparım." İleri doğru uzun bir adım atar, cılız bacakları onu Billy'nin yanına getirmek için uzanır. "Ethan çok korkuyorsa ben giderim."

"Korkmadığımı söyledim!"

Ethan'a bakışlarından Billy ve Russ'ın ona inanmadıkları anlaşılıyor. Russ'ın ifadesi de Ragesh'inki gibi

Sessiz bir meydan okuma. Kanıtla o zaman, der gibidir. Billy'nin bakışı daha karmaşıktır, hayal kırıklığı ve evet, acıma ile renklenmiş bir keder ortaya çıkarır. Ethan bunu gördüğünde bir tanıma hisseder. Bu ifadeyi bugün de dahil olmak üzere pek çok kez takınmıştı. Ama şimdi bunu başka birinden görmek ayıltıcı bir farkındalık getiriyor.

Billy onun adına utanır.

Utanç Ethan'ın yanaklarını yakar ve içindeki burkulma kıpkırmızı olur. Böyle olmaması gerekiyordu. Hayaletlerle ilgili konuşmalarıyla utanç verici olan Billy'dir. İkisi arasında Ethan daha soğukkanlı olandır. Normal olan. Ya da o öyle sanıyordu. Ama Billy ona bu şekilde baktıkça, Ethan bundan daha fazla şüphe etmeye başlar.

"Ben de gidiyorum," diyor, hissettiği kadar korkmuş görünmemeyi umarak.

Ashley diğerlerine katılmadan önce onun kolunu tutuyor. "Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldıyor. "Akran baskısı saçmalaktır ve sadece aptallar buna uyarlar."

Ethan onun elinden kurtulur ve bariz yalanını iki katına çıkarır. "Bunu yapmak istiyorum."

Anıt mezarın girişinde Billy ve Russ'a katılır. İçerisi uzaktan olduğu kadar yakından da karanlıktır. Kasvetten yayılan bir ürperti Ethan'ın yüzünü okşar. Gözlerini kapattığında toprak, su ve çürüme kokusu alır.

"Bu taraftan çocuklar," diyor Ragesh kapıyı genişletirken. Yaş ve pas, Ragesh ne kadar güçlü çekerse çeksin bir santim bile kıpırdamadan durmadan önce kapı bir metre kadar açılıyor. Yine de geçip gitmeleri için yeterli alan vardır ve Billy bunu yapar, Ethan'ın hiç bilmediği bir korkusuzluk sergilemeye devam eder. Kapıdan geçip mozolenin içinde kaybolmadan önce duraklamaz bile. Hemen arkasında Russ vardır ve biraz daha

Tereddüt. İçeri girmeden önce Ethan'ın hâlâ arkasında olduğundan, onu izlediğinden ve korkmadığından emin olmak için arkasını döner.

"Gnarly, değil mi?" Russ içeri girmeden önce şöyle diyor.

Ethan aynı fikirde değil. Russ'ın sahte hevesini de karşılayamaz. Bunu sadece Billy'yle aniden bozulan dostluğunu korumak için yapıyor.

Yine de kapının eşiğinde duraksar, kendine olmaması gerektiğini söylese de gergindir. İçerideki hiçbir şey ona zarar veremez. Yine de zarar verebilirmiş gibi hissediyor. İçeride yatan bilinmeyen ölüler o kadar da ölü olmayabilir. Son dinlenme yerlerini istila etmeye cüret eden herkese uzanıp onları yakalayabileceklerini.

Kapının ötesinde, Billy ve Russ omuzları birbirine değecek şekilde mozolenin içinde dolaşıyorlar. Dışarıdan çok büyük görünen bir şey için içerisi çok küçük görünmektedir. Ethan, tüm bu alanın ölüler tarafından işgal edildiğini ve yaşayanlar için çok az yer kaldığını biliyor.

Ethan geri dönmeyi düşünmeden kapıyı geçer ve mozolenin bekleyen karanlığına girer.

İlk başta iyi olduğunu düşünüyor. Garip ama iyi. Yarı açık kapıdan biraz ışık geliyor. Küflü ve bayat olmasına rağmen solunabilir bir hava var. Hepsinden iyisi, hiç ceset yok. En azından görünürde yok. Onlar duvarlardaki mermer levhaların arkasında kalıyor.

Ethan dört kişi sayıyor. Her iki tarafta ikişer tane. İçeri sızan loş ışıkta, kapıya en yakın olanın adını seçebiliyor.

ELSA HAWTHORNE
SEVGİLİ ANNE

Levhaya kazınmış bu kelimeleri görmek ve hemen arkasında bir cesedin yattığını bilmek Ethan'ı derin bir dehşet duygusuyla doldurur. Billy ve Russ'ın okumaya çalıştıkları diğer üç levhanın arkasında daha fazlasının saklı olduğu gerçeği de öyle. Anıt mezarda ilerlerken ona çarparlar ve Ethan'a alanın ne kadar küçük olduğunu hatırlatırlar. Yaklaşık olarak evinin birinci katındaki tuvaletle aynı büyüklükte, ki o da çok büyük değil.

Başka şeyleri de fark eder. Suyun bir köşede nasıl toplandığını, kirli ve durgun. Kurumuş tek bir gül yaprağının akıntıya kapılmış bir tekne gibi su birikintisinin üzerinde nasıl yüzdüğünü. Ne kadar geriye giderse kokunun o kadar kötüleştiğini. Küf ve tozun hastalıklı bir karışımı. Arka duvarda, kapıdan gelen ışık ona ulaşmıyor bile. Orada gölgeden başka bir şey yok.

Daha da kötüsü, arkalarından yükselen acı dolu bir inilti Ethan'ın dikkatini çeker. Etrafında dönüyor, bakışları kapının parmaklıklarının gölgelerinin uzamaya başladığı mermer zeminde geziniyor.

Parmaklıkların ardında Ragesh, kapıyı çarparak kapatırken güneşin silüetinde. Güçten dolayı takırdıyor, pas parçaları ve demir parçaları yağıyor. Ragesh mandalı aşağı doğru iterken kapı hâlâ titriyor ve mandal donuk bir çınlamayla beşiğe çarpıyor.

Onları içeri kilitledi.

Ethan kapıya doğru koşar. Parmaklıkları kavrayıp iter, kıpırdamayınca telaşa kapılır. Panikle dışarıya, Ashley'e bakar ve onun çoktan olayla ilgilenmeye başladığını görünce biraz rahatlar. Ragesh'e doğru yürürken yüzünde saf bir öfke ifadesi vardır.

"Hey, pislik," diyor. "Hayatında bir kez olsun tam bir pislik olmayı bırak."

Ragesh, "Ben sadece onlarla biraz dalga geçiyorum," diyor.

"Peki, yapmasan nasıl olur? Kapıyı aç."

Ragesh sıkıntıyla oflar. "Peki."

Ama kapı açılmaz. Parmaklıkların arkasından izleyen Ethan, Ragesh'in mandalı kurcaladığını ve görünüşe göre kaldıramadığını görür.

"Dalga geçmeyi bırak, Ragesh," diyor Ashley.

"Dalga geçmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" Ragesh tersler. "Mandal sıkışmış."

Billy ve Russ, Ethan'ın etrafında kümelenerek kapıya dayanırlar. Ethan klostrofobik olmaktan çok uzak. Çadırının içinde olmayı seviyor ve Billy ile birlikte Andy'yle saklambaç oynadıklarında, kendini en dar saklanma yerine tıktırmaya razı oluyor. Ancak anıt mezar, sıkışmış kapı ve her iki taraftan onu iten iki çocuk Ethan için çok fazladır. İçini bir panik duygusu kaplar ve tek istediği oradan ayrılmaktır.

Şimdi.

Ama çıkış yok. Ashley de Ragesh'e katılarak mandalı hareket ettirmeye çalışıyor. İkisi de yukarı doğru çekiştiriyor, kolları zorlanıyor, efor yüzlerini kıpkırmızı yapıyor.

"Kahretsin," diyor Ashley. "Hareket etmiyor. Ne yapacağız?" "Bilmiyorum," diyor Ragesh panik içinde.

"Bir yolunu bul."

"Neden ben?"

"Çünkü," diyor Ashley, "üç çocuğu lanet olası bir anıt mezara hapseden salak sensin."

Bu cümlelerin tek kelimesi -tuzağa düşürüldüm- normalde Ethan'ı paniğe sürüklerdi. Ama Ashley, Russ "Kapana kısılmadım" demeden önce zar zor söyleyebildi. Gördün mü?"

Yanlara doğru hareket ederek, parmaklıkların arasından bir ızgaradan geçen su gibi kayıyor. Cılız olmanın faydalarından biri. Özgür

Anıt mezarda, Ashley ve Ragesh parmaklıklar arasındaki boşluğu ölçerken onların arkasında durur. Sonra aynı şeyi Ethan ve Billy'ye yaparlar.

"Sıkışarak geçebileceğini düşünüyor musun?" Ashley diyor ki.

Ethan öyle düşünmese de, "Belki," der. O her yönden Russ'tan daha büyük ve Billy de ondan daha büyük. Fazla değil. Santimetre. Ama bu büyük bir fark yaratabilir. "Deneyebiliriz."

Bu kez Ethan önce davranarak parmaklıklara yandan yaklaşır. Omzunu parmaklıkların arasından geçiriyor, kolayca sığıldığını görünce hem şaşıyor hem de rahatlıyor. Aynı şey dizleri için de geçerli, ayak parmakları dışa dönük olacak şekilde bacağını büküyor.

Ethan yolun yarısına geldiğinde işler daha da zorlaşır. Göğsü, poposu ve kafasının birleşimi çok fazla gelir ve kendini anıt mezarın içinde yarı yolda, yarı yolda dışarıda bulur.

"Panik yapma," der Ashley ona. "Sadece başını çevir."

Ethan öyle yapıyor, yüzünü parmaklıkların arasına sokuyor, kaba demir kulaklarını çizerken irkiliyor. Sanki biri annesinin kullandığı Brillo pedleriyle kulaklarını ovuyormuş gibi. Ama parmaklıklardan kurtulduktan sonra kafasının geri kalanı serbest kalıyor. Şimdi tek endişelenmesi gereken vücudunun diğer üçte ikisi.

Russ, "Olabildiğince dik durun" tavsiyesinde bulunuyor.

Ethan derin bir nefes alır, kendini olabildiğince düz ve ince bir hale getirir ve yolun geri kalanını kaydırarak çıkar.

Diğerleri alkışlıyor. Barınaktaki bir köpek gibi parmaklıkların arasından bakan Billy hariç hepsi. "Sığacağımı sanmıyorum," diyor.

"Yapacaksın," diyor Ethan. "Sadece benim yaptığımı yap."

Billy'nin bir omzundan ve bir dizinden başlayarak ona rehberlik eder. Billy kafasını parmaklıkların arasından geçirirken, Ethan'ın başaramayacağından korktuğu bir an vardır.

Parmaklıklar Billy'nin kulaklarına takılıyor ve onları kafasına sıkıştırıyor. Billy ileriye doğru itmeye devam ediyor, kulakları kıpkırmızı kesilmiş halde kafasını zorluyor.

Billy duraksadığında Ethan, "Yapabilirsin," der. "Sadece em
-."

Bir av tüfeği patlaması kadar gürültülü bir ses tarafından bölündü. "Hey! Siz çocuklar burada olmamalısınız!"

Ethan arkasını döndüğünde uzakta, patikada aceleyle ilerleyen birini görür. Resmi birine benziyor. Koyu renk takım elbiseli. Koşarken kravatı sallanıyor, elbise ayakkabıları çakıllara sürtünüyordu.

"Kahretsin!" Ragesh bağırır. "Kaçın!"

Koşarak mozoleden uzaklaşır ve geldikleri yoldan geri döner. Russ da sıska bacaklarıyla onu takip eder. Paniğe kapılan Ethan, takım elbiseli adam durmaları için bağırıp dururken ve vücudu koşması için ısrar ederken ne yapacağını bilemez. Bu yüzden kırık bir oyuncak gibi olduğu yerde döner ve hâlâ mozoleden çıkmaya çalışan Billy'ye çarpar, vücudu artık açıldır, kapının parmaklıkları göğsünü ve sırtını kesmektedir.

Ashley, Ethan'ın koluna yapışır. "Hadi gidelim!" diyor. bir çekiştirmeye. "Billy'yi yakala."

Ethan yapar, Billy'nin elini yakalar ve Ashley'nin onu çektiği kadar sert çeker. Her çekiş Billy'yi parmaklıkların arasına daha da sıkıştırıyor, gözleri sanki kafasından fırlayacakmış gibi açılıyor.

"Dur," diye tıslıyor. "Hareket edemiyorum."

İşte o zaman Ethan durumun korkunç gerçeğini fark eder.

Kesinlikle olmamaları gereken bir yerdeler. Diğerleri gidiyor ya da çoktan gittiler.

Ve Billy tamamen sıkışmış durumda.

SEKİZ

U ışarıdan bakıldığında, son otuz yılda anıt mezarda çok az şey değişmiştir. Hâlâ mezarlığın gölgesinde duruyor. Ağaçlar, dev söğütler eğimli çatıya ağlıyordu. O zaman ile şimdiki zaman arasında göze çarpan tek fark, parmaklıkların etrafına dolanmış zincirlerden sarkan kapıdaki kalın asma kilit. Muhtemelen otuz yıl önce olanlardan dolayı olsa da, o zamanki düşüncemin aynısını düşünmeden edemiyorum: Birinin içeri girmesini engellemek için tüm bu çaba

-Ya da içerideki ölülerin kaçmasını?

Diğer bariz değişikliğin anıt mezarla değil, benimle ilgisi var. Artık o parmaklıkların arasına sığmamın imkanı yok. Bir bacağımı geçirebilirsem şanslıyım.

Yine de içeride görmeyi merak ettiğim bir şey var, bu yüzden patikadan çıkıp kapıya yaklaşıyorum. Parmaklıkların arasından buraya son gelişimden bu yana yapılan bir ekleme görünüyor; doğrudan anıt mezarın zeminine yerleştirilmiş dar bir granit kutu.

Telefonumun el fenerini karanlığa doğrultup, taşta kazınmış ismi görene kadar taşın üzerinde gezdiriyorum.

EZRA HAWTHORNE

Bay Hawthorne'un son dinlenme yeri olarak enstitü arazisini seçmesine şaşırırsam da, buranın sadeliğini ilginç buluyorum. Adam günah kadar zengindi ve

Ailesi, New Jersey ormanlarının bu parçasını kendi özel mülklerine dönüştürmek için bir servet harcadı. Yine de doğduğu ve öldüğü yılları bile içermeyen basit bir granit kutunun içine gömülmüş. Görebildiğim tek yazı, adının birkaç santim altına kazınmış bir mezar yazısı.

ÖLÜM SADECE BİR YANILSAMADIR

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ezra Hawthorne'un ölümden sonra yaşama inandığını mı? Yoksa böyle bir şeyin olmadığını ve buna inananların aptal olduğunu mu? Bu bana Billy'yi düşündürüyor. Ölü ama aynı zamanda değil. Acaba Ezra bu konuda ne düşünürdü?

Türbeden ayrılıp yoluma devam ediyorum, adımlarım çakıllı patikada hızla ilerliyor. Bir virajı daha döndükten ve daha iyi günler görmüş bir çit labirentini geçtikten sonra malikâne karşıma çıkıyor.

Yapı, çimenlerin üzerinde büyük ve görkemli bir şekilde durmaktadır. Geniş ve başıboş, belirli bir mimari stil taşımıyor, bu da onu zamanın dışında bir bina gibi gösteriyor. Bir filmde fırlamış gibi. Büyüklüğü dışında Hawthorne malikanesinin en çarpıcı özelliği sessizliği. Her yer sessiz. Yaklaşırken duyduğum tek ses kendi ayak seslerim, genel sessizliğin içinde şaşırtıcı derecede yüksek. Bu durum içgüdüsel olarak parmak uçlarıma basmama neden oluyor ki buna gerek bile olmayabilir. Etrafta başka birinin olduğuna dair bir işaret görmedim ya da duymadım.

Yine de konağa yaklaştığımda mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyorum. Arka taraftaki bir pencereye yaklaşp ellerimi cama dayıyorum ve içeriye bakıyorum. Alçak bir sehpanın etrafını çevreleyen berjer koltuklar ve kadife bir kanepa ile bir tür oturma odası gibi görünüyor. A

Bir duvarda goblen asılı, diğesinde ise büyük bir manzara resmi yer alıyor.

Odanın kendisi boş görünüyor - ta ki camın hemen diğ tarafında bir kadın belirene kadar. Titrek bir sesle, "Her kimsen, lütfen git." der.

İrkilerek pencereden sıçırıyorum, hırsızlık yaparken yakalanmış bir hırsız gibi ellerimi kaldırıyorum. İstediğim görüntü bu değildi. Ellerimi iki yanıma bırakıp, "Merhaba! Özür dilerim! Sadece etkinlik tesislerinize bir göz atmak istemiştim."

Yalan nasıl bu kadar çabuk geldi hiçbir fikrim yok, ama Tanrı'ya şükür geldi, çünkü kadın biraz sakinleşti. Sağını işaret ediyor, benim solumu. O tarafa bakıyorum ve binanın arka tarafına sıkışmış kırmızı bir kapı görüyorum. Başımı sallayıp oraya doğru ilerliyorum ve kadın kapıyı açmadan otuz saniye önce kapıya ulaşıyorum.

Lavanta rengi bir pantolon giymiş, kapıda duruyordu. "Üzgünüm ama kapalıyız." diyor. "Sadece etrafa hızlıca bir göz atmak istiyorum."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır," dedim. "Burayı internette gördüm ve gelip kendim kontrol etmek istedim."

Kadın benim terli, üstü başı perişan halime bakıyor. "Buraya nasıl geldiniz? Otoparkta başka araba yok."

"Uber'im beni ön kapıda bıraktı."

Arazi taş bir duvarla çevrili olduğundan, ön girişte bir kapı olduğu varsayımımdan oldukça eminim. Söz konusu kapının şu anda açık olduğundan ise daha az eminim. Yine de kadın bir kez daha gülümsüyor ve şöyle diyor: "Normalde sadece önceden randevu alanlara tur düzenleriz. Ama madem buradasınız, sanırım etrafa hızlıca bir göz atmaktan zarar gelmez."

Beni içeride düz, dar bir koridora yönlendirdi. **Ö n ü m d e** acele ederek, bana birkaç

omuz bakışları. "Ben Lonette Jones," diyor, tıpkı polislerin basın toplantılarında kaçırılan kurbanların tam isimlerini kullanarak onları kaçırانların gözünde insanlaştırmaya çalıştıkları gibi.

"Ben Ethan," diye cevap veriyorum, muhtemelen gerçek adımlı kullanmamam gerektiğini biraz geç fark ederek. "Ethan Smith."

"Etkinliğiniz düğün mü yoksa özel bir parti mi?" "Düğün" dedim, yalanım ortaya çıktı.

"Belki bir randevu alıp nişanlınızla birlikte dönebilirsiniz."

"Şu anda çok meşgul." Yaltaklanıyorum. Neden konuşmaya devam ediyorum ki? "Ama gördüklerim hoşuma giderse, mutlaka bir randevu alıp onu da getireceğim."

"İşte geldik," diyor Lonette, koridor Downton Abbey'i andıran bir giriş salonuna açıldığında. Maun, kadife ve brokarla tıka basa doldurulmuş olan mekanda da benzer bir soluk ihtişam var. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş portreler duvarları süslüyor ve çiçek vazolarının bulunduğu yan masaların üzerinde asılı duruyor. Ahşap kirişler yüksek tavanı boydan boya kesiyor ve güneş ışığı uzun pencerelerden içeri süzülüyor.

Alana ikinci kata çıkan bir merdiven hâkimdir. Altında, geniş bir kapı balo salonu gibi görünen bir yere açılıyor. Parke zeminler, yaldızlı süslemeler, devasa bir örümcek ağı gibi sarkan ışısız bir avize görüyorum.

Malikânenin dış cephesi gibi içinde de hiçbir şey uğursuz görünmüyor. Sadece eski parayla alınmış bir sürü süs eşyası var. Tek tuhaflık, ön kapının yanındaki büyük bir yağlı boya tablo. Koyu renk takım elbiseli, bakışları yakıcı genç bir adam tasvir edilmiş. Arkasında bir yanda budaklı bir ağaç, diğer yanda ise taştan bir dikilitaş var.

"Ezra Hawthorne," diyor Lonette iç çekerek, beni ona bakarken yakalayınca. "Burada yaşıyordu."

Resme yaklaşıyorum ve hem ağacın hem de dikilitaşın garip işaretler taşıdığını fark ediyorum. Biri açıkça bir yıldız. Bir diğeri, sonsuzluk işareti olduğunu bildiğim, yan yatırılmış bir sekiz rakamını andırıyor. Ancak diğerlerinin çoğu bana yabancı geliyor.

"Bu semboller ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim gelinlerin bundan nefret ettiği. Ama onu indirmemize izin yok. Bay Hawthorne vasiyetinde bunu şart koşmuş." Tur moduna dönen Lonette, balo salonunun kapısına doğru ilerliyor. "Burası esnek bir alan. Tören için ya da tören dışarıda yapılacaksa resepsiyon salonu olarak kullanılabilir."

Resme sırtımı dönüp merdivenlere bakıyorum. "Yukarıda ne var?"

"Merdivenlerde düğün fotoğraflarının çekilmesine izin vermemize rağmen ikinci kat tüm konuklara kapalıdır."

Bölgedeki hiçbir şey buranın eskiden Hawthorne Enstitüsü olduğunu göstermese de, burada ne yaptıklarını bir kenara bırakın, o zamanın kalıntılarının hala bu malikanenin bir yerlerinde var olduğundan şüpheleniyorum. Belki de yanlıyordumdur ve görülecek bir şey kalmamıştır. Ya da belki hepsi yasaklı ikinci kata indirilmiştir. Lonette'ten daha fazla bilgi almaya karar veriyorum.

"Burası bir zamanlar okul değil miydi?" "Evet, Hawthorne Enstitüsü."

"Odaklandıkları şey neydi?"

Lonette sanki daha önce hiç sorulmamış gibi şaşırmış görünüyor. Belki de sormamıştır. Çoğu turda insanların, mekanın geçmişte ne olduğunu umursamayacak kadar olanaklara bakmakla meşgul olduğunu varsayıyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Etkinlik alanını sadece iki yıldır yönetiyorum." Lonette sesini fısıltıya kadar alçaltıyor.

"Söylentilere göre bir çeşit tarikatmış."

"Okült" kelimesi düşüncelerimde bir neon bar tabelası gibi yanıp sönerken bile sinirlenmemiş görünmeye çalışıyorum.

"Sence bu doğru mu?"

"Hayır," diyor Lonette omuz silkerek. "Ama insanların neden böyle dediğini anlayabiliyorum. Özellikle de bodruma inmişlerse. İlçeye bağışlanan sadece arazi ve köşk değildi. Tüm mobilyalar da bağışlandı. Hepsini bodruma doldurmuşlar. Bana sorarsanız çok ürkütücü."

Ona sordum ve niyetli olsun ya da olmasın, Lonette bana tam olarak nereye bakmam gerektiğini söyledi. İkinci katı unut. Bodruma giden yolu bulmalıyım. Hatta sanırım oraya nasıl gideceğimi bile biliyorum: ana merdivenin hemen altında bulunan kapalı bir kapı.

Ona ulaşmanın yollarını düşünürken, Lonette'in turun geri kalanında beni yönlendirmesine izin veriyorum. Balo salonuna ek olarak, gelin, damat ve düğün ekibinin diğer üyeleri için hazırlık alanları; yemek şirketlerinin kullandığı mutfak tesisleri ve törenin balo salonunda yapılması halinde resepsiyonların yapılabileceği yemek odası gösteriliyor.

Pencereden baktığım oda kokteyl saatlerinin yapıldığı yer. Hemen yanında Lonette'in "ayılma odası" dediği, biraz fazla içmiş misafirlerin ayılabildiği küçük bir antre var. Kısa süre sonra giriş holüne geri döndük, Lonette bana kartını verdi ve randevu aldıktan sonra nişanlımla birlikte gelmemi önerdi.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" Beni pencerede yakaladığında sormam gereken şeyi söyledim. Bu ikimize de biraz zaman kazandırır.

Lonette, bodruma gittiğini tahmin ettiğim kapının hemen ardındaki kısa koridoru işaret ediyor. "Koridorun sonunda solda."

Koridora doğru yürüyorum, her hareketimi takip ettiğinin farkındayım. Kafam karışmış gibi davranarak merdivenin altındaki kapıda duraklıyorum.

"Daha aşağıda," diye sesleniyor Lonette ben açmadan. "Ve solunda."

Utangaç bir sırtışla banyo kapısına yöneliyorum, o kadar yavaş hareket ediyorum ki Lonette izlemekten vazgeçip ofisine çekiliyor. İşte o zaman hamlemi yapıyorum. Aceleyle merdivenin altındaki kapıya gidiyor, kapıyı açıyor, içeri giriyor ve arkamdan sessizce kapatıyorum.

Bir an tamamen karanlıkta, bir ışık düğmesini bulmaya çalışıyorum. Sonunda düğmeye bastığımda, bodrum olduğu belli olan bir yere inen basamaklar görüyorum.

Büyük ikramiye.

Aşağıya indiğimde kendimi taş duvarlarla çevrili, mobilyalar, sandıklar ve onlarca yıllık döküntülerle tıka basa doldurulmuş devasa bir odada buluyorum. Her şey gelişigüzel düzenlenmiş, sandalyeler masaların üstünde, raflar meraklılarla dolu, kutular sallantılı yüksekliklere yığılmış. Toz her şeyi kalın katmanlar halinde kaplamış. Köşeleri dolduran örümcek ağları da var. Hepsi bir araya gelince kendimi dünyanın en perili antika dükkânına girmiş gibi hissediyorum.

Çöplerin arasına girdiğimde, ensemdeki tüyleri diken diken eden soğuk bir hava akımına kapılıyorum. Lonette haklı: Burası çok ürkütücü.

Mobilyaların yarısının tozla kararmış, rahatsız edici bir şekilde insan şeklinde görünen örtülerle kaplı olması da yardımcı olmuyor. Billy'nin kitabındaki gölge insanlardan pek de farklı değiller. Telefonumu çıkarıp en yakın raftan başlayarak fotoğraf çekmeye başlarken onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Çekiyor

oraya yerleştirilen eşyaların resimleri. Seramik bir frenoloji büstü. Mücevherlerle işlenmiş bir kutu. Ahşap bir ruh çağırma tahtası.

Sonra, yakındaki bir kutuyu açıyorum, bir toz bulutu tarafından saldırıya uğradığımda neredeyse öksürüyorum. İçindeki kitapları hızla karıştırıyorum, deri ciltli ansiklopedilerden sözde bir büyü kitabına kadar her şeyi görüyorum. Açtığım bir sonraki kutuda daha fazla kitap var; Gray's Anatomy'nin eski görünümlü bir kopyası, Thoreau'nun Walden'ı, House of Horrors'ın yıpranmış bir ciltsiz kitabı.

Her bir kutuyu aramak tüm günümü alabileceğinden, yan yana duran bir çift ahşap sandığa geçiyorum. Her ikisinin içinde de çerçeveli fotoğraf yığınları var. Onları hızla kaldırıyorum ve her birinin fotoğrafını çekmeye başlıyorum, neyi tasvir ettiklerini fark etmek için durmuyorum. Çoğu uzun zaman önce bu malikanede yaşanmış olaylara ait gibi görünüyor. Siyah takım elbiseli yaşlı beyaz adamlardan oluşan gruplar kameraya bakıyor. Çerçevelerin altındaki altın plakalar bana çekildikleri yılı söylüyor, 1937'den başlayıp 1998'de bitiyor.

Telefonumu 1993 yılına ait bir fotoğrafa doğrulttuğumda, bir yüz diğerlerinden ayrılıyor; neredeyse seksen yaşında görünen bir adamın yanında poz vermiş bir genç. Yaşlı beyefendinin Ezra Hawthorne olduğu açık ve sadece ön kapının yanındaki portredeki adam gibi giyindiği için değil. Yaşlı Ezra'nın onu tanıyacak kadar çok fotoğrafını gördüm.

Yanındaki genci de tanıyorum. Johnny Chen.

Burada gönüllü olduğunu bilmeme rağmen, onu Ezra Hawthorne'u bu kadar yakından tanıyor görmek beni şok içinde bırakıyor; bu ses merdivenlerin üstündeki kapalı kapıdan duyulacak kadar yüksek. Yukarıdan Lonette'in "O aşağıda" dediğini duyuyorum. Bunu merdivenlerde iki çift ayak sesi takip ediyor.

Tıklamaya devam ediyorum, kalan yılların fotoğraflarını hızla yakalıyorum. Lonette bodruma girdiğinde 1998'in fotoğrafını çekmeyi henüz bitirmiştim. Yanında Ragesh Patel var ve beni gördüğüne hiç sevinmiyor.

"Hey, Ethan," diyor belirgin bir kızgınlıkla. "Benimle gelmen gerekecek."

Cuma, 15 Temmuz 1994
Öğleden sonra 2:48.

EAshley'nin onu çekmeye devam ettiği gibi Billy'yi çekmeye devam ediyor. İkiz gerilimlerle gerildiğini hissediyor.

Kopmanın eşiğinde.

Hadi ama! Ethan, Billy'ye bağırmaya çalışır ama hiçbir kelime çıkmaz. Çok ürkmüş, çok korkmuş ve bazıları mozolede uzaklaşan, bazıları da mozoleye doğru koşan insanların sesleriyle dikkati dağılmıştır. Bu arada Ashley çekiştirmeye devam eder, bunun gücü Ethan'ın elini Billy'ninkinden çeker.

Tutuşları kırılır.

Billy elini Ethan'inkine doğru iter, parmakları birbirinden birkaç santim uzaktadır. Ashley Ethan'ı kapıdan uzaklaştırmaya başladığında aralarındaki mesafe açılır.

"Bekle!" Ethan bağılıyor, onu duyup duymadığından emin değil.

"Bekle!"

Ashley koşmaya devam ederken Billy'nin onlara katılamayacağından, tuzağa düştüğünden ve yakalanmak üzere olduğundan habersiz bir şekilde Ashley'nin elinden kurtulur.

"Çık oradan," diye bağılıyor takım elbiseli adam, şimdi sadece yüz metre uzakta. Onunla ilgili her şey büyük. Uzun boylu ve müthiş yapılı.

Türbeye geri dönen Ethan, Billy'nin hâlâ parmaklıkların arasında çırpındığını görür. Sonra diğerlerini kontrol eder ve kaçtıklarını ya da -Ragesh'in durumunda olduğu gibi- çoktan gitmiş olduklarını doğrular. Russ ve Ashley yolun çok aşağısındadır ve ürkmüş geyikler gibi ormana doğru

koşmaktadırlar.

Ethan ters yöne gider, Billy'ye yardım etmek isteyerek kapıya doğru geri döner. İhtiyacı vardı.

Takım elbiseli adam şimdi daha yakındır. O kadar yakın ki Ethan, "Sana dün uzak durmanı söylemiştim," diye hırlarken yüzündeki öfkeyi görebiliyordu.

Ethan bunu duyunca donakalır, afallar.

Billy buraya daha önce de gelmişti.

Onsuz.

Daha önce hissettiği ihanet, bu kez on kat artarak geri döner. Billy'nin ona b u r a y ı daha önce ziyaret ettiğini neden söylemediğini merak eder. Billy'nin ona başka neler söylemediğini merak eder. Şu anda Billy ile arkadaş olup olmadıklarını bile merak ediyor.

Günün olayları Ethan'ın düşüncelerinde yerle bir olur. Billy'nin keşfetme ihtiyacı. Diğerlerinin teker teker katılması. Billy, Ragesh ve Russ'ın yanında, kelimenin tam anlamıyla onların tarafını tutarken Ethan yolun kenarındaydı. Sonunda, bir gün önce burada kimsenin olmaması gerektiği konusunda uyarılmış olmasına rağmen Billy'nin onları şelaleye ve Hawthorne Enstitüsü'ne götürdüğünü fark ettiği bu an.

Şimdi başları belada.

Billy'nin başı.

Ethan da kaçmazsa öyle olacak.

Bunun tüm ağırlığı ona çarptığında geriye doğru bir adım atar. Başı belaya girebilirdi. Yapmak istemediği bir şey için. Dürüst olmak gerekirse, Billy'nin hatası olan bir şey için.

Buraya gelmek istemedi.

Yolun karşısına geçmek, duvardan gizlice geçmek ya da şelaleyi görmek istemiyordu.

Ve o kesinlikle yapmadı istiyorum için
adım içeride o anıt mezarı.

Bunların hepsi Billy'ydi.

Ethan geriye doğru iki adım daha atar ve takım elbiseli adam mozoleye ulaştığında Billy ile arasındaki mesafeyi genişletir. Billy'nin içinde bulunduğu durumu fark ederek, "Tanrım. Neyin peşindesin sen?"

Ethan bundan sonra başka bir şey görmez, çünkü dönmeye başlar, sırtını mozoleye döner ve önündeki geniş patikaya ve Ashley ile Russ'ın geri çekilen formlarına bakar. Sonra, daha fazla düşünmeden, Ethan onlara katılmak için koşar. Yol boyunca hızla ilerlerken, Billy'nin durması için ona yalvardığını duyar.

"Ethan, beni bırakma! Lütfen beni bırakma!"

NINETEEN

" Beni tutuklayacak mısınız?" Bir suçlu gibi arabasına götürüldüğümde Ragesh'e soruyorum.

A"Yapabilirim," diyor. "Muhtemelen yapmalıyım."

"Teknik olarak izinsiz girmiyordum. Lonette beni içeri aldı."

"Çünkü yalan söyledin," diyor Ragesh. "O da ilk fırsatta polisleri aradı. Senin burayı soymaya çalıştığını düşündü."

Bu fikir çok saçma. Ben mi? Hırsız mı? Etrafta gizlice dolaşmayı bile beceremiyorum. "Şey, ben değildim."

"O zaman buraya neden geldin?" "Sadece etrafa bakmak istedim."

Ragesh yalanı anladı. Bunu yapmak için dedektif olmak gerekmiyor. Bir şeylerin peşinde olduğum açıldı. "Ne için?"

Bilmiyorum çünkü Billy bana söylemedi. Ragesh'in buna inanacağından şüphelendiğim için daha mantıklı bir yanıt seçiyorum. "Hawthorne Enstitüsü'nün Billy'nin ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair herhangi bir işaret."

"Bunu zaten konuşmuştuk Ethan. Muhtemelen-"

"Bağlantı yok mu? Herkes öyle diyor. Ama kimse bana burada neler olduğunu anlatmazken buna nasıl inanabilirim? En azından bir kısmını biliyor olsanız bile."

Ragesh arabayı çalıştırır. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"1992'de burada gönüllü olarak çalışmıştın," diyorum, ön camdan önümüzde beliren taş konağı işaret ederek. "Sen ve Johnny."

"Bunu nereden duydun?" Ragesh, bildiğim için ya sinirlenmiş ya da etkilenmiş bir ifadeyle, "Bunu nereden duydun?" diyor. Tam olarak anlayamıyorum.

"Biraz araştırma yaptım diyelim. Bu yüzden saçmalamayı bırakıp birbirimize bildiklerimizi anlatmamızı öneriyorum."

Ragesh arabayı Hawthorne malikânesinden uzaklaştırıp dar bir yola sokarken bunu düşünüyor gibi görünüyor. İleride taş bir duvar ve sevinçle açık bir kapı var. En azından bugün bir şeyi doğru yaptım.

"Tamam, anlaştık," diyor Ragesh kapıyı geçtikten sonra. "Tüm kartlarımızı masaya koyalım. Quid pro quo. Billy'nin cinayetinin bir şekilde Hawthorne Enstitüsü'yle bağlantılı olduğu konusunda neden bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü orada bulundu."

"Ve size daha önce de söyledim, eğer bir cesetten kurtulmaya çalışıyorsanız, burası en iyi yerdir."

"Ama biz o gün oradaydık," diyorum, Ragesh'in hatırlatmaya ihtiyacı olmasa da. "Billy hepimizden daha uzun süre oradaydı."

"O zaman ne olduğundan hiç bahsetti mi?"

"Hayır," diyorum, hâlâ Ragesh'e Billy'yle o gece çadırda yaptığımız tartışmayı ve söylediğim her kelimeyi nasıl geri almak istediğimi anlatamayacak kadar utanarak. Billy günün erken saatleriyle ilgili herhangi bir ayrıntı vermiş olsaydı, bunları paylaşırdım. Ama paylaşmadı. Billy'nin açıklığa kavuşturduğu tek şey ona ne kadar ihanet ettiğimdi.

"Tamam," der Ragesh. "Sıra sende. Bana her şeyi sorabilirsin."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Cevaplanmasını istediğim o kadar çok soru var ki. Sonunda, Ragesh bize Billy'nin kalıntılarının bulunduğu söylediğinden beri beni rahatsız eden bir tanesini seçiyorum.

"Geçen gece Billy'nin ölümünün kaza olmadığını bildiğinizi çünkü cinayete dair kanıtlar olduğunu söylediniz. Ne tür kanıtlar?"

"Billy'nin kaburgalarında ve kafatasında kırıklar vardı," diyor Ragesh. "Adli antropolog, hasara dayanarak Billy'nin göğsüne ve kafasına aldığı darbeler sonucu ölmüş olabileceğini düşünüyor."

İyi olup olmadığımı kontrol etmek için duraklıyor. Ben ondan uzağım. Bütün araba sarsılıyor gibi. Etrafta başka araç olmamasına rağmen sanki arkadan çarpılmış gibi.

Ragesh sözlerini şöyle sürdürüyor: "Yaralarının düşme sonucu meydana gelmiş olması mümkün olsa da, bu pek olası değil."

"Neden?"

"Dalgıçlar Billy'nin kalıntılarıyla birlikte çamurda bir kumaş parçası buldular. Sanki şelaleden atılmadan önce bir battaniyeye ya da başka bir şeye sarılmış gibiydi."

Başka bir sarsıntı hissediyorum. İlkinden daha kötü. Çünkü artık Billy'nin ölümünün hızlı ve acısız olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen tam tersiydi, bu gerçek beni bir an için suskun bıraktı.

Ragesh bana sempatik bir bakış attı. "Sorduğuna üzüldün mü?" Evet.

Ve hayır.

Çünkü bana göre, Billy'nin cinayetinin muhtemel doğası, başta Hemlock Circle'daki herkes olmak üzere bir grup şüpheliyi ortadan kaldırıyor. Hayır, Dedektif Cassandra Palmer'ın Billy'nin neden çılgık atmadığı ya da yardım çağırmadığına dair teorisini unutmuş değilim. Sadece buna katılmamaya devam ediyorum. Çünkü Billy'yi tanıyan birinin ona bunu nasıl yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu da katilin çıkmaz sokaktan olmadığı anlamına geliyor.

"Bana Hawthorne Enstitüsü hakkında ne bildiğinizi anlatın" dedim.

"Anlatacak pek bir şey yok. Tam bir saat boyunca oradaydım."

"Bu kadar mı?" Dedim. "Ama sen gönüllüydün."

"Daha çok kobay gibi," diyor Ragesh. "Bizi kaydettiren Johnny'ydi. Buranın nasıl bir yer olduğunu görmek istediğini söyledi."

"Peki nasıldı?"

"Şu anki haliyle hemen hemen aynı. Çok eski. Çok havasız. Bir sürü koyu renk takım elbiseli adam oturmuş kitap okuyor. Oraya varır varmaz Johnny ve beni ayırdılar, bizi iki farklı odaya götürdüler. Benimki bembeyazdı. Johnny daha sonra bana onunkinin de aynı olduğunu söyledi. İkimiz de bir bölme ile ayrılmış bir masaya oturduk, böylece diğer tarafta kimin olduğunu göremedim."

"Kim olduğunu gördün mü?" Dedim.

"Hayır." Ragesh sanki bu anı onu hâlâ korkutuyormuş gibi küçük bir kıpırdanma hareketi yapıyor. "Sadece onları duydum. Bir adam bana üzerinde şekiller olan kartlar tutacağını ve ESP ya da onun gibi bir şey kullanarak bunların ne olduğunu tahmin etmem gerektiğini söyledi. İstedğim kadar zaman ayırabilirdim, yeter ki göremediğim karta konsantre olayım."

"Orada kaç kişi vardı?"

"Elli."

"Hiç doğru yaptın mı?"

"Bilmiyorum," diyor Ragesh. "Haklı ya da haksız olduğum bana hiç söylenmedi. Sadece bir sonraki karta geçtik. İşimiz bittiğinde eve gönderildim ve bir daha geri dönmedim. Kütüphanedeki gönüllü işimi bitirdim, kitapları yeniden sıraladım."

Ona doğru baktım. "Ya Johnny?"

"Geri döndü," diyor Ragesh sessizce. "Hem de çok. Gönüllü görevimizi bitirdikten sonra bile."

Telefonumu çıkarıp 1993'teki o fotoğrafın görüntüsüne kaydırıyorum. Görüntü kalitesi berbat. İçinde

Acele ettiğim için odaklanma veya çerçeveyi ortalama gibi şeylerle uğraşmadım, bu da biraz eğri bir fotoğrafla sonuçlandı. Yine de yakınlaştırmak önemli kısmı görebiliyorum: Johnny Chen ve Ezra Hawthorne.

Onlara tekrar baktığımda, Ezra'nın soluk, pençe gibi elinin Johnny'nin omzuna dayanması gibi ilk seferinde kaçırdığım ayrıntıları fark ediyorum. Ya da Johnny'nin Ezra'nın giydiğinin aynısı olan siyah bir takım elbise giymiş olması gibi.

"Johnny sana orada ne yaptığını hiç anlattı mı?"

"Hayır," diyor Ragesh. "Aynı şey olduğunu düşünmüştüm. Tuhaf testler ve deneyler. Ama Johnny burayı sevmiştir. Sonunda onu mutlu eden tek şey orası oldu."

Son mu? İlk başta Ragesh'in bununla ne demek istediğini anlamıyorum. Ama sonra fotoğrafı tekrar kontrol ediyorum, bu kez altın plakete ve tarihine odaklanıyorum. Johnny'nin öldüğü yıl. Bildiğim kadarıyla, bu onun çekilen son fotoğrafı olabilir.

Johnny'nin yüzündeki garip ifadeyi inceliyorum. Belli belirsiz gergin görünüyor. Sanki orada olmaktan pek hoşnut değilmiş gibi.

Kelimelerimi çok dikkatli seçerek, "Sence Johnny'nin başına gelenlerin Hawthorne Enstitüsü'nde geçirdiği zamanla bir ilgisi olabilir mi?" diye soruyorum.

Ragesh frene basıp arabayı yolun ortasında patinaj yaparak durduruyor. Emniyet kemeri sıkışıp beni koltuğa doğru geri çekmeden önce bunun gücü beni bir an öne fırlatıyor. Ragesh bana dönüp yüzünü sertleştirirken kemeri boynumdan çekiyorum.

"Johnny'yi bu komplo teorinizin içine çekmeyin. Başka hiç kimsenin onun ölümüyle bir ilgisi yok. Johnny..." Ragesh'in sesi bir balondan tıslayarak çıkan hava gibi sönüyor. "Kafası karıştı, tamam mı? Bir şeyler yaşıyordu."

Bazı şeyler -bir sürü şey- ve bu yüzden uyuşturucuya yöneldi. Sonra da öldü. Hala bunu düşündüğüm ve kendine yaptığı şey için ona çok kızdığım günler oluyor. Ama buradaki anahtar bu. Johnny bunu kendine yaptı. Hawthorne Enstitüsü'nün bununla hiçbir ilgisi yoktu. Tıpkı Billy'ye olanlarla hiçbir ilgisi olmadığı gibi."

"Üzgünüm," diyorum ve gerçekten üzgünüm. Onun tepkisi bana Hemlock Circle'da bir arkadaşını kaybeden tek kişinin ben olmadığımı hatırlattı.

Ragesh sürmeye devam eder. "Affedildin."

Arabayı gergin bir sessizlik kaplıyor, o kadar boğucu bir hal alıyor ki camı kırıp açmak istiyorum. Birkaç dakika sonra o kadar dayanılmaz bir hal alıyor ki camı kırmak zorunda hissediyorum.

"Dedektif Palmer, Hemlock Circle'dan birinin Billy'yi öldürdüğünü düşünüyor," diyorum. "Katılıyor musunuz?"

"Tam olarak değil."

"Komşularımızdan biri olmadığını düşündüğünüze göre - ve Hawthorne Enstitüsü'nden biri olmadığını düşündüğünüze göre - Billy'yi kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz? Önceki gün insanların gördüğü kamufleli yabancı mı?"

"Kesinlikle o değildi," diyor Ragesh.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bir, çünkü bu tür şeylerin ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Evet, olabilir ve genellikle trajik şekillerde olur. Ama bunun sizin arka bahçenizde olma ihtimali milyonda birdir." Ragesh gözlerini dikmiş, direksiyonu sıkıca kavrayarak önüne bakıyor. "İki, biliyorum çünkü kamufleli yabancı bendim."

Hâlâ yola odaklanmış olduğu için Ragesh yüzümdeki şaşkınlık ifadesini kaçırıyor. Buna sadece ben şahit oluyorum, çenesi düşük tepkimi yan aynadan yakalayıp bana geri yansıtıyor. Buna eşlik eden bir hayal kırıklığı. Hiçbir zaman kanıtlanmamış olsa da

Billy'nin kaçırılmasından bir gün önce mahallede bir yabancının dolaştığı fikri, çarpıtılmış bir rahatlık sağlıyordu. İsimsiz, yüz­süz bir öcünün Billy'yi kaçırdığına inanmak, Hemlock Circle'dan biri olma ihtimalini düşünmekten daha kolaydı.

"Neden kimseye söylemedin?"

"Neden yapayım ki?" Ragesh diyor ki. "Ormanda dolaştığımı, geri döndüğümü ve kendimi kendi bahçem yerine Willow Court'taki bir arka bahçede bulduğumu itiraf etmek utanç verici. Tüm mahallenin bu konuda çıldırdığını bilmek daha da utanç verici."

"Ama sen orada yaşıyordun," diyorum. "Neden biri senin şüpheli olduğunu düşünsün ki?"

"Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun?" Ragesh yüzünü işaret ediyor. "Tenimin rengine bak Ethan."

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Sanırım kamuflajın da bununla bir ilgisi var," diye kabul ediyor Ragesh. "Ama kamuflaj içinde çok şık görünüyordum. Hâlâ da öyle."

Hep birlikte şelaleye ve Hawthorne Enstitüsü'ne gittiğimiz günü düşünüyorum. Ragesh, biz onu ormanda otururken tesadüfen bulana kadar grubun bir parçası değildi.

"Ormanda ne yapıyordun?"

"Düşünüyorum," diyor. "Başından bir şeyler geçen tek kişi Johnny değildi. Ben de öyleydim. Ve ormanda olmak kafamı boşaltmama yardımcı oldu. Ama diğer herkese şüpheli göründü. Mesela beni Willow Court'ta ormandan çıkarken görenler. Ya da onu gözetlediğime inanan Ashley gibi. Tanrım, babasının tepkisi. Aileme röntgenci olduğumu söylemiş. Utanç verici."

"Ashley artık bekâr," diyorum. "Eğer ilgileniyorsan." "Kocamın bunu onaylayacağını sanmıyorum."

Hazırlıksız yakalandığım için koltuğumda şaşkın bir şekilde sarsılıyorum. Ragesh bu hareketi fark edip

gölümsüyor ve şöyle diyor,

"Şaşırdın mı?"

Çok, sanırım. "Biraz" diyorum.

"O zamanlar bazı şeyler yaşadığımı söylemiştim," diyor Ragesh.

"Ne zamandır evlisiniz?" "Sekiz yıldır."

"Tebrikler," diyorum. "Peki ya ailen? Onlar için sorun yok mu?"

Ragesh, "Başta öyle değildiler," diyor. "Ama sonunda yola geldiler. Kendime iyi bir Hintli çocuk bulmamın da yardımı oldu. Son zamanlarda annemin en büyük şikayeti onun kendisinden daha iyi yemek yapması."

Çocukken onu çok iyi tanımamış olmama ve bildiklerimi de pek sevmemiş olmama rağmen Ragesh adına mutluyum.

"Bu arada özür dilerim," diyor

Ragesh. "Ne için?"

"Bir sürü şey. O zamanlar biraz bok gibiydim. Çoğunlukla korktuğum, kafam karışık olduğu ve üzgün olduğum için. Bu bir mazeret değil. Yaptığım bazı şeyler için bir mazeret yok."

"Bizi bir anıt mezara kilitlemek gibi mi?" Ben de öyle dedim.

Ragesh yüzünü buruşturur. "Evet, o. Yine de, açık olmak gerekirse, mandalın sıkışması benim suçum değil. Ama daha çok, ne bileyim, o zamanlar sana yardım etmeye çalışmadığım için özür dilerim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Daha nazik olabilirdim," diyor Ragesh. "En azından seninle konuşmalı ya da seni kanatlarımın altına almaya çalışmalıydım. Hemlock Circle'daki herkes gibi ben de en iyi arkadaşını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum."

Ragesh'e bakarken, onun da benim yaşadıklarımı yaşadığını hayal ediyorum. Keder. Suçluluk duygusu. Bunca yıl boyunca böyle bir arkadaşlığın sürdürülebilir olup olmadığını merak ettiğini. Evliliklerimizin durumu dışında aramızdaki tek fark, en iyi arkadaşlarımızı kaybetmenin

üstesinden nasıl geldiğimiz. O

bir kabadayı oldu, öfkesini zalimliğe kanalize etti, sonra yumuşadı ve yolunu değiştirdi. Ben farklı bir yol seçtim.

Kaçtım.

Yine de burada ikimiz de, Ragesh'in evimin önünde durdurduğu, Hemlock Circle'ın kıvrımını kucaklayan bir arabadayız.

"Bıraktığın için teşekkürler" dedim. "Ve, bilirsin, beni tutuklamadığın için."

"Sorun değil," diyor Ragesh beni dışarı çıkarmadan önce. "Sadece bana bir iyilik yap. Hawthorne Enstitüsü'nden uzak dur."

Ona yapacağıma dair güvence veriyorum, çünkü orada tekrar bulunursam beni tutuklayacağını biliyorum. Gördüklerimle ve telefonumla çektiğim diğer fotoğraflarla yetinmek zorundayım. Ragesh gittikten sonra tam olarak oraya bakmaya başlıyorum. Oturma odasında otururken, her birinde duraklayarak fotoğraflara göz gezdiriyorum.

Çoğu, neredeyse tüm eski fotoğrafların ürpertici olduğu şekilde ürpertici. Uzun zaman önce ölmüş insan grupları kameraya bakıyor, pozları sert, gülümsemeleri zorlama. Hawthorne Enstitüsü'nde çalışan insanlar sık sık gülümsemezlerdi. Bunlar ciddi insanlardı ve neşesiz ifadeleri de buna uyuyordu. Sonuç olarak hiçbir yüz öne çıkmıyor, Ezra Hawthorne'un ki bile. Soluk birer bulanıklığa dönüşüyorlar, örneğin 1942'de resmedilen adamlar kırk yıl sonrakilerle değiştirilebiliyor.

Fotoğrafların çoğu Ezra Hawthorne'un malikanesinde gerçekleşen farklı toplantıların grup çekimleri. Bunu söyleyebiliyorum çünkü Lonette'in turda bana gösterdiği bazı yerleri tanıyorum. Büyük salon. Balo salonu. Hatta bir fotoğraf şelalede çekilmiş, siyah takım elbise üzerine siyah cübbe giymiş iki adamın arkasında beyaz bir çağlayan gibi akan su.

Bu arada o takımlar her yerde var. Her fotoğraftaki herkes onları giyiyor. Kırklı ve ellili yıllara ait fotoğraflarda bu çok da alışılmadık bir durum değil. O zamanlar takım elbiseler yaygındı, yemek masasından sinemaya kadar her yerde giyilirdi. Sadece seksenli ve doksanlı yıllara ait fotoğraflarda işler tuhaflaşmaya başlıyor. O zamana kadar moda kuralları, erkeklerin sadece cenazelerde siyah takım elbise giydiği noktaya kadar değişmişti.

Tüm fotoğraflar arasında sadece iki tanesi daha yakından incelenmeyi gerektirecek kadar sıra dışı. Biri, elbette, şelalede çekilen fotoğraf, çoğunlukla siyah cübbeler yüzünden. Kukuletalı ve iple kapatılmış, inkar edilemez derecede uğursuz. Belki de Hawthorne Enstitüsü bir tarikattı.

Beni bu fikri tamamen benimsemekten alıkoyan tek şey, ne kadar paraları olursa olsun, bir tarikatın burada fark edilmeden geçebileceğinden şüphe duymam. Diğer eyaletlerde, elbette. Ama New Jersey'de değil. Özellikle de zengin sömürge tarihi ve beraberinde gelen tüm Piskoposluk tuzaklarıyla New Jersey'in bu bölgesinde.

Kült meselesine tam olarak inanmamamın bir başka nedeni de başka hiçbir fotoğrafın buna yakın bir şey tasvir etmemesi. Benim dikkatimi çeken diğer fotoğraf ise farklı bir şekilde çekilmiş. 1969 yılında çekilen bu fotoğrafta Ezra Hawthorne ve üç adam görülüyor. Bir masada, gerçek bir kristal kürenin etrafında oturuyorlar. Ezra'nın ağzı kelimenin ortasında açık, gözleri tavana doğru yönelmiş, sanki orada duran birine hitap ediyor. Ona bakınca aklıma sadece Billy geliyor.

Hayaletlerle konuşuyorlar.

Bu resimde olan şey gerçekten de bu mu? Eğer öyleyse, Billy bunu nereden biliyordu ve bu yüzden mi iki gün üst üste, biri tek başına, diğeri bir grupta oraya gitmekte ısrar etti?

Merakla kalan fotoğraflar arasında gezinirken Johnny Chen'in yer aldığı fotoğrafa geldiğimde yavaşlıyorum. Ondan sonraki fotoğraf 1994 yılında çekilmiş, Billy'nin öldürüldüğü yıl. Bana onun ölümüyle ilgili bir şey göstermesini beklemiyorum. Sadece o dönemde neler yaşanmış olabileceğini görmek istiyorum.

Fotoğraf tıpkı diğerleri gibi giriş holünde çekilmiş bir grup fotoğrafıdır. Aradaki en büyük fark, siyah takım elbiseli erkeklerin yerine iki kadının gruba katılarak çok ihtiyaç duyulan renkleri getirmiş olmasıdır.

Soldakinden başlayarak onları yakınlaştırıyorum. Ellili yaşlarında görünüyor ve fotoğrafta bile belli olan bir orta yaş küstahlığına sahip.

Sağdaki kadına doğru ilerlediğimde kalbim duracak gibi oluyor. Onu görmek o kadar kafa karıştırıcı ki, sanki yerden düşmüşüm de bodruma çakılıyormuşum gibi hissediyorum. Öyle baş döndürücü bir serbest düşüş ki bayılacağımı düşünüyorum.

Bu kadının kim olduğunu biliyorum, tıpkı hala hayatta olduğunu bildiğim gibi. Anlayamadığım şey ise neden Hawthorne Enstitüsü'nde olduğu.

Çünkü o kadın benim annem.

Cuma, 15 Temmuz 1994
14:50.

Joyce, Ashley gittikten uzun süre sonra mutfak adasında kalır. Öğleden sonraki sessizlikte kendini aptal gibi hissetmekten alıkoyamaz. Ne? nazik . kadın sırlar içinde onu Genç komşu mu? Hem de bunu yaparken ağlayarak? Ashley'nin Ethan'a bedavaya bakmaya gönüllü olmasına ş a ş m a m a l ı . Muhtemelen mümkün olduğunca uzaklaşmak istemiştir. Joyce onu suçlayamaz. Ashley'nin yerinde olsaydı, o da aynı şey.

Tek başına kalan Joyce mutfağı inceler ve iç çeker. Görünüşe göre kaderinde bu varmış. Annesi de kesinlikle öyle düşünüyordu. Kadının yerinin evi olduğuna inanan bir nesilden geliyordu, bu yüzden orada kaldı. Joyce küçük bir kızken annesini bütün gün çalışırken izlediğini hatırlıyor. Temizlik, çamaşır, ütü ve yemek. Hiç bitmeyecek gibiydi. Mahalledeki tüm anneler aynı şeyi yaptığı için, Joyce üniversiteye gittikten sonra bile başka seçenekler olduğunu bilmeden büyümüştü; bu üniversite onun için sadece kadınların arkadaş edindiği ve gelecekteki kocalarıyla tanıştığı bir yerdi.

Joyce her ikisini de yaptı, bir kız öğrenci birliğine katıldı ve ilk mikseri sırasında Fred Marsh adında yakışıklı bir son sınıf öğrencisiyle tanıştı. Birinci sınıfın sonunda nişanlandıklarında, eğitimine devam etmesine gerek kalmadı ve böylece Joyce okulu bırakarak annesiyle aynı şeyi yapmaya başladı.

Bir süre için, ailesine bakıldığından emin olmanın huzurunu yaşadı. Ethan'ı okula götürmekten, tek bir repliğinin olduğu aptal sınıf oyunlarına katılmaktan, bütün bir akşamı okul kermesi için düzinelerce kek yaparak geçirmekten gurur duyuyordu. Hayır, bir iş kurmuyor, hastaları iyileştirmiyor ya da kadınların her gün yaptığı milyonlarca işten birini yapmıyordu. Ama annesini gözlemleyerek ev işlerinin önemli olduğunu öğrenmişti. Önemliydi. Ev kadınları olmasaydı, Okul Aile Birliği'ni kim yönetirdi? Ya da okul günlerinde gönüllü olurlardı? Ya da bir sürü çocuğu bir ders dışı etkinlikten diğerine kim taşıyacaktı? Kısacası, zahmetsiz görünen ama gerçekte yorucu olan bu şekilde işlerin akmasını kim sağlayacaktı?

Kesinlikle erkekler değil, diye düşündü Joyce.

Ama bir zorunlulukla diğeri arasında kendini ne kadar yalnız hissettiğine hazırlıklı değildi. Annesinin onu bu konuda uyarmış olmasını diliyordu. Kendisine ihtiyaç duyulmayan uzun, sessiz saatler. İşte o zamanlar Joyce belki de daha fazlasını istediğini düşünmeye başlamıştı. Daha büyük bir ev, daha iyi bir mutfak ya da daha güzel bir araba değil. Sahip olduklarıyla mutluydu ve hepsi için minnettardı.

Joyce'un istediği şey evinin ve ailesinin dışında bir başarı duygusuydu. Kocasının ve oğlunun ihtiyaçlarının ötesinde bir amaç istiyordu. Bu yüzden Fred'le konuştuktan sonra bulabildiği ilk işi kabul etti.

Hawthorne Enstitüsü'nde.

Oraya başlamadan önce, bu yer hakkında çok az şey biliyordu. Fred'in iş arkadaşlarından birinin karısı ona oranın hayvanlara bakmak ve zihinlerini okumaya çalışmak gibi şeyler yapan çatlaklarla dolu olduğunu söylemişti. Joyce'a bunların tamamen zararsız olduğunu söylemişti. Sadece garipti.

Joyce yine de işi kabul etti. Düşük seviyeli bir sekreterlik işi. Bir asistanın asistanı. Yine de hoşuna gitmişti. Nasıl olduğunu sevdi

Ofisin sabahları taze kahve koktuğunu ve kıdemli asistan Margie ile bazen öğle yemeklerini şelalenin yanında, aşağıdaki göle dökülen suyu seyrederek yediklerini hatırlıyordu. Buranın çalışkan sessizliğinden hoşlanıyordu. Bir kütüphanede çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Evet, kendisi ve Margie dışında herkesin siyah takım elbise giymesiyle başlayan bazı tuhaflıklar vardı. Joyce bunun, enstitüyü kurmasına ve finanse etmesine rağmen ortalıkta görünmeyen Ezra Hawthorne'u taklit etmek için olduğunu düşündü. Onu sadece üç kez görmüştü. İlki, orada çalışmaya başladığı gün ona hoş geldin demek içindi. İkincisi bir hafta sonra, geniş giriş salonunda bir grup fotoğrafı çekilirken.

Üçüncü seferde her şey ters gitti.

Joyce teknik olarak Margie'ye, o da Bay Hawthorne'un kulağı olan patronlarına rapor veriyordu. Joyce garip bir şey fark ettiğinde sormaması gerektiğini biliyordu. Margie'nin ona söylediği ilk şey buydu: Soru sorma. Başını öne eğ, yapılması gerekeni yap, gerisini boş ver. Yine de Joyce, kahve getirmesi istenen bir ziyaretçinin üzerindeki garip sembolleri merak etmekten kendini alamıyordu. Ya da bazen ikinci kattan gelen garip müziği. Ya da bir öğleden sonrasını kör insanlar üzerinde yapılan Rorschach testlerinin dökümlerini yazarak geçirdiği zaman.

"Bunu neden yapsınlar ki?" diye sordu Margie. "Bu çok büyük bir zaman ve kaynak kaybı."

"Bay Hawthorne'un dünya kadar parası var," dedi Margie. "Eğer bu saçmalıklarla harcamak istiyorsa, paramı ödediği sürece misafirim olabilir."

Ve ödedi de. Joyce'un maaşı, bölgede bulunan ilaç şirketlerindeki benzer asistanlık işlerinden neredeyse iki kat daha fazlaydı. Bu bile tek başına garipliği telafi ediyordu.

Joyce kendine ait parası olmasından hoşlanıyordu. Kendi kazandığı paraya. Fred'le ortak bir hesapları vardı ve bu hesaba istediği zaman, istediği şey için para yatırabiliyordu. Yine de kazandığı parayla kocasına Noel ya da doğum günü hediyesi almak ona hep tuhaf gelirdi. Bu yüzden parasıyla yaptığı ilk şey, ayın on sekizinde gelecek olan doğum günü için Fred'e bir saat almak oldu.

Sonunda kovulmasına yol açtığı için ironik.

Fred'in onu evde bulma riskini almak istemediğinden, saati iş yerindeki masasının en üst çekmecesinde saklıyordu. Saati bir gece önce eve getirmeyi, sonra da işe giderken gravürcüye bırakmayı ve böylece Pazartesi gününe kadar hazır olmasını planlamıştı. Ancak bunu yapmayı unutmuştu, yemekten sonra bulaşıkları yıkarken fark ettiği bir hataydı bu. Anahtarlarını aldı ve Fred'e, "Hemen ofise gitmem gerekiyor. Orada bir şey unutmuşum."

"Şimdi mi?" dedi. "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Gerçekten de olamazdı. "Bir dakikaya geliyorum," dedi ve Fred daha fazla soru sormadan aceleyle uzaklaştı.

Hawthorne Enstitüsü'ne giderken ön kapının kapalı olacağından ve tüm bu sinsiliğin boşa gideceğinden endişeleniyordu. Kapı açıktı ama enstitünün kendisi tamamen karanlıktı ve ön kapı kilitliydi. Kendisinde anahtar olmadığı için Joyce arka kapılardan birinin açık olabileceğini umarak arka tarafa doğru gitti.

Yolun yarısında ilahi seslerini duydu.

İlk başta, birinin şu sıralar açıklanamaz bir şekilde moda olan Gregoryen ilahilerinin CD'sini dinlediğini düşündü. Ama ses kalitesi bir kayıttan gelemeyecek kadar netti.

Bu canlı yayındı.

Joyce neredeyse arkasını dönüp gidiyordu. Geriye dönüp baktığında, tam olarak bunu yapmalıydı. Ama merakına yenik düştü ve neler olup bittiğini görmek için binanın köşesinden parmak uçlarına basarak geçti.

Günün parlak ışığında mutfağında otururken, hala hiçbir şey anlamamış olsa da gördüklerini düşündükçe ürperiyor.

İlahiler.

Cübbeler.

Kan.

Her şey o kadar beklenmedik, gerçeküstü ve evet, korkutucuydu ki neredeyse çığlık atacaktı. Bunun yerine, sesi bastırdı ve geri çekildi - kelimenin tam anlamıyla patronuna çarptı. Bu kez bir çığlık atmaya teşebbüs etti ama patronu eliyle ağzını kapatınca çığlığı bastırdı.

"Burada olmamalısın," diye tısladı onu binanın önüne doğru çekerken. Orada ön kapının kilidini açtı ve onu arka bahçeye bakan ofisine götürdü. Panjurların kapalı olması Joyce'un dışarıda neler olup bittiğini bir kez daha görmesini engellese de, patronu onu oturturken söylenen ilahileri duymaya devam etti.

"Ne gördün?" diye sordu.

"Pek bir şey değil," dedi

Joyce.

Ama bu onun başını döndürmeye yetmişti. Hem de çok başını döndürmeye. Şoka girmiş olabileceği aklına geldi.

"Ne yapıyorlardı?" dedi. "Burası neresi?" Cevap yerine kovulduğu söylendi.

Şimdi, on sekiz saat sonra, çok aşına olduğu mutfağında oturuyor ve tanık olduğu şeyin ne olduğunu hâlâ anlayamıyor. Hiçbir cevap bulamamak yeterince kötü, ama daha da kötüsü bunu kimseye anlatmasına izin verilmemesi. Kocasına bile. Patronu da bundan emin olmuştur.

onu binadan çıkarmadan önce o kağıdı imzalamaya zorladı.

Joyce kağıda baktığını, tüm o ince yazıları hızlıca okumaya çalıştığını, her şeyden kafasının karıştığını hatırlıyor.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bir Gizlilik Sözleşmesi."

Joyce kaşlarını çatarak kâğıda baktı, kafası karışmıştı.

"Bir ne?"

"Gizlilik anlaşması. Kısacası, bu gece gördüklerinden kimseye tek kelime bile edemeyeceğin anlamına geliyor."

"Fred bile mi?"

"Hayır," dedi patronu. "Kocan bile değil."

Bu onun için çok aşırı görünüyordu. Ne gördüğünü bile bilmiyorken bunu kime nasıl anlatabilirdi?

"Ve-" Joyce tereddüt etti, içini kemiren soruyu sormaya korkuyordu. "Birine söylersem bana ne olur?"

"Bay Hawthorne sizi dava edecek." "Bunu yapabilir mi?" dedi kadın.

Patronu hiç de dostça olmayan bir gülümseme takındı. "Bay Hawthorne'un istediği her şeyi yapabilecek kadar parası var. Sizi dava etmek isterse, eder. Ve kazanacağından da emin olur. Avukatları onun sırlarını saklamakta çok iyidir."

Joyce'un bundan sonra başka sorusu kalmamıştı. Titreyen elleriyle ömür boyu sessiz kalacağını garanti eden kâğıdı imzaladı, ofisine geri döndü ve Fred için aldığı aptal saat de dâhil olmak üzere eşyalarını hızla topladı.

Şimdi bunu düşünmek bile yeniden ağlamaya başlamasına neden oluyor, çünkü bunu ona asla vermeyeceğini biliyor. Pazartesi günü mağazaya iade edecek ve sessizce ortak hesaba yatıracağı parasını geri alacak.

Saat artık tek başına karşılayamayacağı bir lüks.

YİRMİ

telefonuma bakmaya, bir resmin resmini incelemeye devam ediyorum. Anneme zum yapıyorum. Şimdiki kadının uzun zaman önceki hali. Saçları gençliğimden hatırladığım kestane kahverengisi, yüzü ise daha dar. cilt daha sıkı.

Ona bakarken, sarsıcı bir düşünceye kapıldım: Şu anda annemin o fotoğraf çekildiğinde olduğundan daha yaşlıyım.

Billy'nin kaybolduğu yaz Hawthorne Enstitüsü'nde çalıştığını bana hiç söylememiş olması daha da sarsıcı. Şimdi bunu bilmek o yer, o zaman ve onun hakkında düşündüğüm her şeyi değiştiriyor. Orada neler olduğunu biliyor muydu? Billy'nin orada olduğunun farkında mıydı? Benim orada olduğumun? En çok da o yaz hakkında bana anlatmadığı başka şeyler olup olmadığını merak ediyorum.

Yine de kendime de kızgınım. Ben onun oğluyum. Nerede çalıştığını bilmem gerekirdi. On yaşındaki benliğimin bunu öğrenmeye zahmet etmeyecek kadar bencil olduğu gerçeği beni öylesine utandırıyor ki yanaklarım kızarıyor. Derin bir nefes alıp anneme FaceTime'dan mesaj atarak kendimi sakinleştirdiğimde de kırmızı kalıyorlar.

"Merhaba tatlım!" diyor telefonu açtığında, bir yapboz üzerinde çalıştığını görebilmem için telefonu yeterince sallayarak.

"Babam da orada mı? İkinizle de konuşmam gerek."

Annem babamı kadraja çağırıyor ve ikisi hayatım boyunca yaptıkları gibi omuz omuza oturuyorlar. Bu tanıdık görüntü yılların anılarını da beraberinde getiriyor, öyle ki onları sadece şimdi göründükleri gibi değil, on, yirmi, otuz yıl önce oldukları gibi görüyorum. Aynı anda hem genç hem de yaşlılar, bu fikir bana da geçiyor. Kendimi hem çocuksu hem de tamamen yaşlı hissediyorum.

"Billy'nin kalıntılarını buldular," diye duyuruyorum, hâlâ onlara söylememe izin verilip verilmediğinden emin değilim ve söylemesem de umurumda değil. "Evimizden iki mil uzakta. Öldürülmüş."

Annemle babamın büyülenmiş gibi oturdukları bir an geçiyor ve o zamanın anıları her taraftan üzerlerine geliyor. Biliyorum çünkü ben de aynı şeyi hissettim. Geçmiş bir dalga gibi şimdiki zamana çarpıyor.

"Zavallı, zavallı çocuk," dedi annem sonunda.

Babam onaylarcasına başını sallayarak, "Ailesi biliyor mu?" diye sordu.

Onlara bana verilen cevabın aynısını söyledim. Mary Ellen Barringer'ın doktorlarına haber verildiğini ama bunun ona haber vermekle aynı şey olmadığını ve Billy'nin kardeşinin şu anda yerinin tespit edilemediğini. Sonra da söylemekten korktuğum sözleri söyledim.

"O gece hakkında konuşmamız gerek."

Şimdiye kadar ailemin şüpheli olduğunu hiç düşünmemiştim. Billy'ye zarar vermek için hiçbir sebepleri yoktu. Billy'yi seviyorlardı. Hepsinden önemlisi beni seviyorlardı ve bana acı çektirecek bir şeyi asla bilerek yapmayacaklarını biliyordum. Ama şüphenin en güçlü bariyerleri bile aşmanın bir yolu vardır. Çatlaklardan süzülür, damla damla içeri sızar. Annemin Hawthorne Enstitüsü'nde çalıştığını öğrenmek de bana bunu yaptı: Artık kaçınamayacağım kadar şüphe uyandırdı.

"Elbette spor," diyor babam, sesi ciddi, sanki olacakları bilmekle kalmayıp onlarca yıldır bekliyormuş gibi.

önce.

Bu, yapmak üzere olduğum şeyi daha kolay hale getirmiyor. Şakaklarımda donuk bir gümbürtü var. Başım ağrıyor. Başımı arkaya yatırıp burnumun kenarını sıkarak onu savuşturmaya çalışıyorum.

"Bunu sana sadece bir kez soracağım. Lütfen bana karşı dürüst ol." Duraksıyorum, titriyorum, telefonu kapatma dürtüsüyle savaşıyorum. Şu anda yapmak istediğim en son şey bu soruyu aileme yöneltmek. Kasten cahil olan bir yanım bilmememin daha iyi olacağını düşünüyor. Cevapsız otuz yıl geçirdim. Bir otuz yıl daha nedir ki?

Ama sorma hakkını da kazandığımı düşünüyorum. Olay olduğunda oradaydım. O çadırda, Billy'den birkaç santim ötedeydim. Cevapları değilse bile, en azından onları arama fırsatını hak ediyorum.

"O gece ikinizden biri Billy'ye bir şey yaptı mı?"

Söyledikten sonra ofluyorum. Küçük, suçluluk dolu bir nefes veriş, kelimeleri bir noktalama işareti gibi takip ediyor. Annemle babamın saniyeler süren ama saatler gibi gelen sessizliği bunu daha da belirginleştiriyor.

"Ethan," diyor annem, o iki kısa hecede yankılanan hayal kırıklığı beni dünyanın en boktan oğlu gibi hissettiriyor. "Böyle bir şeyi nasıl sorarsın?"

"Sorun yok Joyce," dedi babam.

"Tamam değil."

"O doğal olarak Meraklı. O değil suçlamak Biz hiçbir şeyden."

Annem burnunu çekiyor. "Kesinlikle öyle hissettiriyor."

"Bu Billy'yi senin öldürdüğünü düşündüğüm anlamına gelmiyor," diyorum. "Sadece yapmadığını söylemeni duymam gerektiği anlamına geliyor."

"Anlıyorum, evlat," diyor babam, sesi sabırlı ve ifadesi sakın. "İkimiz de anlıyoruz. Ve sana yemin ederim ki

Billy'nin başına gelenlerle ne annenin ne de benim bir ilgimiz var."

İçimde tuttuğumu bilmediğim nefesi bırakarak nefes veriyorum.

Ona inanıyorum.

Gerçekten ve derinden.

"Teşekkür ederim," diyorum, tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı gözyaşlarımın eşiğinde. Belki de rahatlamadır. Ya da suçluluk. Ya da bunların bir kombinasyonu. Ya da belki sadece ailemi farklı bir eyalette, farklı bir evde görmek onları özlememe neden olduğu içindir. Düşmek üzere olan gözyaşlarımı sildiğimi görmemeleri için telefonu indiriyorum. Telefonu tekrar kaldırdığımda, onları en başta neden aradığımı ele almaya hazırım.

"Sormak zorunda olmamın bir nedeni var. Billy'nin kalıntıları Hawthorne Enstitüsü'nün arazisinde bulundu." Annemin şaşkın bakışını kaydetmek için durakladım. "O yazın bir kısmında orada çalıştığını biliyorum. Orada neler oldu?"

"Ben sadece sekreterdim." Annem babama bakıyor, o da başıyla onaylayarak devam etmesini istiyor. "Ama bir gece bir şey gördüm. Görmemem gereken bir şey. Bu yüzden beni kovdular."

İşini kaybettiği zamanı hatırlıyorum çünkü bunun onu ne kadar üzdüğü çok açıktı. Mutfığa girdiğimde onu kelimenin tam anlamıyla Ashley'nin omzunda ağlarken bulduğum anı hala canlı bir netlikle hatırlayabiliyorum.

Elbette, aklımda öne çıkmasının başka bir nedeni daha var.

O gün Billy'nin kaçırıldığı gündü.

"Anne, ne gördün?"

Annem başını sallıyor. "Sana söyleyemem. Bana gizlilik yemini ettirdi. Bana bir şey imzalattı.

kimseye söylemezdim. Babana bile. Söylersem dava edileceğimi söyledi."

Başka bir anı düşüncelerime sızıyor. Biz mozolede kaçarken takım elbiseli adamın söylediği bir şey. Hepimiz için değil, sadece Billy için söylenmiş bir şey.

Dün sana uzak durmanı söylemiştim.

Kalbimdeki sürekli artan tik taklar korkudan, dehşet ve heyecanın hantal bir karışımına dönüşüyor. Billy, annemin onu kovacak kadar uğursuz bir şey gördüğü gün enstitü arazisindeydi. Billy'nin de benzer bir şey görmüş olması mümkün mü? Hawthorne Enstitüsü'nden biri onu susturmak için daha da büyük bir çaba mı gösterdi?

"Bu önemli anne," diyorum. "Bana ne olduğunu anlatman gerekiyor."

Annem bunu düşünürken uzun bir sessizlik anı oluyor. Yüzü çarpılıyor, ağzı sanki sözcüklerin çıkmasını engellemeye çalışıyormuş gibi bükülüyor. Güvence için babama bakıyor, babam da tereddüt etmeden güvence veriyor. Bunu görmek bir zamanlar benim de onlarınki kadar sevgi dolu bir ilişkim olduğu için içimi bir hüznün kaplıyor. Artık yok.

"Bir ritüel," diyor sonunda.

Öne doğru eğilip telefona bakıyorum. "Ne tür bir ayın?"

"Bilmiyorum Ethan. Ama çok korkutucuydu."

Hikayenin geri kalanı kırık bir barajdan akan su gibi akıp gidiyor. Aralıksız yirmi dakika boyunca annem konuşuyor, bana işinden, iş arkadaşı Margie'den, Hawthorne Enstitüsü olan o tuhaf yerden bahsediyor.

Annem bir noktada, "Çalıştığım için o kadar mutluydum ki, tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu düşünmek için gerçekten durmadım," diyor. "Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, sanki Alacakaranlık Kuşağı'ndan fırlamış gibiydi."

Annem, babama doğum günü için bir saat aldığından ve onu masasında bıraktığından, bunun da ofise gece gitmesini gerektirdiğinden bahsettikten sonra hikâyenin özüne iniyor. "Olay" diyor, önemini ifade etmek için tırnak işareti kullanıyor.

Hawthorne Enstitüsü'nün ön kapısının anahtarı olmadığından, kilitli olmayan bir arka kapı bulmayı umarak malikânenin arka tarafına gitti. Bunun yerine, konağın arkasındaki alanın ateş ışığıyla aydınlandığını gördü.

"Meşaleler," diyor annem. "Köşkün arkasındaki çimenlerin üzerine geniş bir daire şeklinde yerleştirilmişlerdi."

Çemberin içinde Ezra Hawthorne ve hepsi de siyah cüppeler giymiş birkaç adam daha olduğunu söyledi. Onlar da daire şeklinde dizilmişler, küçük bir ateşin etrafını sarmışlar ve anlayamadığı bir dilde ilahi söylüyorlarmış.

"Latince mi?" Ben de öyle dedim.

Annem başını sallıyor. "Hayır. Farklı bir şey. Bilmiyorum, neredeyse ilkel bir ses gibiydi. Ama en kötü kısmı bu değildi. Ezra Hawthorne bakır bir levhaya benzeyen bir şey tutuyordu. Üzerinde bir şey vardı."

"Ne?"

"Sana söylememeliyim. Başım belaya girer."

"Kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim. Şimdi, lütfen, tabakta ne vardı?"

Annem kelimeleri zorlamadan önce biraz daha duraksıyor. "Bir kalp."

Birden sersemlemiş bir halde annemle babama bakıyorum, telefonumun ekranındaki yüzleri bulanıklaşıyor ve odaktan çıkıyor. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi.

"Neyden olduğunu anlayamadım," diye devam ediyor annem. "İnsan mı hayvan mı, bilmiyorum. Kanla kayganlaşmıştı, sanki yeni çıkarılmış gibiydi. Bay Hawthorne onu çıplak elleriyle aldı ve ateşin üzerine kaldırdı."

"O zaman ne yaptı?"

Annem bana bilmediğini söyledi, çünkü zaten kaçmaya çalışıyordu, ancak patronuyla yüz yüze geldi. Her ne kadar ayinde yer almasa da, özellikle annemi ofisine götürüp kovduğunda, bunun devam ettiğini bildiği açıktı.

"Bana bu konu hakkında kimseyle konuşmamı yasaklayan bir şey imzalattı" diyor. "Bir NDA. Yasal olarak bağlayıcı. Konuştuğum duyulursa Bay Hawthorne'un beni dava edeceği söylendi. Biliyorum, biliyorum. Birini dava edeceğini söylemek genellikle boş bir tehdittir. Ama bunun ciddi olduğunu biliyordum, özellikle de gördüklerimden sonra. Ezra Hawthorne gibi bir adam bunun bir sır olarak kalmasını sağlamak için elinden geleni yapardı."

"Aşırı" diyorum, bu kelime düşüncelerime bomba gibi düşüyor ve yeni bir kelime ortaya çıkana kadar onları yok ediyor.

Bunca zamandır, Hawthorne Enstitüsü'yle ilişkili birinin, ben ve diğerleri onu anıt mezarda terk ettikten sonra tanık olduğu bir şey yüzünden Billy'yi kaçırıp öldürdüğüne dair belirsiz bir teori besliyordum.

Peki ya durum böyle değilse?

Ya bunun Billy'nin potansiyel olarak gördüğü şeyle hiçbir ilgisi yoksa ve her şey annemin gerçekten gördüğü şeyle ilgiliyse? Evet, Hawthorne Enstitüsü ona bir gizlilik anlaşması imzalattı ve konuşursa dava açmakla tehdit etti. Ama ya bunun yeterli olmadığını düşündülerse? Sessizliğini sağlamak için ne kadar ileri giderlerdi?

Bu da çok daha korkutucu başka bir teoriyi ortaya çıkarıyor. Belki de asıl hedef Billy değildi.

Belki de öyleydim.

Bu fikir beni kanepeye yığılıp kalmaya itiyor, aklım başımdan gidiyor. Billy ve benim ayrı ayrı uyku tulumlarına girdiğimizi ve ne kadar ayırt edilemez olduğumuzu düşünüyorum.

karanlıkta baktı. Siyah takım elbiseli birini hayal ediyorum - belki Ezra Hawthorne, belki de onun takipçilerinden biri - hala çadırı kesmek için kullanılan bıçağı tutuyor, ben olduğumu düşünürken Billy'yi körü körüne yakalıyor. Billy'yi ormana doğru taşıdığını ve burası ile enstitü arasındaki bağlantı yolunda park etmiş bir arabaya ulaşana kadar hatasını fark etmediğini hayal ediyorum.

Bundan sonra neler olabileceğini düşünmemek için kendimi zorluyorum.

"Anne, Gizlilik Sözleşmesi ve bir davadan bahsetmek dışında, herhangi bir şekilde tehdit edildin mi?"

"Hayır," diyor annem. "Açıkçası, bu kadarı yeterliydi. Patronumun her kelimesinde ciddi olduğunu söyleyebilirim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sürekli bu adamdan bahsediyorsun. Orada ne yaptı?"

"Ezra Hawthorne'un sağ koluydu. Enstitüye Bay Hawthorne'un adı verilmişti ama herkes burayı asıl yönetenin patronum olduğunu biliyordu."

Bu da patronunu orada olup biten her şeyin bir sır olarak kalmasını sağlamaya en çok yatırım yapan kişi yapıyor. Enstitünün Billy'nin cinayetiyle bir ilgisi varsa, bunu biliyor olmalı. Aslında, büyük ihtimalle bunu planlayan kişi o.

"Anne," dedim. "Bana söylemeni istiyorum. Patronun kimdi?"

Cuma, 15 Temmuz 1994
Öğleden sonra 2:52.

Billy, Ethan ve diğerlerinin geri çekilen formları ağaçların arasında kaybolduğu anda ağlamaya başlar.

Bir şey

Onlar gözden kaybolduktan çok sonra bile ayak seslerinin hızlı çıtırtılarını duyabiliyor olması korkusunu gölgede bırakıyor, yerini hayal kırıklığı ve üzüntüye bırakıyor.

Onu terk ettiler.

Hepsi.

Ethan bile.

En iyi arkadaşı tarafından geride bırakılma düşüncesi gözyaşlarına, bu da utanca neden olur. Savaşıyor olmalıydı. Parmaklıkların arasından kendini sıkıştırmaya çalışıyor olmalıydı. Orada öylece dikilmekten başka bir şey yapıyor olmalıydı, özellikle de takım elbiseli adam onu kolundan tutmuşken.

"Hey, bütün bunlara gerek yok," diyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Billy gözlerini siler ve ona bakar. Bu dün gördüğü adamdır, şalelede görüldüğünde onu telaşlandıran adam.

"Ama yine de başım belada, değil mi?" diyor.

Adam, dünyanın en kötü hapishane kaçkını gibi kapının parmaklıkları arasına sıkışmış Billy'ye bakıyor. "Şu anda elinizde daha büyük bir sorun olduğunu söyleyebilirim."

Adamın yardımıyla Billy sonunda parmaklıklardan kurtulur. Tek yapması gereken sabırlı olmak, nefesini olabildiğince

ve Ethan ve diğlerleri kaçmadan önce yapmaya fırsat bulamadığı küçük bir manevra.

"Peki, bu işi hallettiğimize göre, neden tekrar burada olduğunuzu bana söyler misiniz?" diyor adam. "Sana geri gelmemeni söylemiştim. Uzak duracak kadar aklın olmalıydı."

Anlamadığı şey, Billy'nin uzak durmasının imkânsız olduğudur. Bir önceki yaz, ikisi de kendilerini aynı anda ormanda bulduklarında Johnny Chen'in ona söylediklerinden sonra değil.

Billy ormanı kendi başına keşfetmeye yeni başlamıştı, orada ne bulabileceğini merak ediyordu. Bulduğu şey, gözlerinde şaşkın bir bakışla bir kütüğün üzerinde oturan Johnny'ydi.

"Selam Billy," dedi Johnny, o kadar komik olmasalar da sözlerini tuhaf bir kıkırdamayla tamamladı. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece bakıyordum," dedi

Billy. "Ne için?"

"Hayaletler."

Bir yıl sonra, Billy hâlâ gerçeği neden söylediğinden emin değildir. Johnny'nin anlayacağını düşündüğü için söylediğini tahmin ediyor. Ne de olsa Johnny de ormandaydı ve bu da Billy'nin Hemlock Circle'da kendisi kadar meraklı başka biri daha olabileceğini ummasına neden oldu.

"İlgi çekici," dedi Johnny. "Burada kesinlikle hayaletler var ama düşündüğünüz yerde değiller."

Daha sonra Billy'ye Hawthorne Enstitüsü'nden bahsetti, Billy'nin varlığından bile haberdar olmadığı bir yerdi bu. Artık bildiğine göre, orası hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

"Burası perili mi?" diye sordu Johnny.

Johnny, "Çoğu insanın hayaletleri düşündüğü şekilde değil," dedi. "Daha çok hayaletlerin geldiği bir yer gibi

Ziyaret. Oradaki insanlar onlarla konuşuyor. Bana öyle söylendi. Kendim hiç görmedim."

Billy'nin gözleri, fincan tabağı kadar büyük olduklarını hayal ettiği noktaya kadar genişledi. "Oraya gittin mi?"

"Pek çok kez. Eskiden oraya gitmek beni düşünmek istemediğim şeylerden uzaklaştırırdı. Artık değil, ama bir süreliğine yardımcı oldu."

Bazen düşünmek istemediği şeyler de olan Billy, "Oraya nasıl gideceğim?" diye sordu.

Johnny'nin Hawthorne Enstitüsü'ne nasıl ulaşılacağına dair verdiği talimatları can kulağıyla dinledi. Ormanın içinden geçen yolu geçin. Taş duvara ulaşana kadar biraz daha ilerle. Duvardaki delikten sürünerek geç ve şelaleye varana kadar devam et.

Johnny, "Oradan enstitüyü göreceksiniz," dedi.

Konuşma o zaman sona erdi ve Billy bir daha Johnny ile bu konu hakkında konuşma fırsatı bulamadı. Çünkü çok geçmeden ölmüştü. Billy'nin annesi, sanki bundan bahsetmek başka birinin başına gelmesine neden olacakmış gibi endişeli bir şekilde ona ilaçlardan bahsetti.

Geçen yazın geri kalanında Billy'nin Hawthorne Enstitüsü'nü kendi başına bulmaya hiç niyeti yoktu. Orayı düşünmek onu üzüyordu çünkü hayaletlerden bahsettiğinde onu ciddiye alan tek kişi olan Johnny'yi hatırlatıyordu. Ethan kesinlikle ciddiye almıyordu. Elbette ilgileniyormuş gibi yapıyordu ama Billy onun hayaletlere inanmadığını söyleyebilirdi. Billy'nin inandığı gibi değil.

Ancak bu yaz geldiğinde Johnny hakkındaki üzüntüsü azalmıştı ve Billy keşfetmeye hazırdı. Yavaş yavaş başladı, ormana doğru hızlı adımlarla ilerledi, yola ulaşana kadar her seferinde biraz daha ileri gitti. Sonra yolun ötesini keşfetmeye başladı ve sonunda Johnny'nin bahsettiği taş duvarı buldu.

Sonra, dün, duvardaki gediği bulmuş ve tereddüt etmeden onu itmişti. Ondan sonra merakı onu ele geçirmiş, şelalenin tepesine kadar sürüklemiş ve sonunda Hawthorne Enstitüsü'nü görmüştü.

Gördüğü şey onu hayal kırıklığına uğrattı.

Burası çok büyüktü, evet ve inkar edilemeyecek kadar ilginçti. Yine de farklı bir şey bekliyordu. Daha ürkütücü bir şey. Yine de, takım elbiseli adam onu fark ettiğinde daha fazla keşfedip keşfetmemeyi tartışıyordu.

"Hey, sen!" diye bağırdı. "Burada olmaya iznin yok! Git ve geri gelme!"

Billy koştu.

Eve kadar.

Takip edildiğinden korkuyordu ama bunu anlamak için arkasına bakmaya da korkuyordu.

Şimdi Billy adamın haklı olduğunu biliyor. Uzak duracak kadar mantıklı olmalıydı. Onun yerine, geri döndü. Ve bu sefer başkalarını da getirdi.

"Gidelim," diyor adam, Billy'yi bu kadar büyük biri için şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde dürtüyor. "Seninle ne yapacağımı bulmam gerek."

Billy'yi çakıllı patika boyunca, şelalenin tepesinden gördüğü konağa doğru götürür. Köşke yaklaştıklarında Billy gergin ya da korkmuş hissetmeyi bekler. Bunun yerine, köşkün kendisine vardıklarında, bir tür beklenti merakı hakim olur.

Burası hayaletlerle konuştukları

yer. Ve içeri girmek üzere.

Takım elbiseli adam onu malikânenin arka tarafındaki kırmızı bir kapıdan geçirip uzun bir koridora yönlendirir. Koridor, devasa bir merdivenin ve tuhaf sembollerle çevrili ürkütücü bir adamın yağlı boya resminin bulunduğu geniş bir giriş holüne açılıyor.

Oradaki diğerk tek kişi ofis kapısından kafasını uzatan bir kadındır. Billy'ye bakarak, "Burada neyimiz var?" diyor.

"İzinsiz giren," diyor takım elbiseli adam. "Patron nerede?"

Kadın merdivenleri işaret ediyor. "Onun ofisi. Bu onun gününü ya güzelleştirecek ya da mahvedecek."

Giriş holünden geçip merdivenlerden çıkarak ikinci kattaki bir ofise giderler. İçeri girmeden önce adam Billy'ye "Umarım hazırsındır evlat," diyor. "Çünkü yapman gereken bir sürü açıklama var."

Billy'nin daha önce hissettiğı korku tüm gücüyle geri gelir. Burada olmamalıydı. Yalnız olmamalıydı. Ethan'ın burada onunla birlikte olmasını her şeyden çok ister. Öfke, üzüntü ve hayal kırıklığı korkusuyla karışarak onu boğmakla tehdit eder. Hangi duygunun onları çağırduğundan emin olmasa da gözyaşlarının yeniden oluşmaya başladığını hissediyor.

Ya da belki de yeni bir tanesidir, bir hayalet gibi sinsice yaklaşıyordur.

Yalnızlık.

Billy'nin şu anda hissettiğı şey bu. Korkunç derecede, tamamen yalnız.

Takım elbiseli adam onu ofise doğru iter ve Billy burada benzer bir siyah takım elbise giymiş başka bir adam görür. Adam bir masanın arkasında durmakta, arkası dönük bir şekilde malikanenin arka tarafındaki bahçelere bakan bir pencereden dışarı bakmaktadır.

"Merhaba Billy," diyor. "Duyduğuma göre burayı çok merak ediyormuşsun."

Billy'nin kafası karıştı. Bu adam onun adını nereden biliyordu?

Cevap, adam arkasını dönüp Billy'nin komşusu olduğunu gösterdiğinde gelir.

"Bay Van de Veer?" diyor şaşkınlıkla. "Burada ne işiniz var?"

"Lütfen evlat," diyor Bay Van de Veer. "Bana Fritz de."

YİRMİ BİR

akşam Alice Van de Veer kapısını açtığında beni orada bulduğunda, kocasının Hawthorne Enstitüsü'ndeki işi hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Orada olup biten her şeyden haberi var mı? Yoksa o da benim gibi, annem onca şeyden sonra sonunda Fritz Van de Veer'in adını söyledi.

Yaşadığım şok her şeyden çok Fritz'in görünüşünden kaynaklanıyordu. Onun bir bankacı ya da ikinci el araba satıcısı olduğunu sanıyordum. Her zaman nazık dış görünüşünün altında hafif bir kaypaklık sezmiştim. Şimdi gerçekten ne kadar kaypak olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

"Merhaba Ethan," diyor Alice gülümseyerek. "Ne hoş bir sürpriz!"

Sürpriz mi? Belki de. Ama burada olmak hiç de hoş değil. Aslında Van de Veer'in evi olmak istediğim son yer.

"Fritz evde mi?" Dedim. "Onunla konuşmam gerek."

"Öyle." Alice evin içinde kayboluyor, sesi evin derinliklerinde yankılanıyor. "Fritz? Ethan Marsh burada. Gel de merhaba de!"

Bay Van de Veer kısa süre sonra şirket pikniğine gider gibi giyinmiş bir şekilde ortaya çıktı. Tommy Bahama gömlek, chino pantolon ve artık üretildiğini bile bilmediğim mokasen ayakkabılar. Kıyafetleri, saçlarının ve teninin bej rengi yumuşaklığı onu ürkütücü bir şekilde göze çarpmayan biri yapıyor. Sanırım bu yüzden

Hawthorne Enstitüsü'nde asılı olan fotoğraflarda onu özlemiştim. Ailemle görüşmeyi bitirdikten sonra fotoğraflara tekrar baktım ve seksenli yılların başlarına ait olanlarda Fritz'i buldum, diğerlerinin arasına karışmış başka bir yüzdü.

Onu şimdi görünce, çenesine yumruk atmamak ve yere düştüğü anda tekmelemeye başlamamak için tüm irademe ihtiyacım var. İki elim de kendiliğinden yumruk haline geldi. Sallanmalarını önlemek için onları ceplerime sokuyorum.

Eğer önsezim doğruysa, Billy'i kaçırdı, muhtemelen benim yaptığımı düşündüğü için. Her ne kadar kaçırma olayını Fritz'in yaptığını düşünmesem de, her şeyi harekete geçirenin o olduğundan şüpheleniyorum.

"Ethan, hey," diyor. "Ben de tam kendime bir viski ısmarlayacaktım. Sen de ister misin?"

"İstediğim şey," dedim, "Billy Barringer'ın mı yoksa benim mi hedefiniz olduğunu söylemeniz."

Fritz donakalır. Göze çarpan tek hareket, korkuyla ping-pong yapan gözlerinden ve kaşlarını çatan ağzından gelir.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum evlat," diyor.

"Evet, biliyorsun. Tıpkı bunca zamandır Billy'nin cesedinin Hawthorne Enstitüsü arazisinde olduğunu bildiğin gibi."

Fritz'in yüzündeki tüm renk kaybolur. "Öyle miydi?"

Eğer şaşkınlığı bir rolse, çok inandırıcı bir rol. Neredeyse gerçekten bilmediğine inanacağım.

"Belki de bana Billy Barringer'ın ortadan kaybolduğu gece hakkında bildiğin her şeyi, yani kelimenin tam anlamıyla her şeyi anlatmalısın."

"Burada değil," diyor Fritz, evin içine gizlice bir bakış atarak. "Senin evine. Alice'e yürüyüşe çıkacağımı söyleyeceğim."

On dakika sonra, çıkılmaz sokağı giriyor. Yatak odasının penceresinden yaklaşmasını izliyorum, yüzü yaklaşan alacakaranlık yüzünden bulanıklaşmış ama geri kalanı tamamen net. Evinden ayrıldığından beri gardırobunu değıştirmiş, şatafatlı baskılı gömleğinin üzerine gri bir rüzgarlık giymiş ve mokasen ayakkabılarını bir çift spor ayakkabıyla değıştirmiş. Avluya doğıru kararlı adımlarla yürürken derinleşen kasvet içinde beyaz ayakkabılar parlıyor.

Onunla n kapıda buluştuğımda "Billy'yi enstitüde mi bulmuşlar?" dedi.

"Evet. Gölde."

Kapıyı daha geniş açarak içeri girmesi için işaret ediyorum. Fritz başını sallıyor ve "Dışarıda kalabilir miyiz? Sanırım hâlâ biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"O zaman arka bahçe," diyorum, bu konuşmayı Hemlock Circle'ın geri kalanının gözü önünde yapmak istemediğinden de eminim.

Fuayeden geçip yemek odasını geçtikten sonra mutfağı doğıru yürürken Fritz de beni takip ediyor. Orada, veranda kapısını açıyorum ve arka bahçeye adım atıyoruz. Burası karanlık, tek ışık veranda kapısının camından sızan dikdörtgen bir aydınlık. Fritz kapıdan uzaklaşıyor, gölgeli bir çimenlikte duruyor, ellerini rzgarlığının ceplerine sokuyor. Farkında olsun ya da olmasın, Billy'nin kaçırıldığı gece çadırımın bulunduğu yerde durmayı seti.

Ona orada katılıyorum, duyularım gerginlikten keskinleşmiş durumda. Spor ayakkabılarımın altındaki çimlerin battığını hissediyor, Fritz'in bu sabah yanaklarına srdğı tıraş losyonunun kokusunu alıyorum.

"Annenizin size bir zamanlar enstitüde çalıştığını söylediğini varsayıyorum" diyor.

"Söyledi. Bana ne gördüğünü ve bu yüzden onu kovduğunuzu da söyledi."

"Bunu yapmamalıydı," diyor Fritz. "İmzaladığı belgenin üzerinde son kullanma tarihi yok, yani hâlâ bağlayıcı. Ama yaşlı Ezra öleli yirmi beş yıldan fazla olduğuna göre, sanırım artık bir önemi yok."

"Görünüşe göre Bay Hawthorne'un bir sürü sırrı varmış. Büyük sırları. Saklamak için belki de öldürecek kadar büyük."

Fritz sarsılır, muhtemelen şaşkınlıktan, muhtemelen de şaşkınlıktan. "Bu çok büyük bir suçlama Ethan. Sorumsuzca da."

"Ama bu yanlış mı?"

Fritz ilk başta hiçbir şey söylemiyor, aniden sessizliğe gömülmesi ormandan gelen gürültüyle tam bir tezat oluşturuyor. Cırcır böceklerinin senfonik cıvıltısı ve ağustos böceklerinin uğultulu korosu. Acaba Billy de onlarla birlikte mi? Gölgelelerin arasına karışıyor. Sessizce izliyor. Adaleti bekliyor.

"Buradaki amacın ne evlat?" Fritz sonunda söyledi. "Gerçeği."

"Tecrübelerime göre, gerçeği istediğini söyleyen erkekler sonunda yalana razı olmayı diliyor."

Ben onlardan biri değilim. Otuz yıl boyunca Billy'ye ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğim için, ne kadar acımasız olurlarsa olsunlar, gerçekleri öğrenmeye hazırım.

"Hawthorne Enstitüsü ile başlayalım," diyorum. "Orada neler oldu?"

Fritz omurgasını düzeltir ve boğazını temizler. "Enstitü parapsikoloji çalışmalarına adanmıştı. Bu alana aşina mısınız?"

Biraz öyleyim. Bir hafta önce duyduklarımı sözde bilim diye reddederdim. Şimdi, bazılarını bizzat yaşadığım için daha az şüpheliyim.

"Bana tanımını ver," diyorum.

Fritz rüzgarlığının cebinden bir paket sigara çıkarır. Birini çıkarıp yaktıktan sonra, "Parapsikoloji, her gün karşılaştığımız ve kolayca kanıtlanabilen güçlerin ötesinde güçlerin iş başında olduğu inancıdır. Duyular dışı algılama, telepati, durugörü. Eminim siz de zaman zaman ani bir déjà vu hissine kapılmışsınızdır. Nedenini hiç merak ettiniz mi?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Ezra Hawthorne'un vardı," diyor Fritz, durgun ve nemli havada asılı kalan dumandan bir nefes çekerek. "Çok genç yaşlardan itibaren bu tür pek çok şeyi merak etti. Çoğu insanın düşündüğü gibi düşünmüyordu. Gördüğümüz ve gerçek olduğunu bildiğimiz şeylerin ötesinde ne olduğuna daha çok dikkat ederdi. Bir keresinde bana bunun sebebinin ana rahminden ölü doğmuş olarak çıkması olduğunu söylemişti. Tam bir dakika boyunca bebek bedeninde hayat yoktu, ta ki aniden hayat olana kadar. Bu nedenle, dedi, bir parçası her zaman öbür dünyaya bağlı kaldı."

Ona bir bakış attım. "Kulağa saçmalık gibi geliyor."

"Olabilirdi," diye itiraf ediyor Fritz. "Ama o böyle şeylere inanırdı. Hem parası hem de bolca mahremiyeti olan bir mülkü olduğu için, insanların açıklanamayan fenomenleri alay ya da şüphecilik olmadan inceleyebilecekleri bir yer yarattı. Enstitünün amacı buydu. Açıklanamaz olanı açıklamaya çalışanlara oda, yemek ve araştırma alanı sağlamak. Neden bazı insanlar bazı şeyleri diğerlerinden daha fazla hissedebiliyor? Nasıl oluyor da birileri görünüşte zihinleri okuyabiliyor, gelecekleri tahmin edebiliyor, bir şeylere dokunmadan onları hareket ettirebiliyor?"

Zihnim cüppeli adamların fotoğrafına ve annemin gördüğünü söylediği şeye geri dönüyor.

"Peki ya gizli ritüeller? Bunlar nerede yer alıyor?"

"Okült." Fritz onaylamayan bir ses çıkarır. "Bay Hawthorne bu kelimeyi küçümserdi. Ona göre bu sadece bir

insanlar ya korktukları ya da anlayamadıkları uygulamaları etiketlediler. Sonuçta, bir kişi tarafından okült olarak adlandırılan bir şey, bir başkası için derin, dini bir anlam taşıyabilir. Her şey onu nasıl algıladığınızla ilgilidir."

"Onu kovduğun gece annem ne algıladı?" Fritz yanımdan geçip bahçenin kenarındaki ormana bakıyor, Sanki Ezra Hawthorne ve cüppeli arkadaşlarının ateşin etrafında dönmeye devam ettiği Hawthorne Enstitüsü'ne kadar olan iki mili görebiliyor.

"Bu talihsiz bir durum," dedi. "Annen gördüğü şey hakkında yanlışmış. Sanırım bu beklenen bir şeydi. Gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Enstitünün bu tür durumlar için bir politikası vardı, anında fesih ve ifşa etmeme anlaşması. Bu bizim açımızdan pek çok açıklamayı ve dış dünyadan gelen pek çok istenmeyen incelemeyi önledi. Sonuç olarak, anneniz son otuz yıldır bana karşı kin besliyor."

"Bunun bir kin olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Bence senden ve o yerden korkuyordu."

"Olması için bir sebep yoktu."

"Şeytani bir ayine tanık oldu."

"Şeytani mi?" Fritz sanki bu kadar aptal olduğuma inanamıyormuş gibi inanmaz bir şekilde kafa sallıyor. "Bu, MÖ dördüncü yüzyılda küçük bir Druid mezhebi tarafından uygulanan bir ritüeldi. Toprağa sunulan bir adaktı ve onun sağladıkları için şükranlarını ifade ediyorlardı."

"'Sunu' derken kurban etmeyi kastediyorsun."

"Hayır," diyor Fritz, bir nefes çekerken sigarasının ucu turuncu renkte parlıyor. "Tören başlamadan hemen önce bir kasaptan aldığım domuz kalbini kastediyorum. Ezra Hawthorne'un, enstitüdeki tüm erkeklerin kendisi gibi siyah takım elbise giymesini istemek gibi pek çok tuhaflığı vardı ama

Şiddet. Bana asla bir çocuğa zarar vermemi emretmezdi, ki siz de bunu ima ediyorsunuz. Ben de asla böyle bir şeye başvurmazdım."

"Yani o bir barışseverdi."

"Evet. Ezra din söz konusu olduğunda her işin ustasıydı, hiçbir işin ustası değildi. Derinlerde yatan ruhani inançları varsa bile bunları benimle hiç paylaşmadı. Ama hepsine karşı açık fikirli olduğunu biliyorum. Katolik ayinlerine katıldı, Kuran ve Tevrat okudu, Tibet'te Budist rahiplerle bir ay yaşadı ve evet, eski Druid ritüellerini gerçekleştirdi. Tüm bunlar evren anlayışını genişletmek içindi."

"Peki tüm bunlarda senin rolün neydi?" Dedim. "Enstitüye nasıl geldin?"

"Ben mi? Oraya yolu düşen hemen herkes gibi ben de cevaplar arıyordum."

"Onları buldun mu?"

Fritz başını sallar. "Ama belirsizlikle yaşamayı öğrendim. Ezra Hawthorne için çalışmak bu konuda yardımcı oldu, her ne kadar ara sıra yapılan testler ya da grup çalışmaları dışında bir rol almasam da, almak da istemesem de. Ben sadece bir yöneticiydim. Bay Hawthorne ve diğerlerinin araştırmalarına odaklanabilmeleri için buranın sorunsuz çalışmasını sağladım."

"Orada başka kim araştırma yaptı?"

"Meslektaşları tarafından alaya alınmaktan korkmadan niş bir ilgi alanını keşfetmek isteyen pek çok köklü bilim insanı ve psikolog. Benden özel isimler istemeyin. Burası uzun zaman önce kapanmış olsa da size isimlerini veremem."

"Bir isim biliyorum," diyorum. "Johnny Chen."

Fritz dumanların arasından bana bakıyor, şaşırmış bir halde. "Evet, enstitüde çok zaman geçirdiği bir yıl oldu."

"Ama o bir bilim adamı ya da psikolog değildi. O sadece bir gençti. Neden oradaydı?"

"Johnny ESP üzerine yapılan bir grup çalışmasında yer aldı. Elde ettiği sonuçlar bu alanda umut vaat etmese de, burası ve orada yaptığımız çalışmalarla ilgili bir merakı olduğunu gösterdi. Bu nedenle Bay Hawthorne onu tekrar gelmesi için davet etti. Johnny'de potansiyel olduğunu düşünüyordu."

"Ne yapmak için?" Ben de diyorum ki.

"Enstitünün çalışmalarına devam edin. Ezra her zaman yeni nesilden benzer düşünen insanları cesaretlendirirdi. Johnny'de, çoğu genç erkekte olmayan bir duyarlılık fark etti. Ne yazık ki en hassas olanlar bazen en sorunlu olanlardır. Johnny de öyleydi. Aşırı doz aldığında bu hepimiz için bir şok oldu."

Yandaki Chen'lerin evine dönüyorum, çitlerin üzerinden görünen pencereler ıslıl ıslıl. "Enstitüdeki hiç kimse uyuşturucu kullandığını bilmiyor muydu?"

"Tabii ki hayır."

"Ve oradaki hiç kimsenin onun ölümüyle bir ilgisi yok muydu?"

Fritz sigarayı bırakıp çimlerin üzerinde tepinmeden önce son bir nefes çekiyor.

"Takip edebilmem için, şimdi de beni iki cinayetle mi suçluyorsunuz?"

"Şüphelendiğim için beni suçlayabilir misiniz? Bu çıkmaz sokaktan iki çocuk ölümlerinden kısa bir süre önce Hawthorne Enstitüsü'ndeydi. Biri aşırı dozda uyuşturucudan öldü, diğeri ise kaçırıldı ve öldürüldü."

"İkisi de üzücü tesadüflerdi," diyor Fritz.

"O zaman Billy kaybolduktan sonra polis neden enstitü arazisinde arama yapmadı?"

"Çünkü hiç sormadılar." Fritz çaresizliğini gösteren bir el hareketi yaptı. "Eğer sorsalardı, kesinlikle mülkü aramalarına izin verirdik. Özellikle de elimizde herhangi bir

Billy'nin cesedinin orada olduğuna dair bir ipucu. Gölde mi bulundu demiştiniz?"

"Evet. Şelalenin dibinde."

"İçine düşmüş olabilir mi?"

Ragesh'in bana Billy'nin yaraları ve sarıldığı battaniye hakkında anlattıklarını hatırlıyorum. Fritz'in merakı gerçek mi yoksa sadece detayları bilmiyormuş gibi mi yapıyor merak ediyorum.

"Hayır," dedim. "Ama kayboluşu tüm haberlere konu oldu. Neden polisi etrafa bir göz atması için davet etmediniz?"

"Bunu ben önerdim ama Ezra beni reddetti," diyor Fritz. "Saklayacak bir şeyimiz olmadığı için karşı çıktım. Ama mahremiyet onun için önemliydi."

"Ve tek sebep bu muydu?" Ben de öyle dedim. "Gizlilik mi?"

"Yetkililerin, Billy'nin kaybolmadan önceki öğleden sonra enstitüde olduğunu bilmeleri halinde sizin vardığınız sonuçlara varacaklarını da biliyordu."

"Bunu biliyor muydun?"

Fritz başını sallar. "Onunla kendim konuştum."

Yine de ondan, Ezra Hawthorne'dan, tüm enstitüden şüphelendiğim için gücenmiş gibi davranmaya cüret ediyor. Kızgın ve sabırsız bir şekilde çimlerin üzerinde ayağa kalkıyorum. Fritz fark etti ve "Billy'yi severdim. O ve ailesi birkaç yıl boyunca iyi komşulardı. Bir düşün evlat: Billy'yi öldürmüş olsaydım - ki kesinlikle öldürmedim - cesedini çalıştığım yere atmam mantıklı olur muydu? Benim işlettiğim yere?"

Bunun hiç mantıklı olmadığını kabul ediyorum.

"Aynı şey Ezra Hawthorne için de geçerli. Bu arada, o sırada 94 yaşındaydı. Bir çadırı kesip açması, bir çocuğu kaçırmaması, öldürmesi ve cesedini göle saklaması imkansız olurdu."

"Belki de yardım almıştır," diyorum.

"Bay Hawthorne'un da çocuğun kaybolmasına çok üzüldüğünü söylesem şüpheleriniz azalır mı?"

"Hayır," dedim. "Birbirlerini tanımadıklarına göre." "Oh, ama **tanıyorlardı**. Oldukça uzun bir konuşma."

"Ne hakkında?" Billy'nin ilgi alanlarını göz önünde bulundurduğumda oldukça iyi bir fikrim olmasına rağmen söylüyorum.

"Ölülerle iletişim kurmak."

Fritz'in sigara dumanı hâlâ havada asılı duruyor. Şimdiye kadar ormana kadar sürüklenmişti; ağaçların arasından kıvrılan gri bir bulut.

"Bu arada Bay Hawthorne'un bir diğer ana ilgi alanı da buydu," diyor Fritz. "Ve enstitüde çok araştırılan bir başka konuydu. Bunların hiçbirini ilk elden deneyimlemedim. Ama Bay Hawthorne ve birkaç kişi daha birçok farklı yolla birçok kez ruhlarla temas kurduklarını iddia ettiler."

Tepeden tırnağa sarsıldım.

Billy'nin haklı olduğu ortaya çıktı.

Hawthorne Enstitüsü'nde gerçekten de hayaletlerle konuşuyorlardı.

Cuma, 15 Temmuz 1994
15:05.

Fritz Van de Veer, Hawthorne Enstitüsü'nde çalışılan şeylere inanan biri değil. Ama inançsız da değil. Genel olarak, Fritz kaos teorisini benimsiyor, ki bu en temel düzeyde "Boktan olur."

Bunun onu enstitü gibi bir yeri yönetmek için ideal kişi yaptığını düşünüyor. Görünüşte belirli bir nedeni olmayan şeyler olduğunda, her şeyin nedenini anlamaya çalışmıyor. Sadece kolları sıvıyor, durumla ilgileniyor ve zahmetleri için cömertçe ödeme alıyor.

Örneğin, Joyce Marsh bir grup adam tarafından domuz kalbiyle eski bir ritüelin test sürüşü sırasında şaşırtıldığında, kurum protokolünü izledi, gerekli gizlilik sözleşmesini imzaladığından emin oldu ve onu gönderdi.

On yaşındaki komşusu Hawthorne ailesinin anıt mezarının kapısında sıkışmış halde bulununca, iyi olup olmadığını görmek, biraz hasar kontrolü yapmak ve umarım olası bir davayı önlemek için çocuğun içeri getirilmesini emreder.

"Ee, Billy," diyor. "Bana burada başka çocuklarla birlikte olduğun söylendi. Bu doğru mu?"

"Hayır, efendim," der Billy, Fritz'in isteksizce saygı duyduğu bir yalan. Sır saklama yeteneği hayranlık duyduğu bir özelliktir. Yine de, çocuğun en azından kaç kişi olduklarını ve neyin peşinde olduklarını söylemesini tercih ederdi.

"Orada tek başına ne yapıyordun?"

"Sadece keşfediyorum."

"Keşfetmek mi?" Fritz öyle diyor. "Hepsi bu mu?" "Evet, efendim."

"Peki ya dün?"

Billy yukarı bakar, Fritz'in bunu bilmesine şaşırır. Şaşırmamalı. Elbette Fritz'in bundan haberi vardı.

"Keşfetmenin hiçbir zararı yok," der Billy'ye. "Buranın bütün amacı bu. Bilinmeyeni keşfetmek. Ama bir dahaki sefere araziye gizlice girmek yerine bana sor, sana etrafı gezdireyim."

Çocuğun gözleri parlıyor, korkusu yerini hevese bırakıyor. "Bana şimdi gösterebilir misin?"

"Yapabilirim," diyor Fritz. "Ama önce senden bir şey isteyeceğim. Gördüğün ya da duyduğun her şey hakkında sessiz kalacağına dair bir söz. Ailene, kardeşine ya da arkadaşlarına söyleme. Burada ne yaptığımızı bilmelerine gerek yok."

"Burada ne yapıyorsun, Fritz?"

Fritz Van de Veer gülümsüyor, çocuğun ilk adını kullanmayı hatırlamasından memnun. "Birçok şey yapıyoruz, Billy."

"Hayaletlerle konuşuyor musun?"

Fritz çocuğu düşünüyor. Bu kadar genç birinden bu kadar büyük ve karmaşık bir soru. Cevap veremeyeceği bir soru.

Ama yapabilecek birini tanıyor.

Kitaplardan çok daha fazlasını barındırmasına rağmen onu kütüphane olarak bilinen yere götürür. Burası enstitünün kalbi, diğerlerinin tartışmak, münazara etmek, çürütmek için toplandığı yer. Şu anda bu geniş odada sadece bir kişi bulunuyor.

Ezra Hawthorne.

İçeri girdiklerinde duvarda asılı olan fotoğraflara bakmaktadır. Billy'ye gülümsemek için arkasını döndüğünde, Fritz adamı sanki çocuğun gözlerinden görüyor. Uzun boylu, solgun ve yaşlı, siyah takım elbisesi

içinde hem şık hem de uğursuz görünüyor.

Ezra, "Merhaba genç beyefendi," diyerek Billy'nin dilinin tutulmasına neden olur.

Fritz, yıllar önce Ezra Hawthorne ile ilk tanıştığında da aynı şekilde hayrete düştüğünü hatırlıyor. Princeton'da psikoloji yüksek lisansı yapan bir öğrenciyken, profesörlerinden biri tarafından düzenlenen gayri resmi bir toplantıya davet edilmişti. Davetliler arasında, solgun yüz hatlarını hayalet gibi gösteren siyah takım elbiseli, uzun boylu bir adam da vardı. Birkaç dakika amaçsızca sohbet ettikten sonra Bay Hawthorne kendini tanıttı ve Fritz'i enstitüyü ziyaret etmeye davet etti.

"Bakalım herhangi bir yeteneğiniz var mı?" dedi.

Fritz, üzerinde hayvan resimleri olan bir yığın flaş kart tutan bir adama sırtını dönmesinin istendiği aptalca bir teste katıldı. Tek yapması gereken, havaya kaldırılan kartta hangi hayvanın olduğunu tahmin etmektir. Fritz testi olağanüstü bir şekilde geçememiş olsa da, gün bittiğinde Bay Hawthorne onu bir kenara çekti ve "İstediğin zaman geri dönebilirsin" dedi.

Geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Ama sonra Alice üçüncü çocuğunu düşürdü ve Fritz kendini inanacak bir şeyler ararken buldu. Bunu dinde bulamayacağını biliyordu, özellikle de çocukken ailesinin onu sürüklediği sert ateş ve kükürt vaazlarında.

Bir gece, aklına gelen hiçbir neden yokken, kendini Hawthorne Enstitüsü'ne giderken buldu. Ezra onu uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibi karşıladı. Saatlerce açıklanamayan şeylerin neden olduğu ve çoğu zaman hiçbir anlam ifade etmeyen bir dünyanın nasıl anlamlandırılacağı hakkında konuştular. Fritz'i şaşırtan bir şekilde, konuşma bir iş teklifiyle sona erdi.

Şimdi burayı neredeyse o yönetiyor, Billy'yi buraya getirmeyi de bu sayede öğrendi. Enstitüde konuşulmayan bir kuraldır: Eğer

hayaletleri de içeriyorsa, Bay Hawthorne'a danışın. "Hayaletlerle konuşuyor musun?" Billy tekrar soruyor.

"Her zaman değil," diyor Ezra. "Ama zaman zaman ruhlarla iletişim kurdum."

Fritz çocuğun gözlerinin parladığını fark eder. "Yani hayaletler gerçek mi?"

"Oh, onlar çok gerçek."

"Neredeler?" Billy, sanki bir tanesi köşelerde gizleniyor olabilirmiş gibi odanın etrafına bakıyor.

Ezra Hawthorne ona "Her yerde hayaletler var," der, "eğer nereye bakacağını bilersen."

Sonraki yarım saat boyunca Fritz, Bay Hawthorne'un Billy'ye maceralarını anlatışını, hayaletlerle ilgili kitapları, ruh çağırma seanslarının fotoğraflarını ve bu iş için kullandığı aletleri gösterişini izler. Çocuk konu hakkında oldukça bilgili olduğunu kanıtlar. Hayalet ile gölge arasındaki farkı bilmeyen Fritz'den çok daha fazla. Ama Billy biliyor ve Fritz, Bay Hawthorne'u etkilediğini söyleyebilir.

"Görüyorum ki ortak bir hayalet hayranısınız," diyor Billy'ye. "Hiç bu kadar genç biriyle konuşmamıştım."

Ziyaret bittiğinde, Fritz Billy'ye odadan çıkarken eşlik etmeye başlar, zaten çocuğu eve kendisi götürmeye karar vermiştir. Böylesi daha kolay. Daha az dikkat çeker. Ama onlar kapıdan tamamen çıkmadan önce Ezra Hawthorne'un söyleyecek bir şeyi daha vardır.

"Seninle tanışmak bir zevkti, Billy. İstedğin zaman tekrar gelebilirsin."

YİRMİ İKİ

gökyüzüne bakıyorum, aniden başım dönüyor. Her yıldızın görülebildiği o mükemmel berraklıktaki gecelerden biri.

fazladan enerjiyle nabız atıyor gibiler. Fritz'in anlattıkları beni de heyecanlandırıyor. Sanırım hayaletlere inanmayı bu kadar çok isteyen Billy'nin sonunda onlarla iletişim kurduğu iddia edilen Ezra Hawthorne'a ulaşmasına şaşırمامalıyım. Yine de bunu duymak şok edici, çünkü Billy o gece çadırda bundan hiç bahsetmedi.

Yine de ona pek şans vermedim.

"Sence Billy'ye yalan mı söylüyordu?" Söyledim. "Ruhlarla temas kurma konusunda mı?"

"Bay Hawthorne böyle konularda yalan söylemezdi," diyor Fritz bana. "Eğer böyle bir şey olduğunu söylediyse, bunun doğru olduğuna inanırdı."

"Bu öyle olduğu anlamına gelmez. Bunun olduğunu hiç gördün mü?"

"Hayır," diyor Fritz. "Unutmayın, enstitünün faaliyetlerine nadiren katıldım."

"Ama sen inançlı birisin?"

"Ben tam olarak öyle demezdim." Fritz elini cebine götürüp bir sigara daha çıkarıyor. Sigarasını yakarak, "Şu eski deyişi bilirsiniz, 'Görmek inanmaktır'. Ben henüz beni inandıracak bir şey görmedim. Ama tamamen de reddetmedim. Duyduğum bazı şeylerden sonra değil. Ezra beni o kadar çok hikayeyle eğlendirdi ki

Ölülerle iletişim kurma konusunda sanırım biraz uzmanım."

Yakındaki ormandan sesler yükseliyor, zayıf ama belirgin. Çalılıklarda bir hışırtı. Bir hayvan olabilir.

Ama olmayabilir de.

"Ya denemek istersem?" Ben söylerim.

"Ölülerle konuşmak mı?" Fritz merakla başını eğiyor.

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Kendimce sebeplerim var ama hiçbirini onunla paylaşmaya hazır değilim.

"Sadece varsayımsal olarak," diyorum. "Herhangi bir ruhla konuşabilir miyim?" "Sadece söyleyecek bir şeyi olanlarla."

"Ya onlara söyleyecek bir şeyim varsa?"

"O kadar basit değil," diyor Fritz. "Telefonu kaldırıp birini aramak gibi bir şey değil. Ruhların çoğuna ulaşamıyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü huzur içindeler."

Fritz diz çöküyor ve işaret parmağını çimlerin üzerinde gezdirerek görünmez bir daire çiziyor. "Burası yaşayanların ülkesi," diyor ve ardından onunla biraz örtüşen başka bir daire çiziyor. "Burası ruhlar âlemi. Ezra ölenlerin ruhlarının buraya gittiğine inanırdı. En azından çoğunun. Çok azı bunu asla başaramaz çünkü bir şey onları yaşayanlar diyarına bağlı tutar."

"Nereye gidiyorlar?"

Fritz iki dairenin birleştiği boşluğa dokunuyor. "Bu iki âlem arasında bir tür araf. Eğer orada bir ruh varsa, en azından küçük de olsa onunla iletişim kurma şansınız var."

"Ama ruhlar âlemindeyseler değil," diyorum.

"Doğru," diyor Fritz, sigarasıyla beni işaret ederek. "Ruhlar âlemi, sevdiklerinizin sizi görmesini istediğiniz yerdir."

olmak. Bu da hiçbir şeyin yollarına devam etmelerini engellemediği anlamına geliyor. Bitmemiş bir iş yok."

"Cinayet gibi mi?"

Fritz bana bakıyor. "Bu hiç de varsayımsal değil, değil mi?"

"Geçen gün çıkmaz sokakta alışılmadık bir şey görüp görmediğimi sormuştun," diyorum. "Gördüm."

"Billy?"

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yok. Fritz zaten biliyor. "Ormana dadanmış."

"Büyüleyici." Fritz avlunun kenarına gidiyor ve ormanın içine bakıyor. "O şimdi burada mı?"

"Emin değilim," diyorum duyduğum belli belirsiz hışırtıyı düşünerek. "Belki?"

Fritz bana dönmeden önce ormana son bir kez daha bakıyor ve sigarasını üflüyor. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama bana bir şeyler anlatmaya çalıştığından eminim. İlk başta beni Hawthorne Enstitüsü'ne yönlendirdiğini düşündüm çünkü orada bulunmuştu."

"Ve onu öldürdüğümüzü düşündüğün için," diyor Fritz, açık sözlülüğü anlayışla karışık. Bu konuda bana karşı herhangi bir kırgınlık besliyorsa bile bunu belli etmiyor.

"Doğru," dedim. "Ama şimdi onu yanlış anladığımı düşünüyorum ve-"

"Ona ne istediğini açıkça sormak."

Bu fikir saçma gelmeye devam ettiği için yüzüm kızarmaya başladı. "Bu mümkün mü ki?"

"Eğer Ezra Hawthorne şu anda burada olsaydı, eminim Billy ile irtibata geçebilmeniz için size bir düzine farklı yol önerirdi. Ne yazık ki burada değil. Ve ona ulaşmanın hiçbir yolu yok."

"Ruhlar aleminde mi?" diye sordum. "Nereden biliyorsun?"

Fritz bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Henüz inanmıyor olmam, denemediğim anlamına gelmez."

"Yani şansım yok mu? Tek seçeneğim Billy'nin bana musallat olmasına izin vermek ve ne istediğini anlamaya çalışmak mı?"

"Belki de istediği şey musallat olmaktır," diyor Fritz. "Yıllar geçtikçe Ezra bazı ruhların kendi tercihleriyle dünyevi ve ruhani alemler arasında sıkışıp kaldığına ikna oldu. Onun tavsiyesi her zaman onları yalnız bırakmaktı."

Ama bunu yapamam. Tanrı biliyor ki denedim. Suçluluk duygusu ve kötü anıların beni yakalamayacağını umarak kaçabildiğim kadar hızlı kaçtım. Ama yakaladılar. Her zaman yakalarlar. Şimdi uykusuzluk, Rüya, Billy'nin arka bahçeye beyzbol topu fırlatan gölge gibi figürü şeklinde her zaman mevcutlar.

"Neden?"

"Çünkü bir ruhu yeryüzü alemine bağlı tutan başka bir şey daha vardır. Bitmemiş bir işten daha güçlü bir şey."

"O da ne?" Dedim.

Fritz ikinci sigarasını birincisinin yanına bırakır. Güçlü bir vuruşla söndürerek, "Bir kin" diyor.

Cuma, 15 Temmuz 1994
15:37.

E İki ayağı da kendi arka bahçesindeki çimlere sağlam bir şekilde basana kadar koşmayı bırakmaz. O hiç koşmadı Hayatında bu kadar ilerlemişken, şimdi bunun vücuduna verdiği zarardan endişeleniyor. Bacaklarını lastik gibi hissediyor ve kalbi göğsünde o kadar şiddetli çarpıyor ki patlayacağından korkuyor. Annesinin onu bu halde görüp neler yaptığını sorabileceğini umursamadan çimenlerin üzerine yığılır. Ona memnuniyetle anlatır. Çünkü birinin Billy'ye ne olduğunu bilmesi gerekiyor.

Annesi yerine Ethan'ın çimlere uzanmış görüntüsü, Russ'ın bahçesini çevreleyen çitleri iten Ashley, Russ ve Ragesh'in dikkatini çeker.

"Billy nerede?" Ashley, sanki geride kalmış gibi ormana bakarak, "Billy nerede?" diye soruyor.

"O-" Hâlâ nefessiz olan Ethan gerekli sözcükleri güçlkle söyleyebildi. "Yakalandı."

"Yakalandı mı?" Ragesh diyor ki. "Takım elbiseli adam tarafından mı?"

Ethan düşünceden başı dönmüş bir halde başını sallar. Siyah takım elbiseli adamın -o kadar büyük, o kadar göz korkutucu- Billy'ye uzanırkenki görüntüsünü tekrar hatırlar ve ondan sonra ne olduğunu merak eder. Billy hâlâ kapının parmaklıkları arasında mı sıkışıp kalmıştır? Yoksa takım elbiseli adamın pençesinde mi? Şu anda Billy'nin tartaklanıyor olabileceği düşüncesi kusma isteği uyandırıyor.

Ashley, Ethan'ın yanında diz çöküyor ve oturmasına yardım ediyor. Sırtını ovarak, "Tamam, bize neler olduğunu anlat." der.

Bu Ethan'ın yapamayacağı bir şeydir çünkü diğerlerine sadece Billy'yi geride bıraktığını değil, bunu yapma nedenlerini de itiraf etmesi anlamına gelecektir. Bunun yerine, onlara gerçeğin içi boş bir versiyonunu verir.

"Billy kaçamadan adam onu yakaladı."

Ragesh çimlerde volta atmaya başlar. "Sence bizi ispiyonlayacak mı?"

"Endişelendiğin şey bu mu?" Ashley diyor ki. "Billy'nin başı büyük belada olabilir."

"Biz de öyle," diyor Ragesh. "Orayı gördün. İzinsiz girmemiz gereken bir yer değil."

"İşte bu yüzden o lanet duvardan geçmeni istemedim."

İkisinin yumruklaşacağından korkan Ethan söze girer. "Birine söylememiz gerek. Anneme. Ya da Billy'nin annesine."

Ashley, "Hayatta olmaz," der. Ethan için bir sürpriz oldu. Şimdiye kadar onun kendi tarafında olduğunu düşünmüştü. "Sorumlu olan bendim. Eğer insanlar bunu öğrenirse, bir daha asla bebek bakıcılığı işi alamam. Ve o paraya ihtiyacım var."

Ethan birdenbire anladı. Ashley ona Woodstock'a gitme planlarından ve ona bakarak kazandığı paranın bunu nasıl gerçekleştireceğinden bahsetmiştir. Ethan ise başka bir bebek bakıcısı istememektedir. Annesi işini kaybettiğine göre Ashley her gün onunla birlikte olmayacak olsa da, en azından ihtiyaç duyulduğunda hala bakıcısı olacağını bilmek hoşuna gidiyor.

"O zaman onun için geri dönebiliriz," diyor Ethan.

Ragesh alay ediyor. "Ve kendimizi mi yakalayalım? Hayır, teşekkürler."

"Ama bir şeyler yapmak zorundayız. Onu orada öylece bırakamayız."

"Neden olmasın?" Russ öyle diyor.

Diğerlerinden biraz uzakta, yüzü ormana dönük bir şekilde durmaktadır. Ashley endişeli ve Ragesh sinirli görünürken, Ethan'ın gözünde Russ düşünceli görünüyor.

"Çünkü başı belada olabilir," diyor Ethan.

"Belki de öyle olmalı. Bizi oraya götüren oydu."

Ethan içinde bir şeylerin koptuğunu hisseder. Sanki kalbinin üzerinde duygularını kontrol altında tutan elastik bir bant vardı. Şimdi kopmuş ve duygular hantal bir yığın halinde ortaya dökülüyor.

"Onu oraya kadar takip ettin!" diye bağırıyor, gözleri yaşarıyor. "Sen ve Ragesh. Gitmek bile istemedim."

"Ama sen yaptın," diyor Ragesh, Ethan'ın altı yaş daha büyük, bir karış daha uzun ve yüz kilo daha ağır olmayı dilemesine neden olacak bir şekilde. O zaman Ragesh'i dümdüz yere serebilirdi.

Onun yerine tek yapabildiği daha fazla ağlamak ve "Başka seçeneğim yoktu! Şimdi Billy'nin başı dertte."

"Ve olmayacağız da," diyor Ragesh. "Çenemizi kapalı tutarsak olmaz."

"Neden onun için endişeleniyorsun ki?"

Bu Russ'tan geliyor. Ethan'ın tam olarak anlayamadığı bir soru. Zor olduğu için değil, cevabı çok açık olduğu için. Neden Billy için endişelenmesin ki?

"Çünkü o benim en iyi arkadaşım." "Ama neden?"

Russ diyor ki.

Ethan duraksıyor, hemen bir yanıt verememesine şaşırıyor. Bu andan önce, bu soruya hiç cevap vermemişti.

düşündüm. O ve Billy komşular. Aynı yaşta. İyi anlaşıyorlar. Neden en iyi arkadaş olmasınlar ki?

"Çünkü yan dairede oturuyor."

"Ben de öyle," diyor Russ. "Bu senin de en iyi arkadaşın olduğum anlamına mı geliyor?"

Ethan hemen evet diye cevap vermeyince Russ az önce itilmiş gibi tepki veriyor. Bir bocalama. Kaşlar çatıldı. Gözleri tamamen kararana kadar kararıyor.

Ethan aceleyle, "Biz arkadaşız," diye ekler. "Hayır, anlıyorum," diyor Russ.

Ashley kollarını açarak onların dikkatini çeker. "Şu anda önemli olan Billy hakkında ne yapacağımız. Oylayalım. Hiçbir şey yapmayalım diyenler ellerini kaldırsın."

Ethan, Ragesh'in elinin hemen havaya fırlamasını izler. Hiç şaşırmadım. Aynı şekilde Russ da elini kaldırdığında Ethan'a suratını asarak bakar. Asıl şok, Ashley'nin elinin de yavaşça ve gözle görülür bir belirsizlikle havaya kalkmasıdır.

"Özür dilerim Ethan. Hepimiz için yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyör."

"Ama ya Billy'ye zarar verirlerse?"

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Ashley.

"İzinsiz girmek dışında yanlış bir şey yapmadık," diye ekliyor Ragesh. "Sadece takılıyorduk."

Ashley, "Muhtemelen ona bir ders verecekler ve onu alması için annesini arayacaklar," diyor. "Başı o kadar belada bile olmayabilir. Ve kesinlikle tehlikede değil. Bir çocuğa zarar vermezler."

Bu Ethan için anlaşmayı tamamlar. Endişesini tamamen ortadan kaldırmasa da Ashley'nin güvencesi, oyunu diğerleriyle birlikte kullanması için yeterlidir. Hatta oybirliği olduğunu görebilmeleri için elini kaldırır.

Sessizliği seçtiler.

Ve Billy tek başına.

YİRMİ ÜÇ

S Criiiiiitich.

Bir solukla uyanıyorum, sesi panikle tıslıyor Rüya'nın kalıntılarını dilimleyerek. Gözlerim tavandan süzülen şafağın yumuşak ışığıyla açılıyor. Normal şartlar altında gün ışığını görmek en azından bir nebze olsun rahatlatırdı.

Şimdi olmaz.

Beynim Rüya'nın gürültüsüyle yankılanırken değil.

Bu, endişe verici bir şekilde, diğer yediklerimden biraz farklıydı.

Rüya 2.0.

Üstümdeki sivri çadır tavanına, yanımdaki hala dolu uyku tulumuna ve aramızda uzanan uzun, karanlık yarığa kısa bir bakış atmak yerine, bu yeni, geliştirilmemiş versiyon bana hepsine daha uzun bir bakış sağladı. Özellikle de dilimlenmiş çadır duvarı ve onun ötesindeki, genellikle bir şeylerin hissedildiği ama asla görülemediği karanlık yarık.

Ama bu sefer bir şey gördüm.

Ne olduğunu bilmiyorum. Çok hızlıydı, çok pusluydu. Karanlıkta seçilmesi imkansız bir bulanıklık. Ama sadece bir anlık bakış bile beni alışık olmadığım şekilde tedirgin etmeye yetiyor. Doğrulup gerinirken, tavanda gezinen güneşe karşı gözlerimi kırptıştırırken kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyor.

Saate bakıyorum. Yediyi çeyrek geçiyor. Kalkmak için çok erken, tekrar uyumak için çok geç. Bu da Rüya'nın yeni versiyonunu defterime yazmak için mükemmel bir zaman. Eğer, Tanrı korusun, bir daha elime geçerse, ne zaman başladığına dair bir kaydım olacak. Hala bilinmiyor: neden başladığı.

Hâlâ sersemlemiş bir halde komodine uzanıp defterimi ve kalemimi arıyorum.

Uyumaya gittiğimde komodinin üzerinde olduklarından emin olmama rağmen orada değiller. Işığı kapatmadan önce deftere gecenin olaylarını dört kısa kelimeyle özetleyen bir şeyler yazdığımı çok net hatırlıyorum.

Billy'nin bir kını var.

Ama şimdi hem kalem hem de defter yok, komodin onlarsız geniş ve boş görünüyor.

Panik göğsümde düğümleniyor, hala gümbürdeyen kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor. Kendime sakin olmamı söylüyorum. Onları bıraktığım yerde olmamalarının gayet mantıklı bir nedeni olduğunu, bu neden uyurgezerlik gibi saçma bir şey olsa bile. Kesinlikle hırsızlık değil. Neden biri içeri girip sadece bir defter ve bir kalem çalsın ki?

Cevap, hemen ve açık bir şekilde, bu muhtemelen varsayımsal hırsızın kalemim ve defterimden daha fazlasını aldığıdır. Cüzdanımı, telefonumu, çivilenmemiş değerli herhangi bir şeyi de almış olabilirler. Evin geri kalanını hayal ediyorum, zaten seyrek döşenmiş, şimdi tamamen boş, bir çıplak oda diğerine açılıyor.

Bu görüntü beni yataktan fırlatmaya yetiyor ve hemen yanında yerde duran bir şeye basıyorum. Aşağı baktığımda, bir çıplak ayağımın defterin bir köşesinin üzerinde olduğunu görüyorum. Diğer ayağımın başparmağı kaleme sürtünüyor.

İkisini de halının üzerinden alıyorum, paniğim buharlaşıyor. Onun yerini başka bir duygu alıyor: aptallığımdan utanıyorum. Belli ki defteri ve kalemi

Muhtemelen uykusuzluktan unutulmuş bir komodin.

Davetsiz misafir yoktu.

Hemen aşırı tepki gösterdim. Tekrar.

Defteri açıp sayfaları çeviriyorum ve önceki aylarda karalanmış benzer aşırı tepkileri görüyorum. Uyumaktan korkmakla, uyuyamamaktan aynı derecede korkmakla, yalnız, üzgün ya da suçlu hissetmekle ilgili şeyler. Bu benim hatam, diye yazıyor bir kayıta, ancak hangi ihlal hakkında yazdığımı hatırlayamıyorum. Belki de hepsi.

Not defterindeki son kayda dönüyorum ve korkum geri geliyor. Bir radyodaki ses kadranını düşünüyorum, daha da yükseğe çıkıyor. Daha önceki paniğim yedideyse, bu yeni alarm dokuzda ve tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıyor.

Çünkü önümdeki sayfada, bana ait olmayan bir el yazısıyla karalanmış, tanıdık olduğu kadar ürkütücü üç kelime var.

HAKUNA MATATA DOSTUM

YİRMİ DÖRT

— On beş dakika sonra Russ'ın evinin kapısını yumrukluyordum.

üzerinde sadece bir tişört, boxer ve bağcıkları hala çözülmemiş spor ayakkabılar vardı.

Jennifer bornozunu çekiştirirken kapıyı açıyor, kumaş hamile karnının etrafından ayrılıyor. Uykuyla örtülü bakışları onu uyandırdığımı söylüyor. "Ethan? Neyin var?"

"Russ burada mı?"

"Hayır. Mağazada. Bu sabah teslimatları var."

"Ailemin sana verdiği yedek anahtar hâlâ sende, değil mi?" Dedim. "Kaybetmedin değil mi?"

Ben on yaşındayken evimizin anahtarları sadece iki yanımızdaki komşularda vardı; sağ taraftaki Chen'lerde ve sol taraftaki Barringer'larda. Biz tatile gittiğimizde Bayan Chen çiçekleri sulayabilsin ve biz yokken acil bir durum olursa Bayan Barringer eve girebilsin diye anahtarları vardı. Tüm evi kontrol ettiğime, kırık pencere bulamadığıma ve her kapının kilitli olduğuna göre, birinin içeri girmesinin tek yolu Russ'ın elindeki tek yedek anahtar olabilirdi.

"Bilmiyorum," diyor Jennifer, elini karışmış saçlarında gezdirirken. "Sanırım öyle. Neden?"

"Çünkü biri evime zorla girdi," diyorum, her ne kadar umutsuzca yanıldığımı umuyor olsam da, neler olduğunu düşündüğümün yüzeyini zar zor çiziyorum.

"Gerçekten mi?" Jennifer'ın gözleri kocaman oldu. Artık tamamen uyanmış bir halde beni içeri çekiyor ve mutfağa götürüyor. Yol boyunca, Benji'nin yerde oturmuş mısır gevreği atıştırdığı ve Bluey'nin bir bölümünü izlediği aile odasının önünden geçiyoruz.

Jennifer mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesini karıştırırken, "Sanırım buralarda bir yerde," diyor. "Bir şey aldılar mı?"

"Hayır" diyorum, işte bu yüzden bunun sıradan bir hırsızlık olayı olduğunu düşünmüyorum. Mobilyaların yarısı Florida'daki ailemin yanında olsa da, bir hırsız mutlaka bir şeyler çalmıştır. Çalışma odasındaki dizüstü bilgisayarım. Oturma odasındaki televizyon. Cüzdanım da defter ve kalemle aynı komodinin üzerindeydi ve görünüşe göre dokunulan tek şeyler bunlardı.

"Bulamıyorum," diyor Jennifer, kalçasını iterek çekmeceyi kapatıyor. Koridordan aşağı sesleniyor, "Misty? Ethan'ın evinin yedek anahtarının nerede olduğunu biliyor musun?"

Russ'ın annesi kapıda beliriyor, saatlerdir uyanıkmiş gibi görünüyor. Kıyafetleri gıcır gıcır, saçları mükemmel. "Yedek anahtar?" diyor. "Burada."

Beni fuayeye ve ön kapının yanındaki sehpa götürüyor. Üzerinde bir lamba, bir posta kutusu ve bir kase anahtar duruyor. Bayan Chen kaseden bir tane alıp bana uzatıyor. Anahtarlığın üzerindeki beyaz etikete bakıyorum. Orada, annemin el yazısıyla soyadım yazıyor.

"Dün gece buradaki her şey kilitli miydi?" Çaresizce soruyorum. "Hırsızlık izi yok muydu?"

"Güvenlik sistemimiz var," diyor Jennifer. "Bütün gece aktifti."

Anahtarı Bayan Chen'e geri veriyorum, o da "Belki de polisi aramalısınız" diyor.

"Teşekkürler. Muhtemelen öyle yapacağım."

Görünüşe göre buna gerek yokmuş. Çünkü evime dönerken, hâlâ çözülmemiş ayakkabı bağcıklarım ayak bileklerimde sallanırken, Dedektif Cassandra Palmer'ı kapımın eşiğinde görüyorum. Beklenmedik ve habersiz varlığı, endişemin yeniden yükselmesine neden oluyor.

"Günaydın Ethan," diyor boxer, tişört ve dağınık yatak başımdan oluşan takımıma bakarken. "Her şey yolunda mı?"

Yürüyüş yolunda durup buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. İçimden ona hayır demek, her şeyin yolunda olmadığını söylemek geliyor. Aslında evimde biri vardı. Ama söyleyemiyorum. Çünkü dün gece içeri giren herhangi biri değildi. Russ'ın evindeki yedek anahtar bunu kanıtlıyor. Sıradan bir hırsızın -bir insanın- içeri girmek için bir yola ihtiyacı olurdu.

Ama Billy
değil. O bir
gölge.

İçeri girmek, merdivenlerden yukarı süzülme, deftere bir şeyler yazarken uyuyan halime birkaç santim mesafede durmak için yedek bir anahtara ya da kilitli olmayan bir kapıya ihtiyacı yoktu.

Hakuna matata, dostum.

"Sadece bir saniyeliğine yan kapıya koşmam gerekti," diyorum sonunda. Etkilenmemiş ifadesinden Dedektif Palmer'ın bana inanmadığı anlaşılıyor. Yine de ön kapıyı açıp onu içeri sokarken başka bir şey söylemiyor.

"Mutfakta kendini evinde gibi hisset," diyorum. "Ben yukarı çıkıp pantolon giyeceğim."

Dedektif Palmer, "Lütfen yapın," diyor.

Merdivenlerin başında, Billy'nin varlığını ilk fark ettiğim gece yaptığım gibi hissetmeye çalışarak durakladım

Hemlock Circle'ın etrafındaki ışıklar yanıp sönüyor. Eğer hâlâ buradaysa, Dedektif Palmer'a hiçbir şey söylememe gerek kalmama ihtimali var. Belki onun varlığını kendi fark eder. Ancak Billy gitmiş gibi görünüyor. Şu anda tek hissettiğim, içinde sadece bir kişinin yaşadığı bir evin ağır sessizliği.

Yatak odamda, içinde ne yazdığını gördükten sonra fırlattığım defter yüzüstü halının üzerinde duruyordu. Dün gece giydiğim kot pantolonu giyerken ona bakmaktan kaçınıyorum. Yüzümü ve koltuk altlarımı soğuk suyla yıkadıktan sonra mutfığa gidip bir fincan kahve hazırlamaya başlıyorum. "Sen de ister misin?" Dedektif Palmer'a soruyorum.

"Hayır, teşekkürler. Burada fazla kalmayacağım. Sadece kısa bir sohbet etmek istedim."

Kulağa uğursuz geliyor. Kahve makinesine bakıyorum, sürahinin içine ince bir sıvı akmaya başlamış.

"Dün Dedektif Patel ile güzel bir konuşma yaptığınızı duydum," diyor. "Hawthorne Enstitüsü'nün arazisine izinsiz girdiğin için seni tutukladıktan sonra. Sanırım hâlâ onların Billy'nin cinayetiyle bir ilgisi olduğuna inanıyorsun."

Ama ben değilim. Artık değilim. Fritz'in dün gece bana söyledikleri mantıklı. O akıllı bir adam. Denetlediği arazide bir çocuğun cesedini yok etmeyeceğini bilecek kadar zeki. Ezra Hawthorne'un bunu yapamayacak kadar yaşlı ve dengesiz olduğu iddiasına da inandığımdan beri, enstitü ve onunla ilişkili herkes olası, ancak olası olmayan şüphelilere indirildi.

"Bu konudaki fikrimi değiştirdim," diyorum.

"Neden orada olduğunu söylemek ister misin?"

"Bakıyorum."

"Ben ve ekibim bunu zaten yaptık," diyor Dedektif Palmer. "Teknik olarak hâlâ öyleyiz. Eğer isteseydim, sizi suç mahallini dağıtmakla suçlayabilirdim."

Kahve makinesinden uzaklaşıyorum, gerginim. Ragesh'in beni tutuklamayı reddetmesi Dedektif Palmer'ın tutuklamayacağı anlamına gelmiyor.

"Ben hiçbir şeyi rahatsız etmedim. Sadece Billy'yi kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"Zaten biliyorsun. O kaçırıldığında sen de oradaydın."

"Ama ben uyuyordum."

Dedektif Palmer kollarını göğsünde kavuşturur. "Ki bunu çok uygun buluyorum."

"Ben yalancı değilim," diyorum. "Ben bir şey görmedim."

"Buna gerçekten inandığınızdan hiç şüphem yok. Ama bazen insanlar bazı şeyleri bir sebepten dolayı unuturlar. Özellikle de kafa karıştırıcı ya da travmatik bir olaya tanık olan küçük çocuklar."

"Kimin yaptığını gördüğümü ve engellediğimi mi düşünüyorsun?" "Öyle değil mi?" Dedektif Palmer diyor ki.

Elbette bu olasılığı düşündüm, konuştuğum her ruh sağlığı uzmanı gibi. Ama hiçbir şey bu fikri desteklemedi. Onlarca yıl süren terapi, hipnoz ve rüya analizi de değil; bunlardan biri bir anıyı tetikler diye bana sayısız çadır çizimi gösteren bir çocuk psikoloğu da dahil.

"O kadar basit değil," diyorum kahve nihayet demlenmeyi bitirdiğinde. Bir fincan alıp doldurmaya hazırlanıyorum.

"Belki de haklısın. Belki de sürekli gördüğün bu rüya sadece bir rüyadır. Bir rüyadır. Ya da belki de Billy'yi kimin kaçırdığına dair bastırılmış bir anıdır. Seni o kadar çok üzmüştür ki beynin onu silmiştir."

Dökmenin ortasında durdum. "Bu kadar travmatik ne olabilir ki?"

"Şaşıracaksın. Billy'yi kimin kaçırmış ve öldürmüş olabileceğini bir düşünün. Geçen gün suçlunun Hemlock Circle'dan biri olabileceğine dair söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Biliyorum. Canlı bir şekilde.

"Bana Billy'nin kaçırıldığında ses çıkarmamasının nedeninin kim olduğunu bilmesi olduğunu söylemiştin," diyorum kahveyi dökmeye devam ederken, kararsız ellerle fincana karıştırıyorum.

Dedektif Palmer başını sallar. "Eğer bu konuda haklıysam, ki sanırım haklıyım, Billy'yi kaçırان ve öldüren her kimse sadece cesedini atmak için en uygun yer olan şelaleyi değil, aynı zamanda kim olduğunu ve nerede olduğunu da biliyordu. Onu o kadar iyi tanıyorlardı ki, çadırın kenarını kestikten sonra bile onları gördüğünde paniğe kapılmadı. Buna uyan çok fazla insan yoktu. Ve sen onların her birini tanıyordun."

"Annemle babam değildi, eğer ima ettiğiniz buysa."

"Hayır, onlar değil," diyor Dedektif Palmer. "Aklımda, sorumlu olabilecek tek bir kişi var."

Başımı arkaya atıp şakaklarımı ovuyorum, bunun nereye varacağını zaten biliyorum. Ortaya çıkan tüm gerçeklere dayanarak -katilin Billy'nin bahçemde kamp yaptığından haberdar olduğu, Billy'nin kendisini kaçırانı tanıdığı için çılgılık atmadığı ya da paniklemediği, katil her kimse arka bahçemden iki mil ötedeki şelaleden haberdar olduğu-geriye gerçekten de tek bir şüpheli kalıyor.

"Billy'nin annesi," diyorum.

Cuma, 15 Temmuz 1994
19:45.

Bir anne için endişelenmek hayattaki en önemli şeydir.

Mary Ellen hamileyken kimse ona bunu söylemedi. Bu yüzden Billy'nin ağlayan, kıvranan bedenini ilk kez kucağına aldığı anda içinin sevgi ya da şefkatle değil, endişeyle dolması onu şaşırtmıştı. O kadar derin bir endişe ki bunu ruhunda hissetti.

Onun başına kötü bir şey gelirse ne yapacağını düşündü.

Endişenin aşkın bir yan ürünü olduğunu artık biliyor - tıpkı o ilk, tedirgin düşünce geçtikten sonra bildiği gibi. Hâlâ bilmediği şey ise bununla ne yapacağı. Zamanla geçeceğini düşünmüştü ama hiç geçmedi. Andy doğduktan sonra bile, ikinci çocukla birlikte her şeyin daha kolay olacağına dair güvence almasına rağmen. Onun tecrübesine göre öyle değildi. Bu sadece endişesini daha da arttırdı. Şimdi endişelenmesi gereken iki oğlu var. Ve bugünlerde endişelenmek için çok fazla neden var.

Trish Wallace o sabah, "Bu dünya her geçen gün daha da çılgınlaşıyor," demişti ve Mary Ellen da aynı fikirdeydi. Hemlock Circle'ın dışındaki her şey kontrolden çıkmış gibi görünüyor, tıpkı geçen ay Blake'le birlikte izlemeye gittikleri filmdeki patlayıcılarla donatılmış otobüs gibi. Ruanda'daki toplu katliam. Güzel Nancy Kerrigan'ın dizlerine vurulması. O. J. Simpson'ın karısını öldürmesi, ki Mary Ellen bunun gerçek olduğunu tüm benliğiyle biliyor. Masum bir

birkaç hafta önce yaptığı gibi kaçımaya çalışmaz. Herkes gibi o da saatlerce otoyolda ilerleyen beyaz Ford Bronco'yu izledi. Tüm bu süre boyunca, kovalamacanın hiç bitmeyeceğinden korkarak, midesinin derinliklerinde bir endişe yumağı oluştu. Bronco sürmeye devam edecekti. Tüm ülke boyunca. Hiçbir eş ve annenin güvende olamayacağı Hemlock Circle'a kadar.

Onu geceleri ayakta tutan şey bu. Hiçbir yerin güvenli olmadığı fikri. Kötü şeyler her yerde olabilir ve oluyor da. Burada bile. Misty Chen'i her gördüğünde kollarından tutup sarsarak gerçeği öğrenmek istiyor. Oğlunun bir bağımlı olduğunu biliyor muydu? Bu konuda bir şey yaptı mı? Kendini mi suçluyor? Mary Ellen'in bunun kendi çocuklarının da başına gelmemesi için bilmesi gerekiyor.

Billy şu anda üst katta, Marshes'lara gitmeden önce hazırlanıyor. Mary Ellen dün ormanda dolaşan yabancı hakkında endişelenmeye devam etse de ona hala gidebileceğini söyledi. Buna izin vermesinin tek nedeni Billy'nin tuhaf görünmesi. Pek üzgün değil, ama tam olarak mutlu da değil. Sessiz. Onu tanımlamak için aklına gelen en iyi kelime bu. Sanki bugün erken saatlerde bir şey olmuş ve Billy bu konuda ne hissedeceğinden emin değil.

Bu öğleden sonra geç saatlerde içeri sızdığından beri odasında saklanıyor, muhtemelen Mary Ellen'in bilmediğini düşündüğü o korkunç hayalet kitabını karıştırıyordu. Kitabı bulduğunda neredeyse atacaktı ama Blake onu durdurdu.

"Bırakın çocuk kitabını alsın," dedi. "Zararsızdır."

Mary Ellen bununla alay etti. "Zararsız mı? Hiç baktın mı? Çok ürkütücü. Bütün o hayalet ve hortlak resimleri."

"Bu da onun yaşındaki biri için kedi nanesi. Her çocuk ürkütücü bir dönemden geçer. Bunu atlatacaktır."

Ama bu Mary Ellen'a bir aşama gibi görünmüyor. Billy takıntılı biri gibi davranıyor, sürekli hayaletlerden bahsediyor. Blake Cadılar Bayramı için hayalet gibi giyinmesine yardım ettiğinde dehşete düşmüştü. Billy gibi tatlı bir çocuğun neden bu kadar korkunç bir şeye hayranlık duyduğunu anlayamadı.

Andy'nin bu şekilde değişmesi onu endişelendiriyor. Andy'nin her zaman kocasına benzediğini düşünürdü; zeki, kurnaz, hatta biraz soğuk ve biraz da yalnız. Yakın zamana kadar Billy'nin de ona çekmiş olduğunu varsayıyordu. Hassas. Mahalledeki diğer çocuklardan çok farklıydı. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Hâlâ da öyle. Yıllar geçtikçe tuhaflıklarını bastırmayı, diğer anneler gibi davranmayı, normalmiş gibi davranmayı öğrendi.

Küçük bir kızken, okulun tuhaf çocuğuydu. Tamamen dışlanmış değildi. Sınıf arkadaşları onu yeterince seviyor gibiydi. Ama onda hep bir gariplik vardı. Akranları tarafından tamamen benimsenmesini engelleyen bir şey.

Mary Ellen'ın annesi ona, hiç de kaba olmayan bir şekilde, çok fazla şey hissettiğini söylemişti. Bu aileden gelen bir şeymiş. Mary Ellen Andy'nin yaşlarındayken, "Duygularımız derinlere iner," demişti.

Bunun mükemmel bir örneği, sekiz yaşındayken Noel'de aldığı porselen bebeği Stacy'dir.

Mary Ellen Stacy'yi ilk kez kucağına aldığı anda annesi ona "Ona karşı çok nazik ol," dedi. "O çok kırılgan."

Mary Ellen bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ve sorduğunda aldığı cevap onu rahatsız etti.

"Çok kolay kırılabilir," dedi annesi. "Tek bir yanlış hareketle tüm bebek paramparça olur ve sonsuza dek kaybolur."

Bu korkunç uyarıya rağmen Mary Ellen Stacy'yi çok seviyordu. Bebeği yatağının karşısındaki rafta tutuyordu, böylece Stacy sabahları gördüğü ilk ve akşamları gördüğü son şey oluyordu.

gece gördü. Mary Ellen Stacy'yi raftan indirdiğinde, bu sadece onu birkaç dakikalığına nazikçe kucaklamak içindi. Bundan fazlasını yapmanın çok riskli olduğunu biliyordu, tıpkı ne kadar dikkatli olursa olsun, Stacy'nin kırılacağı ve artık olmayacağı bir günün geleceğini bildiği gibi. Mary Ellen'a göre bu bir "eğer" değil, "ne zaman" meselesiydi.

Liseye geldiğinde, sürekli korkusunu saklamayı öğrenmişti. Pek popüler sayılmazdı ama birkaç arkadaşı vardı, birkaç erkekle çıkıyordu ve en önemlisi de ortama uyum sağlıyordu. Ama endişesini saklamış olması onun yok olduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ oradaydı. Karanlıkta pusuya yatmış, en beklenmedik anlarda ortaya çıkmayı bekleyen bir canavar.

Bu gece, mesela.

Billy eşyalarını toplarken Mary Ellen, Boston'da bir konferansta olan kocasını arar. Bir başka endişe kaynağı. Boston çok büyüktür, yolculuk zordur ve insanları, Mary Ellen bütün bir şehrin nüfusunu klişeleştirdiği için kendini kötü hisseder ama kaba olduklarını duymuştur.

"Sence Billy'nin Ethan'ın evinde kamp yapmasına gerçekten izin vermeli miyim?" diyor.

Blake'in cevabı - "Neden olmasın anlamıyorum"- Mary Ellen'ı hiç şaşırtmaz. Blake her zaman ondan daha rahat olmuştur, Mary'nin hem gerekli hem de şaşırtıcı bulduğu bir özelliktir bu. İkisi de bir tenis raketinden daha gergin olamazlar. Yine de Blake'in hayatında çoğunlukla endişesiz bir şekilde süzölmeyi nasıl başardığını da anlayamıyor.

"Ama dün mahallede dolaşan bir yabancı vardı," diyor. "Belki hâlâ buradadır, gizleniyordur."

Blake, "Billy'nin ormanda tek başına kamp yapması gibi bir şey değil," diyor. "Ethan'la birlikte Fred ve Joyce'un arka bahçesinde olacak. Eminim göz kulak olurlar."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde Mary Ellen hâlâ ne yapacağına karar verememiştir. Ama sonra Billy aşağı iner, kolunun altında rulo haline getirilmiş bir uyku tulumu vardır ve ruh hali hâlâ anlaşılmazdır.

"Bu gece yapabileceğine emin misin?" diyor. "Her zaman gelecek Cuma var."

"Sanırım."

Mary Ellen iç çeker, ona sorunun ne olduğunu söylemesini, kocasının Boston yerine burada olmasını ve Hemlock Circle'daki diğer eşler gibi olup bir akşamlığına rahatlamayı diler. En çok da, kontrolü dışında olan şeyleri kontrol edebilmeyi diliyor. Çünkü bu endişe - bu kemik derinliğinde, yorucu, hiç bitmeyen endişe - çok fazla.

"Tamam o zaman," diyor ve artık bu özel savaşta mücadele etmemeyi seçiyor. Gelecekte daha fazlası olacak. Daha fazla ruh hali. Daha fazla endişe. Daha fazla büyüme hevesi, ki bu Andy'nin özel bir sorunudur. Vücut ısısı gibi ondan yayılıyor. Tüm bunlar Mary Ellen'in oğullarını şu anda oldukları gibi muhafaza edebilmeyi arzulamasına neden oluyor. Böylece sonsuza dek aynı kalırlardı ve oğulları büyürken, taşınırken, hayatlarına devam ederken çaresizce beklemek yerine daha az endişelenebilirdi.

"İyi eğlenceler," diyor Billy'ye ve ona söyleyeceği son iki kelimeyi ekliyor. "Dikkatli ol."

Billy'nin alacakaranlığın içinde kayboluşunu izlerken Mary Ellen'in aklına çocukken çok sevdiği porselen bebek Stacy gelir. On yaşına geldiğinde, Stacy'nin kaçınılmaz yok oluşunu beklemek dayanabileceğinden daha fazla hale gelmişti. Bunu geciktirmek yerine -endişelenmek, üzölmek ve nihayetinde veda etmeye hazır olmadan önce bebeği kaybetmek- Mary Ellen meseleyi kendi ellerine almanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Bir öğleden sonra odasına gitti, Stacy'yi raftan aldı ve onu kucağına alıp uzun süre sevdi.

istedim. Bittiğinde Mary Ellen, Stacy'nin narin yanağına bir öpücük kondurdu ve porselen kafasını ezdi.

Ondan sonra artık endişelenmedi.

YİRMİ BEŞ

Billy'nin annesinin katil olma ihtimalini tekrar düşünürken kahvemden bir yudum daha alıyorum. Dedektif Palmer haklı.

Bayan Barringer, Billy'nin katilinin tüm özelliklerine uyuyor. Beni bu sonuca varmaktan alıkoyan şey, bunun olasılığı.

Hayır, Barringer'lar dünyanın en iyi ebeveynleri değillerdi. Blake Barringer vardı ama yoktu. Bir türlü kafasının içinden çıkıp dünyanın geri kalanıyla ilişki kuramayan o çok zeki adamlardan biriydi. Dürüst olmak gerekirse, bolca fırsatımız olmasına rağmen birbirimizle bire bir konuştuğumuz tek bir zamanı bile hatırlamıyorum.

Billy'nin kendince farklı olan annesiyle daha çok konuşturdum. Çocukken bile Mary Ellen Barringer bana kırılgan biri gibi gelirdi. Bir keresinde annemin ona "Gergin Nellie" dediğini duymuştum. Acımasızca ama doğru. Her zaman biraz ürkek görünürdü, sanki her an bir hayalet görecekmiş gibi.

Mary Ellen Barringer Andy'yi bahçeye sürükleyip o geceyle ilgili daha fazla şey hatırlamam için bana yalvardığında Dedektif Palmer orada değildi. Bayan Barringer'ın geceliği ve uyumsuz çoraplarıyla hayalet gibi görüldüğünü görmedi. Anıları içimden söküp atmaya çalışırken omuzlarımdaki şok edici güçteki kavrayışını hissetmedi.

O, kederden delirmiş bir kadındı, suçluluktan değil. Sonunda o kadar kötüleşti ki, Hemlock Circle'dan ayrılmalarından kısa bir süre sonra Bayan Barringer akıl hastanesine yatırılmak zorunda kaldı. Bundan birkaç yıl sonra Bay Barringer öldü ve genç Andy koruyucu aileye verildi.

Belki de tam tersiydi. Belki de suçluluk duygusu Bayan Barringer'ı çılgına çevirmişti ve hatırlamamı sağlamak yerine, asıl istediği ne kadar çok şey bildiğimi ortaya çıkarmamdı.

Ayrılmadan önce Dedektif Palmer'a Billy'nin davasında sonraki adımların ne olduğunu sordum. Pek umut verici değil. Mary Ellen Barringer'ın durumu böyleyken yapabilecekleri pek bir şey yok. Dedektif Palmer bana, doktorlar tepkisiz kalacağı konusunda onu uyarmış olsalar da, Bayan Barringer'ı devlet hastanesinde ziyaret etmeyi planladığını söyledi.

"Yani Billy'yi kimin öldürdüğünü asla öğrenemeyebilir miyiz?" Ben de öyle dedim.

"Asla asla deme," diyor Dedektif Palmer. "Ama bu noktada, pek olası görünmüyor. Başka biri geçerli bir şüpheli olarak ortaya çıkmadığı sürece, gerçekte ne olduğunu asla bilemeyeceğimizi kabul etmemiz gerekebilir."

Dedektif gittikten sonra yukarı çıktım ve defteri yerden aldım. Billy'nin yazdığı sayfa hâlâ açıktı.

HAKUNA MATATA DOSTUM

Billy olduğunu biliyorum çünkü bana söylediği son sözleri kimseyle paylaşmadım. Ne Russ'la, ne ailemle, ne de polisle. Claudia'yla bile. Bu bir sır olarak kaldı çünkü Billy'ye ait bir şeyi tamamen kendime saklamak istedim.

Emin olmak için telefonumdaki iz kamerası uygulamasını kontrol ettim, belki ormandan çıkıp eve doğru ilerlerken suçlunun fotoğrafını çekmiştir diye umuyordum. Ancak gece boyunca çekilen fotoğrafların çoğu benim ve Fritz Van de Veer'in bahçede konuşurken çekilmiş. İçindekiler

Ne bir gölge, ne bir hayalet, hatta ne de normal bir insan. Sadece sabahın beşinde otları kemiren yalnız bir geyik.

İz kamerası yol göstermediği için koridoru geçip eski yatak odama gidiyorum ve Billy'nin The Giant Book of Ghosts, Spirits, and Other Spooks kitabını açıyorum. Kenarında Billy'nin el yazısının olduğu sayfayı bulup defterimdekiyle karşılaştırıyorum. Tam olarak eşleşmiyor ama kitaptaki ve defterimdeki kelimelerin aynı kişi tarafından yazıldığını varsaymak için yeterince yakın.

Artık Billy'nin ormanla sınırlı olmadığını bildiğimden, yeni yatak odama dönerken her yerde onu arıyorum. Kapının arkasındaki gölgede. Yatağın altındaki karanlıkta. Hiçbir şey bulamadığım kapsamlı bir aramadan sonra yatağın kenarına çöküp deftere bakıyorum. Bu bana Rüya'yı ve çadırdaki yarığın hemen ötesinde bir hareket bulanıklığı gördüğüm o fazladan milisaniye dışında bu son turun nasıl diğerleriyle aynı olduğunu düşündürüyor.

Billy'nin katili olduğunu düşündüğüm bir bulanıklık. Rüya'nın bu yeni versiyonu ve Billy'nin defterimdeki mesajı, bahçedeki bir beyzbol topundan çok daha istilacı bir şekilde, bu sonuca işaret ediyor gibi görünüyor.

Billy'nin katilini gerçekten gördüğümü. Sadece bir anlık.

Bayan Barringer mıydı? Muhtemelen. Dedektif Palmer buna kesinlikle inanıyor gibi görünüyor, her ne kadar bu şüphesini asla kanıtlayamayacak olsa da. Bu, suçla kişisel bağlantısı olmayan bir eyalet polisi dedektifi için iyi olabilir ama benim için kabul edilemez. Otuz yılımı gerçeği aramakla, uyumamakla ve uyuduğumda Rüya tarafından uyandırılmakla geçirdim. Otuz yıl daha bu şekilde var olmayı reddediyorum.

Düşünmesi gereken bir de Billy var. Katilinin kimliği asla ortaya çıkmazsa ruhunun huzur bulması mümkün mü? Benim tahminim hayır, dolayısıyla mesajlarının yoğunluğu artıyor.

Billy'nin artık dedektifçilik oynamama ihtiyacı yok. Hatırlamama ihtiyacı var.

Billy'nin üçgen A'lardan oluşan mesajına bakmaya devam ederken, bunun gerçekleşmesi için aklıma tek bir yol geliyor.

Yarım saat sonra duşumu almış, giyinmiş ve Russ'ın bir dakikadır açık olan mağazasının önüne park etmişim. Russ ben içeri girer girmez kasadan beni fark ediyor ve koşarak yanıma geliyor.

"Hey, Jen beni aradı. Bu sabah onu biraz korkutmuşsun. Her şey yolunda mı?"

"Sorun değil," diyorum mağazanın derinliklerine doğru yürümeye devam ederken. Russ da peşimden geliyor.

"Yani hırsızlık olmadı mı?"

"Hepsi büyük bir yanlış anlaşılmaydı."

"O zaman burada ne işin var?"

Mağazanın ortasındaki kamp alanı vitrininde duruyorum. Saat henüz o kadar erken ki Russ onu bu kadar çekici kılan zil ve düdükları açmaya vakit bulamamış. Sahte kayadan cırcır böceği sesi gelmiyor. Ateş çukurunda selofan alevleri üfleyen vantilatör yok.

"O çadırı satın almak istiyorum," diyorum.

YİRMİ ALTI

Atalimata göre çadır on beş dakika içinde kurulabilir.
iki saatimi alıyor.

O zaman bile, çadırın hafifçe öne doğru eğilmesinden yanlış yaptığımı anlıyorum, sanki otuz yıl önce benzer bir çadırın durduğu düz bir çim parçası değil de bir eğim üzerindeymiş gibi. Elbette, tek bir dokunuş çadırı turuncu bir yığın halinde çökertmeye yetiyor.

Tekrar başlıyorum, sıfırdan başlıyorum. Russ'ın eve gelmesini beklemeyi ve ondan yardım istemeyi düşünüyorum. Ama daha önce dükkândaki tavrı bana yardımdan çok soru soracağını söylüyor.

Beni ararken "Buna neden tekrar ihtiyacın var?" diye sordu.

"Henry Wallace için," dedim, günler önce dükkânı ziyaret ettiğimizde Henry'nin çadırın içinde olduğunu hatırladığım için hemen bir bahane uydurmuştum. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Bu o an için Russ'ı yatıştırmış gibi görünse de, Henry ortalıkta yokken arka bahçemde çadır kurmamı tuhaf bulacağını biliyorum. Bu yüzden tek başıma devam ettim ve çadırı ikinci kez kurmak sadece bir saatimi aldı. İlkinden farklı olarak dik duruyor ve bu da gururumu okşuyor.

İşim bittiğinde, mutfığa, telefonumu bıraktığım yere gidiyorum ve kelimenin tam anlamıyla yüzlerce uyarı görüyorum.

iz kamerası uygulaması. Tabii ki. Kamerayı kapatmayı unuttuğum için o sabahki her hareketim kaydedilmiş ve telefonuma gönderilmişti. Birkaç tanesine göz gezdiriyorum, terli ve küfürbaz halimle çadırla boğuşurkenki görüntümü görünce içim cız ediyor, sonra da hepsini siliyorum.

Telefon tekrar çalıyor, bu sefer mavi bir alakarga geçiyor ve iz kamerasının sunduğu yeni manzarayla karşılaşıyorum. Ön plandaki çimen, bahçenin kenarındaki ormanın arka planına yayılıyor, ayrıca çadır da ekleniyor. En azından bir kısmı. Çadırın ön yarısının sadece bir kısmı kadrāja giriyor, turuncu bir üçgen görüş alanının hemen dışında kalan bir tepeye doğru yükseliyor.

Gece çökene kadar bir daha dışarı adım atmıyorum ve bodrumda bulduğum iğrenç kokulu bir uyku tulumu ve koridordaki dolaptan çıkardığım eski püskü bir yastıkla çadıra dönüyorum. Ayrıca yanımda babamın elektrikler kesildiğinde kullandığı LED fener; Billy tekrar yazmayı denemek isterse diye kalemim ve not defterim; bir zamanlar bir hayaletin onlarla iletişim kurduğu bir film izlediğim için bir torba Scrabble taşı; ve aptallık ettiğimden oldukça emin olduğum için bir şişe ucuz burbon.

Hayır, bundan daha fazlası. Ben deliyim.

Gerçekten, tamamen delice.

Yine de durumu -tamamen ve tamamen kaybettiğimi anlamam beni çadırdan dışarı çıkmaya zorlamıyor. İçeride kambur duruyorum, burbonun kapağını açıp doğrudan şişeden bir yudum alırken omuzlarım eğimli kenarlara sürtünüyor. Pek iyi bir fikir değil aslında. Özellikle de amaç her şeyi mümkün olduğunca o geceye benzer hale getirerek hatırlama havasına girmek olduğu için, bu durumda bir meyve suyu kutusundan Hi-C Ecto Cooler höpürdetiyor olmalıydım.

Bir yudum daha burbon içtikten sonra uyku tulumuna girip sırt üstü yere uzanıyorum ve bekliyorum. Ne için, bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şeyi. Beş dakika içinde ve şimdiden bu muazzam bir zaman kaybı gibi geliyor. Bir saat beklemeye karar verdim. En fazla iki. Evin içinde olsaydım uyuyacak değildim ya.

"Hadi ama Billy," diye mırıldandım. "Hatırlamamı mı istiyorsun? O zaman bana yardım et. Çünkü ne olduğunu sadece sen biliyorsun. Sadece sen oradaydın. Ben hiçbir şey görmedim."

Konuşmayı kesiyorum, çünkü burada beni dinleyecek kimse yok. Sadece ben varım. Bir psikopat gibi kendi kendime konuşuyorum. Ama aynı zamanda duruyorum çünkü söylediklerimin doğru olup olmadığından emin değilim. O gece çadırda bir şey görmüş olma ihtimalim çok yüksek.

Bu yüzden bana musallat oldu.

Billy'nin zaten bildiği şeyleri hatırlatmama, anlatılması gereken insanlara anlatmama, artık bir sesi olmadığı için onun sesi olmama ihtiyacı var.

"Peki," diyorum, görünüşte kendimle konuşuyorum ama aslında Billy'ye hitap ediyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Kayıyorum, rahatsızım. Uyku tulumunun verdiği yastığa rağmen zemin beklediğimden daha sert, üstelik biraz da engebeli. Kendimi dengelemek için sola doğru kıpırdanıyorum ve çadırın tonozlu tavanına bakıyorum.

On yaşındayken sahip olduğum manzaranın aynısı olduğunu fark ettim. Şu anda olduğu gibi orada toplanan gölgeleri izlediğimi hatırlıyorum. Belli belirsiz tehditkâr bir karanlık çadırın iç kısmında belirliyor. Ve bu bana bir düzine anıyı çağırırsa da - annemin fırından çıkardığı s'mores, çadırın fermuarlı kapağının Temmuz sıcağını hapsetme şekli - hiçbirisi bana hayati gelmiyor. Rüya'da tasvir edilen puslu yarım anılara kesinlikle ışık tutmuyorlar.

Scriiiiiitich.

Billy'nin çadırdan çıkarıldığı an.

Kesinlikle her ikisinden de sorumlu olan kişiye dair bir ipucu yok.

Tekrar yer değiştiriyorum, baştan başlamaya çalışıyorum. Çadırın tavanına bakmanın dikkatimi dağıtabileceği ve bunun yerine alanın diğer duyularımı nasıl etkilediğine odaklanmam gerektiği aklıma geliyor. Çadırın içi nasıl ses çıkarıyor ve kokuyor? Nasıl hissettiriyor? Anılarımın kilidini açmanın anahtarının görsel ipuçlarında değil çadırın aurasında yattığını düşünerek gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin, temizleyici nefes alıyorum.

Sonra konsantre oluyorum.

İlk başta, etrafımı saran yeni çadır kokusundan başka bir şey fark etmiyorum. Plastik torba ile lateks eldiven karışımı bir koku, burnumun seğirmesine neden olacak kadar güçlü. Buna alıştıktan sonra, başka şeyler de ortaya çıkıyor.

Tek bir cırcır böceğinin cıvıltısı, diğerlerinden daha yüksek, hemen dışarıda olduğunu gösteriyor.

Hem uyku tulumunun hem de çadırın tabanının altında hala hissedilebilen çimen izi.

Hapsolmuş havanın kendisi, beni ikinci bir uyku tulumu gibi sararken hareketsiz ve sıcak. Şakaklarımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve umutsuzca hatırlamaya çalıştığım geceye dair ilk gerçek anımsamayı yaşıyorum.

Çadırın içinde Billy'nin gelmesini bekliyor, günün erken saatlerinde yaşananlardan sonra bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyordum. Suçluluk duygusu midemde çalkalanıyordu; bu duyguya önümüzdeki otuz yıl boyunca yakından aşina olacaktım. Ama o zamanlar hala yabancı, tedirgin edici bir şeydi. Billy'nin başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişe ettiğimi hatırlıyorum. Hâlâ o kapıda sıkışıp kaldığını ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum.

Bunun çok yakında gerçekleşeceğini bilmiyordum.

Çadırın dışında bir ses var. Yumuşak bir hareket fısıltısı,

o kadar zayıf ki gerçek mi yoksa bir anı mı olduğunu
anlayamıyorum. Sonra

Tekrar duyuyorum, bu sefer daha yakından ve uyku tulumunun içinde geriliyorum.

Bahçeye bir şey girdi.

Yine ses geliyor. Fısıltıdan ziyade çimlerin üzerinde bir koşuşturma.

Cebimin derinliklerinde, telefonumdan bir ses geliyor.

Ping!

Tüm vücudum sıkıştı, çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Billy geldi.

Cuma, 15 Temmuz 1994
20:05.

E adırdada tek başına toplanıp, sinirden titremekten daha iyidir. ve en okacı verici az saatler . onun genç

varoluş.

Her şey, diğerleriyle Billy'nin Hawthorne Enstitüsü'nde yakalandığını kimseye söylememe konusunda anlaştıktan sonra eve döndüğünde başladı. Onun gelişi, hâlâ mutfakta duvara bakmakta olan annesini ürküttü. Ethan onun hemen Russ, Ashley ve Ragesh'le olan ve mutfak penceresinden kesinlikle şahit olduğu tartışmayı sormasını bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Onu mutfakta ağlarken gördüğünden de bahsetmedi - Ethan'ın kesinlikle kabul edeceğini düşündüğü bir olay.

Onun yerine annesi ayakta durup mutfağı temizleyerek ve akşam yemeğini hazırlayarak gününe devam etti. Tüm bunları söze dökülmeyen ama hissedilen bir üzüntüyle yapıyordu; kötü ruh hali her ağır adımında, her çekmeceyi arpışında kendini belli ediyordu. Barkley bile bunu hissediyor, oturma odasının bir köşesine çekiliyor ve usulca mızızlanıyordu.

Babası bodrumdan turuncu çadırını getirip arka bahçeye kurarken Ethan üst kattaki odasına çıkararak bundan kaçmaya çalıştı. Ethan yatak odasının penceresinden olan biteni izlerken, bu gece Billy'yle kamp yapması gerektiğini hatırlayınca şaşırdı. Bunu tamamen unutmuştu. Billy'nin de unutup unutmadığını merak etti. Yani, eğer Billy

Hatta buralarda bile. Ethan, Hawthorne Enstitüsü'ne gittiklerinden beri onunla hiç temas kurmamıştı ve bu gerçek, beyninde her türlü kötü düşüncenin dolaşmasına izin veriyordu. Billy'nin başı dertteydi. Ya da hâlâ o korkunç mozolenin kapısında sıkışıp kalmıştı. Belki de ölmüştü. Eğer öyleyse, tüm bunlar Ethan'ın suçu olacaktı çünkü cezayla birlikte yüzleşmek yerine Billy'yi terk etmişti.

Akşam yemeğinde Ethan zar zor bir şeyler yedi, mide bulantısını bastırmak için tek dilim peynirli pizzasını didikledi.

"Aç değil misin?" diye sordu annesi, endişeli bir şekilde değil. Ethan'ın sesinde duyduğu şey, midesinin daha da sıkışmasına neden olan bir kızgınlıktı.

"Pek sayılmaz," dedi, bu çok basit iki kelimeyi zar zor söyleyebildi. Her şeyi itiraf etme dürtüsü ile başını belaya sokma korkusu arasında sıkışıp kaldığı için konuşmakta zorlanıyordu.

"Hasta değilsin, değil mi?" dedi babası, sanki bir suçlamaymış gibi.

"Hayır."

"Çünkü eğer öyleyseniz, bana söylemeli ve beni o aptal çadırı kurmak zorunda kalmaktan kurtarmalıydınız."

Şimdi Ethan söz konusu aptal çadırda tek başına otururken, olanları itiraf etmek için mükemmel bir zaman olduğunu fark eder. Çünkü ailesi, Billy gelmeyince bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Ve o zaman Ethan, diğerlerine sessiz kalacağını söylemesine rağmen, olanları itiraf etmek zorunda kalacaktır.

Belki de şimdi yapmalı ve bu işi bitirmeli.

Bir yanı, hissettiği suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulmak için bunu yapmak isterken, bir yanı da Billy'nin başını belaya sokacağını bildiği için bunu yapmak istemektedir. Eğer zaten değilse. Ve Billy bunu hak ediyor, diye düşünüyor Ethan bir anlık öfkeyle. Russ her şeyin Billy'nin suçu olduğunu söylerken haklıydı.

Onları Hawthorne Enstitüsü'ne götürmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Dün nereye gittiğini.

Bunu Ethan'a söylememiştir.

Çünkü Russ'la kankalık yapmakla çok meşguldü.

Ethan, tüm bu çatışan duyguların bir yan ürünü olarak yeniden titremeye başlar. Aynı anda hem üzgün, hem suçlu, hem korkmuş, hem de kızgın hissediyor. Tüm bunların arasında bir de isteme duygusu uğulduyor.

Billy ile en iyi arkadaş olarak kalmak ister, tıpkı Billy'nin farklı olmasını istediği gibi. Barringer'lar yan daireye ilk taşındıklarında Ethan, Billy'nin tuhaflıklarından etkilenmişti. Onun yaşında, tamamen kendi halinde biriyle karşılaşmak çok ferahlatıcıydı. Şimdi ise Ethan, Billy özünde Billy olarak kalırsa ne olacağından endişelenmektedir.

Öğreneceğinden değil. Bugünden sonra Billy onunla bir daha konuşursa çok şaşırarak. Bu da olanları sineye çekip ailesine anlatması için bir sebep daha.

Kararını veren Ethan çadırdan sürünerek çıkmaya başlar, ancak hiç beklemediği bir şey fark edince durdurulur.

Orada, avluda kıpırdamadan duran Billy.

YİRMİ YEDİ

telefonu titreyen elimde tutuyorum, iz kamerasının uygulamasını kontrol edemeyecek kadar gerginim ama görmezden gelemeyecek kadar da meraklıyım
Tamamen. İşaret parmağımı uygulamanın simgesinin üzerinde tutarken göğsümde kalın ve nemli bir korku hissi yayılıyor.

Billy çadırın hemen dışında olabilir.

Bunu öğrenmenin tek yolu bakmak.

Ki bunu yapmak istediğimden hâlâ emin değilim. Billy'den korktuğumdan değil. Fritz'in kin tutan hayaletler hakkında söylediklerine rağmen, Billy'nin niyeti bana zarar vermek olsaydı, bunu günler önce yapacağından şüpheleniyorum. Ama ben de korkusuz değilim. Uğraştığımın bir hayalet olduğunu düşünürsek, anlaşılabilir.

Billy ya da değil, dışarıda ne varsa orada kalıyor. Cırcır böceklerinin cıvıltıları arasında onu duymaya devam ediyorum. Ve onu görene kadar her neyse onunla nasıl başa çıkacağımı bilemeyeceğim.

Ekrana bir dokunuşla iz kamerasının uygulaması canlanıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, telefonum dışında her şeye odaklanıyorum. Parmaklarımın kenarlarını kavırıyor. Sağ üst köşedeki pil seviyesi. Sonunda, bakacak bir şey kalmayınca, yarı kapalı gözlerle ekrana bakıyorum ve arka bahçenin artık tanıdık gelen gece manzarasını görüyorum ve...

Bir geyik.

Çadırdan iki adım

ötede.
otluyor.

Çimenlikte

Kırılma noktasına kadar gerilmiş olan tüm bedenim aniden gevşiyor. İçimden rahat bir nefes geçiyor. Hatta bir kıkırdama bile duyuyorum, çünkü bu durum çok saçma.

Çadırın dışındaki geyik aniden koşarak uzaklaşıyor. Hala avucumda sıkılı duran telefon bir kez daha ses çıkarmadan hemen önce toynaklarının ürkütücü gümbürtüsünü duyuyorum.

Ping!

Bu sefer hiç tereddüt yok. Bakışlarım doğrudan ekrana ve iz kamerasının çektiği son fotoğrafa yöneliyor.

Geyik gitmiş ama yerini başka hiçbir şey almamış. Telefonumdaki görüntüde boş çimenler, arkasındaki ağaçlar ve şu anda içinde oturduğum çadırın yarısı çerçevenin sol tarafını dolduruyor.

İz kamerasını harekete geçiren neydi?

Ping!

Ben hala bir öncekine bakarken yeni bir fotoğraf geliyor. İki fotoğraf tamamen aynı olmasaydı sarsıcı olacak bir görüntü değişimi. Hatta aynı olmadıklarından emin olmak için aralarında geçiş yapıyorum.

Öyle değiller.

Çünkü en sonuncusunda bir öncekinde bulunmayan bir şey var.

Ormanda biraz gölge var. Yakındaki diğer gölgelerden daha koyu. Ve şekli de farklı.

Daha yakından bakabilmek için ekrana eğilip gözlerimi kısarak bakıyorum.

Ping!

Görüntü tekrar değişir ve bu sefer sarsıcıdır. Çünkü iz kamerası boş çimenler yerine başka bir şey yakalamıştır.

Bir yüz.

Kameradan birkaç santim uzakta.

Doğrudan ona bakıyorum.

Onu görünce öyle bir sıçıyorum ki, bir dizi küfür savururken tüm çadır sarsılıyor. "Tanrım, lanet olsun!"

Çadırın dışında tanıdık bir ses, "Vay canına Bay Marsh, ne çok küfür ettiniz" der.

Telefona bir kez daha bakıyorum ve rahatlayarak yere yığılıyorum. Arayan Billy değil, başka bir on yaşındaki Henry. Sakinlik kısa sürdü çünkü çadırın ön kapakları aniden açılarak bir başka ürkek "Siktir!" sesine yol açtı.

"Bir küfür daha," diyor Henry kafasını çadırın içine sokarken, gözlüklerinin camları turuncuyu yansıtıyor. "Görüyorum ki çadırı satın almışsın."

"Evet," diyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir elimi göğsüme bastırarak. "Mağazada gördüm ve dayanamadım."

Henry çadırın içine bakar ve o sevimli haliyle "Girebilir miyim?" diye sorar.

"Elbette." Bana katılabilmesi için yanıma sokuluyorum ve burbon şişesini uyku tulumunun altına sakladığımdan emin oluyorum. "Kendini evindeymiş gibi hisset."

Henry sürünerek içeri girer ve ellerini başının arkasına koyarak uzanır. "Bu şu anda kampta olduğum anlamına mı geliyor?"

"Sanırım," diyorum. "Hiç kampa gitmedin mi?"

"Hayır. Annem kamp yapan insanların başına kötü şeyler geldiğini söylüyor."

Hemlock Circle'da bu kesinlikle doğru olsa da, başka yerlerde durumun böyle olmadığını biliyorum. Yine de Ashley'nin Henry'nin ne pahasına olursa olsun kamp yapmaktan kaçınmasını sağlama çabasını takdir ediyorum. Böylesi daha güvenli.

"Çocukken burada çok kamp yapardım" diyorum, Henry'nin yanına uzanıyorum, ne kadar uzun olduğumu görünce dehşete düşüyorum, bir zamanlar onun kadar küçük olduğumu fark edince daha da dehşete düşüyorum.

"Bay Marsh, kendi arka bahçenizde kamp yapıyor olmak tuhaf değil mi?"

"Bilmiyorum, Bay Wallace," diyorum dirseğimle onu yanından dürttüğümde. "Sizce de tuhaf değil mi?"

"Bence çok güzel."

Çadırın kenarlarının birleştiği tepedeki boşlukta toplanan gölgelere bakıyorum, şimdi satın almanın bilgeliğini sorguluyorum. Çadırda olmanın bir şekilde Billy'nin kaçırıldığı gecenin anılarını canlandıracağını umuyordum. Ama burada ne kadar uzun süre kalırsam, bunun olacağından o kadar şüphe ediyorum. Zihninizin engellemekte ısrar ettiği bir şeyi hatırlamak o kadar kolay değil. Yıllarca süren başarısız terapi seansları bana bunu öğretti.

"İstediğin zaman buraya gelebilirsin," diyorum Henry'ye, Russ'a onu satın almak için verdiğim bahaneyi gerçeğe dönüştürebileceğimi düşünerek. Böylece tuhaf denemem kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğradıktan sonra satın aldığım şey tamamen boşa gitmemiş olacak. "Burayı okumak için sessiz bir yer olarak düşün. Ya da annenden saklanmak için."

Sanki ondan bahsedilince çağrılmış gibi, çimlerde ayak sesleri duyuyorum, ardından Ashley'nin sesi geliyor, "Henry? Nereye gittin?"

"Buradayız," diye sesleniyor Henry.

On saniye sonra çadırın kanatları hışırdadı ve Ashley elleri ve dizleri üzerinde, sorgulayan bir bakışla bize baktı. "Bütün bunlar da ne?"

"Kamp yapıyoruz," diyor Henry.

Ashley bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bunu görebiliyorum."

"Henry, ben annenle konuşurken bir dakika burada dinlen." Çadırdan sürünerek çıkmaya başlıyorum, çıkarken burbonu kaptığımdan emin oluyorum. Ashley bunu görünce gözleri büyüdü.

"Uzun sürmeyecek," diye ekliyor.

Avluyu geçip mutfağa giriyoruz. Avlu kapısı kapanır kapanmaz Ashley, "Neler oluyor Ethan? Henry'yi bizimle yemek yemek isteyip istemediğini sorması için gönderdim. Onun yerine ikinizi bir çadırda takılırken buldum. Ne zamandan beri adırınız var?"

"Bu sabahtan beri," diyorum. "Bunun hatırlamama yardımcı olacağını düşündüm."

"Neyi
hatırlıyorsun?"

"Billy'yi kimin
öldürdüğünü."

Ashley mutfak masasından bir sandalye çekip içine yığılıyor. "Bunun gerçekten olacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen
hayır." "O zaman neden
yapıyorsun?" "ünkü Billy
yapmamı söyledi."

Ashley bana ağzı açık bir şekilde bakıyor, gözleri endişeyle parlıyor. "Billy derken-"

"Onun ruhu," diyorum.

Ashley başını sallayarak, "Doğru," dedi. "Ben de bunu kastettiğinden korkuyordum. Neden Billy'nin ruhu-"

"Ya da hayalet," diye araya giriyorum. "Sanırım."

"Elbette. Neden onun hayaleti -ki öyle bir şey yok bu arada- bunu yapmanı söylesin ki? Bekle, işte daha iyi bir soru: Sana nasıl söyledi?"

Geçen gece Billy'nin çıkamaz sokaktaki varlığından ilk kez bahsettiğimde atladığım her şeyi ona anlatmaya devam ediyorum. Mahallede yanan garaj lambalarını ve bahçedeki beyzbol toplarını. Hatta ona Billy'nin defterime yazdıklarını bile anlattım, en iyi ihtimalle mantıksız, en kötü ihtimalle de klinik olarak delice geleceğini bile bile. Ama yine de devam etmek zorundayım, yüksek sesle konuşmanın kulağa daha az çılgınca gelmesini sağlayacağı umuduyla. Şöyle bitiriyorum: "Ya Billy bulunmayı istediye? Ya bunu o yaptıysa?"

"Ama neden şimdi?" Ashley diyor ki. "Bunca yıldan sonra neden kendisinin bulunmasına izin verdi? Neden onlarca yıl önce değil de şimdi?"

Onu kaybediyorum. Belli oluyor. Daha hızlı konuşmaya başladım.

"Çünkü burada olduğumu biliyordu. Kaybolduğundan beri ilk kez Hemlock Circle'a tam zamanlı olarak geri döndüm. Ve şimdi benden ona gerçekten ne olduğunu bulmamı istiyor."

Ashley bir an sessiz kalarak her şeyi anlamaya çalışır. Endişeli bakışı biraz değişti, korkuya yaklaştı. Benim için mi yoksa benden mi korktuğu belli değil.

"Gerçekten Billy'nin hayaletinin sizden onun cinayetini çözmenizi istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Bunun sadece filmlerde olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor. "Gerçek hayatta hayalet çocuklar cinayetlerini çözmeleri için insanları zorlamıyor mu? Ama diyelim ki haklısın. Haklı değilsin. Bu çok saçma. Ama şimdilik Billy'nin hayaleti bahçenize dadanıyor ve beyzbol topu atıyor diyelim. Bir hayalet beyzbol topunu nereden bulabilir ki?"

Mükemmel bir soru. Hiç düşünmediğim ve mantıklı bir cevabım olmayan bir soru.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama bu oluyor. Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. Geçen gece babanı duydun. Billy'yi gördüğünü söyledi."

"Sana onu dinlememeni söylemiştim. Babam çoğu zaman hangi yılda olduğumuzu bilmiyor," diyor Ashley, kelimeler boğazında düğümleniyor. "Bugün bana annemin akşam yemeği için ne hazırladığını sordu. Annem öleli yıllar oldu Ethan. Ve sanki hiç bilmiyormuş gibiydi."

"Özür dilerim," diyorum.

"Yarısını bile bilmiyorsun." Ashley bunu öfke, suçlama ya da acıma duygusu olmadan söylüyor. Bu sadece bir ifade, anlatılmamış derinlikteki sefaleti ima ediyor. "Ve tüm ben

Yapmak istediğim -gelme sebebim- birkaç dakikalığına her şeyi unutabilmek umuduyla eski bir arkadaşımı akşam yemeğine davet etmekte."

"Onun yerine hayaletlerden bahseden bir kaçıkla karşılaştınız."

"Sen kaçık değilsin." Ashley uzun, bıkkın bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, öyle olsaydın tüm bunlarla başa çıkmak daha kolay olurdu. Ama buna gerçekten inandığını söyleyebilirim."

"Biliyorum," diyorum, şaşırtıcı bir çabuklukla. Billy'nin hayaletinden bahsediyoruz, Tanrı aşkına. Bu fikir beni en azından biraz duraksatmalıydı. Ama vermiyor. Artık vermiyor. "Çılgınca olsa da inanıyorum. Çünkü bunu başka kim yapmış olabilir? Bütün kapılar ve pencereler kilitli olduğu halde bu eve başka kim girebilir ve defterime sadece benim ve Billy'nin bildiği bir şey yazabilir?"

Ashley üzgün bir şekilde başını sallayarak cevap verir. "Bilmiyorum."

"Peki bahçeme beyzbol topu atan kimdi? Billy'nin -ve sadece Billy'nin- yaptığı bir şey mi?"

"Biri zalimce bir oyun oynuyor," diyor Ashley. "Ya da belki de sensin Ethan. Bunu hiç düşündün mü? Belki de bunu yapıyorsun ve hatırlamıyorsun. Belki de hep sendin."

Ona bir bakış attım, sözlerinin iması karşısında şok olmuştum. "Her zaman mı? Billy'ye olanlarla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. İki eliyle sıkarak, "Billy'yi incitmediğini biliyorum. Herkes incitir. Ama aynı zamanda onun başına gelenlerin seni ailesi dışında herkesten daha fazla etkilediğini de biliyorum. Ve belki de olan biten her şeyin aslında hiç de öyle olmadığını düşünüyorum."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Sence uyduruyor muyum?"

"Hayır," diyor Ashley. "Bence ne olup bittiğini bilmeden yapıyor olabilirsin. Bir çeşit uyurgezerlik gibi. O deftere bir şeyler yazmış olabilirsin. Ve o beyzbol toplarını bahçene koymuş olabilirsin. Sonra her şeyi unuttunuz."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorsunuz. İnsanların ölümden dönüp sizinle iletişim kurabileceğine inanmak istiyorsunuz. Tıpkı senin bunun sadece Billy ile ilgili olduğuna inanmak istemen gibi, oysa ben bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Tabii ki Billy ile ilgili." "Karınızla bir ilgisi yok mu?"

Vücudum uyuşuyor. Ashley elimi tekrar tuttuğunda, zar zor hissedebiliyorum.

"Claudia'ya ne olduğunu biliyorum Ethan," diyor. "Öldüğünü biliyorum."

YİRMİ SEKİZ

A İlk olarak, hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiçbir kelime eşinizi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu yeterince özetleyemez. Özellikle de bu kadar beklenmedik olduğunda, yanlış bir şekilde birlikte daha onlarca yılınız olduğunu düşündüğünüzde. Evet, Claudia öldüğünde zor bir dönemden geçiyorduk, çocuk sahibi olmak istemediğimiz için tartışıyorduk, on beş yıllık birliktelikten sonra Evlilik, düşündüğümüz gibi insanlar değildik.

Ama biliyordum.

Claudia birçok açıdan değişmiş olsa da hâlâ üniversitedeki o partide tanıştığım kişiydi ve bu işi yürütebileceğimize dair hiçbir şüphem yoktu. Ve ebeveynlikle ilgili son kavgamızdan sonra gittiğinde, geri döneceğini varsaydım. Çünkü birbirimize söylediğimiz son sözler öfkeli değildi. İstifa etmiştik.

"Özür dilerim."

"Biliyorum."

Ama Claudia geri gelmedi.

Billy'nin kayboluşundan farklı olarak, her şeyi hatırlıyorum.

o.

Gece yarısına yaklaşırken gelen telefon. Kasvetli ses Benim adıma kayıtlı bir arabanın içinde tepkisiz bir kadın bulunduğunu söyleyen devriyenin. Hastaneye gidişin, masanın üzerindeki cesedin, kaldırılan beyaz çarşafın, ölü karımın yüzünün çılgınca, içimi kemiren endişesi.

Araba, Claudia'nın düşünmek için gitmeyi sevdiği küçük şirin bir göle park edilmişti. Ölümünde bir dram yoktu. Cinayet yoktu. Tespit edilemeyen bir aort anevrizması yüzünden ölmüştü.

Ve ben yalnız
kaldım. Bu bir yıl
önceydi.

Claudia ile paylaştığım evi ve onun gömülü olduğu yeri terk etmek istemediğim için olabildiğince uzun süre Chicago bölgesinde kaldım. Ama artık her şey çok ağır gelmeye başlamıştı. Acı. Keder. Varlığımın her zerresi parçalanmak isterken bir arada tutmaya çalışmanın stresi. Bu yüzden ailem bana taşınacaklarını söyleyip eve dönmemi ve evi devralmamı önerdiğinde, Billy ile ilgili kötü anıların beni beklediğini bilsem de kabul ettim.

Tüm bu durumun ironisi de bu. Hayatımdaki en yıkıcı kayıp Billy değildi. Claudia'ydı. Ve hangi anılarla yüzleşmenin daha kolay olduğuna karar vermek zorunda kaldığımda, Billy'yi seçtim.

Billy'nin hâlâ burada beklediğini bilseydim, bu fikrimi değiştirebilirdi.

Ne yazık ki Ashley'ninkini değiştiremiyorum.

"Bunun Claudia'yla ilgili olduğunu mu sanıyorsun?" diyorum, yumruğumu gözlerimden süzölmek üzere olan yaşları silmek için kullanıyorum. Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. Çok zayıf. Üstelik Ashley, Claudia'nın cep telefonu tarifesini nasıl iptal etmediğimi bilmeden. Sırf sesini duymak ve gitmemiş gibi davranmak için hâlâ numarasını nasıl çevirdiğimi. Sanki hâlâ buralardaymış da okuyacakmış gibi ona mesaj atmaya devam ettiğimi.

"Billy de öyle," diyor Ashley. "Keder bu şekilde gariptir. Düşünmemeniz gereken şeyleri düşünmenize neden olabilir. Ya da içten içe imkansız olduğunu bildiğiniz şeylere inanmanıza.

Ve Billy'nin geri döndüğünü düşünmeyi umutsuzca istediğinden şüpheleniyorum çünkü bunun anlamı-"

"O Claudia da geri gelebilir."

Aklımdan geçmedi desem yalan olur. Billy ile yaşadığım bu deneyim, bir şekilde bana dokunulduğunun bir işareti. Eğer o bana ötelerden mesajlar bırakabiliyorsa, Claudia da bırakabilir.

Ancak Fritz Van de Veer'in dün gece bana anlattıkları bu fikri biraz bulandırdı. Ya Ezra Hawthorne farklı âlemler konusunda haklıysa -dünyevi, ruhani ve ikisi arasında-? Eğer Claudia ile bir şekilde iletişim kurabildiysem, bu onun da Billy gibi huzurlu olmadığı anlamına mı gelir? Birçok açıdan bu, onunla bir daha asla konuşamayacağımı bilmekten daha kötü bir düşünce.

Ashley, "Sevdiğiniz biri öldüğünde bununla başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum," diyor. "Annem öldüğünde yıkılmışım. Ve onu her gün özleyorum. Ama onun gitmesine izin vermeyi de öğrendim."

"Ya yapamazsam?" Ben söylerim.

"En azından deneyebilirsin." Ashley ayağa kalkıyor ve bana o kadar sıcak ve şefkatli bir sarılma yapıyor ki, bittiğinde kalbim biraz kırılıyor. "Belki de tüm bunların amacı budur. Billy'nin cinayetini çözmeni istemesi yerine, belki de bilinçaltın sana ikisine de veda etme zamanının geldiğini söylüyordur."

Daha sonra ayrılıyor, bahçeye geri dönüyor ve Henry'yi çadırdan alıyor. Avlu penceresinden bana el sallıyor. Ben de el sallıyorum, Ashley'nin söylediklerini düşünüyorum. Belki de haklıydı ve bunların hepsi benim suçumdu. Düzenli olarak bahçeye beyzbol topu attığımı nasıl unuturum bilmiyorum ama bu hafızamın beni ilk yanıltışı değil.

Veda etmeye gelince, bunu denemeye hazırım. Kendi iyiliğim için değil, Claudia'nın iyiliği için. Beni böyle görmekten nefret edeceğini biliyorum. Mutlu olmamı isterdi.

Yeni yatak odamda, dolaba gidiyorum ve arka köşede saklı bir karton kutu görüyorum. İçinde Claudia'nın öldüğünde yanında taşıdığı çanta vardı. Nazik bir acil servis hemşiresi çantayı bana verdi ve uyuşmuş ellerime bastırarak, "Bir ara buna bakmak isteyebilirsin. Şimdi değil. Ama bir gün."

Ki bu da bugün oldu.

Çantayı açtığımda Claudia'nın güneş gözlüklerini, bir paket sakızını ve en sevdiği rujunu buluyorum. Cüzdanını çıkarıp karıştırıyorum, ehliyetini ve onun nefret ettiği ama benim gülümsemesini gösterdiği için bayıldığım fotoğrafını görünce kalbim sızlıyor.

Öldüğünde karımın üzerinde yirmi altı dolar ve biri hiç dokunmadığı, diğeri ise sık sık kullandığı, kitap, taze çiçek ve pahalı şarapla birlikte yemeyi sevdiği pahalı peynir aldığı iki kredi kartı vardı.

Cüzdanı içine koyuyorum ve gerçekten aradığım şeyi çıkarıyorum.

Cep telefonu.

Şarjı uzun zaman önce bitmiş olsa da, telefonumun şarj aletini kullanarak onu tekrar hayata döndürüyorum. Sonra mesajlar arasında geziniyor, önce en yenilerini okuyorum.

**Ormanda yürürken seni düşünmekten
uyuyamıyorum.
Seni özledim, Claude.**

Karımın görmeyeceğini bildiğim halde bir yıl boyunca gönderdiğim mesajlara göz gezdirmeye devam ediyorum.

Bazıları -örneğin "**Çeneleri Tekrar İzledim**" hâlâ geçerli- yavan. Diğerleri açık yaralar gibi okunuyor.

Seni o kadar çok özlüyorum ki nefes alamıyorum.

Tarihleri ve saatleri tarıyorum, mesaj atmadan duramadığım anlarda bir örüntü arıyorum. Örneğin tatiller. Ya da Claudia'nın doğum günü. Ya da uykunun imkansız olduğu geç geceler. Ama böyle bir düzen yoktu. Onu her zaman özledim. Hâlâ da özlüyorum.

Öldüğünü bilerek gönderdiğim ilk mesaja geldiğimde mesajları okumayı bırakıyorum. Cenazesinden iki hafta sonra, öğleden sonra 3:46'da.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Mesajlardan sonra daha az sıklıkta ama aynı rastlantısallıkta telefon mesajları geliyor. En sonuncusu birkaç gece öncesinden. "Hey. Yine ben" diye başlayan ve umutsuzca dürüstçe biten mesajı dinliyorum. "Sanırım Billy bana musallat oluyor Claude. Biliyorum, bu çok saçma. Ama yapamadığım garip şeyler oluyor-"

Son sesli mesaj en eskisi, Claudia öldükten dakikalar sonra, henüz haberim yokken gönderilmiş. Play tuşuna bastığımda, sesimin tınısı -o kadar naif, o kadar umutlu ki- göğsüme öyle bir ağrı saplanıyor ki göğüs kafesimin çatlayacağından korkuyorum.

"Merhaba. Dinle, nerede olduğunu ya da nereye gitmeye niyetli olduğunu bilmiyorum ama bence her neredeyse, geri dönüp eve gelmelisin. Çünkü seni seviyorum Claude. Seni tanıdığım andan beri seviyorum. Ve senin mutluluğun benim için dünyalara bedel. Çocukken başıma gelen korkunç bir olay yüzünden yaşadığım aptalca takıntılardan çok daha fazla. Billy'yle yaşadıklarım, birçok açıdan, bazı şeylerle yüzleşmekten kaçınmam için bir bahane oldu.

beni korkutuyor. Ve baba olmak beni çok korkutuyor. Ama sen benden daha cesursun. Her zaman öyleydin. Eğer bir bebek sahibi olmak seni mutlu edecekse, bence bunu yapmalıyız. Hadi bir bebeğimiz olsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, yolun çoğunu ağlamadan tamamlıyorum. Ancak son dört kelimeyi duyana kadar - Haydi bir bebeğimiz olsun- kendimi tamamen kaybediyorum. Gözyaşlarım akarken, bu mesajdaki her şeyin gerçekleştiği bir varoluş hayal ediyorum. Claudia eve geliyor. Sevişiyoruz. Bir çocuğa gebe kalıyoruz. Hazırlanırız, planlarız, evi bebek korumasına alırız, çok fazla mobilya alırız ve sonunda eve Henry Wallace'a benzemeyen bir çocuk getiririz. Zeki, nazik ve biraz da tuhaf. Tıpkı ben ve Claudia gibi biri.

Sonra fantezi sona eriyor ve yalnız olduğum ve merhum eşimin telefonunu tuttuğum bir gerçekliğe geri dönüyorum. Uygun, çünkü bu benim geçen yılki modum oldu. Bu pozisyonda donup kaldığım, yılların hızla geçtiği ve benim tamamen aynı kaldığım bir gelecek hayal ediyorum.

İşte o zaman veda etme zamanının geldiğini anladım.

Telefonuma uzanıp Claudia'nın numarasını arıyorum. Diğer elimde onun telefonu çalıyor ve ekranda benim adım beliriyor. Arama sesli mesaja geçtiğinde, konuşmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Hey, Claude." Ona bir daha asla bu şekilde hitap edemeyeceğimi fark ettiğimde kalbimi hüzün kaplıyor. "Sana birkaç şey söylemem gerekiyor."

Ve Claudia'ya onu ne kadar sevdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu, bazen belli etmesem de beni ne kadar mutlu ettiğini anlatıyorum. Zamanım tükendiğinde ve mesaj kesildiğinde, konuşmaya devam ediyorum.

Dakikalar

geçiyor.

Sonra bir

saat.

O zaman işim bitti.

Son vedamı ettim.

Claudia'nın telefonu çantasına, o da karton kutuya geri dönüyor, ben de dolaba geri koyuyorum. Sonra kendi telefonumu alıp Claudia'nın iletişim bilgilerini siliyorum, bu göğsümdeki tüm havayı emen bir hareket.

İhanet gibi geliyor.

Aynı zamanda özgürleşme gibi hissettiriyor.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen yatak odasında uyumamaya karar veriyorum. Burası çok yalnız görünüyor, bırakmanın hala taze olan acısıyla çok dolu. Bu yüzden topak topak yastığı ve küflenmiş uyku tulumuyla çadıra dönüyorum. Yatağımın yerini tutmasalar da, Billy'nin yakınlarda, ormanda sessiz bir gölge olabileceğini ve Claudia'nın da burada bir yerlerde olabileceğini bilmek beni daha rahatlatıyor. Gece gökyüzünde bir bulut parçası. Nereye bakacağımı bilsem görebileceğim titreşen bir yıldız.

Gözlerimi kapatıyorum ve her ikisinin de çok yakın ama bir o kadar da uzakta, uykuya dalarken beni izlediklerini hayal ediyorum.

YİRMİ DOKUZ

S Criiiiiitich.

Rüya'nın sonu o kadar gürültülü ki ikna olarak uyanıyorum

Gerçek zamanlı oluyor. Ne de olsa bir çadırdayım, duvarları yanımda yere doğru eğimli. Doğrulup başımı ileri geri sallıyorum, çadırın her tarafını kontrol ediyorum, uçtan çimenlere doğru uzanan bir kesik göreceğimden eminim.

İkisi de lekesiz. Sadece şafak öncesi ışıyla aydınlanan iki dikdörtgen turuncu kumaş.

Yanımda, telefonum tanıdık bir sesle canlanıyor.

Ping!

İz kamerası uygulamasını açtığımda, esintiye kapılmış ve çimlerin üzerinde kayan gevşek bir kağıt yaprağının görüntüsüyle karşılaştım. İz kamerası onu uçuşunun ortasında yakalamış, sayfa çimlerin yarım santim üzerinde asılı duruyor.

Tuhaf.

Uyumaya gittiğimde çadırdaki benimle birlikte olan kalemimi ve defterimi arıyorum. Çadırdaki diğer her şeye baktıktan sonra bile onları bulamıyorum. Yastığın altında. Uyku tulumunun içinde. Kalem ya da defter yerine tek bir kâğıt parçası bulduğumda göğsümde endişeli bir düğüm oluşuyor.

Uyku tulumunun ayakucunda, çadırın kapaklarının hemen yanında duruyor. Elime aldığımda sayfanın bir kenarının yırtık olduğunu fark ediyorum, sanki defterden koparılmış gibi. Ne zaman

Çevirdiğimde, içime korku salan üç karalanmış kelime görüyorum.

HAKUNA MATATA DOSTUM

Çadırın hemen dışında yırtık bir sayfa daha buldum. Ve avluya doğru daha fazla sayfa.

Düzinelerce.

Avluya saçılmış. Çimleri kaplıyor.

Hepsinde aynı cümle var, sanki hem benimle alay ediyor hem de yardım istiyor.

HAKUNA MATATA DOSTUM

Bahçede tökezleyerek sayfaları topluyor, göğsüme bastırıyorum. Bir tanesi her nasılsa ormanın kenarındaki bir ağacın alçak dallarına takılmış. Onu alıp diğerlerinin yanına koyarken, defterin kendisinin de yakınlarda, ormanın zemininde durduğunu fark ediyorum. Birkaç sayfası hariç hepsi yırtılmıştı. Onu elime aldım, içim çalkalanıyordu.

Bunlar gecenin bir yarısı yazdığım en derin, en karanlık düşüncelerimden bazılarıydı. Şimdi tahrif edilmişler, üzerleri karalanmış, çimenlerin üzerine atılmışlar. Eğer bu Billy'nin işiyse, ondan beklediğimden daha zalimce.

Ve eğer Ashley'nin şüphelendiği gibi bunu ben yaptıysam, o zaman cidden kafayı yemişim demektir. Çünkü bunu yaptığımı dair hiçbir anım yok. Neden yaptığımı dair bir sebep de düşünemiyorum.

Ama eğer ben değilsem ve Billy de değilse, o zaman kimdi? Bunu öğrenmenin tek yolu, ben çocukken babamla Jets maçlarını izlerken spor spikerlerinin söylediği gibi, video kasete gitmek. Ya da benim durumumda, iz kamerasına.

Çadıra ve telefonuma dönüyorum, şimdi patika kamerası tarafından çekilmiş birkaç yeni fotoğraf gösteriyor, hepsi de beni defterimden kopan sayfaları toplarken gösteriyor. Onları geçip şu gördüğüm fotoğrafa geliyorum

Sabah. Çimlerin üzerinde süzölen tek bir sayfa. Ondan önceki fotoğraf, birkaç saat önce çekilmiş, ormanın kenarındaki çimenlikten geçen bir rakunu gösteriyor. Ondan sonra başka bir fotoğrafım geliyor, dün gece geç saatlerde çadıra sürünerek girerken çekilmiş kötü bir kış fotoğrafı.

Bu üç resim arasında hiçbir şey yok.

Ya patika kamerası arızalandı, birkaç saatliğine uygun bir şekilde bozuldu ya da biri -Billy? Ben? - kameranın arkasına gizlendi ve dizüstü bilgisayar çalınıp yok edilirken onu kapattı.

Düşündükçe Billy olduğundan daha çok şüpheleniyorum çünkü en son fotoğraftaki zaman damgası çok önemli bir tarihi gösteriyor.

15 Temmuz.

Billy'nin kaçırıldığı günden bu yana 30 yıl geçti.

Böyle aşırı taktiklere başvurmasına şaşmamalı. Zalimce davranmıyordu. Aceleci davranıyordu. Hepsi bu günün önemini vurgulamak içindi. Peki ya her sayfadaki o üç kelime? Son sözleri mi? Otuz yıl önce bu gecede olan her şeyi bana hatırlattıklarından şüpheleniyorum.

Hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. Ben her şeyi hatırlıyorum.

Hayati bir ayrıntı dışında her şey.

Aklıma geldiğinde hala telefondaki zaman damgasına bakıyorum - arka bahçeye ilk beyzbol topu düştüğünden beri etrafında dönüp durduğum çözüm. Aslında, onlarca yıldır orada duruyor ve geceleri düzenli olarak beni ziyaret ediyor.

Sadece Rüya'ya sahip olmaya devam etmek yeterli değildir.

O gece ne olduğunu hatırlayacaksam -gerçekten, inkâr edilemez bir şekilde bileceksem- bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Rüya görmek yerine, onu yeniden yaşamalıyım.

Cuma, 15 Temmuz 1994
10:58.

"Hayır," diyor Ethan üst üste üçüncü kez. Nadir bir durum. Genellikle, çok daha iyi bir stratejist olan Billy puanları toplarken o tekrar tekrar kaybediyor. A n c a k bu gece Billy'nin oyunu tembel ve dikkati dağınık. Ethan onu iki kez, bir kartı kaldığında "Uno" demeyi unuturken yakaladı ki bu daha önce hiç olmamıştı. Puanları topladığında Billy'ye karşı ilk oyununu kazandığını görür, Ethan zafer değil ama hayal kırıklığı hisseder. Billy her zamanki gibi oynasaydı kaybedeceğini biliyor.

"Rövanş mı?" diyor.

Billy, Ethan'ı daha da hayal kırıklığına uğratarak, "Hayır," diye yanıtlar. Cevabın evet olmasını umuyordu, çünkü tek taraflı bir Uno oyunu oynamak, o öğleden sonra olanlar hakkında konuşmayacakları anlamına geliyordu, ki bu da şimdiye kadar ustalıkla kaçındıkları bir konuydu.

Ethan, uyku tulumu ve yastığıyla bahçeye girdiğinde Billy'nin söyleyeceği ilk şeyin bu olacağını tahmin etmişti. Hatta kendini buna hazırlamıştı, özür zihninde çoktan şekillenmişti. Yine de Billy çadıra girip uyku tulumunu açtığında bu konuyu açmamıştı. Bu yüzden Ethan da konuyu açmadı, her ne kadar açmaması çok garip olsa da.

Bu kaçınma gecenin geri kalanında da devam etti. Ethan'ın annesinin yaptığı s'mores'u yedikleri zaman. Ateşböceklerini yakalamak için ormanın kenarında dolaşırken.

Tüm Uno oyunu boyunca Ethan sürekli Billy'ye gizlice baktı ve ona kızgın olduğuna dair işaretler aradı. Billy farklı görünmese de Ethan bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Daha sessiz, daha yavaş, daha az hareketliydi. Sanki eski Billy Barringer o anıt mezarda sıkışıp kalmış ve yerini daha yeni bir modele bırakmıştı. Billy'yi özel kılan tüm tuhaflıkların eksik olduğu bir model.

Ethan kendine, Billy gelmeden önce çadırda tek başına büzülürken dilediği şeyin bu olduğunu hatırlatır. Arkadaşının farklı bir versiyonu. Ama şimdi daha sakın bir Billy aralarındayken, Ethan fikrini değiştirmiştir. Eski Billy'nin özlemini çekmektedir ve eğer o gün yaşananların hesabını sormak bunun gerçekleşmesini sağlayacaksa, bunu yapmaya hazırdır.

Yine de bekliyor.

Ta ki babası çadırın kenarına vurup "Yatma vakti çocuklar" diyene kadar.

Ta ki o ve Billy dişlerini fırçalamak ve yüzlerini yıkamak için içeri girene kadar.

Ta ki annesi dışarı çıkana, nefesinde şarapla çadıra kafasını sokup yatmadan önce bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorana kadar.

Ethan feneri söndürene ve sadece o ve Billy uyku tulumlarına tıklana kadar bekler, sessizlik Temmuz gecesi kadar yoğun ve boğucudur. Sonunda, Ethan'ın bir saniye daha devam ederse çılgılık atabileceğini düşünmesine neden olacak kadar rahatsız edici bir sessizlik olduğunda, fısıltıdan biraz daha fazla olan bir sesle, "Bugün başın belaya girdi mi?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?" Billy, Ethan'ın ne demek istediğini tam olarak anladığında şöyle der.

Ethan oturur. "Yakalandığın için. Ne oldu? Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey." Billy bunu büyük bir sıkıntıyla söylüyor. Sanki Ethan'ın şimdi bu konuyu açtığına inanamıyormuş gibi.

"Takım elbiseli adam kızgın değil **m i y d i**?" Ethan öyle diyor. "O deli gibiydi."

"Değildi," der Billy ve Ethan'ın daha fazlasını istemesine neden olur.

"Ne dedi peki? Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor Billy, vurgulamak için kelimeyi uzatarak. Naah-şey. "Bana orada olmamam gerektiğini söylediler ve eve gitmeme izin verdiler."

Cevap Ethan'ı tatmin etmese de, en azından onu rahatlatacağını biliyor. Eğer bir şey olmadıysa, kendini suçlu hissetmesine gerek yoktur. Zarar yok, faul yok. Yine de Billy'nin tavrı bir zarar olduğunu gösteriyor. Ya da en azından onu dramatik bir şekilde değiştiren bir şey.

"Yani annen ne olduğunu bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Ve polisi aramadılar mı?" "Hayır."

Bu durumda Ethan'ın aklında sadece tek bir soru kalmıştır, o günün öncesiyle ilgili değil, ondan önceki günle ilgili.

"Dün oraya gittiğini bana neden söylemedin?"

"Neden umursuyorsun ki?" Billy, Ethan'la göz göze gelebilmek için nihayet doğrulduğunu söylüyor.

Ethan feneri yakar, ailesinin çadırın parıltısını evden görebileceğini umursamaz. Davranışlarındaki tuhaflığa bakılırsa, görseler bile muhtemelen umursamayacaklardır.

"Çünkü birbirimize böyle şeyler söylememiz gerekiyor." Ve bunu yapmaman beni incitti demek istiyor ama gururu, gençliği ve en iyi arkadaşının önünde bile savunmasız olmayı reddetmesi bunu yapmasını engelliyor. Onun yerine, "Peki neden gittin?" diye soruyor.

"Bana inanmayacaksın," diyor Billy.

Ethan'ın kalbi sıkışır. Çünkü Billy'nin neden bahsettiğini biliyordur. Onun dışında herkesin gerçek olmadığını anladığı şey.

"Orada hayaletler olduğunu düşünüyorsun." "Olduğunu biliyorum," diyor Billy.

"Hayaletler-" Ethan hayal kırıklığına uğramış bir halde kendini durdurur. Billy'nin değişmesini dilerken gerçekten ciddi olup olmadığını merak ediyordu. Bütün gün aralarındaki bağı yavaş yavaş çözüldüğünü hissetmişti. Kopma noktasına kadar aşınmış bir ip gibi.

"Beni neden orada bıraktın?" Billy, Ethan'ın beklediği soruyu fısıldayarak söyler.

"Bunu yapmak istememiştim."

"Kaçtın."

Bunu söylerken Billy'nin göğsü sıkışıyor. Ethan'ın bile duyabileceği bir acı hıçkırığı. Başka bir şey daha duyduğunu sanıyor. Çadırın içinden değil, hemen dışından. Avluda bir hayvana ait olabilecek belli belirsiz bir hışırtı, ancak çadırdan, fenerin ışığından ve içeriden yükselen seslerden korkup kaçacaklarını varsayıyor.

"Hepimiz kaçtık," diyor Ethan sessizce, zayıf bir savunmayla. "Bensiz!"

Ethan'ın omurgasında kızgınlık dikenleri belirir. "Çünkü oraya daha önce gitmiştin!" diye cevap veriyor, şimdi kendisi bağırarak. "Bana söylemeden oraya gittin ve yakalandın ve şimdi bunun için beni suçluyorsun. En başta oraya gitmememiz gerektiği halde. Ve sen bunu biliyordun!"

"Sana söyledim, konuşuyorlar-"

"Hayaletler mi? Öyle bir şey yok! Onlar gerçek değil, Billy.

Hepsi saçmalık."

Ethan o anda durur, ilk kez yüksek sesle küfürli bir

kelime söylediği için sersemlemiştir.

"Değil..." Billy'nin sesi kesilir ve Ethan'ın zalimce bir zafer kazandığını hissetmesine neden olur. Onun aksine, Billy küfür bile edemez.

"Neden normal olamıyorsun?" diyor. "Neden bu kadar tuhaf olmak zorundasın? Neden her zaman bir ucube olmak zorundasın? Madem hayaletleri bu kadar çok seviyorsun, neden ölüp hayalet olmuyorsun?"

Billy sanki az önce tokat yemiş gibi görünüyor. Yüzü şaşkın bir ifadeye bürünür, ağzı açık kalır ve gözleri aniden boşluğa dalar. Ethan gözlerinde yaşlar gördüğünü sanır. Fener ışığında küçük bir parıltı ona kendini çok kötü, önemsiz ve küçük hissettirir.

"Özür dilerim," diyor. "Öyle demek istemedim, Billy. Gerçekten, istemedim."

Ama artık çok geçtir. Sözler söylenmiştir ve Ethan artık onların her zaman orada olacağını, arkadaşlıklarına musallat olan silik bir hayalet olduğunu bilmektedir. Tabii bu geceden sonra bir tane kaldıysa. Billy'yi onunla bir daha konuşmadığı için suçlayamazdı.

Ama Billy konuşuyor, yarı mırıldanarak "Sorun yok" diyor.

"Öyle değil," diyor Ethan. "Bunu söylememeliydim." "Biliyorum."

"Yani beni affediyor musun?"

Çadırın diğer tarafında Billy gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Hakuna matata, dostum."

OTUZ

" Bu çadırı bıçaklamamı istediğine gerçekten emin misin?"

A Cassandra Palmer arka bahçede elinde mutfakta bulabildiğim en keskin bıçakla dururken şöyle diyor.

"Evet," dedim.

Dedektif Palmer önündeki turuncu üçgene bakar. "Ama güzel bir çadır. Pahalı görünüyor. Yalan söylemeyeceğim, onu mahvettiğim için kendimi tuhaf hissediyorum."

"Bunu sana karşı kullanmayacağım," diyorum. "Yemin ederim."

"Sadece sana başka birini bulma seçeneği sunuyorum."

"Bu iş için en uygun kişi sensin."

Doğrusu, aklıma gelen tek kişi Dedektif Palmer. Dün geceki konuşmamızdan sonra Ashley'nin dışarıda olduğunu biliyordum. Kısa bir süre Russ'ı düşündüm ama her şeyin tuhaflığı karşısında tereddüt edeceğinden korktum. Ragesh için de aynı şey geçerli. Geriye Dedektif Palmer kalıyordu, Mary Ellen Barringer'la görüşmeye çalıştığı devlet hastanesinden çıkarken onu aramıştım. Hiçbir sonuç çıkmadı. Bayan Barringer, Dedektif Palmer'ın ifadesiyle, "kabuğu bantlanmış bir midye kadar sessizdi."

Şimdi o burada olduğuna göre, tarafsız bir üçüncü şahsın bana yardım etmesinin değerini anlıyorum. Dedektif Palmer'ın varlığı, aşinalığın ulaşmasını umduğum anıları gölgeleme riskini ortadan kaldırıyor.

İstediğim sonuca ulaşmak için aldığım tek önlem bu değil. Mesajı aldığım anda bunu yapmak yerine

karanlık çökene kadar beklemekte ısrar ettim. Gün ışığının varlığının deneyi mahvetmesini istemedim. Çadırın içini de uzun zaman önceki geceye mümkün olduğunca yakın olacak şekilde düzenledim. İki uyku tulumu yan yana serildi. Fener yastıkların arasına yerleştirildi. Hatta aynı şekilde giyinmeye çalıştım-şort, tişört ve bir çift Nike.

Eğer bu işe yaramazsa, denemediğiniz için olmayacaktır.

Dedektif Palmer çadırın yanında yerini alırken, ona bugün internetten çıktısını aldığım orijinal fotoğrafı uzatıyorum. Şu meşhur resim. Ülkedeki tüm gazetelerde yayınlanan ve çadırın yan tarafında koyu bir yarık olduğunu gösteren resim. Dedektif Palmer bir kez baktı ve kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalktı.

"Gerçeğe yakınlık için," diyorum. "Kesimin resimdekine mümkün olduğunca yakın görünmesini sağlamaya çalışın."

"Ya ben çıkarsam?"

O zaman tüm bunlar bir hiç uğruna olabilir. Dedektif Palmer'a söylemediğim bir şey. Zaten yeterince emin değil.

"Bir kez daha üzerinden geçelim," diyorum. "Sen bekle-"

Dedektif Palmer başını sallayarak, "Siz çadırın içine girene kadar," dedi. "Ve bunu ne zaman yapacağımı size söylemeye iznim yok. Ben sadece-"

"Dilimleyin." Çadırın önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmüş, içeri girmeye hazırlanıyordum ki aklıma bir fikir geldi. "Ben uyuyana kadar beklemek daha iyi olabilir."

Dedektif Palmer bıçağı salladı, kafası karışmıştı. "Bütün bunlar olurken uyumak mı istiyorsun?"

İroni bu uykusuzluk hastasının gözünden kaçmadı. Ama bana en iyi hareket tarzı gibi geliyor. Billy'nin kaçırıldığı gecenin anılarını canlandırmak için, o geceyi mümkün olduğunca tekrarlamam gerekiyor. Ve daha sonra Rüya'ya dönüşecek olan olay gerçekleştiğinde uyuduğum için, şimdi uyumam gerektiği mantıklı geliyor.

"Uyuduğunu nasıl anlayacağım?" Bu beni deli ediyor.

"Kanatlanman gerekecek," diyorum. "Nefes alışımı dinle.

Bu iyi bir gösterge olmalı."

"Muhtemelen bunu size söylememeliyim ama antamda el konulmuş Ambien var," diyor Dedektif Palmer, lmcl bir ciddiyetle. "Bir tane patlat, biraz viski ile yıka ve ışık gibi soneceksin. Benim için genellikle işe yarar."

Her ne kadar cazip gelse de -ve özel hayatı giderek daha fazla ilgimi çekse de- teklifi reddediyorum. Buradaki amaç çadır kesilip açılırken uyanmak, komaya girmek değil.

"Her şey hazır mı?" Ben soruyorum.

Dedektif bana bir bakış attı. "Kim böyle bir şeye gerçekten hazır olabilir ki Ethan?"

Cevap hayır, özellikle de bu kadar belirsizlik varken. adırı kestiğinde bir şey hatırlayıp hatırlamayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Uyuyup uyuyamayacağımı bile bilmiyorum. Ama en azından denemek zorundayım. Bu gece, Billy'nin kaırılışının otuzuncu yıldınm, hafızamın somut bir şeylerretmesi için en olası zaman gibi görünüyor.

Çadıra girip fermuarı arkamdan kapatmadan önce, "Ben içeri giriyorum," diye anons ediyorum. Sonra soldaki uyku tulumuna, Billy kaçırıldığında benim bulunduğum tarafa geçiyorum. İçine kıvrılıp çadırın kenarına dokunuyorum. Dedektif Palmer'a gitmeye hazır olduğumda söylemesini istediğim sözleri tekrarlaması için bir işaret.

İsteksizce yapıyor. "Hakuna matata, dostum."

Uyku tulumunun içine daha da gmlyorum ve feneri kapatarak çadırı karanlığa gmyorum. Bir an hareketsiz yatıp derin karanlığın tadını çıkartıyorum. Ağır bir hava var, kalın ve biraz da bunaltıcı. Bu aynı zamanda çadırın içindeki havayı da tarif ediyor.

kapalı çadır kapakları sayesinde sıcaklık arttı. Karanlık, sıcak ve çadırın hemen dışındaki Temmuz ayının yaz sesleri nedeniyle aşinalık oluşmaya başlıyor. Birebir bir canlandırma olmayabilir ama o gece gibi hissettiriyor.

Şimdi uyku zamanı.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi tüm düşüncelerden arındırmaya çalışıyorum. Bunun yerine o geceyi hissettiğimi hatırladığım her şeye odaklanıyorum. Ensemdeki terin gıdıklanmasına. Çadıra en yakın cırcır böceğinin ekstra yüksek sesi. Koku - toprak, bayat hava ve uzun bir yaz gününden sonra iki çocuğun hastalıklı tatlı karışımı.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yarıyor gibi görünüyor. Etrafımdaki her şey birer birer yok olurken kendimi uykuya daha yakın buluyorum. Önce çadırın duvarları, hemen ardından etrafımdaki uyku tulumu ve altımdaki zemin. Yastığım hiçliğe karışan son şey oluyor ve o da kaybolduğunda kendimi uzayda yüzen bir adam gibi hissediyorum.

Sonra duydum.

Scriiiiiititch.

Gözlerim hızla açılıyor, onları kapattığımdan farklı bir karanlığa alışıyorum. Daha açık. Gri bir pus. Sanki siyah-beyaz bir filmin içine hapsolmuş gibiyim.

Ama bu bir film değil.

Rüya.

Ve ben onu

canlandırmıyorum. Onun

içindeyim.

Gözlerim karanlığa alıştıkça etrafım daha da netleşiyor. Hâlâ çadırın içindeyim ama şu anda arka bahçemde olan çadır değil. Bu benim eski çadırım. Ben on yaşındayken polisin aldığı çadır.

Kendimi on yaşındaymışım gibi hissediyorum. Daha hafif, daha genç, kaygısız. Otuz yılın ağırlığı ve tüm stres gitti,

suçluluk duygusu ve kalp acısı da beraberinde geldi. Kelimenin tam anlamıyla kendimi yeniden eski benliğim gibi hissediyorum; bu, sırada ne olduğunu bilmesem içimi sevinçle dolduracak bir gerçek.

Ama ben biliyorum.

Scriiiiiitich bundan emin oldu.

Soluma ve yanımda Billy şeklinde bir yumru olan uyku tulumuna bakıyorum. Onun yanında, çadırın yan tarafı boyunca uzanan uzun bir yarık var. O kadar çok yaraya benziyor ki, her an içinden kan fışkırmasını bekliyorum.

Yeni yarılmış çadır duvarları hafifçe dalgalanıyor ve karanlık yarık genişliyor. Sadece birazcık. Diğer tarafta kimin olduğunu göremeyeceğimi bilsem de yarığın içinden bakıyorum. Hiçbir zaman göremedim.

Ama bu sefer farklı bir şey var. Orada biri var.

Yüzlerini

görüyorum.

Tanıdım.

Bir saniyelik bir dilim için gözlerimiz buluştu.

Hayır. Hayır.

Sözcük söyleniyor mu yoksa sadece düşünülüyor mu, bilemiyorum. Bana aynı geliyor. İçimde yankılanan yüksek, vurgulu bir ses.

Hayır.

Bu o olamaz.

Şok içinde gözlerimi kırptırdım ve hepsi gitmişti. Yerine yenisi geldi. Ve bu yeni çadırdaki yeni yarıktan, Dedektif Palmer'ın bir röntgenci gibi diğer taraftan beni izlediğini görüyorum.

"İşe yaradı mı?" diyor.

Cevap vermek yerine uyku tulumundan sıyrılıyor, çadırın fermuarını açıyor ve bahçeye çıkıyorum. Dedektif Palmer beni takip ediyor, ben evin yan tarafındaki araba yoluna doğru yürüyorum.

Garajın önünden geçerken, üzerindeki güvenlik ışığı yanıyor ve beni aydınlığa boğuyor, gölgem kaldırıma kadar uzanıyor. Kaldırıma çıktığımda küçülüyor, sonra çıkmaz sokaktaki başka bir eve doğru koşarken tekrar uzuyor.

Çimenlerin üzerinde.

Veranda merdivenlerinden yukarı.

Kapıya vurarak bir aralık açılmasını sağlıyorum ve Russ Chen gergin bir ifadeyle dışarı bakıyor. Aslında otuz yıl önce çadırın yarığından gördüğüm kişinin daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu. Bu ikili görüntü -biri hatırlanan, diğeri şu anda gerçekleşen- bana haklı olduğumu söylüyor.

"Sendin," diyorum. "Hepsi sendin."

Cumartesi, 16 Temmuz 1994
12:32.

U Ne.
Beş.
On.

Russ Chen yere yığılıyor, göğsü sıkışıyor, kolları zonkluyor. Gün içinde yaptığı sayısız sınavdan sonra hoşuna gitmeye başlayan bir his. Özellikle de kafasını boşaltma şeklini seviyor. Bunları yaparken öfke duymuyor. Aşağılık duygusu yok. Sadece vücudunu bir direnç noktasını geçmeye zorlamanın gerginliği.

Ancak o işini bitirdikten sonra kötü düşünceler geri gelir. Johnny hakkında. Russ'ın onun gibi olmak için yaptığı muhtemelen beyhude planı. Ethan'ın, Billy'nin buna değmemesine rağmen her seferinde Billy'yi ona tercih etmesi.

Ethan'ın kendisini farklı bir gözle görmesini sağlayacağını ve üçünün en iyi arkadaş olabileceğine karar vereceğini düşündüğü için Billy'den hoşlanıyormuş gibi davranarak günün erken saatlerinde onu takip ettiği için şimdi pişmanlık duymaktadır.

Çünkü hâlâ sadece Ethan ve Billy, Ethan'ın arka bahçesinde kamp yapıyorlar. Russ biliyor çünkü o yaz her Cuma bunu yapıyorlardı. Ama bir kez bile ona bundan bahsetmediler. Ethan bir kez bile Russ'a arka bahçede kamp yapmak isteyip istemediğini sormadı.

Hâlâ yatak odasında yerde yatan Russ, öfkeli düşüncelerin kafasına geri döndüğünü fark eder. Artık bir damla değil. Tam bir dalga. Bir dizi sınav daha çeker (Bir...Beş...On),

ama faydası yok. Kalbinin güm güm atması onu sakinleştirmek yerine huzursuz ve sinirli yapar. Ethan ve Billy'nin hâlâ uyanık olup olmadığını merak eder. Şu anda onun hakkında konuşup konuşmadıklarını. Onunla dalga geçip geçmediklerini.

Russ ne yaptığını tam olarak düşünmeden yatak odasından çıkar. Koridorun karşı tarafındaki ayrı odalarda uyuyan anne ve babasını uyandırmamaya dikkat ederek koridorda sürünür. Biri öğrenirse aşağılanacağı bir anormallik. Merdivenlerden inip arka bahçeye çıkıyor ve Ethan'ın çadırının tepesinin çitlerin üzerinden görüldüğünü fark ediyor.

Her şey o kadar adaletsiz ki, Ethan ve Billy'nin bir daha onsuz kamp yapamamaları için o bahçeye girip çadırı parçalamaktan başka bir şey istemiyor.

Ki bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını fark eder.

Bir plan oluşur, beyninde makaradan geçen bir film gibi ilerler. Ethan'ın çadırını mahveder ve ailesini onun yerine bir tane almaya ikna ederse, Ethan'ı yazın geri kalanında kamp yapmaya davet edebilirdi.

Russ bu konuda ne kadar çok düşünürse planının o kadar çabuk suya düşeceğini biliyor. Şimdiden şüpheler belirmeye başladı. Ailesini ona bir çadır almaya gerçekten ikna edebilecek miydi? Annesi dışarıda uyumasına gerçekten izin verecek miydi?

Yani artık düşünmüyor.

Basitçe harekete geçer, içeri girer ve bıçaklarla dolu mutfak çekmecesinden bir bıçak çıkarır. Russ en keskin olduğunu düşündüğü bıçağı alır. Siyah saplı ve ince ağızlı bir bıçak. Bıçak eline geçtiğinde onu durdurmak mümkün değildir. Daha önceki şüpheleri uzak bir anıya dönmüş, yerini bıçağın etrafında kıvrılan parmaklarının gerçek hissine bırakmıştır.

Avluya döner ve çitlerin arasından geçerek, güneşin altında gümüşü görünen Marsh arazisine doğru ilerler.

Ay ışığı, sanki Temmuz'un ortasında değil de Noel'deymişiz gibi. Bu kış ışıltısı içinde çadır, şimdi karanlık ve sessiz.

Russ, Ethan ve Billy'nin hâlâ uyanık olduklarına dair bir işaret olup olmadığını kontrol etmek için ihtiyatlı bir şekilde etrafında dönerek yaklaşır. Hiçbir şey duymaz, bu yüzden sürünerek yaklaşır, şimdi diğer tarafındadır.

Russ bıçağın ucunu çadırın kenarına bastırıldığı anda şüphe geri döner. Kafasının içinde bir ses - elbette annesinin sesi - zaten bildiği şeyleri fısıldar.

Bu yanlış.

Sen iyi bir çocuksun Russell. Kötü, başarısız, ailesini her yönden hayal kırıklığına uğratan kardeşin gibi değilsin.

Bıçağın ucu çadırı çizerken Russ onu engellemeye çalışır. Ne kadar dayanıksız olduğuna şaşırır. Daha kalın, daha sağlam bir şey bekliyordu. Tuval. Ama bu, teyzesinin birkaç yıl önce doğum gününde ona verdiği uçurtma kadar ince. Annesinin daha sonra uçamayacak kadar ucuz olduğunu söyleyip çöpe attığı uçurtma.

O uçurtmayı ve annesinin bir hevesle değersiz olduğuna karar verdiği için nasıl hiç kullanılmadığını düşünüyor ve onun da kendisi için aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyor. Belki de Russ doğduğu andan itibaren ona bakmış, onu kardeşiyle kıyaslamış ve yetersiz bulmuştur. Ve belki de Russ bunu hayatı boyunca biliyordu ve bunun doğru olduğu kendisine her hatırlatıldığında öfkeleniyordu.

O yetersiz.

Mümkün olan her şekilde.

Ve hayatının geri kalanında da öyle olacak.

Russ gözlerini kapatır ve annesinin sesini kafasından kovar. Her şeyi bir kenara iter. Her düşünceyi, her duyguyu, her anıyı. Sadece kendisi, elindeki bıçak ve bıçağın ucunda gerilen çadır kumaşı kalana kadar hepsi sürgüne gönderilir.

Sonra bıçağı itiyor ve bıçak kumaşı delip geçiyor.

OTUZ BİR

Russ tek kelime etmeden haklı olduğumu onaylıyor. İfadesinde her şey var - suçlu bir gevşeme

yüz hatları. Konuşmaya çalıştığında içimde bir öfke parlıyor ve kendimi kapıya çarparken buluyorum. Bu hareket Russ'ı topuklarının üzerinde salladı ve kendimi ona doğru fırlatarak içeri daldım.

"Ethan, ne oluyor lan?"

Giriş fuayesinin ortasında ona çarpıyorum, benden yirmi kilo daha ağır olmasını umursamıyorum, hepsi de kas. İtip kakıyorum, homurdanıyorum ve küfrediyorum, Russ'ı fuayenin diğer tarafına itmeyi başarıyorum çünkü karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş durumda.

Onu merdivenlerin yanındaki büfeye yasladığımda karşılık veriyor, orada sergilenen çerçeveli aile fotoğrafları domino taşları gibi devriliyor. Takırtı onun içindeki bir şeyi uyandırıyor ve beni geriye doğru itmeye başlıyor.

Önce güçlü bir itişle. Sonra bir başkasıyla.

Yüzüne bir yumruk savurarak onu savuşturmaya çalışıyorum. Russ sol koluyla kolayca engelliyor ve sağ kolunun ön kısmını burnuma çarpıyor. Görüşüm televizyon paraziti gibi bulanıklaşırken boğuk bir nefes alıyorum.

Pusun içinde, Russ'ın bana tekrar saldırdığını fark ettim. Dedektif Palmer'ın aramıza girdiğini.

Duvara çarpmam ve yere düşene kadar kaymam. Burnuma dokundum ve kanadığını fark ettim. Russ yüzüme vurmuş olsa da her yerim acıyor. Yine de hiçbirini hissettiğim ihanet kadar acıtmıyor.

Otuz yıl boyunca Russ sadece masummuş gibi davranmakla kalmadı, aynı zamanda arkadaşımış gibi de davrandı. Beni defalarca eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdi ve yine de tüm bunların yalan olduğunu bilmek kadar acı vermezdi.

Ping!

Ses, cebimin derinliklerine itilmiş telefondan geliyor. Görmezden geliyorum, çok sersemlemiş, kızgın ve acılı.

Görüşüm, Dedektif Palmer'ı fuayenin ortasında, ringdeki bir hakem gibi kollarını açmış bir şekilde görebilmem için yeterince açıldı. "Herkes sakın olsun!" diye bağılıyor, sesinin gürültüsü Russ'ın karısını yatak odasından çıkarıp merdivenlerin başına getiriyor. Dedektif Palmer hiç vakit kaybetmeden rozetini göstererek, "Eyalet polisi. Lütfen olduğunuz yerde kalın."

"Russ?" Jennifer trabzanın üzerinden antreye doğru eğilerek bakıyor. "Neler oluyor?"

Dedektif Palmer benimle Russ'ın arasına baktı. "Bunu ben de anlamaya çalışıyorum."

Russ bakışlarını bana sabitleyerek, "Ben iyiyim Jen," diyor. "Ethan'ın sadece kafası karışık."

Koridorun sonunda Russ'ın oğlu Benji annesini çağırmaya başlar. Dedektif Palmer onu da duyar ve Jennifer'a seslenir. "Oğlunun yanına git ve ben tamam diyene kadar dışarı çıkma."

Jennifer bunu yapmak için acele ederken, Dedektif Palmer bana ve Russ'a döndü. "Lütfen biriniz bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?"

"O yaptı!" Konuşmak acı veriyor. Bütün dişlerim ağrıyor. Dilimi üzerlerinde gezdiriyorum ve bakır tadı alıyorum. Daha fazla kan. "O yaptı!"

"Çadır olayı işe yaradı mı?" Dedektif Palmer söylüyor. Bu sefer sadece başımı sallıyorum. Daha az acıyor.

"Hatırladın mı?" Bir baş sallama daha.

"Ve gördüğün kişi o muydu?"

"Russ'tı," diyorum çenemdeki ağrıyla yüzümü buruşturarak. "Bundan eminim. Çadırı o kesti."

Fuayenin diğer tarafında, Russ onu sırtladığım büfeye yaslanmış, şimdi tek başına dengesiz bir şekilde duruyor. Umarım bunun en azından bir kısmı benim yüzümdendir.

"Anlamak zorundasınız," diyor. "O zamanlar aklım başımda değildi."

"Yani itiraf ediyorsun?" Dedektif Palmer diyor ki. "Evet."

Ping!

Yine telefonum, fuayede bağırırken zar zor fark ettim.

"Neden?"

"Çünkü sen hep Billy ile birlikteydin! Benimle hiçbir şey yapmak istemedin."

"O benim en iyi arkadaşımdı," diyorum. "Evet, bunu açıkça belirtmiştin."

Telefon bir kez daha çalıyor - Russ'ın "O geceden beri ne kadar mücadele ettiğimi bilemezsin" diyen sesiyle boğuluyor.

"Sen mi? Sence ben nasıl hissediyorum?"

Acı çektiğim tüm yolları düşündükçe öfke beni ayağa kaldırıyor. Suçluluk duygusu. Uykusuzluk. Rüyalar. "Bunun seni de incittiğini biliyorum," diyor Russ. "Ve biliyorum ki Claudia öldüğünden beri zor zamanlar geçirdim."

Fuayeden geçerken Dedektif Palmer tarafından durduruldum. Şaşırtıcı derecede güçlü pençesine yakalanınca Russ'a ters ters baktım. "Claudia'yı bu işe karıştıрма. Sakın buna cüret etme. Hâlâ bir karın var. Bir çocuğun var. Benim yok. Ayrıca Billy'yi ben öldürmedim. Sen öldürdün."

Russ suçlama karşısında sarsılır. "Bekle. Böyle mi düşünüyorsun? Billy'ye elimi bile sürmedim."

"Saçmalık," diyorum, sesim yine on yaşıdaymışım ve Billy'yi hayalet diye bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyormuşum gibi çıkıyor. "Onu sen öldürdün!"

Dedektif Palmer beni susturmak için elini kaldırdı. Russ'a dönerek, "Yani bana çadırı kestiğini ve öylece... yürüyüp gittiğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Evet," diyor Russ. "Ben de aynen öyle yaptım."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Dedektif Palmer.

Benim gibi. "Eğer Billy'yi öldürmediysen, neden çadırı kestiğini kimseye söylemedin? Bunu yapmak için otuz yılınız vardı ama hiçbir şey söylemediniz."

"Çünkü haklısın," diyor Russ. "Billy'nin başına gelenler benim hatam. Eğer o aptal çadırını kesmeseydim, bahene gizlice giren her kimse yürümeye devam edebilirdi. Ama yürümediler. Bunun yerine, yan taraftaki yarığı gördüler ve içeride her kim varsa ona kolay erişim olduğunu fark ettiler."

Dedektif Palmer, "Bunu kanıtlamak zor olacak," diyor.

"Gerçek bu."

"Herhangi bir kanıtınız var mı? adırı kesmek için kullandığınız bıçağa ne oldu?"

Russ'ın geniş omuzları bir yükselip bir alçalıyor.

"Bilmiyorum." "Şimdi bunu kanıtlamak gerçekten zor."

"Yemin ederim," diyor Russ. "Ethan'ın bahçesinden çıktıktan sonra onu yanımda içeri getirdim. Mutfak tezgahının üzerine koydum ve

üst kata yatmaya gitti. Sabah, orada değildi." "Ve onu bir daha hiç görmediniz?" Dedektif Palmer öyle diyor.

"Hayır. Birinin onu aldığı haberinden sonra aradım. Billy dışarı çıktı. İstedim ki-"

"Saklamak mı?" Kendime engel olamayarak söylüyorum.

"Evet," diye tersledi Russ. "Bunu saklayacaktım. Çünkü biri ne yaptığımı öğrenirse başımın belaya girmesinden korkuyordum. Ama bulamadım. Gitmişti."

Dedektif Palmer, "Bıçaklar kendilerini saklamaz Russ," diyor. "Sen yapmadıysan kim yaptı?"

"O bendim."

Ses yukarıdan aşağıya süzülüyor ve üçümüzün de boynumuzu bükerek merdivenlerin tepesine, Misty Chen'in beyaz pijamalarının üzerine sıkıca bağlanmış ipek bir bornozla durduğu yere bakmamızı sağlıyor. Basamakları inmeye başladığında çok yaşlı ve çelimsiz görünüyor. Sanki bu sabah onu gördüğümden beri yirmi yıl yaşlanmış gibi.

"Bıçağı sakladım," diyor. "Çünkü kalbimin derinliklerinde Russ'ın iyi bir çocuk olduğunu biliyorum."

Cumartesi, 16 Temmuz 1994
12:46.

Misty Chen oğlunun geri döndüğünü duyar, tıpkı gittiğinde duyduğu gibi. Bu evde hiçbir şey onu geçemez. Artık geçemez. Johnny'nin fark edilmeden gizlice dışarı çıktığı, kendini zehirlemek için gecenin karanlığına karıştığı günler geride kaldı. Onun ne yaptığını fark ettiğinde artık çok geçti, ve Johnny gitmişti.

Artık evin gözü kulağı olmuş, her şeyi görüyor, her şeyi duyuyor. Bu yüzden Johnny öldükten kısa bir süre sonra kocasıyla paylaştığı yatağı bırakarak koridorun karşısına taşındı. Keder içindeyken, artık onun dönüp durması ve horlamasıyla dikkati dağılamazdı.

Sessizliğe
ihtiyacı var.
Dikkatini
vermek için.

Evdeki biri yapmaması gereken bir şey yaptığında ortaya çıkan küçük değişiklikleri dinlemek için. Russ şu anda bunu yapıyor. Mutfakta sürünüyor ve parmak uçlarında merdivenleri çıkıyor.

Misty ayak seslerine göre ilerleyişini takip ediyor. Gıcırtı üçüncü basamağa ulaştığı anlamına geliyor. İnleme altıncı basamakta olduğunu gösteriyor. İki gıcırtı daha duyuyor, ikincisi ilkinden bir oktav daha yüksek. Son iki basamak.

Russ'ın odasının hemen dışındaki döşeme tahtasının iniltisini duyana kadar yatağından çıkmaz. Russ yatak odasının kapısını kapatırken, Misty de kendi odasının kapısını açar.

Oğlunun neler yaptığını. Russ odasından çıktığında çıkan ses onu ölü uykusundan uyandırdı, o kadar gürültülüydü ki zihninde sanki bir çocuğun hatalı bir döşeme tahtasına basması değil de top ateşi vardı. Russ önce aşağıya, sonra dışarıya, sonra tekrar içeri girip çıkarken, kulakları her türlü sese karşı tetikte, yatağında doğruldu.

Misty çoğu annenin hemen peşinden gideceğini biliyor. Russ on yaşında. Gecenin bir yarısı evi terk etmesi için bir neden yok. Ama Misty dersini Johnny'den almıştı. Ne kadar çok açıktan burnunu sokarsa, Johnny o kadar sinsileşti, ta ki hareketleri onun için görünmez olana kadar. Bu hatayı Russ'la tekrarlamayacaktır. En iyisi, aslında her şeyi gördüğü halde, onun dikkat etmediğini düşünmesine izin vermektir.

Örneğin, bugün arkadaşlarıyla birlikte ormana gittiğini ve bir şey yüzünden üzgün döndüğünü biliyor. Bütün gece huysuzdu. Marsh'lı çocukla ilgili olduğundan emin.

Misty alt kata inerken Russ'ın hareketlerini fark etmesine neden olan her şeyden kaçınması gerektiğini biliyor. İnleyen döşeme tahtaları atlanır, gıcırdayan merdivenler önlenir. Mutfakta, tezgâhın üzerinde uygunsuz bir şekilde duran bir bıçak dışında hiçbir şey yanlış değildir.

Onu görünce düşüncelerinde alarm zilleri çalmaya başladı. Russ neyin peşindeydi?

Misty bıçağı inceliyor, yiyeceklerden ve asıl endişesi olan kandan arınmış olduğunu görünce rahatlıyor. Russell'ın birini bıçaklayabileceği düşüncesi bile onu utançla dolduruyor. O iyi bir çocuk, ama Russ'ın öfke sorunları hakkında yeterince veli-öğretmen konferansı yapmış ve bunun bir sorun olduğunu anlamış. Onu haftada bir terapiye bile göndermeye başlamışlar ama pek işe yaradığı söylenemez. Elindeki bıçak bunun kanıtı. Oğlunun onu almaya mecbur hissetmesinin nedeni ve ne yapmak istediği

daha az nettir. Russ'a bunu sormak yerine, önümüzdeki birkaç gün boyunca durumu izlemeye karar verir. Belki de aklından geçen her neyse geçmiştir. Belki de başlangıçta bir şey yoktu.

Planından memnun olan Misty bıçağı yıkar, kağıt havluyla kurutur ve yatağının altına saklar. Olacaklardan habersiz, mutluluk içinde uyumaya gider.

Sadece birkaç saat içinde, yan taraftaki kesilmiş çadırı ve kayıp Barringer çocuğunu nasıl duyacak?

Russ'ın bu işle bir ilgisi olduğunu, en iyi bıçağını çadırı kesmek için kullandığını, daha da kötüsünü yapmak için kullanmış olabileceğini nasıl da hemen anlayacaktır.

Şüphelerinden kocası ve oğlu da dahil olmak üzere hiç kimseye bahsetmeyecek, hayatında ilk kez cehaleti bilgiye tercih edecektir.

Russ'ın iyileşmesine yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağına dair yemin eder; bu daha fazla terapi, daha fazla ilgi ya da sadece kardeşine yaptığından daha yumuşak davranmak olabilir.

Polisin Hemlock Circle'daki her evde olası bir silah arayacağı duyulduğunda, bıçağı saklandığı yerden çıkarıp bahçesinin derinliklerine gömecek. Kimsenin bulamayacağı kadar derine. O kadar derine ki sonunda orada olduğunu unutacak.

Ancak bıçağı toprakla örttüğü gece Misty Johnny'yi ve oğullarından birini kaybetmişken bir başkasını kaybetmeyi nasıl reddettiğini düşünecektir.

OTUZ İKİ

Russ'ı taşıyan devriye arabasının ışıkları Hemlock Circle'ın üzerinde çok renkli bir parıltı yayıyor. Arabanın içinde duruyorum.

Ön bahçede, Chen'lerin evinin dış cephesinin kırmızıdan maviye, sonra tekrar beyaza dönüşünü izliyorum. Araba yavaşça kaldırımdan uzaklaşırken ışık azalmaya başlıyor, direksiyonda üniformalı bir polis memuru var. Onun yanındaki yolcu koltuğunda Ragesh oturuyor. Russ arka koltukta oturuyor, bakışları Ragesh'in başının arkasına sabitlenmiş, ifadesi şaşkın.

Burada, çimenlerin üzerinde dururken de aynı şekilde görüldüğümü hayal ediyorum. Şok geçirmiş ve bitkin, ellerimde ve gömleğimde hala kuruyan kanla. Her zaman, Billy'ye gerçekte ne olduğunu öğrenirsem rahatlayacağımı düşünmüşümdür. Cehaletin yükü üzerimden kalkacaktı. Bu kapanışla birlikte iyileşme de gelecekti. Bunun yerine, sadece üzüntü hissediyorum. Kaybettiğim bir arkadaştan ziyade, artık iki arkadaşım var.

Çünkü Russ'ın çadırı kesip uzaklaşmakla ilgili söylediklerine inanmıyorum. Bu çok uygun, başka birinin çimenliğe girdiği ve Billy'yi almak için altın bir fırsat gördüğü fikrine çok bağlı. Bunun gerçek olma ihtimali milyarda bir.

Kruvazörün önünde Dedektif Palmer'ın aracı var ve yine uzun bir gece olacağı kesin olan bu geceye öncülük ediyor. Bu iki aracın ardından iki Bayan Chen'i taşıyan bir CR-V geliyor -Jennifer ve Misty. Araba garaj yolundan ayrılırken iki kadın da bana bakmıyor. Arabadaki tek kişi

Varlığımı fark eden araba, babası gibi arka koltuğa oturtulmuş olan Benji. Russ'ın aksine Benji arkasını dönmüş, arka camdan dışarı bakıyor ve araba Hemlock Circle'dan çıkmadan önce tek bir el sallıyor.

Gidişini izlerken, Benji'nin hayatını mahvettiğimi düşünmeden edemiyorum. İronik, babasının benimkini iki kez mahvettiğini görünce. Birincisi, çadıra gelip Billy'yi alarak. İkincisi, otuz yıl boyunca yapmamış gibi davranarak.

İki arabanın da gitmesiyle dikkatimi Hemlock Circle'ın geri kalanına yönelttim. Diğerleri de yaşanan dramı izlemek için dışarı çıkmıştı. Ragesh'in ebeveynleri Mitesh ve Deepika araba yolunun sonunda duruyor. İki kapı ötede, Fritz ve Alice Van de Veer ön sahanlıklarında oyalanıyorlar. Hepsi bana doğru bakıyor, bakışları suçlayıcı.

Bu benim hatam.

Kazmayı bırakamadım ve şimdi Hemlock Circle'daki yaşam bir kez daha kesintiye uğradı.

Artık burada hoş karşılanmıyorum.

Pateller ve Van de Veer'ler içeriye döndüklerinde, aralarında kalan evden biri çıkar.

Ashley.

Çıkmaz sokağı koşarak geçerken ön kapıyı ardına kadar açık bırakıyor. Adımı söylerken sesinde çılgınca bir ton var. "Ethan, Henry'yi gördün mü?"

"Hayır," diyorum, soru karşısında hazırlıksız yakalanarak. Bir, Ashley Russ'ın evinde neler olduğunu fark etmedi mi? İki, neden Henry'nin benimle olduğunu düşünsün ki? "Senin evinde değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyordum," diyor Ashley. "Odasında kitap falan okuduğunu sanıyordum. Ama onu kontrol etmek için yukarı çıktığımda orada değildi."

"Ve nerede olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Ashley başını sallar. "Bütün evi aradım. Babam da onu görmemiş. Belki de polisle neler olduğunu görmek için buraya gelmiştir diye düşündüm. Onu görmediğine emin misin?"

Eminim, ama bu dışarıda bir yerde olmadığı anlamına gelmez. Russ'ın polis tarafından evinden çıkarılışını izlerken başka şeylere dikkat edemeyecek kadar odaklanmıştım. Çıkamaz sokakta dolaşırken Henry'yi kaçırmış olma ihtimalim yüksek.

"Buralarda bir yerde olmalı," diyorum, birden Russ'la yüzleşirken telefonumdan gelen sinyalleri hatırlıyorum. Bunlardan üç tane vardı ve her biri beni arka bahçedeki hareketliliğe karşı uyarıyordu. Muhtemelen hepsi Henry'nin işiydi.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum," diyorum telefonumu çıkarıp iz kamerasının uygulamasını kontrol ederken. Yeterince eminim, üç yeni fotoğraf var. İlk çekilene dokunuyorum - Henry'nin çadıra doğru ilerlediği bir görüntü. Adımının ortasında yakalanmış, elinde Goosebumps kitabı, endişeli bir suçluluk ifadesiyle kameraya bakıyor. Yapmaması gereken bir şey yaparken yakalandığını bilen bir çocuk, bu şey arka bahçedeki çadırda fener ışığında kitap okumak için gizlice kaçmak kadar masum olsa bile. Suçluluk duyması gereken tek şey annesini endişelendirmek.

Ashley'e resmi gösteriyorum ve o da rahatlamış bir şekilde ofluyor. "Tanrıya şükür," diyor. "Böyle korktuğum için özür dilerim."

"Tamamen anlaşılabilir," diyorum.

Arka bahçeye doğru ilerliyoruz, araba yolundan evin yanından dönüyoruz. Garağa geldiğimizde, hareketimiz güvenlik lambasını tetikliyor ve ışık ürkütücü bir parıltıyla yanıyor. Bütün bu uzun, tuhaf haftanın Hemlock'un etrafında benzer ışıkların yanmasıyla başladığı aklımdan çıkmıyor.

Daire. Artık sona erdiğine göre, her şey bulanık geliyor. Rüya değilse bile bir rüya.

"Russ'ın evindeki polis," diyor Ashley sessizce. "Bunun Billy ile bir ilgisi var mı?"

"Evet," diyorum, bu tek kelimenin hikâyesinin tamamını anlatmaya yetmeyeceğini bilerek.

Çadırın içinde yanan bir ışık dışında arka bahçe zifiri karanlık. Turuncu çadırı kamp ateşi gibi parlatan LED fener. Henry'yi içeride, uyku tulumuna uzanmış, daha iyi görebilmek için kitabını fenerin yanında tutarken hayal ediyorum. Ancak Ashley çadıra yaklaştığında sahnede bir terslik olduğunu fark ediyorum.

"Ashley, bekle."

Ama artık çok geç. Şimdi çadırdan sadece birkaç adım ötede, iz kamerasının önünden geçiyor. Elimdeki telefon, tam önümde gelişen aksiyonun hareketsiz bir görüntüsünü alırken ping sesi çıkarıyor.

Ashley çadırda.

Ön kapakları ayırıyorum.

İçeriye bakarak, "Hadi Henry. Hadi-"

Konuşmayı kesti, zaten bildiğim şeyi işliyordu. Henry çadırın içinde olsaydı, silüetini dışarıdan görebilirdik. Ama silüet yok, gölge yok. Sadece sırtüstü oturan ince bir ciltsiz kitap dışında tamamen boş olan bir iç mekanın engelsiz ışıltısı var.

"Burada değil," diyor Ashley yeniden paniğe kapılarak. Avluyu tarıyor, başı ürkmüş bir kuşunki gibi sarsılıyor. Hareketleri bile kuşa benziyor. Umutsuz, çaresiz bir kol çırpışı.

"Henry!" diye bağılıyor gecenin içinde.

"Paniğe kapılmayalım," diyorum ona, her ne kadar içimde paniğin yükseldiğini hissetsem de. Garip bir déjà vu hissine kapılıyorum,

Sanki zamanda geriye, otuz yıl öncesine savrulmuş gibiyim. Göğsümde, uyandığım sabah Billy'nin gittiğini gördüğümde hissettiğim korkunun aynısı var. Bununla birlikte kafa karışıklığı, belirsizlik ve eğer bu konuda bir şey yapmazsam kısa süre içinde kaynayacağını bildiğim bir panik geliyor.

Ashley'e doğru koşuyorum, iz kamerasını da çalıştırıyorum. Fotoğrafımı çekerken hafif bir tıkırtı duyuyorum, ardından telefonuma neredeyse anlık bir uyarı geliyor.

Ping!

Bu ses bana Russ'la yüzleşirken aldığım iki ek uyarıyı hatırlattı. Bunlardan biri Henry'nin çadıra girişini resmettiğine göre, diğerleri onun çıkışını ve sonrasında gittiği yönü gösteriyor olabilir.

Telefonumu kaldırıp uygulamayı kontrol ediyorum ve en son fotoğraflar arasında geziniyorum. Aradığım fotoğrafa geldiğimde bacaklarım neredeyse tutmuyor.

"Ne oldu?" Ashley diyor ki. "Ne görüyorsun?"

Telefonu uzatıyorum ki iz kamerasının çektiği görüntüyü görebilsin - kapüşonlu koyu renkli bir figür, muhtemelen bir erkek, çadırın yan tarafındaki yarığı açarak içeri doğru ilerliyor.

Ashley boğuk bir ses çıkararak beni dehşete düşürüyor ve iz kamerasından bir sonraki görüntüyü kontrol etmemi sağlıyor. Fotoğrafı kaydırırken işaret parmağım kontrolsüzce titriyor. Fotoğrafta Henry ve karanlık figür çadırın dışında duruyor. Adam Henry'nin elini sıkıca kavramış ve çocuk buna karşı koyuyor gibi görünüyor. Henry'nin yüzü meydan okuyan bir çatık kaşla iz kamerasına bakıyor, görüntüyü hemen telefonuma göndereceğini biliyor.

Onun açısından sağlam bir plan. İki şey ters gitmeseydi işe de yarayabilirdi. Birincisi, çok geç olana kadar telefonumu kontrol etmedim. İkincisi ise

Henry'nin kameraya bakışı, yanındaki adamın da bunun farkına varmasını sağladı.

Henry'ye iz kamerasına bakarken katılır, başını hızla çevirdiği için yüzü hafifçe bulanıklaşmıştır.

"Aman Tanrım!" Ashley ona gösterdiğimde çığlık atıyor.

"Kim bu

Bu mu?"

Adamın yüzünü inceliyorum, yüzlerce kez baktığım bir fotoğrafa benzediğini fark edince şok oluyorum. NamUs sitesindeki yaşlandırılmış resim tam olarak doğru olmasa da, aile benzerliği, dakikalar önce bu bahçede duran kişiyi kesin olarak tanıyabileceğim kadar yakın.

Ama baktığım Billy'nin resmi değil. Bu onun kardeşi.

OTUZ ÜÇ

Ekrana bakmaya devam eder, her şey yerine otururken askıya alınmış bir animasyon durumuna yakalanır. Of Tabii ki ormanın kenarında dolaşan Billy'nin hayaleti değildi. Bahçeye beyzbol topu koyan ve defterime bir şeyler karalayan onun ruhu değildi. Vance Wallace'ın arka bahçesinde koşarken gördüğü Billy değildi. Bunu en başından fark etmeliydim, çünkü Vance Billy'nin adını hiç ağzına almadı. Her zaman "Barringer'ların çocuğu" derdi.

Andy Barringer.

Et ve kemik.

Anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı ölü kardeşi gibi davranıyor.

Bu kadar kapsamlı bir şekilde kandırılmış olmam, daha önemli birkaç konu olmasa düşüncelerimi tüketirdi.

Birincisi, Andy burada.

Şebekenin dışında değil ama Hemlock Circle'da.

Ve günlerdir burada. En azından Billy'nin kalıntılarının selalede bulunduğu günden beri. Biliyorum çünkü ertesi sabah ilk beyzbol topu çimlere bırakıldı ve tüm bu olaylar zinciri başladı.

Şimdi Henry elinde, bu gerçek beni tekrar harekete geçirdi. Avluyu geçip ormana doğru ilerlemeye başladım. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

Ashley'e daha fazlasını anlatırdım ama açıklamak çok karmaşık. Şu anda sadece ne istediğimi bildiğime güvenmesine ihtiyacım var.

Yapıyorum. Görünüşe göre biliyor, çünkü ağaçların arasından geçerken tam arkamda duruyor. Ormanın içine girdiğimiz anda karanlık etrafımızı sarıyor. Telefonumdaki el fenerini önümüzdeki zemine tutuyorum. Ashley de aynısını yapıyor, ormanın zemini sert ışıkta bulanıklaşıyor.

"şelalede, değil mi?" Ashley öyle diyor.

"Evet," diyorum, çünkü Andy'nin gidebileceği aklıma gelen tek yer orası. Bunca zamandır orada kaldığından şüpheleniyorum. Oraya yaptığım yürüyüşü düşünüyorum. Açık ahır kapısı, topraktaki ayak izleri, hatta ton balığı konservesi. Hepsi de Hawthorne Enstitüsü'nün arazisinde birinin kaldığına dair işaretlerdi.

Tabii bir de Billy'nin bulunduğu yer olduğu gerçeği var. Otuz uzun, yalnız yıl boyunca dinlendiği yer. Her şeyin o lanetli yere varması doğru geliyor. O kadar doğru ki neredeyse kaçınılmaz görünüyor.

Ashley ve ben ormanda ilerlerken konuşmuyoruz. Çok gürültülü, buradaki böcekler şarkı söylemiyor, çığlık atıyor. Çılgınca çığlıklar binlerce siren sesini andırıyor, çünkü biz ışıklarımızı önümüzde tutuyor, adımlarımıza dikkat ediyor ve sadece şelaleye olabildiğince hızlı ulaşmaya odaklanıyoruz. Yolun yarısına geldiğimizde ikimiz de durup karşıdan gelen arabalara bakmıyoruz. Bu, boşa harcamayı göze alamayacağımız değerli saniyeler. Diğer tarafa tekrar dalmadan önce nefes almak için sudan çıkan yüzücüler gibi ormandan fırlıyoruz.

Bundan kısa bir süre sonra, ışıklar önümüzde bir şeye kilitlendi.

Duvar, gece daha da yasaklayıcı görünüyor.

Taştaki boşluğa ulaşana kadar sağa dönüyoruz. Önce ben geçiyorum, hemen arkamdan Ashley geliyor,

Benim kadar ağır nefes alıyor, ensemde sıcak nefesler hissediyorum.

Duvarın diğer tarafında, ormanın gece gürültüsüne, attığımız her adımda daha da yükselen suyun uzaktan gelen uğultusu katılıyor. Diğer tüm sesleri bastırdığında, orada olduğumuzu anlıyorum.

Seyrekleşen ağaçların arasından ilerleyerek telefonun ışığını doğruca çıkıntıya tutuyorum. Parıltıya iki kişi yakalandı.

İlki Andy Barringer.

İz kamerasındaki fotoğrafların gösterdiğinden daha büyük. Sadece daha uzun değil, aynı zamanda daha kalın. Spor salonunda değil, sıkı çalışarak inşa edilmiş bir iskelet. Gözleri büyük, yuvarlak ve dikkatli. Bir baykuşunki gibi. Onu uhrevi gösteriyorlar. Neredeyse ürkütücü.

Andy kenara çekilir ve uçurumun kenarındaki Henry'nin çok küçük ve çaresiz göründüğünü görür. Elleri bileklerinden iple birbirine bağlanmıştır, bu da kalas üzerinde yürümeye zorlanan biri gibi korkunç bir izlenim vermektedir.

Ashley onu gördüğünde çığlık atıyor.

"Henry!" Sarsılarak canlanır. "Anne?"

Ashley ona doğru koşmaya başlarken, "Buradayım bebeğim," diyor. Onu geri çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Bekle. Ne yapmayı planladığını bilmiyoruz."

Çıkıntının üzerinde Andy, Henry'nin omuzlarına bir kol sarar, bu kol Henry'nin düşmesini ya da kaçmasını engellemek için olabilir. Karanlıkta bunu söylemek zor. Bildiğim tek şey Andy'nin Henry ile ilgilenmediği.

Gerçekten istediği kişi benim.

Henry sadece beni buraya getirmenin bir yoluydu.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Bırak onu, Andy," diyorum. Yine de panik her kelimenin altını çiziyor. Yapamadığım ince bir tiz

kurtulmak. "Artık buradayım. İstedğin buydu, değil mi? Sen ve ben Billy'nin bulunduğu yerde?"

"Ölümünün otuzuncu yıldönümünde," diyor Andy.

"Planımız bu değildi ama yine de uygun olduğunu düşünüyorum."

Çıkıntıya doğru bir adım atma riskini göze alıyorum. Andy tepki vermeyince bir adım daha atıyorum.

"Plan nedir? Henry'ye zarar vermeyeceğini biliyorum. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Seni bir şekilde buraya getirmek zorundaydım, değil mi?" Andy öyle diyor.

Andy Barringer'a acılamakla dolup taşarken bile içim daralıyor. Hayal edilemeyecek acılara katlandı. Kardeşinin sırta kadem basması, babasının ölümü, annesinin yavaş yavaş deliliğe sürüklenmesi. Hepsi bir insanın katlanamayacağı kadar fazla. Yine de bunların hiçbirisi şu anda yaptığı şeyi mazur göstermez.

"Neler yaşadığını biliyorum," diyorum Andy'ye. "Billy'nin başına gelenler beni ifade bile edemeyeceğim şekilde mahvetti."

"O zaman benim için ne kadar kötü olduğunu hayal edin." Hafif bir rüzgâr esiyor ve saçlarının bir tutamını kıvrarak saç örgüsü haline getiriyor. Sonunda bana ve Billy'ye peşime takılmaları için sürekli yalvaran yedi yaşındaki çocuğa benzedi. "Billy senin arkadaşındı ama kardeşin değildi. Sevdiğin birinin, örnek aldığın birinin, hayatında sürekli var olan birinin aniden gitmesinin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Orada yanılıyor. Bildiğim bir şey var. Adı Claudia'ydı.

"Ama birini özlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyorum. "Onları o kadar çok özlüyoruz ki bazen devam etmek imkânsız gibi geliyor ama bir şekilde devam ediyoruz. Ve bu acının bize yapmamamız gerektiğini bildiğimiz şeyleri nasıl yaptırdığını da biliyorum."

Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerimi Andy'nin görebileceği şekilde kaldırıyorum. Beni durdurmaya

çalışmayınca, ilerlemeye devam ediyorum.

Yavaşça.

Çok yavaş.

Henry'nin hayatı buna

bağlıymış gibi. Ki bağlı olabilir.

Kayalığın üzerine çıktığımda, Andy'nin düşüncesizce bir şey yapmaması için aramızda yeterince mesafe bırakarak geri çekiliyorum. Şimdi Henry'ye daha yakın olduğum için ne kadar cesur davrandığımı görebiliyorum. Burnunda yamuk duran gözlükleri ve gözyaşlarını yutkunmasıyla korkmuş ama sakın görünüyor. Ve bileklerindeki ipin neden olduğu kızarıklık dışında, ne mutlu ki yaralanmamış.

"Her şey yoluna girecek Henry," diyorum ona. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Henry başını sallıyor ve umarım bana gerçekten inanıyordur. Çünkü ben inandığımdan emin değilim. Andy'nin onu kayalığın kenarına ne kadar yakın tuttuğu konusunda endişeliyim. Aşağıdaki şelaleye gizlice bir göz atıyorum, dibindeki su ay ışığında köpürüyor.

"Hadi," dedim Andy'ye. "Bırak gitsin."

"Lütfen," diyor Ashley arkamdan. "O iyi bir çocuk, Andy."

"Ona zarar vermeyeceğim," diyor Andy. "Burada onun yaşında yeterince çocuk yaralandı."

"Sanırım bunun nedeni Billy'nin öldüğü gece hakkında konuşmak istemen," diyorum. "Henry'yi annesine bırak ve konuşalım."

Andy kolunu Henry'nin omuzlarına doladı. "Ya da onunla burada konuşabiliriz."

"Peki," diyorum, başka bir seçeneğim yok. "Billy'nin cesedini burada bulduklarını ne zaman öğrendin?"

"Olaydan kısa bir süre sonra. Eski bir sevgilim söyledi. Annemin hemşirelerinden biri."

Ragesh'in şelalede bulunan kalıntıların Billy'ye ait olduğunu düşünen polisin hemen ailesine haber vermeye çalıştığından bahsettiğini hatırlıyorum. Hemşirenin Andy ile temasa geçmeye çalıştığını ama ona ulaşıp ulaşmadığını bilmediğini söyledi. Belli ki ulaşmış.

"Olayı duyar duymaz bana bir mesaj bıraktı," diyor Andy. "Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyordu. Eyalet sınırının hemen ötesinde, Pennsylvania'da bir çiftlikte gündelik işçilik yapıyormuşum. İş bıraktım ve buraya geldim. Sürpriz bir şekilde sen de buradaydın. O zamandan beri gizleniyorum."

Yaptıklarının uygun bir açıklaması. Çünkü Andy bu haftanın çoğunu ormanda saklanarak ve izleyerek geçirdi. Artık onun iz kamerasına yakalanan gölge kişi olduğunu biliyorum, muhtemelen ormanın kenarında çömelmişti. Anlayamadığım şey ise neden olduğu. Eğer konuşmak isteseydi, kendini gösterebilirdi. Bunun yerine, Hawthorne Enstitüsü ile arka bahçem arasında, genellikle elinde bir beyzbol topuyla sürünmeye devam etti.

"Neden beyzbol topları?" Ben diyorum.

Andy gülümsüyor. "Üçüncüsü Billy'ye aitti. Bunca yıl sakladım. Diğerlerini arkadaşın Russell'ın dükkânından aldım. Onları kendisi aldı ve beni tanımadı bile."

"Eğer dikkatimi çekmek için onları bahçeye koyduysanız, işe yaramıştır."

"Bundan daha fazlasını istedim," diyor Andy. "Tıpkı şu anda olduğu gibi, konuşmaktan daha fazlasını yapman gerekiyor. Hatırlamalısın."

En azından bu konuda haklıydım. Tüm bunların arkasında kimin olduğu konusunda yanılmış olabilirim ama her şeyin amacı o geceyi hatırlamamı sağlamaktı. Nedenini bile biliyorum. Bayan Barringer'ın Andy'yi **arkasından** sürükleyerek bahçeme geldiği ve hatırlamam için bana yalvardığı sabahı düşünüyorum. I

Bu kadar genç yaşıta bunun onu ne kadar etkilediğini hiç merak etmedi. Hafızasına nasıl kazındığını. Beynini nasıl zehirlediğini.

"Bunun için Henry'ye ihtiyacımız yok," diyorum.

"Görünüşe göre öyle. Billy'nin eskiden yaptığı gibi bahçenize beyzbol topu atmak işe yaramadığından ve annemin yedek anahtarını kullanarak lanet olası evinize girmek de işe yaramadığından, daha sert bir şey yapmam gerektiği ortaya çıktı."

Andy, eski arkadaşlarmış gibi Henry'yi kendine doğru çeker.

Ama gözlerindeki parıltı hiç de dostça değil.

"Hatırladım," diyorum. "Beni nasıl takip ettiğine bakılırsa zaten bilmediğine şaşırdım."

Andy, ani hareket karşısında yalpalayan Henry'yi öylece bırakır. Tekrar doğrulmadan önce şelaleye doğru sallanır ve çıkıntının kenarından bir adım uzaklaşır. Andy hemen harekete geçer, Henry'yi yakasından tutup kendi yanına sürükler.

"Anlat bana," diyor Andy.

"Yapacağım." Henry'ye doğru başımı salladım. "Onun güvende olduğunu öğrendikten sonra."

Andy kolunu tekrar Henry'nin omuzlarına koydu, bu kez daha da sıkı. "Hayır. Şimdi."

"Russ Chen yaptı," diye ağızımdan kaçırdım. "Çadırımı kesti. Sonra da Billy'ye zarar verdi."

Arkamda Ashley'nin nefesi kesildi ve onun da bilmediğini fark ettim. Eminim Russ'ın evindeki polis varlığı şüphelenmesine neden olmuştur, ama bu yüksek sesle onaylandığını duymaktan farklıdır.

Billy'nin kardeşi ise hiç şaşırmış görünmüyor. Aksine, kuşkulu görünüyor.

"Hayır, o yapmadı," diyor Andy. "Russ Chen çadırı kesmiş olabilir. Ama bence Billy'yi başka biri öldürdü."

Ona doğru belli belirsiz bir adım atıyorum, merak beni daha da yaklaştırıyor. "Neden?"

"Çünkü ben oradaydım, o çadırın dışında." Andy bana ondan şüphe etmem için cesaretlendiren bir bakış attı. "Ve kardeşime ne dediğini duydum."

Cumartesi, 16 Temmuz 1994
12:47.

Andy huzursuz bir uykudan uyandığında hiç uyumamış gibi hissediyordu. Gecenin erken saatlerinde yaşanan olaylar

ayak tabanlarına yapışmış otlar kadar güçlü bir hatırlatma olarak zihninde dolaşmaya devam ediyordu.

Ailesinin bahçesiyle Marshes'a ait bahçe arasında yükselen çitlere doğru yürürken ayak parmaklarının arasındaki çimenlerin serin olduğunu hissetti.

Annesi onu yatağa gönderdikten sonra izlemeye başladığı bir bahçe.

Ve kendisi geceyi geçirdikten sonra ziyaret ettiği bir avlu.

Andy'nin yatma saatini geçirmesine izin verildi çünkü annesi bütün yaz kendini ne kadar dışlanmış hissettiğini biliyordu. Hemlock Circle'da onun yaşında hiç çocuk yoktur ve Billy Ethan'la istediği her yerde dolaşabildiği için Andy bu sonsuz okulsuz günleri tek başına oynayarak geçirmek zorunda kalır.

Ama bir saat fazladan televizyon izlemek Andy için yeterli değildir. O da kardeşi gibi olayların içinde olmak istiyor. Billy'nin onun peşine takılmasına asla izin vermemesi, hatta yaptıklarını ona anlatmaması Andy'ye haksızlık gibi geliyor. O da bir şeyleri deneyimlemek istiyor, sadece vekaleten olsa bile. Yani kampa gidemiyorsa, en azından Billy'nin kamp yapmasını izlemekten keyif alabilir.

Yatak odasının konumu sayesinde -ikinci katın bir köşesinde, bir penceresi ormana bakarken

Diğer yandan, Marshes'ın bahçesini yandan görebiliyordu; Ethan'ın turuncu çadırını ve içindeki fener yandığında tek bir alev gibi nasıl parladığını görebiliyordu. Hatta içerideki iki çocuğun bulanık ve belirsiz siluetlerini bile görebiliyordu.

Andy onları izlerken ne yaptıklarını, ne hakkında konuştuklarını, yaşlanmanın ve en iyi arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Çadır karardıktan sonra da uzun süre bunları düşündü. Ve tekrar parlamaya başladığında

-Temmuz gecesinde beklenmedik bir ışık üçgeni... Merakı karşı koyamayacağı kadar artmıştı.

Bu yüzden gizlice dışarı çıktı ve çitlerin arasından geçerek bir çimenlikten diğerine geçti. Andy orada uzun süre kalmayı planlamıyordu. Babası uzakta ve annesi uyuyor olsa da, bu saatte dışarıda yakalanırsa başının büyük derde girebileceğini biliyordu. Sadece Billy'nin hayatına bir göz atmak istiyordu. Ethan'inkini de. Kendisinden büyük herhangi bir çocuğun hayatı ona hem çok büyük hem de sınırsız geliyordu.

Ama çadıra yaklaştıkça Andy bu konuda yanıldığından şüphelenmeye başladı. Çünkü Billy ve Ethan tartışıyorlardı ve sesleri küçük ve korkmuş geliyordu. Özellikle Ethan'ınki Andy'yi şok eden şeyler söylüyordu.

Saçmalık.

Tuhaf.

Ucube.

Şok edici olan kelimelerin kendisi değildi. Andy yedi yaşında bile pek çok küfür duymuştu. Onu sarsan Ethan'ın onları söyleme şekliydi. Andy'nin daha önce Ethan'la hiç ilişkilendirmediği bir acımasızlık vardı bu sözlerde. Ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Özellikle de son kısmı.

"Madem hayaletleri bu kadar çok seviyorsun, neden ölüp hayalet olmuyorsun?"

Çadırdan uzaklaşıp eve doğru koşmaya başladığında Andy kardeşinin sesini duydu, bunun son kez olacağını bilmiyordu.

"Hakuna matata, dostum," dedi

Billy. Endişeye gerek yok.

Ama Andy yatağında dönüp dururken endişelenmekten kendini alamaz. Yaşlanmak böyle bir şey miydi? En iyi arkadaşlar birbirleriyle böyle mi konuşur? Hepsinden önemlisi, Ethan söylediklerinde gerçekten ciddi miydi?

Uykuya dalarken bu son soru aklından çıkmaz ve uzun süre aklından çıkmayacaktır. Sabah ailesi onu oturtup Billy'nin kaçırıldığını söylediğinde de aklında olacak. Birbirinin yerine geçen isimlere, yüzlere ve rozetlere sahip dedektifler ona o gece şüpheli bir şey görüp görmediğini sorduklarında da orada olacak.

Andy, Ethan'ın söylediklerini duyduğunda sessiz kalacaktır çünkü herkes ona Billy'nin kaçırıldığını, büyük olasılıkla çadırı kestikten sonra onu yakalayan bir yabancı tarafından kaçırıldığını söylemiştir.

Andy'nin bu teoriden şüphe duymaya başlaması yıllar alacak ve kendi teorisini oluşturana kadar da yıllar geçecektir. O zamana kadar babası ölmüş, annesi akıl hastanesine yatırılmış olacak ve Andy Barringer'ın, kardeşinin ulaşması gereken yaşı çoktan geçmiş olacağından, bunu anlatacak kimsesi kalmayacaktır.

OTUZ DÖRT

Andy'nin sözleri bana saman dövücüsü gibi çarpınca geriye doğru sendeledim. Russ'ın yüzüme vurduğu darbeden daha sertti. Ben

Ayakta kalmak küçük bir mucize. Konuştuğumda, kabuk şoku geçirmiş sesim bana yabancı geliyor.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Her kelimesi," diyor Andy. "Ve hayatımın çoğunu bunu kast edip etmediğini merak ederek geçirdim. Bence ciddiydın. Bence o kadar ciddiydın ki, bunu yaptığını hatırlamıyor olsan bile gerçekleştirmeye çalıştın."

Uzanıp havayı kavıyorum, kendimi sabitleyebileceğim somut bir şey olmasını diliyorum. Çünkü şimdi her şeyi anlıyorum. Andy hatırlamamı istiyor, evet. Ama peşinde olduğu başka bir şey daha var.

İtiraf etmemi istiyor.

"Billy'yi öldürenin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Olabilecek tek kişi sensin," diyor Andy. "Billy'ye asla zarar vermezdim. Onu seviyordum."

"Ama ben seni duydum!" Andy bağırıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "O gece senin bahçendeydim. Çadırın hemen dışındaydım. Söylediğin şeyleri duydum. Onun nasıl bir ucube olduğunu. Ona nasıl ölmesini söylediğini. Kulağa sevgi gibi gelmiyordu Ethan. Nefretti, saf ve basit."

"Hayır, o-"

Hayal kırıklığı. Olgunlaşmamışlık. Zalimlik.

Ben de bunu söylemek istiyorum. Ama bir anlamı yok. Çünkü o gece Billy'ye söylediğim şeyler korkunçtu. Daha da kötüsü, affedilemezdi. Bunları bir başkasının duyduğunu bilmek suçluluk duygusunun göğsüme baskı yapmasına neden oluyor, o kadar ağır ki göğüs kafesimin gerginlikten çökeceğini düşünüyorum.

"Öyle şeyler söylememeliydim. Bunu biliyorum. Ve otuz yılımı tüm bunları geri alabilmeyi dileyerek geçirdim." Andy'ye yaklaştım, elimi uzattım, kabul edeceğini umdum, bana inanacağını daha da çok umdum. "Ama bunların hiçbirinde ciddi değildim. Ve Billy'yi kesinlikle ben öldürmedim."

Andy, o büyük, ürkütücü gözlerin içinde dönen zihinsel çarkları düşündü. Sonra başını salladı ve "Belki bu sana doğruyu söyletir" dedi.

Bir kolunu Henry'nin beline doladı ve tek bir yumuşak, şaşırtıcı derecede hızlı hareketle onu ayaklarından kaldırıp kayalığın kenarından tuttu.

"Hayır!" Ashley onlara doğru koşarken bağılıyor. Dönüp omuzlarını kavıyorum ve onu Andy'nin kollarında çaresizce sallanan Henry'nin görüntüsünden başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Gözlükleri burnundan kayar ve aşağıdaki karanlığın içinde kaybolur.

"Anne!" diye bağılıyor. "Yardım et bana!"

Andy'ye doğru iki adım daha atıp yalvarıyorum, "Bırak onu. Lütfen. İtiraf etmemi istiyorsan, ederim."

"O bendim!" Ashley bağılıyor, kelimeler zifiri karanlık ormanda yankılanıyor.

Andy dondu kaldı.

Henry de öyle.

Sadece ben hareket ediyorum, yavaşça dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ashley, hayır. Henry'yi geri almak için yalan söylemene gerek yok."

"Bu bir yalan değil, Ethan." Ashley gözlerimin içine bakıyor, yüzü savaşıyor binlerce duyguya bölünüyor. "Hepsi

doğru. O bendim. Billy'yi ben öldürdüm."

Cumartesi, 16 Temmuz 1994
12:48.

Billy'nin uyuyana kadar ağlamamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Bunu başarsa bile, içi kan ağlıyordu. Kırık kalbinden dökülen bir gözyaşı şelalesi ve kaburgalarından aşağı damlıyordu.

Hepsi Ethan'ın söyledikleri yüzünden.

En iyi arkadaşının hemen özür dilemiş olması önemli değildi. Ya da Billy'nin sıradan bir "Hakuna matata, dostum" ile kabul etmesi. İkisi de o gece çadırda korkunç bir şey söylendiğini ve hiçbir özrün bunu tersine çeviremeyeceğini biliyordu. Bu Ethan'la hâlâ en iyi arkadaş olmadıkları anlamına gelmiyordu. Ama bir şeyler geri dönülmez bir şekilde değişmişti ve bu gerçek Billy'nin hayatında hiç hissetmediği kadar üzgün ve yalnız hissetmesine neden olmuştu.

Yine de uyudu. En azından birazcık. Gece boyunca sık sık uyanıp çadırın öbür ucunda uyuyan Ethan'a baktı, onu sarsıp uyandırmak ve söylediklerinde ciddi olmadığına dair tekrar yemin ettirmek için umutsuz bir dürtüyle yanıp tutuştu. Tıpkı gözyaşlarında olduğu gibi, Billy bu dürtüyle savaştı ve tekrar uykuya daldı, ancak birkaç dakika sonra aynı yalvaran arzuyla yanarak tekrar uyandı.

En son uyandığında gözleri kapalı kalmıştı. Yanındaki uyku tulumunda Ethan kıpırdandı ve Billy'ye onun da uyanık olduğunu düşündürdü. Adını söylemeyi düşündü, iki hece dudaklarında şekillendi, gerçeğe dönüşmenin eşiğindeydi.

Sonra bir şey duydu.

Çadırın hemen dışındaki çimenlerde bir hışırtı.

Bunu Billy'nin tanımadığı bir ses izledi. O kadar tuhaf bir şeydi ki, dehşet içinde donup kalmasına neden oldu, gözleri sımsıkı yumuldu.

Scriiiiiitich.

Yanında, Ethan tekrar kıpırdandı. O da mı duymuştu? Billy Ethan'ın uyanık olup olmadığını kontrol etmek istedi ama Ethan gözlerini açamayacak kadar korkmuştu.

Dakikalar sonra, Billy artık yüzünde hava hissetmesine rağmen hala kapalıdır. Çadırın havasızlığını kesen bir parça ferahlık. Bu his korkusunu bastırıyor ve sonunda gözlerini açacak kadar meraklanmasına neden oluyor.

İşte o zaman görür: Çadırın yan tarafında uzun bir yarık.

Billy ona bakarken hayret, şaşkınlık ve binlerce başka duygu hissediyor. Yine de en çok öne çıkan duygu huşu.

Ona göre buna tek bir şey sebep olabilirdi. Bir hayalet.

Daha önce bilmediği biri. Dev kitabında bahsedilmeyen biri. Bu ormanda gizemli ve nadir bir ruhun dolaşıyor olması Billy için sürpriz değil. Tabii ki olacaktı. Bay Hawthorne'un ona söylediklerini hatırlıyor.

Her yerde hayaletler var, eğer nereye gideceğinizi bilerseniz

Bak.

Billy biliyor. Buradalar.

Çadırdaki yarığa bakıp onu yaratan ruhun izlerini ararken, korkmadığını fark eder. Korkmamalıydı da. Eğer hayalet -her ne ise- ona zarar vermek isteseydi, bunu şimdiye kadar çoktan yapardı. Billy bunun yerine ziyaretin başka bir amacı olduğundan şüphelenir ve daha fazlasını öğrenmek için meraklanır.

Uyku tulumundan kayarak çıkıyor ve aynı hızla çadırdaki dilimi itiyor. İçinden geçmek bir şekilde özel hissettiriyor. Anıtsal. Sanki yeniden doğuyormuş gibi.

Billy duraklamadan önce ormana doğru birkaç adım atar. Hiç üzüntü hissetmiyor. Ethan'ın ona söylediklerinin çoğunu çoktan unutmuştur. Sadece birkaç anahtar kelime hatırlıyor.

Tuhaf. Ucube.

Ethan'ı kendisine böyle şeyler söylediği için suçlamıyor. Ne de olsa bunlar gerçek. O bir ucube. O bir ucube. Bu yüzden hayaletin onun için geldiğini düşünüyor. Billy'nin benzer bir ruha sahip olduğunu hissetti ve bu kadar yolu yalnız olmadığını duyurmak için geldi. Tıpkı onun gibi başkaları da var.

Ve Billy onları tam olarak nerede arayacağını biliyor. Hawthorne Enstitüsü.

İstediği zaman dönebileceği bir yer.

Bu yüzden Billy sessizce ormanın kenarına doğru ilerliyor. Çadırdan çıkarken ayakkabılarını giymeyi düşünmemişti. Şimdi geri dönüp onları almak için çok geç. Ethan'ı uyandırabilir ve o zaman Billy ne olduğunu ve nereye gittiğini açıklamak zorunda kalır. Bu iyi bir fikir değil. Şelaleye ve Hawthorne Enstitüsü'ne kısa bir yürüyüş olmasa da, çıplak ayakla bile idare edilebilir.

Ormana daha fazla girmeden önce Billy, Ethan'ın çadırına ve ardından kendi evine doğru geriye doğru kısa bir bakış atar. Her ikisine de ne zaman döneceğinden ya da dönüp dönmeyeceğinden emin değildir. Hayaletlerin onun için ne hazırladığı hakkında hiçbir fikri yoktur.

Billy sonunda evinden ve en iyi arkadaşından uzaklaştığında, bunu korku, üzüntü ya da pişmanlıkla değil, sevgiyle yapar. Ailesi ve arkadaşlarıyla geçirdiği her an için minnettardır çünkü onu bu noktaya getirmiştir.

Billy ormanda ilerlemeye başlar, diğer tarafta onu neyin beklediğini öğrenmeye heveslidir. O kadar heveslidir ki, ormanı ikiye bölen yola ulaştığında, uzaktaki ufukta beliren farların farkında değildir.

Ya da karanlığın içinden geçen araba.

Ya da direksiyon başındaki genç kız, geç olduğu ve araba kullanmaması gerektiği için gergin. Ehliyeti olmadan olmaz. Beynini bulanıklaştıran birkaç içkiyle değil.

Araba yaklaştıkça Billy yola adım atar, gözleri sadece gideceği yere ve oraya ulaştığında nihayet kabul göreceğine odaklanmıştır.

OTUZ BEŞ

" bir kazaydı."

Ashley'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirir. Sanki o söylemek istiyor. Sanki konuşan o değil de başka biri kelimeleri zorla çıkarıyormuş gibi. Bir vantrilok. Bir iblis. Ama şimdi konuştuğuna göre -ve Andy Henry'yi tekrar kayalığın sağlam zeminine oturttuğuna göre- hiçbirini duymak istemesem de devam ediyor.

"Bana inanmanızı istiyorum," diyor bana bakarak ama hepimize hitap ederek. "Billy'yi asla bilerek incitmezdim. Bir anda oldu ve özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

Kelimeler şimdi daha hızlı geliyor, günah çıkarma telaşıyla.

Arkadaşı Tara ile bir partiye nasıl gittiğini, henüz ehliyeti olmamasına rağmen onları annesinin arabasıyla oraya nasıl götürdüğünü.

Tara'nın Steve Ebberts adında bir adamla nasıl takıldığını ve Ashley'nin sinirlenip onu almadan nasıl gittiğini.

Nasıl sarhoş değil de kafası iyiydi, çünkü sarhoş biri eve dönerken sadece arka yolları kullanarak polislerden kaçma basiretini gösteremezdi.

Bu yollardan biri ormanın içinden geçen yoldu.

Ailesine yakalanma endişesiyle nasıl da hız yapıyor, dikkatini yoldan çok gösterge panelindeki saate veriyordu.

Belki de sarhoştı ve bu yüzden yolun ortasındaki geyiği görmedi ve ona çarptı.

Daha sonra frene basıp gıcırdayarak durdu ve dikiz aynasına baktı, arkasındaki yol arabanın arka lambalarından kıpkırmızı parlıyordu.

Emniyet kemerini nasıl çözdüğünü. Yavaşça. Ve arabadan inişini. Yavaşça. Ve etrafından dolaştı. Yavaşça. Ve çarptığı şeyin bir geyik olmadığını gördü.

"Billy'ydi," diyor, sesi hıçkırıklara karışıyor.

Ashley konuştukça, hikaye daha da kötüleşiyor. Her kelime göğsüme acı veriyor. Sanki kalbime çivi çakılıyor.

Bize Billy'yi yolun kenarındaki çalıların arasında gördüğünü ve öldüğünü hemen anladığını anlatıyor. Çığlık attığını, sonra ağladığını, sonra sürünerek yanına gittiğini, onu kucakladığını ve ona üzgün olduğunu, çok üzgün olduğunu söylediğini anlatıyor.

"Bir saat boyunca öylece kaldım," diyor Ashley, şimdi ağlıyor, gözyaşları hiç dinmeden akıyor. "Bütün bu süre boyunca başka bir arabanın gelip durmasını ve ne yaptığımı görmesini bekledim. Bunu diledim. Bunun için dua ettim. Ama kimse gelmedi. Sadece ben ve Billy kaldık."

Devam ediyor. Biraz daha bekle. Bagajdan bir battaniye getiriyor. Onu sarıyor. Daha da fazla bekler. Seçeneklerini düşündü, hepsi de kötüydü.

"On beş yaşındaydım, sarhoştum, ehliyetsiz araba kullanıyordum ve az önce birini öldürmüştüm," diyor ve acı tonuyla bu günahların her biri için kendinden nefret ettiğini açıkça belirtiyor. "Hayatımın sona ereceğini biliyordum. Billy'ninki zaten bitmişti. Onu kurtaramasam da kendimi kurtarma şansım olduğunu biliyordum."

Ashley'nin hikâyesi ayılması ve Billy'yi şelaleye taşınmasıyla sona eriyor. Kolay olmamıştı ama Ashley güçlüydü ve Billy'nin bedeni çok hafif görünüyordu. Şelaleye vardığında şafak ormanın üzerine yayılıyordu, battaniyeyi birkaç taşla ağırlaştırdı ve Billy'yi şu anda hepimizin durduğu noktadan suya itti.

"Sonra eve gittim ve aileme arabayı ödünç aldığımı ve bir geyiğe çarptığımı söyledim," diyor Ashley. "Bana bağırıldılar ve ceza verdiler ama umursamadım çünkü polisin Billy'yi bulacağını ve gelip beni tutuklayacağını biliyordum. Herkesin ne yaptığımı ve ne kadar kötü bir insan olduğumu öğrenmesi an meselesiydi. Ama Billy hiç bulunamadı ve polis hiç gelmedi. Ve bu en kötü kısmıydı. O tatlı, masum çocuğu öldürmekten paçayı sıyracağımı bilmek. Çünkü yakalanmak kolaydır. Zor olan suçluluk duygusuyla yaşamaktır. Bu tüm hapisanelerden daha kötü. Kaç kez neredeyse itiraf edeceğimi bilemezsin. Kendimi suçluluk duygusundan ne kadar kurtarmak istediğimi. Ama sonra Henry ortaya çıktı ve bununla yaşamak zorunda olduğumu anladım. Onun iyiliği için."

Andy artık Henry'yi tamamen bıraktı, çocuk unutulmuş. Henry annesine koşmak yerine, gözlerini ayakkabılarına dikerek olduğu yerde sabit kalır. Andy onun yanından ayrılır ve Ashley'e sanki ona vuracakmış gibi -ya da daha kötüsü- yaklaşır. Ashley gözlerini kapatarak ve vücudunu çelikleştirerek kendini olacıklara hazırlar.

"Bana ne istersen yap," diyor. "Ama lütfen oğluma zarar verme. Şimdiye kadar yaptığım tek iyi şey o."

Andy elini onun omzuna koyar, dokunuş onu irkiltip nefesini keser.

"Teşekkür ederim," diyor.

Sonra yere yığılır ve ağlamaya başlar.

Yanına gittim, kollarımı omuzlarına doladım ve onunla birlikte ağladım, ikimiz de kaybettiklerimize ağlarken aynı zamanda çok uzun zamandır taşıdığımız ağır yükten kurtulduk.

"Özür dilerim," dedi Ashley tekrar. "Hepinize çok acı çektirdim."

Andy'nin aksine, ona teşekkür etmek şöyle dursun, onu takdir bile edemiyorum. Çünkü onun davranışları yüzünden çok sayıda insan zarar gördü. Hemlock Circle'ın tamamı, Billy'den başlayıp oğluna kadar.

Henry nihayet başını kaldırıyor ve Ashley'nin itirafı beni ne kadar üzdüyse, onun için iki kat daha korkunç olduğunu hemen anlıyorum. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Sanki az önce yumruk yemiş gibi. Yüz hatlarının geri kalanına kazınmış üzüntü olmasa şokta olduğunu düşünebilirdim.

Bunu görmek ruhumu yaralıyor.

Bence hiçbir çocuk şu anda başına gelenlere katlanmak zorunda kalmamalı.

Ashley kollarını açarak, "Henry," diye fısıldar.

Henry yanıt vermez.

Ashley yaklaşıyor. "Bebeğim, lütfen."

Henry başını sallar, geriye doğru bir adım atar ve dengesini kaybeder.

Her şeyin yavaşladığı, gürültüsünün arttığı ve odaklandığı bir an yaşıyorum. Henry'nin ayaklarının altındaki taşların şangırtısı. Dik durmaya çalışırken kollarının sallanması. Ashley'nin yanımda çıkarmaya başladığı ses. Kısmen nefes nefese, kısmen çığlık. Zaten gümbür gümbür atan kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmaya başlaması. Sonra diğer her şeyle birlikte donmuş olan bedenim harekete geçiyor. Kaslar esniyor. Uzuvlar geriliyor. Kendimi koşarken buluyorum.

Çıkıntının karşısında.

Henry'ye doğru.

Ona uzanırken o da geri uzanıyor. Ama artık çok geç.

Kaymadan önce biraz daha bocalıyor, benden uzaklaşıyor, kenardan geriye doğru düşüyor ve gözden kayboluyor.

Her türlü tereddüt, ikinci düşünce, kendini koruma duygusunu yok sayarak Henry'yi uçurumun kenarına kadar takip ediyorum. İleriye doğru dalarken tek fark ettiğim ayaklarımın karadan ayrıldığı, Ashley'in arkamdan çığlık attığı ve aşağıda şelalenin gürültüsüyle bastırılan belli belirsiz bir su sıçraması.

Henry suya vuruyor.

Sonra ben onun peşinden karanlığa dalarken her şey yok oluyor.

OTUZ ALTI

| suya sertçe çarptı.

Vücudu sarsan bir tokat, ardından dönen, baş
döndürücü bir

yüzeyin altına düşüyorum. Sanki görünmeyen bir el
tarafından dibe doğru sürükleniyorum.

Su ölümden daha karanlık. Saniyeler içinde yönümü
şaşırmama neden olan, her yeri kaplayan bir karanlık.
Karanlığın içinde çırpınıyorum, hangi yöne yüzeceğimi
bilemiyorum, ışık, hava ve güvenlik arıyorum. Dibe değene
kadar -alüvyon ve çamurun içine şaşırtıcı derecede
yumuşak bir şekilde batana kadar- hangi yöne gideceğimi
bilmiyorum.

Açık konuş.

İtiyorum ve yukarı doğru fırlıyorum, öfkeyle
tekmeliyorum, göğsüm efordan ve oksijensizlikten sıkışıyor.
Yüzeye çıkıyorum, ağzım bir karış açık, aynı anda hem
nefes nefese kalıyorum hem de Henry'nin adını
haykırıyorum. Suyun üzerinde seken bir taş gibi gece
havasında yankılanıyor.

Henry. Henry. Henry.

Yankı kaybolurken başka bir şey daha duyuyorum; hafif
bir sıçramayla hızla kaybolan, suda boğulan bir vıraklama.

Sese doğru dalıyorum, hemen ardından yine karanlık
suda kayboluyorum. Derinlere doğru körlemesine uzanan
ellerimden başka bir şey göremiyorum. O zaman bile bozuk,
bulanık, karanlık su parmaklarımdan arasında ipek gibi
kayıyor.

Bir dakika daha o şekilde -çılınca dönerek ve el yordamıyla- kalıyorum.

Sonra bir tane daha.

Göğsümdeki sıkışma geri döndüğünde, o kadar ani ve şiddetli ki ciğerlerimin patlamak üzere olduğunu düşünüyorum, yeniden yüzeye çıkıyorum.

Biraz daha hava yutuyorum ve tekrar aşağıya iniyorum.

O kadar hızlı ve o kadar uzağa yuvarlanıyorum ki aniden hangi yönün yukarı, hangisinin aşağı olduğunu anlayamıyorum. Yüzeye doğru yüzdüğümü zannederken gölün çamurlu dibine vurduğumda şaşırıyorum. Rotamı tersine çevirip yüzeye çıkıyorum ama kendimi yine çamura ve balçığa çarparken buluyorum.

Tek düşünebildiğim Henry'nin de aynı şeyi yaptığı. Kafası karışmış, dehşete düşmüş ve su altında sıkışıp kalmış, göğsü şu anda benimki kadar sıkışıyor, basınç o kadar acı verici ki ciğerlerimin patlamasından korkuyorum.

Bu hissin ne anlama geldiğini biliyorum.

Havam tükeniyor. Yani Henry'nin de. Tabii henüz bitmediyse. Onun derinlerde sürüklendiği, bileklerinin hâlâ birbirine bağlı olduğu ve ölümün eşiğinde olduğu düşüncesi beni körlemesine tekmelemeye ve kara suda çırpınmaya sevk ediyor.

Birden bir şey elimi tutuyor.

Dokunuş tüy kadar hafif, neredeyse yatıştırıcı. Kavrayış beni hemen sakinleştiriyor ve kendimi ileriye doğru çekilirken buluyorum. Henry olmalı diye düşünerek kendimi suyun içine bırakıyorum. Tam tersi değil de o beni bulmuş olmalı.

Ama serbest kolumu uzatıp önümdeki bulanık suya uzandığımda hiçbir şey hissetmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla orada hiçbir şey yok.

Yine de o nazikçe ısrarcı tutuş devam ediyor. Bir yabancının eli benimkini tutuyor.

Bir çocuğun eli, fark ettim.

Ve bir yabancı
değil. Billy.

O olduğunu biliyorum çünkü varlığı her yerde. Tıpkı o hayattayken olduğu gibi hissediyorum. Sakin, mutlu ve nazik.

Bu Andy değil.

Halüsinasyon da değil.

Bu Billy Barringer, eski dostum, sonunda benimle yeniden bir araya geliyor.

Bana rehberlik etmeye devam etmesine izin veriyorum, hangi yöne gittiğimizi bilmeden ama doğru yöne gittiğimize güvenerek. Belki de beni yukarıya, güvenli bir yere götürmek için buradadır. Belki de beni öbür dünyaya götürmek için buradadır.

Her neyse, kabul ediyorum.

Billy beni çekmeye devam ediyor. Şimdi daha hızlı. Hedefimiz az ileride. Sonra su yüzeyine çıkıyorum, gece havası beni tokatlayarak uyanık hale getiriyor. Yerimde kürek çekerken, beni buraya getiren görünmez ele tutunurken nefes nefese kalıyorum.

Ama artık orada değil.

Elimi sudan çıkarıyorum ve soluk ışıktaki parmaklarımı esneterek ona bakıyorum.

Billy gitti.

Ama Henry aniden orada, benim varlığıma karşı tetikte, ayakta kalmak için mücadele ediyor. Onu kollarımın arasına alıp yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim.

"Yaralandın mı?"

Konuşamayacak kadar şaşırmış olan Henry sadece başını sallayabiliyor. "İyisin," diye onu rahatlatıyorum. "İkimiz de iyiyiz."

Tekrar suyun altına giriyorum, bu sefer bağlı kollarının arasındaki boşluktan geçmek için manevra yapıyorum. Tekrar ortaya çıktığımda sırtüstü yatmış, kollarını boynuma dolamıştı. Bu güvenli ama garip pozisyona geldiğimizde

Suyun kenarına kadar yüzüyorum, ikimizi de karaya çıkarana kadar durmuyorum.

Henry'nin bileklerini çözmeye çalışırken, Billy'yi bir an görebilmek umuduyla şelalenin etrafındaki gölgeli kuytulara bakıyorum.

Onu görmüyorum elbette, çünkü kurtarılırken onu göremiyordum. Sadece elini elimde hissettim ve o olduğunu anladım. Sadece şimdi, daha fazla kurtarılmayı beklerken, şüphe içeri giriyor.

Billy'nin hayaletini daha önce gördüğümü sanmıştım ama yanılmışım. Şimdi de farklı olmayabilir. Büyük olasılıkla bu benim ölümüm olduğunu varsaydığım şeyle başa çıkmanın bir yoluydu. Bu tür şeyler olur, biliyorum. İnsanlar, yaşayanlar diyarına geri çekilmeden hemen önce, çoktan ölmüş akrabalarını öbür dünyada karşıladıklarını iddia ederler.

Tam halüsinasyona meyletmeye başlamıştım ki Henry, "Bay Marsh, o çocuk size de yardım etti mi?" diye sordu.

Kalbim göğsümde hıçkırıyor. "Hangi çocuk?" "Beni sudan çıkaran çocuk."

İkimizin de benzer ölüme yakın halüsinasyonlar yaşamış olması mümkün olsa da, bu da şüpheli. Özellikle de Henry'yi gölün uçsuz bucaksız, karanlık sularında nasıl bulabildiğime dair hala bir açıklama yokken.

Bu nedenle, başka bir gücün iş başında olduğuna inanmayı seçiyorum. Beni derinliklerden çıkarıp Henry'nin yanına götüren iyiliksever bir el.

"Evet," dedim. "O yaptı. Ama o sıradan bir çocuk değil. O benim arkadaşım. Adı Billy."

Çarşamba, 31 Aralık 2025
11:55.

FEthan gece yarısını beklerken ıslak kar taneleri pencerelere çarpıyor. Kanepede yarı uykulu uzanıyor, Times Meydanı'nda eğlenen kalabalıkları zar zor izliyor. Önündeki sehpanın üzerinde yarısı bitmiş bir bira, yarısı içilmiş bir kök birası ve yarısı yenmiş bir pizza var.

Nasıl parti yapılacağını iyi biliyorum, diye düşünüyor tembel bir gülümsemeyle.

Kendini savunmak gerekirse, yoğun bir gündü. Ethan'ın ailesi Noel için Florida'dan gelmiş ve ancak o sabah geri dönmüşler. Öğleden sonra Vance Wallace'ı ziyaret etti ve onu her zaman olmadığı kadar akli başında buldu. Sonra o akşam Ragesh ve kocası akşam yemeğine geldi, kar yağmaya başlayınca erken ayrıldılar.

Hava tahmini doğruysa, sabaha kadar yerde neredeyse bir ayak olacak. Ethan, Hemlock Circle'daki herkes araba yollarını temizlemek için toplandığında dağıtabilmek için yarın fazladan kahve hazırlamayı aklına not eder. Kar yağdığında çıkmaz sokak her zaman bir parti havasına bürünür. Billy'nin ölümüyle ilgili gerçek ortaya çıktığında mahallenin üzerine çöken kasvetten çok farklıdır bu.

Gazeteciler çıkmaz sokağa eşek arıları gibi üşüştüğü için orada bir süre kaos yaşandı. Ethan'ın bahçesine gizlice giren o kadar çok insan vardı ki, şafaktan alacakaranlığa kadar sürekli sinyal verdiği için iz kamerasını kapatmak zorunda kaldı.

Neyse ki, insanlar gerçekte olanlarla ilgili sansasyonel bir şey olmadığını fark ettiklerinde bu ilgi uzun sürmedi. Ethan'ın artık girmeye cesaret edemediği internetin tatsız bölgelerinde insanlar gerçeğin bu kadar sıradan, bu kadar sıkıcı ve insani olmasından duydukları hayal kırıklığını bile dile getirdiler.

Bu hikayede kötü adam yoktu.

Kahramanlar da yoktu.

Sadece kusurlu insanlardan oluşan bir mahalle, bazıları diğerlerinden daha fazla.

Böylece medya yoluna devam etti. Hemlock Circle da öyle. Ethan için mahallenin on sekiz ay içinde ne kadar değiştiği ve eskilerin çoğunun gitmesinin ardından yeni yüzlerin gelmesi şaşırtıcı. İlk giden Vance Wallace oldu. Ethan'ın yardımıyla evini satılığa çıkardı ve elde ettiği geliri bir bakımevinin masraflarını karşılamak için kullandı. Hızla yükselen konut piyasası sayesinde, hayatının geri kalanında ona bakılacak.

Sırada Fritz ve Alice Van de Veer vardı, onları da üzücü bir şekilde Chen'ler izledi. Russ, ikinci çocuğu doğduktan sonra daha fazla alana ihtiyaç duyduklarını iddia etti. Bir kız. Jennifer'la birlikte adını Hannah koymuşlar. Bu doğru olabilir, ama Ethan taşınmayla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor. Ethan'ın bir yere gitmeyeceği belli olunca, Russ onun yerine gitmeye karar verdi.

Ethan ve Russ artık arkadaş değiller. Düşman da değiller. Aralarındaki uçurumun gerçekten iyileşmesi için birbirlerine çok şey yapılmış ve söylenmiş olan o garip boşlukta yaşıyorlar. Yine de Ethan ona iyi dileklerini sunuyor ve Russ'ın da kendisi için aynı şeyi yapmasını umuyor.

Andy Barringer'a gelince, Ethan onu şelaledeki o geceden beri tam olarak iki kez görmüştür. Birinde Billy nihayet babasının yanına gömüldüğünde, diğerinde ise altı ay sonra

Mary Ellen Barringer da onlara katıldı. Ashley'nin yalvarması ve Dedektif Palmer'ın bir kez olsun görmezden gelmesi sayesinde adam kaçırma suçlamasından kıl payı kurtulan Andy yine izini kaybettirmiştir.

Ancak eski evi sonunda satıldı ve Hemlock Circle'da el değiştiren dördüncü ev oldu. Yakında bu sayı beşe çıkacak, çünkü Ragesh daha önceki akşam yemeğinde Ethan'a ailesinin ilkbaharda kendi evlerini satışa çıkaracağını söyledi. Bu gerçekleştiğinde Ethan Marsh, Hemlock Circle'ın son orijinal sakini olacak; bu gelişmeyi hiç ama hiç beklemiyordu.

Ama yeni ailelerin buraya taşındığını ve buraya hayat verdiğini görmek güzel. Hepsinin yaşları altı ile on altı arasında değişen çocukları var. Hatta yan dairede Henry'nin yaşında ve onun kadar entelektüel meraklı bir çocuk bile var. Yazın çoğunu birlikte böcek toplayarak, bitkileri tanımlayarak ve akıl almaz sayıda Goosebumps kitabını karıştırarak geçirdiler.

Ethan için Henry'nin çiçek açtığını görmek en iyi değişimdir. Henry, Ethan'ın öğretmenlik yaptığı özel okula gitmektedir. Orada da arkadaşları vardır, ayrıca okulun kütüphanecisi Bayan Quinn'in hayranlığını kazanmıştır ve o da Ethan'a biraz aşık olabilir. Bayan Quinn tatilden önce Ethan'a bir ara kahve içmeye gitmek isteyip istemediğini sordu. Ethan, Henry ona "kahve içmeye çıkmanın" bir randevunun gizli kodu olduğunu söyledikten sonra bile evet dedi. Ethan, Henry'nin bunu nereden duyduğundan emin değildir, tıpkı bilmek istediğinden emin olmadığı gibi.

"O nasıl?" Ashley her Perşembe akşamı saat gibi Ethan'ı her aradığında soruyor. Edna Mahan Kadın Islah Evi'nden ödemeli bir arama.

Ethan ona her zaman "Harika gidiyor," der ve bunu her zaman içtenlikle söyler.

Ethan'ın Ashley'nin yaptıklarını kabullenmesi biraz zaman aldı. Bazı günler hâlâ bununla boğuşuyor ve bir öfke patlaması onu nefessiz bırakacak kadar sert vuruyor. Billy'yi öldürdüğü için onu affetmeyi şaşırtıcı derecede kolay buldu. Bu bir kazaydı, Ashley ona zarar vermek istememişti ve o zamandan beri pişmanlığını açıkça ortaya koymuştu. Ethan'ın hâlâ tam olarak atlatamadığı şey örtbas etmektir. Ashley otuz yıl beklemek yerine o zaman itiraf etseydi herkesi çok fazla acıdan kurtarmış olurdu.

Ama öyle olsaydı, Henry diye biri olmazdı. Ve Ethan çocuksuz bir hayat düşünemiyor.

Kanepede, saatin gece yarısına doğru ilerleyişini izleyen Ethan, şelaledeki o geceyi düşünür. Sık sık düşünür. Henry'yle birlikte suyun kenarında nasıl yığılıp kaldıklarını. olarak Polisler ve kurtarma işçiler fırtınalı ve Aralarında Dedektif Cassandra Palmer ve Ragesh Patel de vardı. Ashley de hâlâ oradaydı, zaten polis gözetimindeydi, Gerçi Ragesh onu kelepçelemeyi Henry'ye sarılma fırsatı bulana kadar ertelemişti. Henry sanki onun hâlâ annesi olduğundan ve bir yabancı olmadığından emin değilmiş gibi tereddütle sarılmaya karşılık verdi.

"Bir süreliğine gidiyorum," dedi ona. "Sadece seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Sonra Ashley Ethan'ı yakaladı ve kulağına bir şeyler fısıldayabilmek için onu çaresizce kucakladı.

"Henry'ye göz kulak olmanı istiyorum," dedi. "Senden çok şey istediğimin farkındayım. Ama babam bunu tek başına yapamaz. Henry'nin sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var. Oğluma göz kulak olacağına söz ver."

Ethan

yaptı. Ve

yaptı da.

Ve bunu mümkün olduğunca uzun süre yapmaya devam etmek istiyor. Ashley suçunu kabul ettikten sonra, Billy Barringer'ı araçla öldürmekten on yıl ve cesedini ortadan kaldırmaktan on yıl olmak üzere iki kez mahkum edildi. O sırada reşit olmadığı ve pişmanlık gösterdiği için yargıç bu cezaları eş zamanlı olarak çekmesine izin v e r d i . Sekiz yıl sonra şartlı tahliye.

Ashley, cezasının birkaç ayı dolduğunda Ethan'a, "Ben çıktığımda Henry en az on sekiz yaşında olacak," dedi. "O zamana kadar bir aileye sahip olmayı hak ediyor."

Ethan, "Siz onun ailesisiniz," dedi.

"Yasal bir aile. Gerçek bir aile. Şu anda sahip olduğu tek şey hüküm giymiş bir katil annesi ve bu, hayatının geri kalanında onun üzerinde asılı kalacak." Ashley durakladı ve Ethan onun sessizliğinden bile ağladığını anlayabildi. "İşte bu yüzden onu evlat edinmen gerektiğini düşünüyorum."

Ethan direnmedi ve Ashley'nin resmi onayıyla yasal olarak Henry'nin babası oldu. Ethan gece yarısı, bir zamanlar çocukluk yatak odası olan üst kata çıktığında bunun doğru bir karar olduğunu anlar. Artık Henry'nindir, çocuğun ilgi alanlarını ve zevklerini yansıtmaktadır. Hayvanlar, gezegenler ve dinozorlar. İçeriye bakan Ethan, onun olduğu zaman nasıl göründüğünü zar zor hatırlayabiliyor.

Henry yatağında, başucu lambasının yaydığı yumuşak ışığın altında kitap okuyor. Sürpriz değil. Sık sık okumak için yatma vaktini geçirir.

Ethan bir süre şelalede yaşananların Henry'nin özel ışığını söndüreceğinden endişelenmişti. Bir daha asla yaralanmasın diye kalbini katılaştıracağından. Şimdiye kadar böyle bir şey olmadı. Ethan bunun böyle kalması için elinden geleni yapıyor.

Henry'yi bir süre fark etmeden izledikten sonra, "Mutlu yıllar, delikanlı," der.

Ethan ona Bay Wallace demeyi uzun zaman önce bırakmıştı, tıpkı Henry'nin annesi tutuklandıktan iki gece sonra ona Bay Marsh diye hitap etmeyi bırakması gibi. O zamandan beri ona Ethan diyor. Ama bu gece Henry kitabından başını kaldırdı ve "Mutlu yıllar baba" dedi.

Ethan'ın bundan sonra kendini toparlaması bir dakika sürer. Bu kelimeyle çağrılmayı hiç beklemiyordu. Bunu hiç istememişti de. Ama şimdi bu söz söylendiğine göre, Henry'nin kendisinden başka bir şekilde bahsettiğini asla duymak istemiyordu.

"Ne okuyorsun?" diyor, duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak.

Henry gözlüklerini burnunun üzerine doğru iter. "Eski bir kitap. En üst rafta buldum."

Kitabı kaldırdığında tanıdık bir başlıkla karşılaşır: Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Hortlakların Dev Kitabı.

Bu Ethan'a hoş bir sürpriz yaşatır. Kitabın hâlâ orada olduğunu unutmuş olsa da, Henry'nin onu keşfettiğini görmek onu mutlu eder.

"Daha önce baktın mı?"

"Hayır," diyor Henry. "Ama ilgimi çekti. Goosebumps'a benziyor."

Ethan yatağın kenarına oturur. "Binlerce Goosebumps gibi. Eskiden bir arkadaşşıma aitti. Çok özel birine."

Henry'ye bir zamanlar Billy'nin olduğunu söylemez, aynı nedenle şelaledeki o kader gecesi hakkında da konuşmazlar. Ethan tüm olanları düşününce Henry'nin nasıl tepki vereceğinden emin değildir. Yine de Henry'nin bildiğinden şüphelenir, çünkü kitabı yıpranmış kitaplarında kullanmadığı bir nezaketle ele almaktadır.

"O zaman sen almalısın," diyor.

"Hayır," diyor Ethan. "Ona yeterince baktım. Artık senin. Yine de biraz uyumalısın. Geç oldu."

"Beş dakika daha mı?"

Ethan onu şımartmadan önce gülümser. Beş kişinin en az otuz kişi olacağını biliyordu. "Elbette. Ama sadece beş."

Henry kitaba dokunur, sanki onun hem Ethan hem de bir zamanlar sahibi olan çocuk için ne kadar değerli olduğunu hissedebilmektedir. Ethan daha sonra elini Henry'ninkinin üzerine koyar ve birlikte sayfayı çevirirler.

TEŞEKKÜRLER

Dutton ve Penguin Random House'daki herkese, ama özellikle de muhteşem editörüm Maya Ziv'e ve Emily Canders, Lauren Morrow, Stephanie Cooper ve Caroline Payne'den oluşan tanıtım ve pazarlama rüya ekibine teşekkür borçluyum. Christopher Lin'e mükemmel kapak tasarımı için ve Alberto Ortega'ya muhteşem resimlerinden birini kapak resmi olarak kullanmamıza izin verdiği için ayrıca teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Aynı şey menajerim Michelle Brower ve Trellis Literary Management'taki herkes için de geçerli.

Ayrıca Hilary Zaitz Michael, Carolina Beltran ve WME'deki herkese film ve TV tarafında işlerin yolunda gitmesini sağladıkları için teşekkürler.

Bu kitabı yazarken yaşadığım neşe, hayal kırıklığı ve kendinden şüphe duyma süreçlerinde benimle el ele yürüyen Michael Livio'ya çok şey borçluyum. Arka bahçeyi hayvanlarla dolu tuttuğu ve yıllar önce kitaptaki pek çok eğlenceli sahneye ilham veren bir patika kamerası satın aldığı için ekstra teşekkür alıyor.

YAZAR HAKKINDA

Riley Sager, en son The House Across the Lake ve The Only One Left olmak üzere sekiz romanın New York Times çoksatan yazarıdır. Pennsylvania doğumlu olan yazar, şu anda Princeton, New Jersey'de yaşamaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**